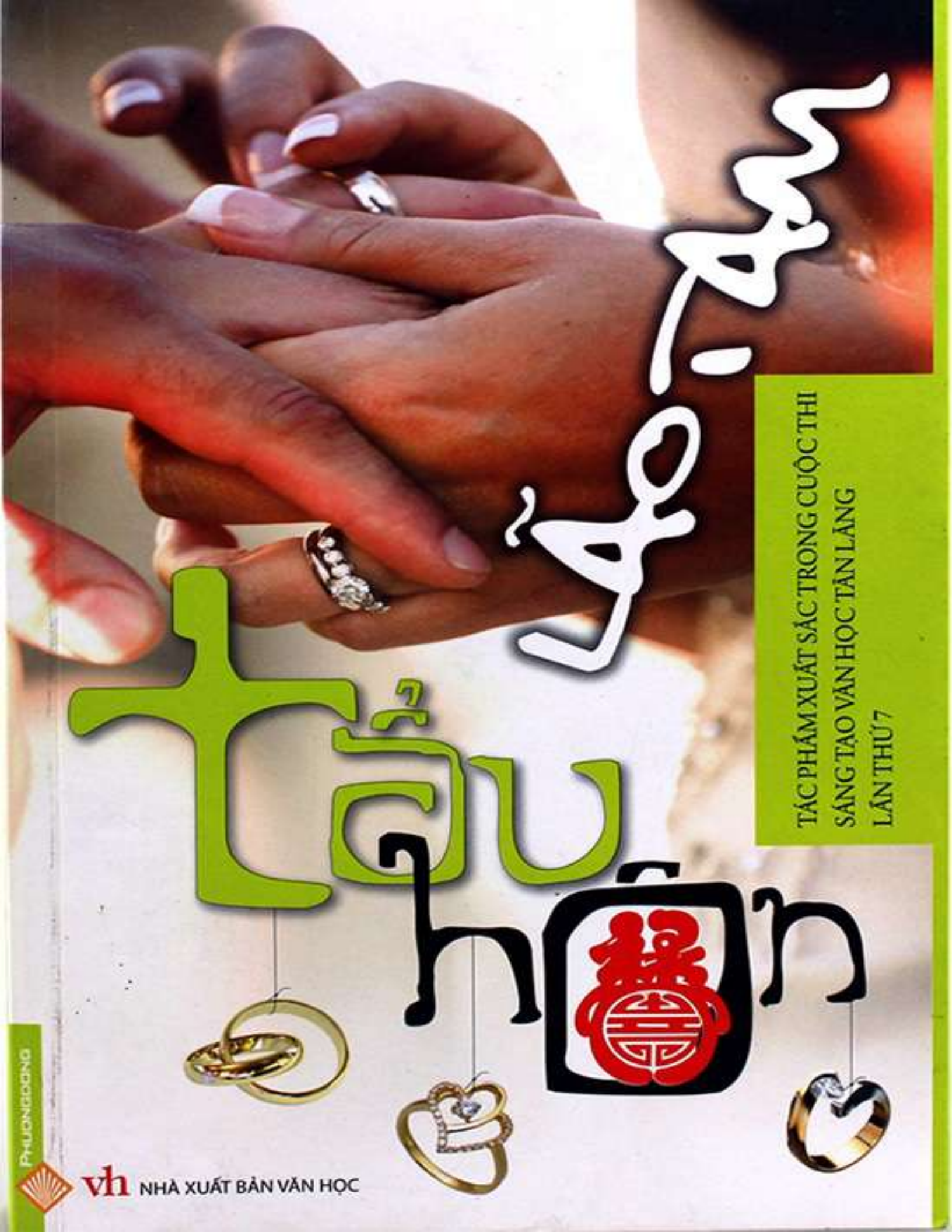

Đẹp

Thân

hạnh

TÁC PHẨM XUẤT SẮC TRONG CUỘC THI
SÁNG TẠO VĂN HỌC TÂN LĂNG
LẦN THỨ 7

Mục lục

- [Chương 1: Vương Vấn](#)
- [Chương 2: Trừng Phạt](#)
- [Chương 3: Lời Hứa](#)
- [Chương 4: Nói Đùa Gây Họa Lớn](#)
- [Chương 5: Cuộc Điện Thoại Tâm Tình](#)
- [Chương 6+50 Vạn Tệ Sửa Phòng Cho Đêm Tân Hôn](#)
- [Chương 7: Kế Hoạch Nguy Hiểm](#)
- [Chương 8: Số 83 Ngõ Hồ Điệp](#)
- [Chương 9: Toán Tính](#)
- [Chương 10: Điền](#)
- [Chương 11: Không Đánh Không Yêu](#)
- [Chương 12: Cặp Pk](#)
- [Chương 13: Không Tìm Ra Dấu Vết](#)
- [Chương 14: Quên Mình](#)
- [Chương 15: Biến Cố](#)
- [Chương 16: Âm Mưu](#)
- [Chương 17: Tình Địch](#)
- [Chương 18: Ly Hôn](#)
- [Chương 19: Nhân Chứng](#)
- [Chương 20: Sắp Bão](#)
- [Chương 21: Tai Họa](#)
- [Chương 22: Bến Cuối](#)

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vương Vấn

Trong lần Cầm Tú đưa Tả Thi Giao đi xem mắt, cô gặp lại Kỷ Viễn.

Đây thực sự không phải là nơi để gặp Kỷ Viễn!

Bốn mắt nhìn nhau, cặp mắt hai người bỗng dưng đỏ hoe.

Cầm Tú lập tức gửi ngay một tin nhắn chất vấn :” Anh đến đây làm gì?”

Vừa lúc đó, Cầm Tú cũng nhận được tin nhắn :” Em đến đây làm gì?”

Tin nhắn đó là của Kỷ Viễn. Tin nhắn giống hệt với tin nhắn của Cầm Tú từ câu chữ cho đến nội dung, giọng điệu, như thể Cầm Tú vừa tự gửi tin nhắn cho chính mình vậy.

“Anh có thể đến thì em cũng có thể đến”. Vừa gửi xong, Cầm Tú đưa ánh mắt đầy khiêu khích về phía Kỷ Viễn.

Tin nhắn của Kỷ Viễn càng châm chọc hơn :” Anh đến tìm đối tượng kết hôn”.

“Đối tượng kết hôn? Anh chưa kết hôn sao?” Cầm Tú nghĩ giá mà tin nhắn của mình giống hòn đácó thể ném qua đó thì tốt biết mấy, chắc chắn sẽ làm đầu của Kỷ Viễn nổi lên hai cái u to như cái đèn lồng.

Kỷ Viễn thản nhiên nhìn Cầm Tú cười, một tay nhắc ly trà lên uống, một tay nhét trong túi áo khoác, tỏ vẻ như không hề đoái hoài đến tin nhắn

này của Cẩm Tú. Một lát sau, điện thoại của Cẩm Tú rung lên, là tin nhắn của Kỷ Viễn. Hóa ra, anh nhét tay vào túi áo là để nhắn tin cho cô.

Anh ta quả là có bản lĩnh.

“Chẳng phải em cũng kết hôn rồi hay sao, không phải là em cũng đã tới đây rồi đó thôi, chẳng lẽ em tới đây không phải là tìm đối tượng mà là đến chợ để mua thịt chắc?”

Tới nước này, Cẩm Tú không còn tỏ ra khách sáo nữa, bèn nhắn tin “đáp lễ” : “Có thể em không cần bỏ tiền ra, đã có con lợn đực cung cấp tiền cho em rồi”

“Thế thì không phải em đi mua thịt rồi, mà là em bán thịt lợn nái” . Kỷ Viễn nhắn lại

Suýt chút nữa Cẩm Tú định lấy điện thoại thay cho quả lựu đạn ném vào chỗ Kỷ Viễn. Nhưng rốt cuộc cô đã không làm vậy, mà chọn một chiêu độc hơn. Cô lập tức quay sang rót trà cho người đàn ông bên cạnh, dịu dàng nói với anh ta : “Thưa anh, trà Phổ Nhĩ tuy hơi đắng, nhưng khi uống vào anh sẽ thích nó ngay”.

Người đàn ông dáng vẻ đường hoàng, khoảng ngoài ba mươi tuổi, chín chắn, lịch thiệp, làn da ngăm đen, ngoài điều đó ra không còn khuyết điểm nào khác. Thấy cô gái xinh đẹp bên cạnh đột nhiên trở nên thân mật, anh ta cứ ngỡ đó là do mình quá hấp dẫn, liền nở nụ cười rạng ngời, đầy vẻ tự hào mãn nguyện.

Cẩm Tú khi đã nghiêm nghị thì không ai có thể nghiêm nghị bằng cô, nếu không nghiêm túc thì cũng không ai có thể không nghiêm túc hơn cô. Cô có thể làm quen với một người lạ như Kỷ Viễn, và chỉ một giờ sau Kỷ Viễn đã say đắm cô tới mức đưa cô tới khách sạn thuê phòng. Về phần anh ta, sau khi bị cô trút giận tới bờ vẫn như đứa trẻ lên ba, ngày ngày theo đuổi cô xin cầu hôn. Những đồng nghiệp trong cơ quan tới giờ vẫn còn nhớ

khi ấy ngày nào cũng có hoa hồng gửi đến phòng văn thư, và sau đó có điện thoại gọi cô xuống nhận. Cũng có điện thoại gọi đến phòng chủ biên để gặp Cẩm Tú, lý do là vì cô đã để số của Kỷ Viễn vào danh sách đen của điện thoại, khiến anh ta không thể nào liên hệ được với cô nên buộc lòng phải dùng tới chiêu này.

Kỷ Viễn không liên lạc được với Cẩm Tú liền mua một tờ báo mà cô cộng tác, và gọi tới các số điện thoại có trên đó, bao gồm cả đường dây nóng. Lúc đó cái tên Kỷ Viễn nổi tiếng đến mức tất cả mọi người trong ban biên tập đều biết, mọi người chán ngán đến mức không thể chán hơn được nữa.

Cẩm Tú không chỉ đẹp, giọng nói đầy sức sống, khi bình thường thì dịu dàng như dỗ trẻ con, lần này vì cô muốn chọc giận Kỷ Viễn nên giọng nói càng dịu dàng gấp đôi. Cô nhìn anh chàng ngồi bên bằng đôi mắt mơ màng, nhẹ nhàng hỏi :”Bình thường anh thích uống trà gì ạ?”

Một cô gái muốn bắt chuyện với một chàng trai, rất đơn giản, chỉ cần một câu nói, một cái nhìn là mọi chuyện đã đầu vào đó cả.

Anh chàng kia lập tức trở nên yếu đuối, ghé vào tai Cẩm Tú nói : “Trà Phổ Nhĩ có giống em không? Mới nhìn lần đầu mà không thể quên được”. Để phụ họa cho lời nói của mình, anh ta đặt tay lên bàn tay cô.

Cẩm Tú muốn rút tay ra thì bỗng nhiên bắt gặp ánh mắt đầy tức giận từ phía đối diện. Đó là Kỷ Viễn, chắc chắn không thể nhầm được.

Không phải là anh ta đang tức giận đó sao, thật tuyệt, ai bảo anh ta làm cô tức giận, bây giờ cô chọc giận lại anh ta chỉ là sự đáp lễ, là sự phản bác, là lẽ thường tình. Thế là cô giữ nguyên tư thế, để anh chàng kia đặt tay lên tay cô trong nửa phút. Nhưng những ngón tay của anh ta bắt đầu mân mê trên tay Cẩm Tú, khiến cô nổi da gà, thực sự không thể chịu đựng hơn được nữa, cô rút tay lại.

“Sao đã vội vã bán thịt lợn thế? Nên nhớ rằng, ra tay quá nhanh, cô sẽ phải trả giá đó”.

Điện thoại của cô lại báo có tin nhắn, Kỷ Viễn ngồi đối diện đang nhìn cô với ánh mắt tự mãn trên sự đau khổ của người khác.

Tin nhắn này thực sự đã khiến Cẩm Tú tức giận. Sắc mặt cô lập tức thay đổi.

Sau khi quen Kỷ Viễn được ba tháng, Cẩm Tú đã lấy anh ta, có phải cô đã dễ dãi với bản thân mình quá nhanh? Cô lên giường cùng Kỷ Viễn cũng ngay trong ngày đầu tiên quen anh, như vậy có phải đã vội vàng “ra tay” với bản thân? Khi cô lấy Kỷ Viễn, đến nhà cũng không có, nhẫn kim cương cũng không, chỉ có chiếc nhẫn vàng hơn ba chỉ một chút, như thế có phải là đã bán rẻ mình không?

Sai một li đi một dặm. Phụ nữ, có thể sảy chân, nhưng không thể thất sách! Cẩm Tú không đòi hỏi ở Kỷ Viễn bất cứ điều gì, cô không đòi anh nhà, xe, sính lễ, đó là thất sách. Kỷ Viễn dựa vào đó mà cho rằng cô đã bán rẻ bản thân mình.

Cứ tưởng rằng quyết định lấy một người đàn ông sau ba tháng quen biết là biểu hiện lòng tin và lời thề đối với tình yêu của cô, nhưng không ngờ rằng, nó lại là chứng cứ khiến cô đuối lý. Người đàn ông mà cô đã cống hiến cả thể xác và tình yêu, lúc này lại dùng chính những thứ mà cô đã cống hiến để tấn công cô. Anh ta vẫn là người chỉ biết dựa vào người khác thôi sao?

“Anh hối hận vì đã lấy tôi thì chia tay đi. Đừng có làm ra vẻ đau khổ, anh tưởng rằng đời này kiếp này tôi phải khóc lóc để được bên anh đến lúc đầu bạc răng long hay sao? Kỷ Viễn, tôi nói cho anh biết, kết hôn do tôi quyết định, ly hôn cũng do tôi quyết định. Chuyện xé đơn, có đến mức khơi lên nỗi đau khổ của người phụ nữ lấy anh hay không? Tin nhắn của anh

khiến tôi buồn nôn, cũng khiến tôi biết được bản chất của anh, một người đàn ông cảm thấy vui mừng khi khiến vợ đau khổ, hay là anh có bệnh về tâm lý?”

Mỗi chữ trong tin nhắn của Cẩm Tú như mỗi viên đạn bắn về phía Kỷ Viễn.

Anh chàng ngồi bên cạnh, vươn người về phía cô : “Em nhắn tin cho ai đấy? Em quen người đối diện kia à?”

Cẩm Tú vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp ánh mắt của Kỷ Viễn như muốn nuốt chửng cô.

“Em không quen, làm sao có thể quen được tên trộm mắt to kia chứ”.

Kỷ Viễn vốn có đôi mắt to. Lúc mới quen, Cẩm Tú đã bị đôi mắt đen sáng ấy mê hoặc, sau này, khi lên giường với anh ta, cô mới phát hiện ra anh ta không nhắm mắt khi “yêu” cô, hai con mắt như hai nòng súng đen sâu thẳm thẳm. Cẩm Tú lấy tay úp lên mắt anh ta, cô gọi anh ta là: Tên trộm mắt to.

Tên trộm mắt to kia không nhìn Cẩm Tú, bởi vì cô cảm thấy nòng súng đen thẳm thẳm kia đã rút lại rồi. Sau đó cô lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn sang, trời ạ, thế trận đã thay đổi.

Kỷ Viễn đã ôm người phụ nữ bên cạnh vào lòng. Nói ôm vào trong lòng cũng không quá đáng chút nào, tay anh ta còn đặt lên đùi cô ta nữa. Mái tóc xoăn màu rượu vang của cô ta rũ hết vào lòng Kỷ Viễn. Có lẽ cô ta vui lắm.

Làm cho Kỷ Viễn mắc câu sao không vui được? Tuy Kỷ Viễn không có thân hình đẹp mê hoặc người khác, tướng mạo đường đường, nhưng anh ta có vẻ phóng khoáng hấp dẫn, hơn nữa khi anh ta cười, cô gái ngồi bên sẽ

cảm thấy thế giới này tất cả đều là của cô ấy, một gợn mây cũng không dành cho người khác, tất cả đều là của cô ấy.

Khi xưa nếu không phải vì Kỷ Viễn vừa ôm vừa chọc Cẩm Tú cười, còn nói sẽ hái trăng hái sao cho cô, thì cô có thể đến khách sạn cùng anh ta sau khi mới quen có một tiếng đồng hồ không? Trong khi chiêu bài lợi hại của Kỷ Viễn là đến khách sạn. Không biết có phải anh ta dùng chiêu này đối với tất cả phụ nữ mà anh ta muốn chiếm đoạt hay không?

Nếu như Kỷ Viễn chỉ cười, chỉ ôm thì với một người phụ nữ khi đang cô đơn muốn tìm đến một người đàn ông, sẽ nghĩ đến thân hình gợi cảm và vòng tay mạnh mẽ của anh ta. Nhưng một khi đã lên giường với anh ta, Cẩm Tú dám đánh cược, trong mười cô gái phải có hai mươi phần trăm có ý nghĩ muốn lấy anh ta. Sau khi lên giường với anh ta, sẽ như trúng bùa của anh ta vậy, chỉ một lần đã thành nghiện, không thể nào từ bỏ được, không lấy anh ta thì còn có thể lấy ai nữa?

Nhưng lúc này, người đàn ông của Cẩm Tú đang ôm một người con gái khác trong lòng, cười dâm đãng, đây không phải là đang khiêu khích địa vị làm vợ của Cẩm Tú sao? Khi xưa họ là trai chưa vợ, gái chưa chồng, có làm chuyện vượt quá giới hạn thì cũng coi là bình thường, nhưng bây giờ Kỷ Viễn đã là người có gia đình, anh ta sao có thể như thế được?

Cẩm Tú tức giận suýt nữa thì đập tay xuống bàn. Nhưng cô không thể làm như thế được, xung quanh cô là bao nhiêu quan khách, cô không thể diễn kịch cho người khác xem được, đặc biệt là đối với Tả Thi Giao.

Nhưng những gì mà Kỷ Viễn vừa diễn cho cô xem khiến cô không thể chịu đựng hơn được nữa. Người làm quan đã nhóm lửa rồi thì dân thường như cô có đốt đèn lên thì cũng có gì ghê gớm?

Cẩm Tú được đà dựa vào lòng anh chàng kia, khẽ nói : “Lát nữa chúng ta đi đâu đó uống rượu hoặc đi nhảy nhé...”

Cầm Tú tưởng rằng lời cô vừa nói sẽ khiến anh chàng kia giật mình nhưng không ngờ anh ta mở to đôi mắt ra vẻ rất vui mừng, rất thành tâm : “Chúng ta còn có thể tìm một căn phòng nào đó.....” Anh ta nở nụ cười ấm áp.

“Thật vô vị!” Cầm Tú không còn hứng thú gì với người đàn ông này nữa.

Tay anh ta ôm chặt lấy eo Cầm Tú, eo của cô đẹp hoàn hảo, cứ như mỗi ngày cô chỉ ăn hai bữa, trừ bữa tối vậy. Bây giờ để những ngón tay thô ráp kia ôm ấp, thật không công bằng.

Anh chàng tên là Lưu Tân, anh ta bắt Cầm Tú gọi là lão Hắc.

“Bạn bè anh đều gọi anh là lão Hắc vì anh hơi đen”. Anh ta nói

Anh ta không phải hơi đen mà là rất đen. So với người da đen thì sẽ có cảm giác như trắng hơn, nhưng bên cạnh người da vàng thì lại thấy rất rất đen.

Lão Hắc đã đưa danh thiếp cho Cầm Tú ngay từ lúc đầu. Tổng giám đốc của một công ty nào đó, cô không để ý, nó còn không đáng để dùng làm giấy vệ sinh vì quá cứng. Chỉ cần tìm một nhà in, anh muốn họ in tên anh thành giám đốc, chủ tịch hội đồng quản trị cũng được, ông tổng của một công ty quốc tế nào cũng được, vì vậy Cầm Tú không tin vào những thứ này. Cô tin vào con mắt của chính mình.

Ánh mắt của lão Hắc rất chân tình. Người đàn ông như thế này dễ dàng hạ gục các cô gái. Nếu như không phải Cầm Tú đã cưới Kỷ Viễn thì có lẽ cô cũng không ngoại lệ. Nhìn cách ăn mặc của anh ta và chiếc điện thoại anh ta đang dùng, thêm vào đó là chiếc đồng hồ hiệu Rolex, nghĩ đến cái chức danh tổng giám đốc gì đó cô bắt đầu suy nghĩ. Việc giả vờ ra mắt nhất định không thể để anh ta biết được. Không nhất thiết phải đắc tội với anh ta, biết đâu đây lại là một khách hàng quảng cáo thì sao.

Lão Hắc đột nhiên dừng lại quan sát Cẩm Tú, nghi ngờ hỏi : “Có phải em làm ở ban biên tập phải không? Trước đây anh đã từng tài trợ cho một tiểu thuyết ở tòa soạn, có phải chúng ta đã gặp nhau rồi không?”

Cẩm Tú giật mình. Đúng là cô làm biên tập. Chuyện lão Hắc vừa nói cô cũng có chút ấn tượng. Xem chừng cũng không phải là xem hình bắt bóng, chắc chắn cô và anh ta đã từng chào hỏi nhau ở tòa soạn. Thiên hạ không có bức tường nào là không chắn gió, ngộ nhờ cô bạn họ Tả biết cô đã từng kết hôn còn đến đây làm tổn thương những người đàn ông “đứng tuổi” mà chưa kết hôn thì tội của cô khó mà tha thứ được.

Cẩm Tú nói tránh đi, nhưng lão Hắc lại là người đã hỏi là phải hỏi cho bằng được, hai con mắt chăm chăm nhìn vào Cẩm Tú, ghé sát vào tai cô hỏi liên hồi. Người ngoài nhìn vào sẽ tưởng rằng hai người đang tiến triển tốt đẹp, nhưng chỉ Cẩm Tú mới biết được rằng cô đang giống như con kiến bò trong chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Tả Thi Giao bên cạnh lại rất hào hứng, đá đá vào chân Cẩm Tú, khẽ nói vào tai cô: “Hắn ta có giàu không? Trông bộ dạng chẳng khác nào một chú cún cả. Nhưng ăn mặc sang trọng thì cũng không nhất định là có tiền, để thăm dò đã rồi để ý sau cũng chưa muộn, đừng lãng phí công sức với những kẻ không tiền”

Tả Thi Giao là cô gái có tiền. Như cô ta vừa nói, ăn mặc không khác gì một chú cún thì không nhất định là có tiền. Trên người Tả Thi Giao đều là đồ hiệu, nhưng trong ví của cô ta có thể cũng chỉ có đủ tiền đi taxi. Cô ta thà không ăn cơm, nhưng nhất định phải mặc đẹp để đẹp mặt mình. Cô đã thề không lấy những người không có tiền. Trong mắt cô, lái BMW chưa thể coi là đã giàu có. Sau khi tốt nghiệp đại học, để tìm việc ở công ty du lịch, cô nói công việc ở đó có thể tiếp xúc được với nhiều đàn ông có tài. Kết quả là nửa năm nay, cô đã gặp rất nhiều đàn ông, người tài cũng không ít, nhưng đều là những người ngoại tỉnh, không ai chịu vì tình yêu vượt qua ngàn trùng để đến với người đẹp thành phố xứ Bắc này. Thành phố này thứ

gì cũng tốt, chỉ là mỗi năm nổi gió hai trận, một trận kéo dài nửa năm, mưa trong nửa năm, nửa năm còn lại tuyết rơi, thời tiết bốn mùa coi như đã được dự báo trước rồi.

Không biết Thi Giao nghe ở đâu rằng đến với cuộc xem mắt lần này đều là những người thành công, nên đã nhất quyết rủ Cẩm Tú đến đây bằng được. Vừa nhìn thấy trong bãi đỗ xe toàn là BMW, cô xúc động chút nữa trào nước mắt, trong lòng hứng khởi vô cùng, cô còn mất nửa giờ soi gương chỉnh lại khuôn mặt vốn đã được trang điểm đến mức gần như hoàn hảo, Cẩm Tú đợi ở ngoài ghế sofa sắp ngủ gục rồi cô mới chịu ra. Vừa đi vừa nhìn trái ngó phải, liếc mắt đưa tình, khiến Cẩm Tú suýt không nhận ra cô nữa.

Cẩm Tú cũng mở tròn đôi mắt, muốn tìm cái gì đó cho bài viết của mình. Kết quả vừa nhìn, đã nhìn thấy Kỷ Viễn qua mặt cô đến tìm đối tượng kết hôn.

Kỷ Viễn đi tìm đối tượng khác sau lưng cô, không chừng còn giấu cô làm bao chuyện không chính đáng nữa. Nếu đã có thể ôm người con gái khác ngay trước mặt cô càng chứng minh anh ta có gan làm những chuyện khác. Nhưng tiếc rằng, trước mặt Thi Giao, Cẩm Tú không thể có bất cứ hành động nào, nhưng cô có thể dùng những động tác nho nhỏ để công kích anh ta.

Cẩm Tú nắm lấy tay lão Hắc, viết gì đó lên bàn tay anh ta. Những người xung quanh không hiểu được, tưởng rằng họ đang đùa nhau. Nhưng cô tin rằng Kỷ Viễn đang ôm người đẹp trong lòng kia nhất định hiểu ra, đó chẳng qua là những thói quen khi “yêu” mà chỉ Cẩm Tú và Kỷ Viễn mới hiểu.

Khi làm chuyện đó, Kỷ Viễn thích nói chuyện, Cẩm Tú thích nhắm mắt lại không nói lời nào. Kỷ Viễn liên hồi hỏi Cẩm Tú có dễ chịu hay

không, cô xấu hổ không nói, chỉ ra hiệu trên bàn tay của anh ta, để anh ta biết cảm nhận của cô.

Chiều này quả nhiên linh nghiệm, cô thấy Kỷ Viễn đẩy cô gái ra, đứng bật dậy.

Không có gì thú vị nữa rồi, anh ta muốn rút lui. Nhưng cho dù là thế nào, lần này Cẩm Tú đã thắng. Cô tưởng rằng anh ta đi ra, không ngờ anh ta đi về phía cô, nắm lấy bàn tay cô kéo ra ngoài.

Thi Giao đang tán tỉnh anh chàng bên cạnh, và cũng đang ra hiệu gì đó với anh chàng đối diện. Bỗng nhiên thấy Cẩm Tú bị người ta kéo đi, người thì tức giận giằng co, kẻ thì tướng mạo cũng không lương thiện gì.

Thi Giao hoàn toàn không biết Kỷ Viễn là người thế nào, ngồi lặng trong vài giây, váy dài, giày cao gót, cô nhanh chóng chạy theo Cẩm Tú, chỉ tay về phía Kỷ Viễn nói: “Anh làm gì thế hả, buông tay cô ấy ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đó.”

Tả Thi Giao không thể lên tiếng, chỉ cần cô lên tiếng là sẽ làm mất đi hình ảnh nho nhã, đài các của cô. Giọng cô to, thô, nói năng không có chừng mực, dường như là căn bệnh nghề nghiệp của những ai làm hướng dẫn viên du lịch, bộ dạng cô cũng có phần hung hãn.

Kỷ Viễn không biết Thi Giao là người thế nào, bèn liếc cô một cái, chưa lên tiếng Thi Giao đã bị ánh mắt của anh ta dọa đến mức run lên lẩy bẩy. Cô không phải là người không có cá tính, mà là ánh mắt của Kỷ Viễn quá đáng sợ.

Cẩm Tú sợ rằng nếu còn giằng co nữa thì cả thiên hạ sẽ biết, sẽ càng gay go hơn, vội vàng nói với Thi Giao: “Không sao, không sao, chúng mình quen nhau, cậu cứ vào trong đi”.

Mấy câu đó của Cẩm Tú đã khiến cô bị Kỷ Viễn kéo ra khỏi hội ra mắt đó. Buổi tối gió lạnh, Cẩm Tú hối hận vì chỉ mặc váy, cô đưa tay lên ôm lấy đôi vai mình giữ ấm, Kỷ Viễn bắt đầu lên tiếng quở trách cô mà không chút nể nang gì.

“Cô nhìn cô xem, cô đang mặc cái gì vậy? Váy quây à, đây là thứ cho tuổi của cô mặc à? Cô tưởng mình còn ở tuổi mười bà, mười bốn sao? Cô hai tư rồi đấy, còn giả nai cho ai nhìn? Cô hở tay khoe đùi, giống các cô gái bán hoa rồi đấy. Hỏi cô bán thịt thế nào rồi, vừa mới gặp đã lăn vào lòng đàn ông, cô có biết xấu hổ không? Cô không chỉ làm mất mặt bản thân mình, mà còn làm mất mặt Kỷ Viễn tôi nữa. Đàn bà như cô đúng là đáng đánh, nếu không phải là tôi đã thề không bao giờ đánh phụ nữ thì hôm nay tôi đã đánh chết cô rồi đền mạng cho cô rồi.”

Kỷ Viễn đúng là chẳng ra làm sao cả, đứng giữa đường phố mà hét lên ầm ầm, lời nhai như mụ đàn bà chanh chua. Miệng không ngớt thốt ra những câu nói khiếm nhã. Cẩm Tú nhăn mày nhưng cũng không ngắt lời anh ta. Cô đứng trong gió lạnh tầm ba phút, tựa vào hành lang, liếc xéo hăn và nói: “Mắng đủ chưa? Ngậm miệng lại được chưa? Thật là một người đàn ông vĩ đại, toàn nói những lời lẽ bẩn thỉu.”

Kỷ Viễn tức giận hét lên: “Chưa xong đâu, đây mới là mắng một chút thôi, tội lỗi của cô là quá nhiều để nói hết, phụ nữ như cô, quá khư như ngáp trong chuồng lợn...”

Ôi dào, ngáp trong chuồng lợn ư, nếu mà là một cái chuồng chim bằng vàng thì tốt biết mấy, Cẩm Tú đang mơ tưởng về một giấc mơ có một gã đại gia ngu ngốc mua cho Cẩm Tú một ngôi nhà bằng vàng và mang cô về làm vợ hai trong ngôi nhà đó.

Lại còn nói mình ngáp trong chuồng lợn cơ đấy! Quả là người có tầm hiểu biết rộng. Cẩm Tú đi lên lấy chiếc áo khoác của Kỷ Viễn xuống, khoác lên người và tạo dáng vẻ rất thoải mái, quay sang nói với Kỷ Viễn: “Nói

tiếp đi, cho anh thêm hai phút nữa, thời gian đếm ngược bắt đầu...” Cẩm Tú cầm điện thoại và bật đồng hồ đếm thời gian...

Không ngờ, Kỷ Viễn giật lấy điện thoại. Sau đó áo khoác cũng bị anh ta lấy đi.

“Cô có “công” ngoại tình, còn cần mặc áo làm gì? Sợ trời lạnh như vậy mà tối còn mặc áo mỏng manh, còn run rẩy cái gì?”. Mấy ngày rồi anh chưa cắt móng tay, cào qua vai của Cẩm Tú, rất đau, Cẩm Tú nhìn xuống vai, cô thấy vai rớm máu.

Lại có loại đàn ông như vậy sao? Lại có người chồng như vậy sao? Vợ mặc ít áo, mượn áo của anh ta mặc cho đỡ lạnh, thế mà anh ta cũng cướp mất áo. Đúng là hôm nay không thể bỏ qua cho anh ta được.

Cẩm Tú giơ tay tát Kỷ Viễn một cái, không thêm để ý tới anh ta, liền quay đầu bỏ đi.

Nhưng chưa kịp quay đi thì đã bị kéo lại, bị Kỷ Viễn tóm gọn. Cả người cô bị kéo gọn vào trong vòng tay anh.

“Anh xem nào, anh xem nào, em có sao không, em đau lắm phải không, chảy máu rồi phải không? Lúc này không mặc áo khoác của anh nên bị chảy máu hả? Làm thế nào bây giờ?” Kỷ Viễn không biết chính anh ta đã gây ra tội làm cô chảy máu, nên vẫn nựng nịu cô.

Kỷ Viễn gây ra họa mà làm như thể không có vấn đề xảy ra. Cẩm Tú mặt như đưa đám chả nói câu gì, cứ vùng vẫy trong vòng tay của anh ta, tìm cách thoát ra. Kỷ Viễn giống như dây cương trời lấy chú ngựa hoang, thế nào cũng không chịu buông Cẩm Tú ra. Cuối cùng, Cẩm Tú giống như một con chuột điên, cắn một cái thật đau lên vai của anh ta.

Kỷ Viễn không né tránh. Anh ta biết rằng tránh cũng không tác dụng gì. Hơn nữa anh biết tội do anh gây ra đáng phải nhận sự trừng phạt đó. Dù

gì anh cũng đã không tránh, Cẩm Tú cắn được anh một cái, cô cảm thấy rất sung sướng, cảm giác như cơ thể của anh như đang run lên dưới răng của cô, giống như lá vàng bày phấp phới trong gió mùa thu. Trút được tức giận, Cẩm Tú buông vai anh, sự bức tức cũng vơi đi một nửa.

“Em tức cái gì? Chẳng qua là tại dì anh, bà ấy đặt vé cho anh đi tham gia buổi xem mắt, anh có thể không đến sao, nếu không họ sẽ nghi ngờ anh có chuyện gì đó giấu họ. Chỉ là xem mắt thôi, chứ không phải là dẫn một người con gái về nhà thật. Em không phải là cũng đến đó sao, chắc chắn là cũng gặp phải tình huống như anh”.

Kỷ Viễn một mạch nói hết ra chuyện đi xem mắt của mình. Để chứng minh lời nói của mình có sức thuyết phục, anh còn đưa ra một vài con số cụ thể.

“Tôi đến là để mua thịt lợn luộc đấy.” Cẩm Tú cố ý chọc tức Kỷ Viễn, không thèm đón nhận ý tốt của anh.

“Thịt của anh không phải là đã cho không em rồi đó sao. Không muốn thì cũng phải lấy.” Kỷ Viễn bất ngờ ôm chặt lấy eo của Cẩm Tú, để vai của cô vào sát người mình, hôn lấy hôn để lên môi của Cẩm Tú. Cẩm Tú lúc đầu còn chống cự, nhưng sau đó dần giống như con cá nằm trong lưới, không còn sức lực, sau đó người mềm nhũn dựa lên vai của Kỷ Viễn, mặc cho anh vẫn hôn cô nồng nàn.

Môi chạm môi, chỉ có thể tạo ra sấm sét và lửa đốt, dục vọng của cơ thể đã bị nụ hôn đánh thức, họ cần phải tìm một nơi để dập tắt ngọn lửa dục vọng ấy. Thế là Cẩm Tú ngoan ngoãn theo Kỷ Viễn lên một chiếc taxi, anh ta đưa đến một quán trọ rất tồi tàn.

3

Quán trọ bình dân thì đúng là cũng không có được cái biển hiệu tử tế, chỉ có một tấm biển dựng ngoài cửa, bên trên đề “Một đêm hai mươi

đồng”.

Nhìn cửa của quán trọ đã cho thấy bình dân lắm rồi, nhưng bên trong lại càng tệ hại hơn. Một chiếc giường nhỏ được phủ một tấm ga màu trắng. Có thể phân biệt được tấm ga giường màu trắng là bởi vì thật sự không biết dùng màu sắc nào khác để miêu tả. Nhưng cái màu trắng đó đã bị pha trộn và rất mờ hồ, trên bề mặt có đủ các dấu vết khác nhau. Bây giờ đã là cuối hạ đầu thu rồi, nhưng phòng trọ này vẫn thấy ngạt thở kinh khủng, chắc là do quá nhỏ, bốn bức tường cũng không thông gió, mới mở cửa ra đã thấy xộc lên mùi nấm mốc.

Cầm Tú thậm chí đã quay người định bỏ đi, nhưng đã bị Kỷ Viễn bế thốc lên giường.

“Vai em còn đau không? Lúc này anh không cố ý. Một tuần rồi anh chưa cắt móng tay. Anh không biết cắt, đợi em cắt cho anh.” Kỷ Viễn vừa nói vừa đề lên người Cầm Tú, dùng đầu lưỡi liếm lên chỗ da của Cầm Tú bị móng tay của anh cào lúc nãy.

Lưỡi của anh giống như một con rắn nhỏ, không ngừng kích thích lên vai của Cầm Tú, sau đó con rắn nhỏ này lại luôn lách và tiếp tục trườn xuống dưới. Cầm Tú bắt đầu không chịu nổi, phần xương cốt cứng nhắc nhất của cô cũng đã thả lỏng hết, trái tim cứng nhắc cũng tan chảy.

Khi người thấy mùi cơ thể của Kỷ Viễn, Cầm Tú không thể không hạ vũ khí đầu hàng. Đợi cho Kỷ Viễn lần lượt lột bỏ quần áo trên người mình như bóc vỏ hành, toàn thân cô đã không còn chút sức lực nào nữa. Hai bàn tay của Kỷ Viễn bắt đầu khám phá cơ thể cô, Cầm Tú đã thua hoàn toàn, thua hoàn toàn như dòng nước mùa xuân chảy theo hướng đông ra biển và không bao giờ quay lại.

“Anh muốn dìm chết em à, anh dìm chết em rồi...” “Yêu” thì có gì ghê gớm đâu, mà anh làm như thể kinh thiên động địa, giống như ra trận

đánh giặc, làm đến nỗi chiếc giường rung cả lên, làm cho Cẩm Tú không ngớt lo lắng không biết chiếc giường có đủ chắc chắn hay không, có đủ chắc để hai người họ lăn lộn trên đó một giờ đồng hồ hay không.

“Anh nhẹ nhàng một chút được không, em nghe thấy có tiếng bước chân ngoài hành lang.” Cẩm Tú cuối cùng cũng mở miệng nói, nếu không phải vì quá lo lắng thì khi “yêu” Cẩm Tú sẽ không bao giờ nói gì.

“Em không thích à, nếu thích thì cứ kêu lên đi, kêu đi, anh rất thích nghe tiếng em kêu. Em kêu cho anh nghe xem nào.” Kỷ Viễn bắt đầu giục Cẩm Tú.

Cẩm Tú đã từng trách Kỷ Viễn : “Kỷ Viễn, sở thích của anh thật kỳ quái, âm thanh ấy mà anh cũng muốn nghe sao?”

Nhưng Kỷ Viễn không để ý đến điều đó, thông thường chuyện gì anh ta cũng nghe Cẩm Tú, nhưng một khi đã lên giường, mọi việc đều phải làm theo ý anh.

“Em kêu lên cho anh nghe đi nào.” Anh liên tục giục Cẩm Tú kêu. Cẩm Tú không kêu, anh càng nói, Cẩm Tú càng ngại ngần không dám kêu lên, dục vọng trong cơ thể như dòng suối chảy không ngừng, nhưng lại có cái gì đó chặn ở cổ họng, muốn kêu lên nhưng lại sợ Kỷ Viễn nghe rồi sẽ cười nhạo, thế là Cẩm Tú nghiến chặt răng, mặc cho Kỷ Viễn nói gì đi chăng nữa cổ cũng không chịu kêu lên.

“Em kêu lên một tiếng đi, một tiếng thôi mà...” Kỷ Viễn lại bắt đầu giục.

Do Cẩm Tú không chịu kêu, anh ta liền dùng lực chạm mạnh vào cơ thể của Cẩm Tú, các bắp thịt va chạm mạnh với nhau, các khớp xương va chạm mạnh với nhau, đến mức Cẩm Tú cảm thấy hơi đau. Cẩm Tú phát ra âm thanh không giống như tiếng kêu khi “yêu”, mà giống như tiếng kêu khi bị tra tấn.

“Anh cảm thấy rất thoải mái, em thấy thế nào...” Kỷ Viễn lại hỏi Cẩm Tú.

Cẩm Tú dùng tay viết lên lưng của anh, Cẩm Tú viết bằng tiếng anh “Me too” (Em cũng thế). Cẩm Tú thậm chí thấy xấu hổ nếu phải dùng chữ Hán để diễn tả thứ cảm giác hạnh phúc này.

Đây là một chuyện rất kỳ cục, khi “yêu” Cẩm Tú có thể làm mọi động tác để hưởng ứng nhịp nhàng với Kỷ Viễn, nhưng lại xấu hổ khi phải dùng lời nói để cổ vũ anh ta. Vì thế cô nghĩ ra cách dùng tay viết chữ để có thể trao đổi với Kỷ Viễn.

Các động tác của Kỷ Viễn càng lúc càng nhanh và mạnh.

Thực ra khi “yêu”, Cẩm Tú hay lẩn tránh. Không phải là Cẩm Tú không tập trung, mà khi cô tập trung những ý nghĩ sẽ nhảy nhót trong đầu cô, sau đó sẽ hiện ra với đủ hình đủ dạng.

Ví như Cẩm Tú bỗng dưng muốn xem Kỷ Viễn khi đánh trận trên cơ thể mình có đẹp trai hay không, cô sẽ nhìn trộm, nhưng lại nhìn thấy hai mắt mở tròn, hừng hực như chực phun lửa của Kỷ Viễn, rất đáng sợ, không hề đẹp trai chút nào. Cô nhớ phim chiếu đến những cảnh này, người đàn ông rất dịu dàng, chiếm lĩnh người phụ nữ một cách đầy say đắm, động tác rất nhẹ nhàng, chứ không hề giống Kỷ Viễn, chẳng khác nào một con hổ dữ.

Và người phụ nữ rên khẽ một cách đầy hưởng thụ, với dáng vẻ thướt tha quyến rũ.

Trước khi Cẩm Tú lên giường với Kỷ Viễn, cô nghĩ những cảnh trên phim ảnh ấy rất hấp dẫn người xem, buổi tối khi đi ngủ cô thường sẽ tưởng tượng lại cảnh đó. Nhưng từ sau khi “yêu” Kỷ Viễn, cô không còn hâm mộ những người phụ nữ trên phim ảnh đó nữa, thậm chí còn nghĩ cảnh trong phim đó thật giả dối, thật đáng kinh tởm.

Cao trào chỉ là khoảng vài giây, nhưng người đàn ông, phụ nữ khi “yêu” đều tạo dáng thế này thế kia, thật nực cười làm sao. Thật sự, trong thời khắc vui vẻ nhất ấy, biểu hiện trên gương mặt của mỗi người đều sẽ như là co cứng, thậm chí nhăn nhó.

Nhưng trên phim ảnh lại diễn cảnh đó thật mỹ miều, kéo dài thời gian của khoảnh khắc ấy ra vô tận. Cao trào lại có thể kéo dài lâu vậy sao? Hãy thử hỏi những người đàn ông, đàn bà đã từng làm chuyện ấy, thời gian cao trào không lâu hơn bao nhiêu thời gian chúng ta xì hơi, vì vậy không cần cố gắng chạy theo cao trào, có chạy theo thì cũng chỉ có vài giây vậy thôi!

Sự việc hiện tại. Sẽ sớm qua đi!

Sẽ chẳng bằng việc vui vẻ mà hưởng thụ cả quá trình

Khi mà Kỷ Viễn giống như muốn sống chết với Cẩm Tú, Cẩm Tú bất ngờ nghe thấy tiếng bước chân đang đi tới ngoài hành lang.

Lần này tiếng bước chân có vẻ gấp gáp, có vẻ đông đảo, giống như là người này nối tiếp người khác để vào cái nhà trọ mà đến thỏ cũng không muốn đến để đi vệ sinh này, hình như là bên ngoài đã xảy ra việc gì đó nghiêm trọng.

“Thật đó, em lại nghe thấy tiếng bước chân, kỳ lạ lắm”. Cẩm Tú đẩy Kỷ Viễn.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, gần tới mức như ngay bên tai của Cẩm Tú.

Kỷ Viễn vẫn chẳng thém xuống khỏi người cô. Như trên đã nói, con người Kỷ Viễn việc gì cũng nghe Cẩm Tú, nhưng khi “yêu” thì ngược lại, Cẩm Tú phải nghe anh ta. Anh ta ngạo mạn và tự kiêu, nhưng khi lên giường với cô lại tỏ ra vô cùng tinh tế, sâu sắc, khi chưa “yêu” xong thì tuyệt đối sẽ không xuống khỏi người Cẩm Tú.

Thời gian cho mỗi lần làm việc đó của Kỷ Viễn còn dài hơn một tiết học của học sinh trung học. Thông thường, làm việc gì, anh cũng rất thoải mái, chỉ trừ có “chuyện yêu đương” này, không xong không được, có lúc thời gian kéo dài bằng tiết học của sinh viên đại học. Đợi Cẩm Tú mặc xong quần áo ngồi dậy, toàn thân rã rời, xương cốt đau ê ẩm, soi vào gương, khắp người toàn những nốt bầm tím.

Người biết thì sẽ nói họ yêu nhau, người không biết sẽ cho rằng Kỷ Viễn ngược đãi Cẩm Tú.

Có tiếng gõ cửa, lại đúng vào lúc này.

“Có người gõ cửa!” Cẩm Tú nói với Kỷ Viễn.

“Gõ cái gì thế!” Kỷ Viễn không trả lời Cẩm Tú, anh ta hướng về phía cửa, quát to.

“Bang” một tiếng, tiếng bản lề cửa bị bung ra.

Có người xông vào trong phòng.

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trừng Phạt

1

Khi Cẩm Tú và Kỷ Viễn đang đắm chìm trong không gian không khí êm đềm và dịu dàng đến tuyệt đối, bỗng nhiên cửa phòng bật mở, mấy người xộc vào phòng.

Trong số họ có mấy người mặc đồng phục cảnh sát, có mấy người mặc đồng phục dân phòng.

Kỷ Viễn nhanh chóng khoác vội chiếc áo lên người, nhưng cùng lúc đó, Cẩm Tú thấy ánh đèn nháy lên.

Kỷ Viễn bật dậy, hậu quả là anh và Cẩm Tú đều bị họ nhìn thấy toàn bộ.

Những người xông vào còn thấy anh ta chạy nhanh hơn thỏ, họ cho rằng hai người đang thực hiện hành vi mua bán dâm.

“Anh chị muốn theo chúng tôi về đồn hay trực tiếp nộp phạt đây?” Người mặc đồng phục cảnh sát dáng người cao lớn, nhìn tròn trọc vào hai người, hai tay đút túi quần, không biết mắt anh ta đang nhìn gì nữa, nhưng chắc chắn không phải đang nhìn vào Cẩm Tú và Kỷ Viễn.

“Về đồn ấy à, tôi lên giường với vợ tôi ảnh hưởng gì vương pháp nhà các anh chứ?” Kỷ Viễn bực tức vừa mặt quần áo vừa nói. “Lại còn bắt chúng tôi nộp phạt, các anh có bị làm sao không vậy, tôi còn muốn tố cáo

các anh tội xông vào phòng riêng của người khác ấy chứ....” Kỷ Viễn chưa nói hết, hai người mặc đồng phục dân phòng đã xông vào đánh Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn vẫn chưa thất được thất lạng, hai tay anh ta còn đang kéo quần, khiến anh ta thất thế, không đánh lại được người kia, hướng hồ vừa “tác chiến” với Cẩm Tú trong gần một tiếng đồng hồ liền, đã đủ mệt rồi, vì vậy chịu bị đánh là chuyện đương nhiên.

“Một người mua dâm, một người bán dâm, không phải là mua bán dâm thì là gì? Hai người cũng thật to gan, mua dâm mà còn dám lớn tiếng hô hào, nếu chúng tôi mà không đến ngăn lại thì cả khu phố này đều nghe thấy tiếng của anh rồi”. Một trong số những người dân phòng xông lên đến nói với Kỷ Viễn, một mắt thì liếc nhìn Cẩm Tú.

Thực ra cảnh sát và dân phòng không phải đến để bắt kẻ mua dâm. Có người cung cấp thông tin rằng có hai kẻ tội phạm đang bị truy nã xuất hiện ở đây, nên họ tới đây để tìm bắt tội phạm. Nhưng không ngờ rằng Kỷ Viễn phát ra tiếng động quá mạnh, kết quả là không tìm được tội phạm mà lại phá hỏng “cuộc yêu” của hai người.

Viên cảnh sát có dáng người cao lớn không tiếp lời Kỷ Viễn, anh ta lấy ngón tay móc cái váy lên, ném lên chặn Cẩm Tú. Trong lúc rối loạn cô đã kéo cả ga trải giường làm lá chắn che cho mình.

Cẩm Tú rất cảm kích trước hành động của anh cảnh sát, không dám nhìn vào anh ta, vội vàng cúi đầu mặc váy, lấy tay vuốt lại mái tóc rồi bù, rồi kẹp lại.

Lúc này mái tóc cô đã gọn gàng, quần áo cũng đã mặc lên người, cô không còn gì để phải xấu hổ nữa, cô ngẩng đầu lên, chuẩn bị cùng Kỷ Viễn đấu tranh cho “quyền riêng tư” của mình. Cho dù có phải đổ máu cô cũng kiên cường đấu tranh, bởi vì cái người dân phòng kia nói thật quá đáng, cái gì mà mua bán dâm cơ chứ?

Cô nghiêm giọng nói với người cảnh sát cao lớn kia: “Tôi với anh ấy là vợ chồng, chúng tôi có giấy đăng ký kết hôn, đây là quyền riêng tư của chúng tôi, các người đã tự tiện xông vào, tôi phải kiện các người”.

“Làm gì có vợ chồng lại vào cái nhà nghỉ rách nát này, kiểu nhà nghỉ này đều cho thuê theo giờ, ai chẳng biết?” Viên cảnh sát cao lớn kia nói, vẻ mặt cao ngạo quay ra nhìn Cẩm Tú.

Cẩm Tú cảm thấy trong đầu cô dường như toàn đậu tương chiên, kêu tanh tách tanh tách. Cô quen người cảnh sát này, anh ta là hàng xóm, là kẻ thù, là bạn học của Cẩm Tú thời mẫu giáo, tiểu học, trung học, rồi đến cấp ba. Cũng có thể nói họ là kẻ thù của nhau từ bé đến bây giờ

Tên anh ta là Quách Trường An.

Anh ta tròn mắt nhìn Cẩm Tú, dường như bây giờ mới nhận ra cô, ngạc nhiên nói: “Sao lại là cô? Sau khi tốt nghiệp không phải là cô đã tìm việc trong tòa soạn rồi hay sao? Sao vậy? mất việc rồi ra ngoài tìm đàn ông kiếm cơm à?”

Quách Trường An lộ rõ vẻ khinh bỉ, hai mắt anh ta nhìn lướt qua Cẩm Tú, chỉ còn thiếu nước để cô dưới chân hắt xoay đi xoay lại.

Cô thấy hắt ta không xứng làm cảnh sát chút nào. Những cái xấu của cô sao có thể để hắt nhìn thấy được? Cô ân hận phản bác lại hắt: “Anh nói những lời vô ích đó để làm gì, tôi với anh ấy là vợ chồng, nếu anh không tin tôi sẽ lấy giấy đăng ký kết hôn cho anh xem.” Vừa nói Cẩm Tú vừa rút điện thoại ra.

Đăng ký kết hôn không thể lúc nào cũng để trong túi được. Cẩm Tú phải gọi điện nhờ cô bạn cùng phòng mang đến hộ.

Nhưng Quách Trường An liền giằng lấy điện thoại của cô, bình thản nói: “Cô đừng có nghĩ cách trốn nộp phạt, cũng chỉ có ba nghìn nhân dân tệ

thôi mà, còn phải tìm cách nợ cách kia sao, cô không thấy xấu hổ à, làm thì đã làm rồi, nộp chút tiền không đáng sao?”

Cầm Tú đang muốn nói lại anh ta thì Tả Thi Giao bước vào, theo sau cô còn có một người đàn ông, lão Hắc.

Hai người này đúng là không sợ phiền phức.

“Thật là đen đủi, lại còn có người theo đến nữa à?” Kỷ Viễn hậm hực.

Sự xuất hiện của Tả Thi Giao và lão Hắc khiến Cầm Tú phải nuốt những lời định nói vào cổ họng. Cô không thể nói là cô đã kết hôn, cô phải giấu Thi Giao và lão Hắc, nếu không thì cái tin cô giả mạo gái chưa chồng đi xem mắt mà lan truyền ra ngoài thì hậu quả cũng không khác gì với cái tội cô hèn hò bất chính với đàn ông.

Kỷ Viễn còn đang muốn biện bạch nhưng nhìn thấy ánh mắt Cầm Tú nên đành nuốt tức giận vào lòng.

“Không phải chỉ có ba nghìn thôi sao, nộp thì nộp. Nhưng bây giờ tôi không có tiền ở đây”. Cầm Tú nói với Quách Trường An.

“Ai cũng có thể không mang theo ba nghìn trên người, bởi vì không ai nghĩ rằng mình sẽ đi thuê phòng nhà nghỉ, hoặc bị cảnh sát bắt được và phải nộp phạt”. Quách Trường An dài giọng nói. “Cũng không sao, cô không cần phải vội, anh chị điền vào giấy nộp phạt, ngày mai mang tiền đến trụ sở cảnh sát, nếu qua chín giờ mà anh chị không đến, tôi sẽ dẫn người đến cơ quan anh chị thu tiền”.

Quách Trường An lên giọng thử Cầm Tú, ánh mắt anh ta dừng lại trước ngực cô. Cầm Tú thấy ánh mắt anh ta thật đồi bại, không khác gì hồi nhỏ.

Lúc nhỏ, anh ta trèo cầu thang lên nóc nhà Cẩm Tú, còn làm vỡ ngói nhà cô, khi bố cô biết anh ta nhìn trộm cô tắm suýt chút nữa ông đã đá nát móng anh ta. Trên mặt anh ta cũng hằn đỏ năm ngón tay của cô.

Khi xưa Cẩm Tú còn có thể xông lên đấm đá anh ta nhưng bây giờ thì không thể. Trên người anh ta mặc bộ đồ có sức mạnh bảo vệ hẳn, cô không dám động vào hẳn. Hay nói cách khác, Cẩm Tú không thể làm gì ngoài việc ưỡn cao ngực.

Anh không sợ đau mắt thì cứ nhìn đi.

“Các anh dựa vào cái gì mà phạt người ta chứ, họ đều độc thân, đều tự nguyện, tại sao lại bắt họ nộp phạt cơ chứ?” Tả Thi Giao xông lên, bộ dạng cô đúng là con gái miền Bắc, không sợ đánh nhau, đầy khí phách, như muốn tiếp thêm sức mạnh cho người chị em.

“Ở đây không có chỗ cho cô nói, nếu không phục thì đừng đến nhà nghỉ thuê phòng, cô có vào phòng tổng thống thì may ra tôi không theo cô, cũng phải nói thật với cô rằng chỗ đó tôi cũng không thể đến được”. Quách Trường An hoàn toàn không nhìn Tả Thi Giao, nói một cách bình thản. Xem ra Cẩm Tú còn vinh dự hơn Thi Giao vì ít nhất cũng được anh ta nhìn thẳng khi nói chuyện.

“A, a, trời ơi, tưởng ai chứ, để tôi xem nào, anh chẳng phải là hàng xóm của Cẩm Tú sao?” Thi Giao vui mừng vì phát hiện của mình, nói một cách rất tự nhiên: “Quách Trường An, anh làm gì mà giả vờ mãi thế? Không nhận ra chúng tôi à? Lại còn đòi phạt chúng tôi nữa, tôi là Tả Thi Giao đây mà, cô ấy là Cẩm Tú, hồi còn nhỏ anh còn treo lên cửa sổ sau nhà Cẩm Tú đây mà.”

Trường An hơi nheo mày, liếc qua Thi Giao: “Đã là người quen thì càng phải tạo điều kiện cho công việc của nhau chứ, phải không?” Thi Giao

nói hết câu, anh ta quay sang nhìn Cẩm Tú, rồi lại liếc qua Kỳ Viễn nói: “Thế nào? Nếu không giải quyết được ở đây thì theo tôi về đồn.”

Thi Giao tức đến mức tưởng không thở được, nhưng vẫn hạ giọng xin Quách Trường An. Trong mắt cô, thế nào cũng được nhưng nhất định không được động đến tiền.

Lão Hắc đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, quay ra nói với Trường An: “Nếu tiền có thể giải quyết được thì dễ thôi, tiền tôi có.” Anh ta vừa nói vừa định lấy tiền ra.

Nhưng lời nói của anh ta đã gặp phải cái nhìn “giết người” của Thi Giao.

“Nộp gì mà nộp, nhắc nhở là được rồi, nhất định chúng tôi sẽ sửa chữa, sau này đến hăn phủ tổng thống”. Tả Thi Giao đứng chắn ngang lão Hắc, không cho anh ta nộp tiền, khẳng khẳng một lời với Quách Trường An.

Trong lòng Cẩm Tú rất khó chịu, nếu cô và Kỳ Viễn có tiền thì đã không đến chỗ rách nát này, họ sẽ mua được nhà, sẽ không phải tẩu hôn thế này, sẽ không để Quách Trường An ăn hiếp cô thế này.

Kỳ Viễn cũng đoán biết là Cẩm Tú đang bị ép, bỗng nhiên anh ta rút tiền từ trong túi áo ra, đếm từng đồng một đưa cho Quách Trường An. Dường như anh ta cũng không muốn để người khác viết cho mình một tờ giấy với tội danh “mua dâm”.

Nhưng anh ta lấy đâu ra nhiều tiền như thế chứ, điều này đáng để Cẩm Tú nghi ngờ. Từ khi mối quan hệ giữa hai người được xác lập thì mọi việc thu chi trong nhà đều do cô một tay quản lý, chỉ còn thiếu nước cô đem cả thẻ ATM của Kỳ Viễn đến công ty trực tiếp thu chi. Ví tiền của anh ta thậm chí còn sạch hơn cả cái mặt anh ta nữa, sao tự nhiên lại có ba nghìn như

vậy? khoản tiền này tương đối lớn, gần bằng nửa tháng lương của anh ta rồi, huống hồ trong túi anh ta vẫn còn tiền chứ không chỉ có ba nghìn.

Nếu biết trước trong túi anh ta có nhiều tiền thế này thì cô đã tìm một nhà nghỉ dù không được xếp hạng sao thì cũng sạch sẽ hơn một chút rồi. lúc đó sẽ không phải gặp tên Quách Trường An xấu xa này.

Cầm Tú véo Kỷ Viễn một cái, ra ý bắt anh ta lấy tiền lại. Ngày mai cô mang giấy đăng ký kết hôn đến gặp Quách Trường An thu lại biên bản nộp phạt là được. Nhưng Kỷ Viễn rất cứng đầu, không có cách nào có thể làm anh ta chuyển ý được. Cầm Tú chỉ biết véo cho anh ta thêm mấy cái nữa, chắc cánh tay anh ta đã bị cô véo tím lại rồi, nhưng anh ta vẫn không lên tiếng, đếm số tiền trong tay, lấy ra ba mươi tờ đưa cho Quách Trường An.

“Này tiền đây, ông mày có, đếm cẩn thận vào, xem có thiếu đồng nào không.” Kỷ Viễn nói với mấy người công an và dân phòng: “Tiền đã cầm rồi thì biến đi, tôi còn chưa xong việc”.

Cầm Tú không nghĩ rằng Kỷ Viễn lại nói như vậy. Cô thấy trên mặt Thi Giao và Quách Trường An đang hiện lên những biểu hiện khó hiểu không thể diễn tả được bằng lời.

Tả Thi Giao quay đầu bỏ đi, trước khi đi còn để lại cho Cầm Tú một cái nhìn sắc như dao, tỏ ý thất vọng. Lão Hắc cũng đi theo. Cầm Tú bị xấu mặt trước người khác, nhất là lại trước mặt một người đã lớn lên từ nhỏ cùng cô, một người tự nhận là người quen của cô. Đúng là không ra làm sao cả.

Quách Trường An lạnh lùng nói: “Các người nói rõ rồi nhé, các người vẫn muốn tiếp tục vậy thì tôi sẽ tiếp tục xử phạt, phạt cho đến lúc các người rời đi mới thôi”.

Kết quả cuối cùng trong ngày hôm đó là Cầm Tú và Kỷ Viễn rời khỏi đó, khi họ đi khỏi, hội người của Quách Trường An cũng rời đi. Kỷ Viễn

bỗng nhiên quay người lại, đâm mạnh vào ngực Trường An.

Quách Trường An trong tư thế không phòng bị gì, gặp phải cú đâm của Kỷ Viễn trong chốc lát không thể gượng dậy được. hai người mặc đồng phục dân phòng giả bộ định xông lên nhưng lại mang bộ dạng chuẩn bị bỏ chạy.

Kỷ Viễn chỉ vào ba người nói: “Tôi cũng không có ý gì, chỉ là lúc này trong phòng các người đánh tôi, bây giờ tôi trả lại thôi”.

Ba người không nói gì. Lời nói có trọng lượng thì chắc như đinh đóng cột, ngược lại thì có nói ra cũng chỉ mình nghe, vì vậy họ không lên tiếng.

Cầm Tú tưởng rằng chuyện này như vậy là kết thúc, họ không đòi Quách Trường An ba nghìn tệ, Quách Trường An cũng không thể chủ động trả lại họ. Nhưng buổi chiều hôm sau, Cầm Tú gọi điện cho Kỷ Viễn thì cô nghe thấy giọng nói vừa quen vừa lạ, nhưng nhất định không phải là giọng của Kỷ Viễn.

“Cô tìm Kỷ Viễn phải không?” Bên kia nói. Cái cách kết thúc câu nói khiến cô nhận ra đó là giọng Quách Trường An. Giọng anh ta thô thể, có chút gì kiêu ngạo lạnh lùng trong đó.

“Điện thoại của Kỷ Viễn sao lại ở trong tay anh?” Cầm Tú hơi ngạc nhiên, Kỷ Viễn sao lại ở bên Trường An được?

“Điều này thì phải hỏi Kỷ Viễn.” Quách Trường An lạnh lùng, “nhưng tạm thời anh ta không thể nói chuyện với cô được”.

“Anh ấy sao rồi? Anh bắt anh ấy rồi à?” Khẩu khí của Cầm Tú lúc này không còn thiện cảm như câu trước.

“Nếu anh ta phạm pháp nhất định tôi sẽ bắt anh ta.” Quách Trường An nói: “Anh ta đánh nhau, nên bị bắt”.

Cầm Tú nhanh chóng hiểu ra cục diện trước mắt, không biết rốt cuộc vì lí do gì mà Kỷ Viễn bị bắt vào đồn, nhưng tóm lại bây giờ Kỷ Viễn đang trong tay Quách Trường An.

“Cô tìm Kỷ Viễn có việc gì, khi nào thuận tiện tôi sẽ nói lại với anh ta.” Giọng Quách trường An vẫn từ cao xuống thấp.

“Tôi không tìm anh ta, tôi tìm anh.” Cầm Tú nói, nói xong cô mới cảm thấy câu này có chút ngờ nghệch, nhưng cô nhanh chóng tự vệ cho mình. Đúng, phải tìm Trường An, ít nhất là cô có ba việc phải nói rõ ràng với anh ta.

“Tìm tôi à, cô có việc gì thì nói đi.”

“Chuyện này không nói qua điện thoại được, anh ra ngoài rồi chúng ta nói chuyện.”

“Nhưng tôi vẫn còn phải làm việc....” Quách trường An cố ý kéo dài giọng, khiến Cầm Tú cảm Thấy dường như anh ta đang rất khó xử, không có thời gian tiếp chuyện cô.

“Vậy thì tôi đến đồn tìm anh”. Cầm Tú nói.

“Nhưng tôi sắp hết giờ làm việc rồi.” Anh ta nói, rõ ràng là anh ta không đồng ý để Cầm Tú đến chỗ làm việc của anh ta thăm dò.

“Vậy anh thử nói xem nên làm thế nào, dù gì thì lúc này tôi phải gặp anh.”

“Tôi vẫn chưa ăn cơm.” Anh ta đáp lại.

Cầm Tú nói rất hồ hởi: “Tôi mời anh, anh muốn đi đâu ăn?”

Quách Trường An nói đến một cái tên, khách sạn Tam Giang. Nếu như ở Bắc Kinh, có khi anh ta dám nói đến cả Trung nam Hải.

Cầm Tú nói: “Hai mươi phút sau chúng ta gặp nhau tại đó, tôi sẽ đặt phòng.”

Cầm Tú nghĩ kỹ rồi, cho dù Quách Trường An có muốn đến nơi tiếp đón khách cấp quốc gia thì cô cũng sẽ đáp ứng. Trong bữa ăn, sau khi đã nói hết những việc cần nói, nhất định sẽ không tìm chỗ thoát thân. Bữa ăn cô cũng sẽ không gọi nhiều món, cô sẽ gọi đủ ba nghìn tệ, cô muốn xem trong túi của anh cảnh sát này có ba nghìn tệ hay không.

2

Trong khi đó, trong nhà vệ sinh ở góc trong cùng của hành lang Kỷ Viễn đang hút thuốc, hai chân dựa vào bờ tường, hai tay chống xuống nền nhà màu vàng, đầu cách mặt đất ba tấc, trong tư thế “trồng chuối”. Nhưng khi khói thuốc còn chưa bay hết thì làn khói khác từ trong mũi Kỷ Viễn đã bay ra.

Kỷ Viễn đổi tư thế, hai chân đung phải bóng đèn trên tường. Tiếng kêu không to lắm nhưng vẫn khiến những cảnh sát tuần tra bên ngoài hành lang chú ý, nhìn thấy bộ dạng Kỷ Viễn kỳ lạ, anh ta lắc đầu, nói vọng vào bên trong: “Nghiêm chỉnh một chút đi, đừng có làm vỡ đèn đấy”.

Kỷ Viễn bỏ điếu thuốc đang ngậm trong miệng ra, thì thầm: “Ông mày tự đến đây, không muốn ở lại nữa, sẽ đi khỏi đây ngay bây giờ”.

Bỗng dưới giày của anh vang lên tiếng “bíp bíp”, hình như là tiếng điện thoại rung. Mắt anh ta sáng lên.

Một chiếc đã nộp cho Quách Trường An, vẫn còn chiếc này, không thể cứ ngồi trong đồn mà không liên lạc gì với thế giới bên ngoài, thế thì buồn chết mất.

Anh thò tay kéo chiếc giày lại, vừa liếc qua cửa sổ, vừa rút chiếc điện thoại ra, vỏ chiếc điện thoại như sắp rơi ra vậy. Con số hiển thị trên màn

hình khiến Kỷ Viễn cảm thấy rất kỳ lạ. Anh nghe máy thì là của một cô gái.

“Anh đang ở đâu đấy?” Cô gái hỏi.

“Tôi đang trong đồn cảnh sát, cô tin không?” Kỷ Viễn hạ giọng.

“Không tin”.

“Không tin mà cô còn nghe tôi nói à?”

“Nhưng tôi thích nghe anh nói dối.”

Kỷ Viễn cười. “Tôi đang tập “trồng cây chuối”, cô tin không?”

“Tôi không tin, nghe anh thở hỗn hển như vậy, anh không làm chuyện gì hay ho đấy chứ?” Cô gái cười, rõ ràng là cô đang đùa.

“À tôi đang làm chuyện hay ho đấy, tập thể nghiêng người, lần này thì cô tin chứ?” Kỷ Viễn cười.

“Trời ạ, định lừa ai chứ, vợ anh đang đi làm, anh có thời gian nhưng cô ấy không có thời gian để ý đến anh đâu.” Cô gái kia vẫn tiếp tục ý bậy bạ. Mặc dù miệng nói là không tin nhưng cô bắt đầu lên giọng, trong lòng đã có chút ghen tỵ.

“Tưởng cô có học vấn, thế mà lại hạ thấp bản thân thế à. Tôi tập thể nghiêng mình thì sao nhất thiết phải luyện cùng vợ tôi chứ, chỉ cần cô gái nào đẹp hơn cô tôi đều có thể đưa đến đây để luyện cùng.” Kỷ Viễn nói.

“Kỷ Viễn, anh sẽ không được chết yên ổn đâu.” Có tiếng gì đó vang lên, kèm theo là lời nguyên rủa đầy tức giận, bên kia cúp điện thoại. Kỷ Viễn không nhịn được cười khúc khích, anh ta giữ nguyên tư thế cho đến khi hai tay mỏi như rồi ngã xuống đất.

Tiếng động trong phòng to quá, cảnh sát ngoài hành lang ngó qua cửa nhìn Kỷ Viễn, gõ cửa nói: “Nghiêm túc đi, anh tưởng đây là khách sạn à, làm gì mà ồn ỹ thế?”

Kỷ Viễn nhanh chóng giấu điện thoại vào trong tay áo, vẫn tươi cười như không có chuyện gì xảy ra. Anh ta liếc mắt nhìn ra phía cửa, thấy cảnh sát đi khỏi liền lấy điện thoại ra xem giờ, thì thầm, “Đến lúc rồi”. Sau đó anh ta lấy số của một người tên là Đào Tử từ danh bạ đen, và bấm nút gọi.

Bên kia nhanh chóng nhận điện thoại.

“Kỷ Viễn à, chuyện gì vậy? Mà bao nhiêu tuổi rồi mà còn đánh nhau, thôi ngoan ngoãn ở trong đó đi. Mà cũng biết hưởng hạnh phúc đấy nhì, vào đây một mình, bỏ rơi tao bên ngoài, mà có thấy vui không? Không có việc gì làm thì đánh nhau à? Tám tuổi còn tè dầm, nghịch bòn đất? đánh nhau à? Sao không đánh cho rơi đầu ra?” Tiếng một người đàn ông thô bạo vang lên.

Kỷ Viễn xoa mép, hạ giọng: “Mắng như thế đã hết giận chưa? Nếu chưa hết thì tiếp tục mắng đi.”

Bên kia vẫn bực tức nói: “Tao nói cho mày biết, nếu như chuyện làm ăn lần này có vấn đề gì, thì đừng có trách tao lấy mày ra chết thay.”

Kỷ Viễn vẫn nói nhỏ: “Mày cứ vui vẻ một mình đi, tao không giành miếng cơm của mày đâu, bao nhiêu mày ăn hết, sướng thế còn gì. Nói vào chuyện chính đi, tao đang nói dối cảnh sát đi vệ sinh để gọi điện cho mày đấy, nhanh lên, không có thời gian nghe mày lèm nhèm giọng đàn bà thế đâu.”

“mày vào trong ấy rồi thì ai phối hợp với tao chứ?” Đào Tử vẫn chưa nguôi giận.

“Nếu sợ thì đừng có đi nữa, lằng nhằng cái gì. KHÔNG có tài cán gì thì đừng có làm cái gì cả, không có gan lại còn đòi làm chuyện động trời, Đào Tử, mày hám tiền đến hoa mắt rồi, hay là nhanh chóng giống la thu binh.” Kỷ Viễn tức giận nói.

Đào Tử không nói gì nữa.

“Nhanh chóng nói chuyện chính đi, mày tưởng tao vào đồn cảnh sát để nghỉ ngơi à? Tao sắp giải quyết xong “nỗi buồn” rồi, nếu không chui ra cảnh sát lại đến gõ cửa.” Kỷ Viễn tự tạo ra không khí căng thẳng. bên ngoài hành lang có tiếng bước chân cảnh sát đang tiến lại gần.

“Ông nội à, ông nói xem nên làm thế nào bây giờ?” Đào Tử nói, “Đã cười trên lưng hổ rồi, nếu tao có thể xuống được thì đã xuống từ lâu rồi, còn tìm mày giúp à?”

Kỷ Viễn nói: “Thì mày cứ giả vờ là chưa góp đủ tiền, anh chị em gì đó bị tai nạn, phải dùng đến.”

“Cái ý này của mày cũng ác thật đấy, anh chị em nhà mày mới bị tai nạn ấy.” Đào Tử phẫn nộ, lúc sau lại nói: “Có lẽ cũng chỉ còn có chiêu này thôi.”

Cúp máy, Kỷ Viễn ngồi trên mặt đất, tựa vào tường, trong lòng sung sướng nghĩ, thằng khờ, việc này mà cũng tìm tao à, tưởng là tao cũng ngốc giống mày sao, đi tìm tổ tiên nhà mày ấy.

Cảnh sát bên ngoài đá đá vào cánh cửa nói: “Nghiêm túc đi, đừng có làm ồn nữa.”

Kỷ Viễn hừm lên một tiếng, hai tiếng nữa, cho dù đây có là Khai Quốc Yến đi chăng nữa thì cũng không giữ nổi ông đâu.

Tại khách sạn Tam Giang, Quách TRường An đến chỗ hẹn đúng giờ.

Cầm Tú tính toán đúng, anh ta sẽ đến. Bây giờ anh ta đã là cảnh sát rồi, bắt được Cầm Tú “mua bán dâm” có thể làm cho anh ta mở mày mở mặt, và cũng khiến cô mất mặt, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Quách TRường An lại không gọi món nào quá đắt trong thực đơn, Cầm Tú vì muốn gọi đủ ba nghìn tệ nên đặc biệt gọi một chai Mao Đài.

“Rượu này đắt thật...” Quách Trường An nhìn chai rượu.

“Tôi nhớ khi còn nhỏ, anh uống trộm rượu của bố anh, bị ông phạt quỳ trong tuyết lớn”. Cầm Tú gợi nhớ đến chuyện ngày xưa.

Quách Trường An cười, ánh mắt không còn vẻ cao ngạo bình thản nữa, thay vào đó là sự ngại ngùng, nhưng cái khoảnh khắc chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Quách Trường An khi cười còn khó coi hơn lúc anh khi không cười nữa. Anh ta cao 1m85. Cầm Tú đứng trước mặt anh ta trông thấp hơn nhiều, khi nói chuyện cô phải ngẩng mặt lên mới có thể tiếp lời được với anh ta. Cầm Tú không hiểu tại sao, khi tốt nghiệp phổ thông anh ta không cao như vậy, sau mấy năm học cảnh sát anh ta đã cao hơn rất nhiều, đúng thật là “dị nhân”

Cầm Tú cũng biết uống chút rượu, nhưng cô uống được đến mức nào? Kỷ Viễn uống rượu trắng được nửa lít không thấy say, còn Cầm Tú khi uống với Kỷ Viễn, Kỷ Viễn say rồi nhưng Cầm Tú chưa hề say.

Vì vậy chai Mao Đài này vừa uống hết một nửa thì cô đã thấy lười Trường An đã cứng lại, mắt bắt đầu khô, dường như sắp say rồi, Cầm Tú liền nói ra mục đích mà cô đến tìm anh ta.

“Thứ nhất, những người đi cùng anh ngày hôm qua đã lấy máy ảnh chụp ảnh khóa thân của tôi. Thứ hai, đây là giấy đăng ký kết hôn của tôi và Kỷ Viễn, ba nghìn tệ kia tôi mong rằng các anh có thể trả lại nguyên vẹn. Thứ ba, nếu anh muốn báo thù ân oán lúc nhỏ giữa chúng ta thì cứ tìm tôi, đừng tìm đến đối phó với chồng tôi, hôm qua các anh đánh Kỷ Viễn, Kỷ Viễn đánh lại anh, như vậy là công bằng, không ai nợ ai cả, sao hôm nay anh ấy vẫn bị giam trong đồn?”

Quách Trường An không cầm giấy chứng nhận kết hôn mà Cẩm Tú đưa cho, anh ta ngược mắt nhìn cô, uống nốt chỗ rượu còn lại, chẹp chẹp cái miệng, coi như vẫn chưa uống đủ.

Con người này vẫn như ngày còn nhỏ, cái thân hình to lớn kia, cứ nhìn thấy rượu là quên hết tất cả.

Cẩm Tú tưởng rằng Trường An sẽ còn gọi thêm rượu, nhưng không, anh ta châm điều thuốc hút, quay lại với ba vấn đề của Cẩm Tú.

“Thứ nhất, ánh đèn flash hôn qua chỉ để dọa người khác, sợ các người không chịu nộp phạt. Thứ hai, ba nghìn tệ đã xung công quỹ, có biên lai, cô có thể đến đồn xem. Thứ ba, lúc nhỏ chúng ta có ân oán gì không nhỉ? Tôi thấy tình cảm giữa hai nhà chúng ta rất sâu nặng, tết năm nay mẹ tôi còn nhắc đến cô đấy, nói cô năm nay chắc là hai mươi rồi, mừng một tết là sinh nhật cô, số cô cũng nghiệt ngã thật đấy, khắc chết mẹ cô khi vừa mới sinh ra. À thôi chúng ta nói chuyện nào vui vậy, không nói những chuyện buồn nữa. Có phải cô nói đến chuyện Kỷ Viễn bị bắt vào đồn phải không, anh ta đánh nhau ở công ty, tự mình đầu thú với cảnh sát, không liên quan gì đến sự việc ngày hôm qua.”

Cẩm Tú đã hiểu. Kỷ Viễn sao lại hồ đồ như vậy? tự mình đánh nhau, đánh nhau xong rồi lại tự đầu thú với cảnh sát, mà chỉ là đã ăn no đòn. Cẩm Tú phát hiện ra rằng ngoài hiểu Kỷ Viễn lúc trên giường thì những mặt khác cô vẫn chưa thực sự hiểu anh ta. Cẩm Tú muốn hỏi Trường An, Kỷ

Viễn bị giữ mấy ngày, khi nào có thể được thả. Quách trường An nhận được một cuộc điện thoại, sau đó nói với Cẩm Tú: “Kỷ Viễn đã được bảo lãnh rồi, ở đồn có chút việc, tôi phải về gấp, cô ở lại ăn ngon miệng nhé.” Nói xong, Quách Trường An đứng dậy đi mất.

Anh ta đi một cách rất dứt khoát và nhanh chóng, thế là nước cờ mà Cẩm Tú nghĩ ra anh ta đã đi mất, khiến cô không còn đường nào để đi nữa, khiến cô bức hết chỗ nói.

Quách Trường An là đồn phó của đồn cảnh sát gần công ty Kỷ Viễn làm thêm, trên anh ta là đồn trưởng, dưới là ba nhân viên. Trong ba người đó thì có một người phụ trách hộ tịch, hai người lo việc bên ngoài, sau này khi Cẩm Tú đến phòng làm việc của đồn phó thì trà cũng phải tự mình rót, còn không bằng cả trưởng tòa soạn Ngư nữa. Nhưng văn phòng của năm người bọn họ cứ như là văn phòng của đội tư lệnh vậy.

Quách Trường An đi được một lúc, Cẩm Tú mới phản ứng lại, còn ba nghìn tệ của bữa ăn cơm thì làm thế nào đây? Cô còn chưa nghĩ đến là cô sẽ phải thanh toán, đúng là gậy ông đập lưng ông.

Ba nghìn tệ, cả tiền lương và thưởng của cô còn chưa đủ, Kỷ Viễn lại vừa mất ba nghìn tệ, bây giờ cô lại bỏ vào đây ba nghìn. Hai người đều mất tiền, đủ để phá sạch nhà cửa ra rồi. Sáu nghìn tệ, gần bằng tiền thuê căn nhà mười mét vuông trong một năm rồi. Làm thế nào bây giờ, hay mượn tiền trả? Mất mặt quá.

Cẩm Tú không định mượn tiền, việc này mà truyền ra ngoài thì cô không còn mặt mũi nhìn người khác nữa. Việc mình làm, mình giải quyết. Cô đến quầy thu ngân đưa cho nhân viên thẻ phóng viên, sau đó lại rút ra chứng minh thư. Cuối cùng chủ quán đi đến, mỉm cười nhìn Cẩm Tú, nói: “Phóng viên báo đời sống nhân dân à?” Thấy Cẩm Tú gật đầu, chủ quán cũng gật đầu, sự việc đã được giải quyết thuận lợi ngoài sự mong đợi của cô.

Ông chủ Tam Giang nghe nói đã có tuổi, cho phép Cẩm Tú dùng thẻ phóng viên đặt cọc tiền cơm, đến khi gặp lại thì lại là một ông chủ chưa đến ba mươi tuổi, lúc chưa cười thì còn không thấy gì, nhưng khi hần vừa cười thì trên mặt hần biểu hiện đầy vẻ gian thương.

Cẩm Tú hỏi anh ta tên tuổi, anh ta đưa cho cô một tờ danh thiếp. “Phó giám đốc khách sạn Tam Giang Âu Thế Hằng.” Âu Thế Hằng? Cẩm Tú nhìn ba chữ trên danh thiếp.

“Năm ngoái chúng tôi có đăng tin một tên buôn lậu xe cũng tên là Âu Thế Hoàn, không phải là anh đấy chứ?” Cẩm Tú đùa.

Tên phó giám đốc tên Âu Thế Hằng kia cười ngọt, nói: “Còn mong cô quan tâm hơn nữa, Tam Giang có những người có văn hóa như các cô đến sẽ ngày một phát triển”.

Cẩm Tú được tính là giới văn hóa chứ, chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên biên tập nhỏ bé của tờ báo gần năm nay.

4

Nhìn Cẩm Tú xuống cầu thang, nét mặt Âu thế Hằng từ từ thay đổi, anh ta gọi một cuộc điện thoại.

“Người anh em, là tôi đây, cô ta đi rồi, đúng vậy, đặt lại thẻ phóng viên và chứng minh thư.” Âu Thế Hằng nói rất khách khí với người bên kia.

Vừa cúp điện thoại, vẻ mặt tươi cười của Âu Thế Hằng dần dần biến mất.

Nhân viên thu ngân hơi lo lắng, hỏi Âu Thế Hằng: “Đặt cọc những thứ này không đúng quy định”.

Âu Thế Hằng quay người lại nhìn cô ta.

Cô nhân viên đó tầm hai mươi tuổi, bị ánh mắt của Âu Thế Hằng dọa đến nổi tái mặt.

“Những thứ đó cô không phải lo, nếu ông chủ có hỏi thì cứ bảo là tôi giải quyết, tôi chịu trách nhiệm.” Âu Thế Hằng nói.

“Em chỉ sợ anh thiệt thôi, anh tưởng em sợ ông chủ trách mắng em à?” Trên mặt cô nhân viên thu ngân bỗng ửng đỏ. “Người ta có ý gì với anh, anh đừng có nói là không nhận ra đấy.”

Âu Thế Hằng liền đùa theo, ghé sát tai cô ta nói: “Nếu như tôi không biết ai tốt với mình thì tôi đã không trèo lên cái chức phó giám đốc ngày hôm nay rồi. Hôm nay giao cho cô một việc, nhớ đấy, những thứ cầm ở đây còn đáng tiền hơn là tiền tệ ấy”.

Cô gái ngạc nhiên: “Đô la Mỹ à?”

Âu Thế Hằng nói: “Là Euro đấy, cô không phải quản, đừng có làm mất là lập công lớn rồi.”

5

Ra khỏi Tam Giang, Cẩm Tú gọi điện cho Kỷ Viễn, hỏi anh ta việc bị giữ trong đồn. Chỗ Kỷ Viễn rất ồn, anh liền bảo ngày mai khi ăn trưa cùng cô sẽ nói. Nhưng trưa hôm sau, Kỷ Viễn không đến, có việc gấp, anh nói tối sẽ đến đón Cẩm Tú.

Cơm hộp cho bữa trưa ở tòa soạn gồm cần tây xào bách hợp, kèm theo hai chiếc bánh. Cẩm Tú ăn hết thức ăn, nhưng chỉ ăn một chiếc bánh, còn lại một chiếc, tối mang về chung cư hâm nóng lại làm bữa tối. Bữa sáng của cô bình thường là trứng gà và đậu nành, hoặc là hai chiếc bánh bao, nói chung không vượt quá hai tệ, như vậy tiền ăn cơm, tiền ăn hoa quả của cô

mỗi ngày không quá năm tệ. Khu chung cư cô ở gần tòa soạn, tiết kiệm được tiền đi lại, từ trước đến giờ cô cũng không ăn quà vặt. Bây giờ càng phải tiết kiệm hơn nữa, suýt nữa thì cô phải bỏ luôn cả ăn hoa quả. Cô cũng không phải vì cái gì khác, mà chỉ là vì cô đang cùng Kỷ Viễn tiết kiệm tiền mua nhà.

Có nhà rồi, họ có thể danh chính ngôn thuận công khai với bố mẹ Kỷ Viễn, bố mẹ Cẩm Tú, với cả Thi Giao, với tất cả bạn bè rằng họ đã kết hôn, họ sẽ không phải tẩu hôn nữa, ngày ngày có thể ở bên nhau, ngủ trên một chiếc giường, nói như Kỷ Viễn, có thể ôm nhau mà ngủ.

Buổi tối, Kỷ Viễn không đến đón Cẩm Tú, gọi điện đến bảo cô rằng chưa xong việc.

Cẩm Tú trở về phòng trọ, ba cô bạn cùng phòng vẫn chưa về, hai mươi mét vuông trừ đi diện tích bốn chiếc giường, đột nhiên trở nên rộng rãi. Ánh đèn phản chiếu bốn bức tường trắng, khiến cô rất không thích không khí im lặng này. Cô lấy ra chiếc bánh còn lại của bữa trưa, vỏ bánh không còn giòn nữa, cô cũng không muốn ăn. Cô lại lấy ra một túi rau, nhúng nước sôi, nhìn những chiếc lá dần dần nở ra, hi vọng trong lòng cô cũng được nhân lên, chỉ cần cố gắng, kế hoạch mua nhà của họ sẽ được biến thành hiện thực.

Tiền lương của Cẩm Tú, cộng thêm với tiền thưởng, tiền làm quảng cáo, mỗi tháng cũng được ba nghìn tệ. Lương Kỷ Viễn gấp đôi của Cẩm Tú, nếu họ không ăn không uống, mỗi tháng có thể có mười nghìn tệ. Nếu trừ tiền ăn mặc, hẹn hò, thuê phòng, mỗi tháng còn lại bảy tám nghìn. Bây giờ giá nhà trong khu đô thị là sáu nghìn một mét vuông, số tiền mà họ để ra mỗi tháng chỉ mua được căn nhà hơn một mét vuông. Mỗi năm có thể mua được 15 mét vuông, một năm sau vay tiền thế chấp có thể mua được căn nhà 50 mét vuông, nếu vay thì phải trả trong vòng 4, 5 năm.

Cô và Kỷ Viễn cũng đã từng nghĩ đến việc kết thúc cuộc sống tẩu hôn, thuê nhà ở, nhưng nếu vậy các khoản chi phí sẽ càng tăng lên. Ít nhất là tiền đi lại đã chiếm một khoản lớn. Tòa soạn của cô và công ty Kỷ Viễn, một nơi thuộc thành Nam, một nơi ở thành Bắc, mua nhà cho dù là ở gần tòa soạn hay công ty thì một trong hai người sẽ phải đi tàu điện hơn hai tiếng đồng hồ. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến họ không thể không tẩu hôn.

Hơn nữa Kỷ Viễn còn phải thi công chức, Cẩm Tú phải tăng ca viết thêm vài bài, vài câu chuyện, tất cả những điều đó đều cần có thời gian. Nếu như thuê phòng sống chung, nhất định sẽ ảnh hưởng đến thu nhập của họ, cũng là ảnh hưởng đến thu nhập gia đình, mua nhà sẽ không dễ dàng nữa. Thôi thì cứ tẩu hôn trước, cuối tuần gặp nhau, ăn cơm uống rượu và yêu, sống trong thế giới của hai người đầy ngọt ngào. Đợi khi Kỷ Viễn thi được bằng bác sĩ thì tiền lương sẽ tăng ba mươi phần trăm, họ cũng sẽ thêm được một khoản mua nhà.

Thực ra người yêu ở đâu, nhà ở đó, có nhà hay không đều không ngăn cản được tình yêu và hôn nhân.

Nghĩ đi nghĩ lại, tẩu hôn cũng có ích lợi của nó, chỉ là có lúc sẽ cô đơn, tương tư. Đã hơn tám giờ tối mà Kỷ Viễn vẫn chưa gọi điện, lẽ nào vẫn chưa xong việc? Cẩm Tú bất giác lấy điện thoại ra, gọi cho Kỷ Viễn.

Nhưng anh ta lại tắt máy.

Tắt máy vào giờ này, anh ta lại giờ trò gì vậy, Cẩm Tú tự nhiên cảm thấy nghi ngờ.

Suốt cả buổi tối hôm đó, Kỷ Viễn không gọi điện thoại, cũng không mở máy. Không xảy ra chuyện gì đấy chứ? Cẩm Tú hơi lo lắng. Nhưng vừa nghĩ rằng anh ta đã trưởng thành như vậy rồi, có thể là chưa xong việc, điện

thoại hết pin chưa sạc nên mới tắt máy? Trong lòng cô không vui nhưng vẫn nghĩ thay lý do cho Kỷ Viễn.

Nếu Kỷ Viễn đến thì chỉ có một lý do, anh ta rất để tâm tới lời thề với Cẩm Tú. Còn nếu anh ta không đến thì sẽ có vô khối lý do khác

TẦU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lời Hứa

1

Mấy ngày nay Tả Thi Giao cảm thấy cuộc sống của cô tương đối thoải mái.

Nói thế này nhé, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Đánh mặt chược, muốn năm vạn chắc chắn không trượt. Nếu cô muốn ngồi trầm tư trong bóng tối, người khác tuyệt đối sẽ không bật đèn cho cô. Chân bước ra là sẽ có đường cci, vươn tay ra là tiền về. Cô mơ màng trong niềm vui, chiếc bánh quý của ông trời cuối cùng cũng rơi “đốp” trúng đầu cô. Cơn mưa may mắn này sao mà lớn thế không biết. Cô nhoẻn miệng nở nụ cười như nắng mai, muốn cười thật to nhưng nghĩ một hồi lại đưa tay che miệng cười thầm một mình.

Cô nhát gan, sợ cười lớn tiếng ông trời sẽ thu lại những may mắn đã dành cho cô.

Mấy hôm nay, Tả Thi Giao rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Vốn ông tổng giám đốc của một công ty gì gì đó tên là Lưu Tán đã hẹn hò với cô ba ngày liền. Lưu Tán chính là lão Hắc người rất đen đui mà cô gặp khi đi xem mắt

Lão Hắc trông khá danh giá, công việc tương đối cao sang, anh ta hùn vốn với người khác mở chung công ty khai thác bất động sản gì đó. Anh ta đã hẹn hò với Tả Thi Giao, mà lại còn hẹn trong ba ngày liên tiếp.

Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật. Ba ngày hẹn hò, liệu lão Hắc có hẹn hò với cô cả đời không?

Tả Thi Giao chìm đắm trong cơn mộng đẹp, sau khi cùng một đoàn du lịch tham gia chuyến đi tới Mông Cổ ăn thịt dê nướng, đi thăm khu bảo tồn thiên nhiên ngắm chim công, rồi lại kéo mấy chú ngựa đi đua ngựa, lắc lư tới mức xương người như muốn gãy đôi, hai đùi cô mài vào yên ngựa đau như muốn rách ra, cô chỉ muốn về căn chung cư của mình tắm cho thật sáng khoái, rồi ngủ một giấc cho đã.

Nhưng vừa tới cửa nhà đã thấy chiếc Mercedes của lão Hắc đỗ bên dưới tòa nhà, đương nhiên, bên cạnh cửa xe là lão Hắc với dáng vẻ cường tráng, mạnh mẽ. Trong ánh chiều, trông bộ dạng của anh ta có chút gì đó do dự. Nhưng điều này lại càng giúp cho anh ta ghi điểm. Sự do dự luôn hiệu quả hơn là nói năng tùy tiện.

Trái tim Tả Thi Giao đập thành thịch. Cô có cảm giác trong lồng ngực có gì đó chẹn cứng lại. Đó là phản ứng của trái tim. Hay nói cách khác, cô đã hơi thích người đàn ông đen đen này, không phải chỉ vì anh ta có tiền.

“Anh gọi điện cho em, nhưng em tắt máy. Anh đoán chắc là em vẫn chưa về tới nhà, bởi thế anh tới đây đợi em, để thử xem anh có duyên gặp em hay không”. Cặp mắt sâu thẳm của lão Hắc mỉm cười nhìn Tả Thi Giao chăm chú, Tả Thi Giao thấy đôi chân của mình như muốn bay lên, cảm giác như bị điện giật.

Người đàn ông này thật tốt, không trách cứ mình, cũng không bộc lộ cảm xúc của bản thân, chỉ biết chạy tới chờ đợi mình, thật giống như chàng trai si tình đang đợi người con gái trong những câu chuyện tiểu thuyết của Đài Loan.

“Điện thoại của em hết pin, em vừa dẫn đoàn đi du lịch, xin lỗi anh.”
Tả Thi Giao vội vàng xin lỗi.

Không phải hai chữ xin lỗi ấy trúc trắc khó nói mà đời này Tả Thi Giao rất khó có được cảm giác bản thân mình có lỗi với một ai. Bởi thế dường như với cô, hai chữ xin lỗi trở nên vô cùng xa lạ, nói xong câu xin lỗi mà mặt cô cứ nóng bừng cả lên.

Thái độ của cô vừa then thừng, vừa đáng yêu.

Phụ nữ, cho dù là độc đoán, ích kỉ tới mức nào, một khi gặp tình yêu của mình sẽ bộc lộ bản tính trời sinh, mặt đỏ lên, nũng nịu, đa nghi, và thậm chí là cả tỏ ra đáng thương nữa.

“Ồ, thế à, thế thì tối nay em nghỉ sớm đi nhé, anh sẽ từ chối cuộc hẹn với bạn anh.” Lão Hắc nói một cách đầy quan tâm.

Ba ngày hôm nay lão Hắc hẹn hò với Tả Thi Giao, nhưng không phải chỉ có hai người mà lần nào cũng có một đám bạn ngồi cùng, vừa uống trà vừa nói chuyện trên trời dưới biển, hoặc họ cùng nhau tới nơi đánh cờ để uống trà.

Khi lão Hắc đưa cô tới, lúc nào anh ta cũng rất tôn trọng dẫn cô tới trước mặt mọi người, nhiệt tình giới thiệu cô với bạn bè: “Đây là Tả Thi Giao. Là một người bạn mới của tôi, khi nói chuyện mọi người để ý kiểm chế một chút, đừng làm cô ấy sợ.”

Những điều anh ta nói không có gì đặc biệt, cũng không rung động lòng người. Nhưng dường như Tả Thi Giao cảm thấy anh ta giới thiệu cô với mọi người như đang giới thiệu một thành viên trong gia đình. Dường như anh ta rất vui mừng để mọi người biết cô là niềm vui mới của anh ta, là người bạn rất quan trọng, thậm chí có thể nói, cô là bạn gái của anh ta. Cảm giác ấy thật kỳ diệu. Tả Thi Giao cảm nhận được điều đó. Khi lão Hắc rót trà, lúc nào cũng nghiêng đầu hỏi xem cô thích uống trà hoa cúc hay trà xanh. Khi rót rượu cho cô, anh sẽ khuyên cô nên uống chút rượu vang, với whisky tốt nhất chỉ nên thử một chút, uống rượu ngọt thì uống trước bữa

ăn. Thậm chí anh ta còn mang cho cô một bát cháo Bát Bảo từ nhà hàng về, để cô có thể cho vào lò vi sóng làm món ăn sáng cho ngày hôm sau.

Một người đàn ông nhẹ nhàng, tâm lý, quan tâm đến một người phụ nữ như thế, đều chứng tỏ rằng người phụ nữ ấy là vị hôn thê của anh ta, có lẽ những hành động ấy là biểu hiện của tình yêu chẳng? Tả Thi Giao ngoan ngoãn nghe theo lời lão Hắc. Cô cũng lịch sự mời lão Hắc lên phòng chơi. Trong cuộc hẹn hò ba ngày hôm trước, chiếc Mercedes đã vượt qua chặng đường của nửa thành phố, đưa Tả Thi Giao về tới tận cửa nhà, nhưng chưa bao giờ lão Hắc mượn cớ nói cô điều gì, và cũng chưa bao giờ mượn cớ nói những câu như “Sao em không mời anh lên nhà uống cà phê nhỉ?” còn Tả Thi Giao cả ba lần đều có ý muốn mời anh ta lên phòng. Nhưng nếu người ta đã không lên tiếng Tả Thi Giao cũng không nói gì.

Nếu có ý định muốn gắn kết, quan hệ lâu dài với một người đàn ông nào đó thì tốt nhất hãy cứ kéo dài thời gian mời anh ta tới nhà và mời anh ta lên giường càng lâu càng tốt. Đó là chân lý vĩnh cửu không bao giờ sai.

Nhưng hôm nay, Tả Thi Giao đã rất chân thành mời lão Hắc lên phòng. Cô hơi vội vã một chút, cô sợ người đàn ông như lão Hắc sẽ buông tay bỏ cuộc bởi cô không đủ sức hấp dẫn. Cô muốn thử sức hấp dẫn của mình. Lão Hắc là “người đàn ông số một” trong số những người đàn ông, cô không muốn bỏ qua cơ hội này.

“Rất cảm ơn em. Em tắm rồi nghỉ ngơi một lát, rồi anh đưa em đi ăn cơm.” Lão Hắc đi theo Tả Thi Giao lên lầu, anh cầm giúp Tả Thi Giao chiếc túi xách. Hành động ấy vừa tự nhiên vừa gần gũi. “Bạn anh mới mở một nhà hàng ở ngoại ô thành phố, chuyên các món lẩu nấm, ăn cũng khá ngon, lát nữa anh sẽ đưa em đi ăn thử.”

Tả Thi Giao cố giữ bình tĩnh, các lỗ chân lông trên người cô như muốn nở ra vì hạnh phúc.

Tả thi Giao pha nước tắm thơm phức, và cũng làm cho bản thân có mùi thơm hấp dẫn. Thậm chí cô đã khóa thân ngâm mình trong làn nước nóng, cô đột nhiên kêu lên kinh ngạc, giả vờ quên không mang theo điện thoại, bảo lão Hắc mang điện thoại vào để cô gọi điện cho một ai đó rất quan trọng. Lão Hắc cũng vô tư cầm điện thoại vào cho cô, mở cửa buồng tắm, bước vào phòng tắm một cách tự nhiên, anh ta đứng ngoài tắm kính đưa điện thoại vào cho Tả Thi Giao.

Trống ngực của Tả Thi Giao bắt đầu đập liên hồi.

Lão Hắc không hề nhân cơ hội này để nhìn trộm cô, và càng không lao vào cô một cách điên cuồng.

Trong mắt lão Hắc không có ánh lửa của dục vọng.

Ngón tay của lão Hắc tìm tới bàn tay của Tả Thi Giao, cô như bị điện giật nhưng lão Hắc vẫn điềm nhiên bình tĩnh.

Trong giờ phút ấy, Tả Thi Giao đã quyết định tối nay sẽ lên giường cùng lão Hắc, đã đến lúc phải ngã bài, hoặc là yêu hoặc là chia tay. Cô không thích cái cảm giác ấm áp như bây giờ, cô không chịu nổi, cô không chịu được sự nam tính toát ra từ lão Hắc, nó như muốn nuốt chửng lấy cô, nhưng hành động của lão Hắc lại cao thượng tới mức quá thế.

Phải vứt bỏ hết những thứ quy tắc như kéo dài thời gian dạo đầu gì gì đó đi!

Tối hôm đó, khi ăn lẩu nấm cùng lão Hắc, Tả Thi Giao cố gắng uống nhiều rượu hơn một chút, để thể hiện phong độ nam tính của mình, lão Hắc cũng uống nhiều hơn Tả Thi Giao một chút. Bởi thế cả hai đều ngà ngà say, lão Hắc lái xe trong hơi men, chiếc xe vút đi băng băng, lão Hắc giống như chàng thanh niên trẻ đang cố tránh cảnh sát, thậm chí khi ấy anh còn nói một câu trong men say.

Anh thổ lộ: “Tả Thi Giao này, ở bên em anh cảm thấy rất vui, rất thoải mái.”

Tả Thi Giao hỏi vặn lại: “Thật sao? Vì sao thế?” thực ra Tả Thi Giao đã biết nhưng vẫn cố tình hỏi như thế, đương nhiên là vì thích rồi, nếu đàn ông không thích bạn làm sao lại có cảm giác vui vẻ khi ở bên cạnh bạn? chẳng qua là Tả Thi Giao muốn nghe chính miệng lão Hắc nói ra chữ “thích” mà thôi.

Nhưng lão Hắc lại đáp: “Bởi vì em giản dị, bởi thế khi ở bên cạnh em anh cũng trở nên giản dị. Giản dị chính là niềm vui đúng không nào?”

Tả thi Giao đáp: “Đúng đúng đúng.” Nhưng trong lòng cô lại muốn hét lên: “Đúng cái đầu anh, nói tôi giản dị chẳng bằng anh cứ mắng tôi là đồ đầu óc đơn giản hay là kẻ ngốc gì gì đó cũng được.”

Khi thích một người đàn ông nào đó, người phụ nữ sẽ trở nên yếu đuối, nhạy cảm thậm chí là dễ xúc động.

Lão Hắc lại nói: “Khi tức giận trông em rất đáng yêu.” Anh ta không nói cô xinh mà nói cô đáng yêu.

“Em không xinh, em biết điều đó.” Lần này Tả Thi Giao không cảm thấy tức giận mà cô thấy hơi tủi thân.

“Phụ nữ xinh đẹp hay không không quan trọng, đáng yêu hay không mới là điều quan trọng.” Lão Hắc đáp lại bằng một câu hết sức triết lý và cũng rất khéo léo. Tả Thi Giao ngượng ngùng không dám giận hờn nữa, nếu tức giận chứng tỏ bản thân cô là người quá nhỏ nhen.

Câu chuyện của họ lại tiếp tục như thế.

“Anh thích người phụ nữ như thế nào?” Tả Thi Giao nói. Dù sao trong xe cũng tối lại đang lúc say, những điều xấu hổ như thế đương nhiên cô

cũng có thể nói ra.

“Giống như em, giản dị, đáng yêu.” Lão Hắc đáp.

Có phải lão Hắc say không? Anh ta đang nói những câu say thì phải?

“Anh có biết em thích những người đàn ông như thế nào không?”

“Thích những người như anh”

“Sao anh biết?”

“Nếu em không thích anh, thì khi anh hẹn hò em lần thứ hai, em đã không đồng ý đi chơi cùng anh”. Lão Hắc nói. Xem ra anh ta cũng không phải là kẻ ngốc, cái gì anh ta cũng biết, chỉ có điều vì sự tôn trọng mà anh ta không bước vào phòng của Tả Thi Giao, không tranh thủ chiếm đoạt Tả Thi Giao khi cô đang tắm.

Tả Thi Giao quyết định tìm hiểu sâu hơn về lão Hắc một chút. Cô giả vờ say mèm khi xuống xe, cô lão đảo, lão Hắc bèn khóa cửa xe dìu cô lên lầu. Sau đó anh ta cõng cô trên tấm lưng rộng lớn của mình, bước vào thang máy, rồi lại cõng cô từ thang máy vào phòng, đặt cô lên giường, tháo giày, đắp chăn cho cô.

Sau đó, lão Hắc quay người bước ra ngoài.

Anh ta có phải là người đàn ông tốt duy nhất còn sót lại trên thế giới này hay không? Tả Thi Giao không cầm lòng được, cô đưa tay nắm chặt lấy tay anh, nói như trong cơn mê: “Đừng đi, em sợ.”

“Được, anh không đi, anh sẽ ở đây với em.” Lão Hắc đáp và cứ như thế lão Hắc ngồi bất động bên giường cô, tay nắm lấy bàn tay cô, nhìn cô chìm dần vào giấc ngủ.

Hơi men khiến Tả Thi Giao ngủ say. Sáng sớm tỉnh dậy, cô thấy lão Hắc đã không còn ở đó. Cô vào bếp lấy nước uống, khi đi qua phòng khách, cô ngạc nhiên nhìn thấy dường như trên sofa có cái gì đó rất kỳ lạ, lại gần mới thấy lão Hắc đang nằm ngủ.

Cô đột nhiên cảm thấy mềm lòng, cô nghĩ mình đã tìm được báu vật quý giá nhất trên thế gian này, nếu cưới cô sẽ cưới người như anh!

2

Buổi chiều hôm sau, không có đoàn du lịch nào tới, khó khăn lắm Tả Thi Giao mới có được một ngày bình yên, cô bèn gọi điện cho lão Hắc, lão Hắc lái xe đưa cô đi đánh tennis trên núi. Anh nói đánh tennis xong sẽ đi ăn thịt nướng, vận động một chút, sẽ ăn được nhiều hơn. Tả Thi Giao ngồi ở vị trí lái phụ, cô ngước nhìn bầu trời xanh lác đác vài gợn mây trắng, hai bên đường cây cối xanh mướt, cô cảm thấy trong lòng khoan khoái, cô thầm nghĩ hôm nay chắc chắn sẽ tiến triển tốt hơn. Đúng thế, cô mong rằng mối quan hệ giữa cô và anh sẽ tiến thêm một bước nữa.

Cầm vợt bước vào sân, cô nhìn thấy giữa sân có một đôi nam nữ đang chơi tennis. Người con trai chơi tạm được, người con gái chơi cũng tạm ổn, chỉ có điều cô ta mất điểm quá nhiều. Tả Thi Giao muốn nói thay người đàn ông kia “Đừng chơi nữa”. bước gần lại, cô nhận ra cô gái ấy là Lý Cẩm Tú.

“Sao cậu rảnh rồi thế, cậu không viết bản thảo nữa à?” Tả Thi Giao bước lại ôm Cẩm Tú một cái. Cô luôn hành động bạo dạn như thế, trước mặt người đàn ông rất yêu mến cô như lão Hắc cô càng tỏ ra không chút ngại ngần gì.

“Đấy là khách hàng của tớ”, Cẩm Tú hếch miệng về phía bên kia.

Bên đầu kia, người đàn ông đó đang cùng lão Hắc nói chuyện, họ quen nhau, hình như quan hệ giữa họ cũng tương đối tốt.

“Hắn ta nói muốn làm quảng cáo, thế nên tớ đi đánh tennis cùng với hắn”. Cẩm Tú tỏ ra hơi gượng ép.

Thực tế tâm trạng cô không vui cũng không thể trách vị khách hàng đó, mà bởi vì mấy hôm nay cô không gặp được Kỷ Viễn, nói chuyện qua điện thoại cũng chỉ một vài câu, chả khác gì đánh điện báo, điều ấy khiến cô không thoải mái chút nào.

“Hắn làm được bao nhiêu cái quảng cáo cơ chứ? Có đáng để cậu phải đi chơi tennis cùng hắn không?” Tả Thi Giao biết trình độ đánh tennis của Cẩm Tú, cô tỏ ra hậm hức nói.

“Ai mà biết được, hắn chỉ nói là hắn có ý thôi. Tớ cũng cảm thấy hơi hối hận rồi đấy, đúng là đồ hèn. Tớ đã chơi tennis với hắn một tiếng rồi đấy, thế mà chưa thấy hắn nói năng gì.” Cẩm Tú đáp, cô ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, vừa uống sinh tố vừa cầm vợt đập lên bãi cát.

“Thế à, lát nữa chúng ta đánh đôi nhé. Hai chúng ta một đội, để cho hắn ta thấy được tài năng thực sự của cậu, để hắn tự ngẫm nghĩ xem vừa nãy cậu chơi tennis cùng hắn một tiếng vất vả đến thế nào”.

Gợi ý của Tả Thi Giao được mọi người nhanh chóng tán đồng.

Trận đấu đôi nhanh chóng phân định kết quả, hai người đàn ông bị hai cô gái đánh cho thua thảm hại.

“Trình độ của em bắt kịp trình độ của các vận động viên rồi đấy.” Lão Hắc chân thành tán dương Cẩm Tú, rồi anh gợi ý mời mọi người cùng đi ăn thịt nướng.

Trên đường đi, Cẩm Tú hỏi Tả Thi Giao: “Sao hai cậu lại đến với nhau thế?”

“Cái gì mà đến với nhau, bọn tớ chỉ hẹn nhau đi ăn một bữa cơm thôi mà.”

“Thôi đi, chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm thôi sao? Xem hai người nói chuyện thân mật chưa kìa, còn nữa, tớ thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu đây sự quan tâm đấy.”

Tả Thi Giao cười hì hì, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

Đặc biệt bên cạnh người bạn thân của mình, Tả Thi Giao càng tỏ ra hạnh phúc hơn. Đối với con gái mà nói, thể diện cũng quan trọng như khuôn mặt vậy.

“Tớ cảm thấy đỡ kị rồi đấy, chẳng có ai đối xử tốt với tớ như thế.” Khi Cẩm Tú nói điều này, cô chợt nhớ tới Kỷ Viễn. Kỷ Viễn không bao giờ hành động như thế, có một lần cô đi chơi cùng với bạn bè anh, khi ấy anh ta chỉ biết mãi miết uống rượu cùng bạn bè, dường như quên mất Cẩm Tú. Thậm chí khi dựng lều cắm trại, anh cũng chạy mất dạng, mãi mê leo núi tay không với mọi người. Cô vẫn còn nhớ, lều trại hôm đó là do một người bạn giúp cô dựng. Chỉ khi trời tối, chui vào trại, bản lĩnh người chồng của Kỷ Viễn mới bộc lộ, anh ta làm cho chiếc lều rung bên này lắc bên kia, sáng ra thức dậy, mấy người bạn đi cùng còn cười Cẩm Tú Và Kỷ Viễn, bọn họ còn dò hỏi: “Hình như nửa đêm hôm qua có động đất thì phải? sao mà tớ cứ thấy lều bạt cứ rung lắc mãi, mặt đất cũng rung lên, hay là ở trên núi cũng có sóng thần? Nếu không phải động đất thì chắc là sóng thần rồi.”

Hành động của Kỷ Viễn trong đêm tối quá mạnh, đồ chết tiệt này, mấy ngày hôm nay không nhìn thấy mặt đâu, đến gọi điện thoại cũng như là đánh điện báo, tiếc lời tiếc chữ hơn vàng. Lần sau gặp hẳn thì.....Cẩm Tú nhìn những hành động của lão Hắc chăm sóc Tả Thi Giao, trong lòng càng nhớ Kỷ Viễn, và cũng càng giận Kỷ Viễn hơn.

“Này, cái anh chàng hôm ấy, tên thổ phỉ mà kéo cậu đi ấy, hẳn có tốt với cậu không?” Tả Thi Giao cười ấm áp, đưa tay hích nhẹ Cẩm Tú.

“Hắn à? Bạn bình thường thôi.” Cẩm Tú không muốn nhắc tới Kỷ Viễn nữa. Thái độ của Kỷ Viễn kém xa so với lão Hắc. Anh ta không ân cần, không chu đáo như lão Hắc.

“Tớ thấy anh ta cũng được đấy, đối xử với cậu cũng tốt, nhưng hình như là không có tiền mấy.” Tả Thi Giao thao thao bất tuyệt nói: “Cũng phải thôi, anh ta còn quá trẻ, có một công việc tốt là đã khá khấm lắm rồi. Ở cái tuổi này như chúng mình trừ khi là con nhà giàu có chứ không thì ai mà mua được nhà, mua được xe cơ chứ, cứ tìm một ông lớn lớn tuổi một chút là khác ngay. Trưởng thành, ổn định, sự nghiệp cũng có đôi chút thành công, lớn tuổi hơn, chắc chắn họ sẽ nhường chúng ta. Cẩm Tú này cậu nói xem có đúng không?”

Tả Thi Giao thấy Cẩm Tú đang sững người, bèn dừng lại hỏi Cẩm Tú.

Cẩm Tú quả nhiên đang hơi thất thần. Hôm nay, cô không mấy tập trung khi nói chuyện với Tả Thi Giao, lúc nào trong đầu cũng nghĩ tới Kỷ Viễn. từ tối ngày hôm ấy cho tới bây giờ, Kỷ Viễn cũng chưa hề gọi điện, tới ngày hôm sau cũng chỉ nói là tối hôm trước bận quá lại buồn ngủ nên quên mất. Tuy Cẩm Tú lo lắng cho sức khỏe của anh, nhưng cũng không vui vì Kỷ Viễn không nhớ tới cô. Cô thì vì lo cho anh nhờ xảy ra chuyện gì, mà cả đêm không ngủ nổi, còn anh ta đến cả một cuộc gọi điện thoại báo tin ngắn ngủi cũng không gọi cho cô.

Cẩm Tú không phải là người ích kỉ nhỏ nhen, nhưng cô thấy Kỷ Viễn quá vô tâm. Có phải là đối với Kỷ Viễn cô không hề quan trọng như thế, bởi vậy mà anh ta mới vô tâm hay không?

Vừa đúng lúc đó, hai người đàn ông bước ra từ phòng khách, Cẩm Tú không nói gì nữa. Có Gì mà nói cơ chứ? Nghĩ ra hình như chỉ trừ khi lên

giường với Kỷ Viễn là Cẩm Tú thấy hòa hợp nhất, còn những mặt khác thì họ không hợp nhau thì phải, điều này cũng không tốt nhưng cũng chẳng có cách nào khác. Hai người không sống chung cùng nhau thì cũng không có thời gian tiếp xúc với nhau.

Lúc ăn cơm, Cẩm Tú lại dường như càng thấy rõ hơn sự quan tâm của lão Hắc đối với Tả Thi Giao.

Lão Hắc gọi rượu vang cho Tả Thi Giao một cách đầy quan tâm, gọi thêm cả đá, khi Tả Thi Giao uống rượu bị rót ra ngoài anh ta còn chăm chút tới mức lấy giấy ăn cho cô, đặt bên cánh tay Tả Thi Giao, khuôn mặt Tả Thi Giao ửng hồng, trông như trái táo đỏ.

Điều tuyệt vời nhất trên thế gian này là em yêu anh và anh cũng yêu em. Trường hợp của Tả Thi Giao và lão Hắc đúng là như thế.

Bữa ăn này Cẩm Tú cảm thấy chẳng có chút mùi vị gì, lão Hắc gọi một nồi canh ba ba, nói là để bổ khí, bổ huyết cho phụ nữ.

Anh lấy tiết ba ba mà người phục vụ mang tới pha cùng rượu trắng rót vào hai chiếc ly, màu rượu đỏ tươi, anh đưa ly cho Cẩm Tú và Tả Thi Giao. Anh nhìn vào mắt Cẩm Tú bằng ánh mắt nhiệt tình và lịch sự còn nhìn Tả Thi Giao bằng ánh mắt si mê.

Cẩm Tú lại nhớ tới Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn không bao giờ gấp thức ăn cho cô, cũng không rót rượu, không lấy giấy ăn và cũng không nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp. Ánh mắt của Kỷ Viễn nhìn cô hừng hực lửa, ánh mắt đầy dục vọng. Có lúc Cẩm Tú nghĩ rằng Kỷ Viễn là người có ham muốn mạnh mẽ như thế vậy thì mấy năm nay không có cô anh đã sống thế nào? Anh làm chuyện “yêu đương” với cô chắc chắn không phải là lần đầu tiên, vậy thì năm ngày của một tuần xa cô anh sẽ sống thế nào? Người đầy ham muốn như Kỷ Viễn, buổi tối sẽ

làm thế nào để dập tắt ngọn lửa hừng hực ấy? anh sẽ tới những quán bar tạp nham để tìm kiếm phong lưu sao?

Kỷ Viễn đã từng nói với Cẩm Tú về vấn đề này.

“Em nghĩ anh là ngựa giống chắc, ngày nào cũng kệt cứng trong cái đũng quần, cả ngày ngồi ở công ty còn không bị cái quần bò mài mòn ra ấy chứ? Học đại học rồi mà chả có kiến thức gì cả. Đàn ông bị cương lên là khi đứng trước mặt phụ nữ. Khi đối diện với những người phụ nữ mà anh ta có thể tấn công, thì cương lên mới có ý nghĩa, thế thôi”. Kỷ Viễn nói những điều này khi lên giường, cùng trong chăn với Cẩm Tú.

Lúc ấy nếu nhắm mắt nói đến những chủ đề liên quan tới phòng the thì Cẩm Tú còn có thể chấp nhận được. Nhưng giữa thanh thiên bạch nhật mà nói những chuyện về giới tính, yêu đương này nọ, nhưng điều như thế thì cô không chấp nhận được.

Có lần Kỷ Viễn tới làm việc tại khu vực gần tòa soạn, giữa trưa anh gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác thúc giục Cẩm Tú ra ngoài. Vừa nhìn thấy cô, Kỷ Viễn đã lôi cô lên xe, kéo cô vào một căn phòng trong nhà nghỉ gần đó. Vừa vào phòng, anh ta cởi phăng hết quần áo, nào là thắt lưng, cà vạt, áo sơ mi, quần dài, tất cả đều bị anh cởi hết, ánh mắt anh dán vào cơ thể Cẩm Tú. Anh vật lộn cả buổi trưa khiến Cẩm Tú thương tích đầy mình, trên cổ còn rải rác những vết tím đỏ, báo hại Cẩm Tú trước khi vào giờ làm phải chạy về nhà để thay chiếc áo sơ mi cao cổ, che đi những dấu vết “yêu đương” của Kỷ Viễn

Bàn tiệc, thường là nơi để giao lưu và bàn chuyện làm ăn. Bởi thế Cẩm Tú cũng không biết được mùi vị của món rùa như thế nào, cô chỉ muốn bàn thẳng vào vấn đề với vị khách có ý tưởng làm quảng cáo kia. Nhưng người thương nhân nọ cảm thấy khó tiêu hóa việc bàn công chuyện trên bàn tiệc, muốn sau bữa cơm đi uống trà sẽ nói chuyện tiếp. Cẩm Tú thấy không cần bàn bạc gì thêm nữa.

Nếu muốn bàn thì đã bàn ngay khi đánh tennis rồi, vậy mà kéo dài đến tận lúc ăn cơm mà vẫn chưa nói thẳng vào vấn đề, lại còn đòi mời đi uống trà, chẳng lẽ hẳn nghĩ thời gian của bà đây chỉ dùng để phung phí hay sao, hay hẳn nghĩ người như bà đây chỉ đi kèm cặp người khác ăn cơm, vui chơi rồi ngủ nghê hay sao? Nghĩ tới đây, Cẩm Tú như muốn sôi người lên, cô không còn nói chuyện bằng giọng dịu dàng nữa, cô thẳng thắn nói với người thương nhân nọ mà không chút nể nang gì: “Em mệt rồi, nếu có cơ hội sẽ cùng đánh tennis, ăn cơm uống rượu sau, chỉ có điều lần sau sẽ không có cơ gì để xin ra ngoài nữa, công việc bận rộn lắm.”

Người thương nhân nọ chẳng nói gì. Có thể là vì da mặt anh ta quá dày hoặc khả năng giả vờ như không có chuyện gì của anh ta quá giỏi.

Lão Hắc ngồi đối diện, gọi cho Cẩm Tú món bánh chèo hấp nhân bí ngô, đợi bánh chèo được bưng lên, lão Hắc nói với Cẩm Tú: “Bí ngô có thể giảm cơn tức giận, không những thế nó còn có tác dụng làm giảm mọi mệt.”

Cẩm Tú rơi vào tình trạng dở khóc dở cười, nhưng cô không làm mất mặt lão Hắc, cô liền ăn hai miếng.

Lúc trở về bốn người chia tay nhau. Cẩm Tú không để người thương nhân kia lái xe đưa cô về, mà từ lúc bước ra khỏi nhà hàng cô đã lên xe lão Hắc. “Không biết tối nay tớ có điểm phúc ngồi xe cùng hai bạn không nhỉ?”

Lão Hắc gật đầu.

Tả Thi Giao cũng không lắc đầu phản đối.

Trên xe, lão Hắc nói với Cẩm Tú: “Vừa nãy em nói là em làm quảng cáo gì nhỉ?”

Tả Thi Giao cướp lời, thay Cẩm Tú đáp: “Cẩm Tú phụ trách mấy trang báo, tài trợ của mấy trang báo đó mang lại các phi vụ quảng cáo, tóm lại càng thu hút được nhiều tài trợ thì phần trăm của Cẩm Tú càng cao, nếu không, không có quảng cáo thì lương bạn ấy sẽ là lương cơ bản thôi.” Cô không lắm chuyện, nhưng cô đa nghi, cô đang nghĩ rằng Cẩm Tú đang cố tình muốn giao lưu với lão Hắc, trong lòng cô thấy khó chịu.

Thấy Tả Thi Giao trả lời giúp mình, Cẩm Tú cũng không nói gì thêm. Dù sao lão Hắc cũng không phải là người muốn làm quảng cáo.

Lão Hắc tiện miệng hỏi luôn: “Mấy trang báo em phụ trách hình như là truyện tiểu thuyết đăng nhiều kỳ và những câu chuyện tâm sự đúng không?”

“Vâng. Không ngờ anh cũng xem báo của em.” Cẩm Tú hồ hững đáp, cô đang mãi nhìn những khu nhà cao vút hai bên đường, cô cảm thấy không vui. Lao ra ngoài cả một buổi chiều mà không làm được việc gì, đúng là phí thời gian.

Lão Hắc không hỏi gì nữa, anh mở nhạc, bài hát “cầu xin” vang lên. Bài hát này thịnh hành mấy năm rồi, nghe những giai điệu quen thuộc của bài hát, cảm giác mệt mỏi đã rời trong Cẩm Tú lại trào dâng, cô chỉ muốn về nhà tắm rồi ngủ một giấc dài. Một giấc mộng sẽ xóa tan sầu thiên thu.

Lão hắc đưa Cẩm Tú về nhà rồi đưa Tả Thi Giao về. Tả Thi Giao rất hài lòng với cách làm của anh. Nếu như anh đưa cô về trước, sau đó mới đưa Cẩm Tú về, cô sẽ cảm thấy không vui vẻ, không vừa ý chút nào.

Cô giả vờ uống say để lão Hắc dìu cô lên lầu. Khi lão Hắc dìu cô lên giường Tả Thi Giao ngửi thấy mùi hương mãnh liệt đầy nam tính toát lên từ cơ thể lão Hắc, trái tim cô lại rộn ràng, cô nghĩ mình cần phải ra tay trước để giành ưu thế. Cô phải ý thức được rằng cô và Cẩm Tú ngang ngửa nhau, tuổi tác, diện mạo, công việc, thân phận, khí chất, cả hai đều là những

người xuất sắc, cô cũng phải nhớ rằng vào cái hôm xem mắt đó, lão Hắc nhìn thấy Cẩm Tú và đã ngồi xuống bên cạnh Cẩm Tú trước, bởi nhìn thấy Cẩm Tú bị tên thổ phỉ kia cướp đi thì mới quay sang bắt chuyện với cô, cũng có nghĩa là trái tim lão hắc có Cẩm Tú trước, nếu cô ra tay muộn thì không biết chừng lão Hắc sẽ quay lại tìm Cẩm Tú.

Thế là Tả Thi Giao hơi ngả đầu vào lòng lão Hắc. Ai bảo cô động lòng với người đàn ông có làn da đen hấp dẫn này.

“Tối này anh có về không?” Tả Thi Giao nằm trên giường hỏi. Tư thế này thật hợp với câu hỏi của cô. Là đàn ông ai cũng hiểu ý của câu nói ấy là gì.

“Nếu em bảo anh về anh sẽ về”. Lão Hắc khéo léo trả lời. Nhưng Tả Thi Giao đã biết câu trả lời là gì. Cô trả lời bằng một câu ỡm ờ: “Em không muốn để em về đâu”.

“Vậy thì anh xin tuân lệnh”. Lão Hắc nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Tả Thi Giao, nắm lấy bàn tay Tả Thi Giao, bàn tay ấy ấm áp, nóng bỏng, sau đó, anh ta cúi đầu hôn Tả Thi Giao, nụ hôn của anh ta thật dịu dàng, làm trái tim cô rung động. Tả Thi Giao say thật rồi. Đầu lười cô quấn lấy lão Hắc, họ đều không phải lần đầu nhập cuộc, thế nên không gặp trở ngại gì, mềm mại, lãng mạn, nhẹ nhàng đa tình, lại còn phóng túng một cách tình nguyện. Rồi họ cùng nhau đi tới cao trào. Tả Thi Giao nắm tròn vòng tay lão Hắc nhẹ nhàng nói “em yêu anh”.

“Anh cũng yêu em.” Lão Hắc đáp.

Thế có lẽ là đủ rồi, không cần bất cứ lời hứa nào nữa. Nhưng Tả Thi Giao vẫn không chắc chắn, sau khi người đàn ông có được cơ thể cô liệu có khát khao cô cả đời không. Cô muốn một lời hứa nhưng lại ngại ngùng không dám hỏi. Không phải vì cô không đủ tự tin, chỉ sợ mình quá ngây

thơ,ấu trĩ, , thế là cô miên man trong suy nghĩ nên làm thế nào để không mất thể diện, rồi cô chìm sâu vào giấc ngủ trong trạng thái thỏa mãn.

Nửa đêm tỉnh dậy, đột nhiên nhận thấy bên cạnh mình trống rỗng, cảm giác này không tốt chút nào, một cảm giác lo sợ, bất an.

Lão Hắc đã bỏ đi. Trên gối đã không còn chút hơi ấm nào, nghĩa là người đàn ông của cô đã rời đi từ rất sớm. Chắc là khi cô vừa ngủ say anh đã bỏ đi rồi, hay anh ta cũng là một người đàn ông chỉ quan tâm đến cơ thể người khác?

Chắc là sau một đêm sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa, đến một cuộc hẹn hò cũng không có ư? Tả thi Giao mắng bản thân mình quá đê hèn, càng thích, càng yêu càng không nên nhào vào lòng người ta sớm như vậy. Lần này phải cảm ơn người bạn thân thiết đáng yêu Lý Cẩm Tú của cô. Cô bực tức đến phòng khách tìm chiếc túi để lấy điện thoại, chuẩn bị gọi điện cho Cẩm Tú, để kể lể, giải bày.

Khi cô chuẩn bị gọi điện, cô đột nhiên nhìn thấy trên chiếc bàn thủy tinh tròn, có một mảnh giấy, hình như trên mảnh giấy có chữ viết gì đó. Cô bật chiếc đèn bàn lên, nhìn rõ những dòng chữ trên mảnh giấy: “Anh rất vui nếu được chăm sóc em nửa phần đời còn lại, nếu như em bằng lòng.”

Đây chắc là chữ của Lão Hắc để lại. Tả thi Giao nhoẻn miệng cười, cô cười hả hê, cười ra nước mắt.

Cuối cùng cũng có người muốn chăm sóc nửa phần đời còn lại của cô.

Cô vội vàng gọi điện cho Cẩm Tú, một việc vui mừng như thế, cần có vài người làm chứng, nếu không cô có cảm giác như đó không phải là sự thật.

Khi ấy Cẩm Tú cũng đã dậy, không phải vì điện thoại của Tả thi Giao đánh thức cô, mà cô bị đánh thức bởi điện thoại của chủ nhiệm, chủ nhiệm

nói có người muốn làm quảng cáo, muốn đăng trên trang truyện dài kỳ của cô. Họ muốn chỉnh sửa nội dung luôn, bởi thế Cẩm Tú phải tới ngay tòa soạn.

Cẩm Tú tức giận, cô ghét nhất là những việc như thế này, toàn là tới lúc nửa đêm khi đã đưa tới xưởng in, lãnh đạo gọi điện xuống một cái là phải đổi nội dung.

Trên đường đi tới tòa soạn, cô nhận được điện thoại của Tả thi Giao. Tả Thi Giao cười hả hê trong điện thoại khiến Cẩm Tú ở đầu dây bên này càng lạnh người, càng chua xót. Nhưng xuất phát từ tình bằng hữu bạn bè, cô vẫn cố kìm chế cảm xúc của bản thân, cô chân thành chúc mừng Tả thi Giao: “Cậu mau lấy chồng đi, nếu không không biết cậu còn làm tan nát biết bao trái tim của những chàng trai chưa vợ nữa đấy.”

Trước khi cất điện thoại đi, cô gọi cho Kỷ Viễn, nhưng Kỷ Viễn vẫn tắt máy. Một ngày hôm nay, buổi tối nào Kỷ Viễn cũng tắt máy hoặc không có thời gian, lẽ ra hôm nay là thứ sáu, hai người phải đang mặn nồng mới đúng, nhưng Kỷ Viễn lại nói bận công việc. Cái tên quỷ này không hiểu đang làm cái gì thế không biết.

Khi Cẩm Tú về tới tòa soạn, văn phòng vẫn còn sáng đèn, trong phòng là chủ nhiệm và một người đàn ông, khi người đàn ông quay đầu lại nhìn Cẩm Tú, Cẩm Tú nhú mày. Là Quách Trường An, đêm tối thế này sao hắn lại tới tòa soạn tìm cô, chắc không phải là chuyện tốt lành gì.

3

Một ngày hôm nay, Quách Trường An vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, làm thế nào để có thể gặp lại Cẩm Tú, đương nhiên, anh ta cũng đang nghĩ tới một chuyện khác, hai tên tội phạm đã từng xuất hiện trong khu vực mà anh quản lý đã trốn thoát không để lại dấu vết gì. Nếu chuyện này mà đồn tới đồn cảnh sát khác thì đúng là xấu mặt. Tuy đồn trưởng không nói gì,

nhưng trong lòng anh ta tự hiểu điều đó. Anh ta là một người ngạo mạn, luôn cho mình là số một, không dễ gì để xảy ra sơ suất làm ảnh hưởng đến thành tích của bản thân, không để người khác có cơ hội bàn ra bàn vào về anh ta hay về đồn của anh ta.

Hai kẻ tội phạm trốn trại ấy, một kẻ tên là Tiền Cảnh, một kẻ là Trương Khánh, cả hai kẻ đều mang tội giết người. Tiền Cảnh vẫn còn là sinh viên đại học, trong công ty, hắn cũng giữ một vị trí rất quan trọng. Tuy nhiên hắn dùng tiền công để chơi cổ phiếu bị lỗ, phải bồi thường, hắn bị công ty tố cáo, bí quá hóa liều, hắn đã giết vợ, lại còn đồng lõa với Trương Khánh cướp ngân hàng.

Tối hôm nay, nhân viên trị an Tiểu Mã đã cung cấp cho anh đầu mối này.

“Cha của Tiền Cảnh bị bệnh mãn tính, hai chân đi lại khó khăn. Muốn phạm tội chỉ cần một lý do là đủ. Muốn tuân theo pháp luật, cũng chẳng cần quá nhiều lý do.” Quách Trường An đưa cho Tiểu Mã một điều thuốc lạc đà.

Tiểu Mã nhận điều thuốc, thích thú đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, nhưng anh ta không hút mà để điều thuốc kẹp vào mang tai. Rồi anh ta cúi khom người, vươn tay về phía Quách Trường An, với lấy hộp thuốc, lấy ra một điều, châm thuốc lên, anh ta cười xòa: “Thuốc này mùi vị đậm, hút là nghiện luôn. Nghe nói trong nước giờ không còn hàng nữa, cậu lấy ở đâu ra thế?”

Quách Trường An lấy lại hộp thuốc mà Tiểu Mã vừa cầm rồi đáp: “Bạn bè bên ngoài mua hộ cho, hút đi, trong ga ra nhà tớ còn. Hôm nào tớ mang cho cậu một cây.”

Anh nhân viên trị an này vui mừng khôn xiết. Tiểu Mã đã hơn ba mươi tuổi, nghe nói đã lấy một cô vợ làm ở nhà hàng, có một đứa con sáu

tuổi rồi. Gia đình ba người họ sống trong một căn phòng ngầm dưới đất ở khu gần nhà hàng. Tiểu Mã vốn làm ở nhà máy được mấy năm, sau đó bị mắc bệnh phong thấp, nhà máy mà anh ta làm cũng không đủ tiền để chi trả lương, bởi thế anh ta đành tự tìm kế mưu sinh. Khi Quách Trường An suy nghĩ về vị trí nhân viên trị an, anh chỉ muốn tìm một người cao ta, nếu gặp chuyện gì còn có thể gánh vác được. Bởi thế anh vốn chẳng coi trọng gì Tiểu Mã.

Tiểu Mã cao không tới một mét sáu, với đàn ông thì có thể coi là lùn. Người cũng gầy gò, ham cờ bạc rượu chè, mắt lại còn cận. Nhưng Tiểu Mã cứ tự tiến cử mình muốn làm nhân viên trị an, anh ta còn nói điều quan trọng nhất đối với một nhân viên trị an là đầu óc phải linh hoạt, tai phải thính để nắm bắt mọi việc. Quách trường An chẳng để ý gì tới những điều anh ta nói, khi đó trong đồn có một vụ án lớn, bắt được một tên tội phạm ở vùng ngoài tới. Kết quả là trong lúc vui mừng, đồn trưởng đã mang cơm thịt tới phòng trực ban.

Anh cảnh sát trực ban hôm ấy lại không biết uống rượu, nhân viên trị an lại biết uống. Tiểu Mã ăn uống rất tự nhiên. Lúc đầu Quách Trường An cũng khinh thường anh ta, nhưng sau đó đã thay đổi cách suy nghĩ.

Ngồi uống rượu với nhau chưa tới nửa tiếng đồng hồ, thì trong một phòng hát ở khu vực mà Quách Trường An quản lý có vụ ẩu đả. Nhân viên trị an và Quách Trường An vội vã tới đó. Tiểu Mã cũng theo tới. Trước khi đến, Quách Trường An vào nhà vệ sinh phát hiện ra Tiểu Mã cũng ở đó. Quách Trường An đi vệ sinh, còn Tiểu Mã thì đang nôn thốc nôn tháo.

Không phải tự nhiên nôn ra mà Tiểu Mã móc họng cho ra.

Quách Trường An ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, nói chẳng lấy gì làm vui vẻ: “Không biết uống mà lại còn uống à?”

Tiểu Mã ngạc nhiên: “Cậu không phải ra hiện trường à? Tớ đi mà còn hơi men thì không hay.” Sau đó anh ta vội vã rửa mặt rồi đi theo Quách Trường An

Quách Trường An thấy con người này cũng được, vừa biết điều, lại biết đi hiện trường. Sau đó quen dần hai người trở thành bạn. Quách Trường An khi ấy mới biết Tiểu Mã lúc nhỏ cũng có ước mơ, muốn làm Sherlock Holmes, chắc là do đọc nhiều truyện trinh thám.

Cần thêm một nhân viên trị an cũng được, nhưng lương một tháng chỉ có một nghìn nhân dân tệ, nếu lãnh đạo không phê chuẩn, thì sau này anh sẽ coi Tiểu Mã là người nằm vùng, chẳng phải cũng chỉ là một nghìn nhân dân tệ thôi sao, Quách Trường An sẽ tự bỏ ra, chỉ cần có lợi cho thành tích của anh, có bỏ chút tiền thì có đáng gì, cái này anh tự nguyện.

Sau đó, đúng là mọi việc như Quách Trường An nghĩ, cấp trên không phê chuẩn Tiểu Mã. Quách Trường An đành để Tiểu Mã làm nhân viên nằm vùng cho mình, bên ngoài thì giả làm nhân viên trị an, cũng để cho Tiểu Mã có một công việc chính thức, để khi họp phụ huynh cho con, anh không phải cảm thấy xấu hổ, nhưng lương của anh đều do Quách Trường An phát. Điều này Tiểu Mã luôn khắc ghi trong lòng.

“Cậu có biết nhà của cha hẳn không?” Quách Trường An hỏi Tiểu Mã.

“Cái này tớ cũng không rõ, nhưng tớ vẫn đang thăm dò đấy, cậu yên tâm, có tin thì cậu sẽ là người thứ hai biết thông tin.” Tiểu Mã rút một hơi thuốc lạc đà, vừa hút vừa nói: “Tiền Cảnh có sở thích xem tiểu thuyết, lại rất thích đọc báo, điều đó có nghĩa là Tiền Cảnh thích đọc những câu chuyện dài kì trên báo. Không biết tin này có tác dụng gì cho cậu không.”

Mắt Quách trường An sáng lên. Có tác dụng, có tác dụng quá đi chứ. Tiền Cảnh có liên quan tới báo, báo thì có liên quan tới tòa soạn, tòa soạn

thì lại liên quan tới Cẩm Tú, xem nào, bây giờ Tiền Cảnh và Cẩm Tú lại có liên quan tới nhau rồi đấy.

Có thể đặt hai sự việc mà bản thân Quách Trường An quan tâm nhất và muốn nghĩ tới nhất bên cạnh nhau để suy nghĩ thì đúng là quá thú vị. Trong đầu Quách Trường An như đang bắt đầu rộ lên những chùm pháo hoa, anh ta vừa nghĩ làm thế nào để dụ được Tiền Cảnh, lại vừa nghĩ làm thế nào để tiếp cận Cẩm Tú. Sớm còn hơn muộn, anh ta vội vã chạy một mạch tới tòa soạn trong đêm, tòa soạn đã tìm Lý Cẩm Tú tới cho anh.

Đúng là trời chiều lòng người!

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nói Đùa Gây Họa Lớn

1

Cầm Tú phụ trách hai chuyên mục đăng chuyện dài kỳ, bao gồm cả chuyên mục quảng cáo cô cũng phụ trách biên tập

Đăng tin quảng cáo của anh Quách lên chuyên mục của cô, và bỏ đi hai mục trong “Huyết Sắc Thiên Miên”. Chủ nhiệm ban biên tập dặn Cầm Tú, Trước 12h đêm, nhất định phải hoàn thành, nếu không sẽ làm nhờ việc in báo, 4h sang công nhân phải đi phát báo rồi”.

Cầm Tú gật đầu, nhưng trong lòng lại rất khó chịu.

Nửa đêm bị gọi đến cơ quan đã không vui rồi, bây giờ lại phải làm đêm để phục vụ Quách Trường An cô lại càng không vui. Nhất là khi nghĩ tới vụ ở Tam Giang hẳn ta ăn xong lau miệng đứng lên đi mất, trong lòng cô lại sôi lên. Chứng minh thư, thẻ công tác của cô vẫn còn ở Tam Giang. Nếu không phải vì mời anh ta ăn cơm, cô có rơi vào tình cảnh này không? Còn nữa, nếu tên khốn này không đến nhà nghỉ phạt họ thì cô có phải mời anh ta ăn cơm hay không? Vì vậy cứ thấy tên Quách Trường An là bao nhiêu cái bực dọc cứ rủ nhau kéo đến.

Quách Trường An không mặc đồng phục cảnh sát mà mặc quần bò với áo khoác, nhưng nét mặt anh ta lại hiện lên vẻ cao ngạo như khi mặc bộ đồng phục. đôi giày số 44 làm nổi lên dáng người cao to của anh ta, nhưng khi đi thì không có tiếng động gì, giống như một con ma đang di chuyển. Nếu như không phải vì mùi thuốc lá trên người anh ta, Cầm Tú cũng không biết là anh ta đã đến, anh ta chắc hẳn đã đứng bên cạnh một lúc.

“Sợ tôi à?” Quách Trường An vẫn giữ nét mặt điềm nhiên. Anh ta là cảnh sát kiêu ngạo nhất trong lịch sử từ trước đến nay.

“Không phải sợ mà là chán, chán ngán.” Cẩm Tú nói, cô đập mạnh lên đồng báo trên bàn, lấy báo phủi phủi bụi trên ghế, thực ra là cô đang muốn đuổi Quách Trường An đi. Nếu không vì ba nghìn tệ còn bị kẹt trong đồn thì cô nói còn khó nghe nữa.

Quách Trường An lấy trong túi ra một tờ giấy, trên đó dày đặc những chữ, đó là nội dung quảng cáo. Xem chừng không phải là bản đánh máy, Cẩm Tú phải đánh lại trên máy vi tính.

“Ban ngày không đến, nửa đêm mới đi hành người khác.” Cẩm Tú trợn mắt lườm hằm hằm bằm.

Quách Trường An nói: “Tôi không muốn hành gì cô, mà là cấp trên của cô ấy”.

Anh ta cố kéo dài và nặng nề mấy chữ cuối câu, trong khẩu khí của anh ta dường như có một thứ khác nữa, mơ hồ bắn thủ.

“Đúng là đồ hạ nhân.” Cẩm Tú chửi thầm trong bụng.

“Cuộc sống nhân dân” tất cả có 26 chuyên mục. Cẩm Tú phụ trách sắp xếp 4 mục, tìm bản thảo và hiệu đính. Bốn mục này gồm cả mục đăng dài kỳ và những mục thảo luận. Cô rút tờ giấy trong tay Quách Trường An, định đánh lại. Không ngờ chữ trên đó viết như rồng bay phượng múa, cô nhìn mãi mà cũng không đánh được chữ nào.

“Thế này thì đọc cái gì? Không có chữ nào viết hằn hoi cả.” Cẩm Tú bực mình nói.

“Hay là do trình độ văn hóa nhỉ, để tôi đọc cho cô nhé.” Quách Trường An lấy lại tờ giấy trong tay Cẩm Tú, ngón tay anh ta chạm vào lòng

bàn tay cô.

Một cảm giác gì đó gợn lên trong lòng cô.

Đây là một cảm giác không thể nảy sinh giữa hai người, nhưng lại nảy sinh trong lòng Cẩm Tú. Đúng là khó chịu. Cẩm Tú lờm Quách Trường An. Còn anh ta đang cầm tờ giấy đứng ngây người ra nhìn Cẩm Tú.

“Anh nhìn cái gì mà nhìn, đừng nhìn đến lúc mắt cũng nháy cả ra ngoài.” Cẩm Tú tức giận nói, “Đọc đi, đừng nói là anh cũng không đọc được đấy.”

Quách Trường An vội lấy lại tư thế. Sự bối rối trong ánh mắt xuất hiện trong chốc lát, nhưng vẫn bị Cẩm Tú bắt được. Chắc hẳn anh ta đang có ý đồ gì đó. Trong lòng Cẩm Tú tràn ngập sự tức giận, định tìm cơ hội trút lên Quách Trường An.

Quách Trường an bắt đầu hắng giọng, đọc chữ trên giấy.

“Tin tìm người.”

“Anh muốn đăng tin tìm người à?” Cẩm Tú nói, cô lập tức tìm được cơ hội báo thù. Nếu là thông báo tìm người thì phải đăng ở giữa báo, chứ không phải đăng trên chuyên mục dài kỳ. Quảng cáo có quy định riêng, không thể làm lung tung. Nếu đăng sai vị trí, sẽ khiến các đồng sự cười chê.

“Đúng, đúng là tin tìm người, sao, tôi có đọc sai đâu?” Quách Trường An nghi hoặc ngẩng đầu.

Cẩm Tú nói một cách không khách khí: “Tin tìm người thì không thể đăng ở đây được, nhất định phải đăng ở mục giới thiệu. Tòa soạn có quy định, mục đó chỉ để dành riêng cho các tin quảng cáo. Theo tôi thì anh nên

gọi điện cho chủ biên để ban quảng cáo cho người đến đăng tin tìm người giúp anh.” Vừa nói, Cẩm Tú vừa định tắt máy.

Quách trường An lo lắng, vội vàng ấn xuống tay cầm chuột của Cẩm Tú

Lần này Cẩm Tú thực sự tức giận, hai tay cô đẩy mạnh Quách Trường An, chưa hết, còn đẩy thêm lần nữa, khiến anh ta phải lùi lại hai bước mới đứng vững.

“Anh làm cái gì vậy, mượn công việc để giở trò bày bạ à?” Cẩm Tú lớn tiếng

Cứ tưởng rằng Trường An sẽ căng thẳng sợ hãi hoặc là tức giận, nhưng anh ta vẫn giữ nguyên nét mặt đó và cười.

“Không phải tôi cố ý, chỉ là chạm vào tay cô thôi mà, làm gì mà như kim chọc lửa châm vậy, cứ như là gặp phải cướp vậy. Cô hét còn to hơn cả còi báo động nữa đấy.” Quách Trường An nói: “Tin tìm người này nhất định phải đăng trên chuyên mục dài kỳ của cô. Hiện nay chúng tôi đang cần tìm một người, mà nghe nói người này rất thích xem chuyên mục dài kỳ trên báo, vì vậy tôi mới cần đăng tin này dưới chuyện dài kỳ đó, biết đâu anh ta sẽ nhìn thấy.”

Cẩm Tú ngẩng đầu thấy anh ta đang giả bộ cười nhìn cô, tuy anh ta nói có lý nhưng trong lòng cô rất khó chịu, lạnh lùng nói: “Anh đừng cười nữa, mặt anh toàn nếp nhăn, sắp thành quả đào rồi.”

Quách Trường An tưởng thật, hỏi lại Cẩm Tú, “Tôi chỉ hơn cô hai tuổi mà đã già như vậy sao?”

“Anh hơn tôi hai tuổi sao? Bao nhiêu thăng trầm hiện lên trên mặt anh, tôi còn tưởng rằng anh hơn tôi hai mươi tuổi cơ đấy.” Cẩm Tú ngồi lại vào bàn máy tính, bảo Trường An nhanh chóng đọc.

“Nếu như hơn cô hai mươi tuổi, thì tôi đã cùng lớp tuổi với bố cô rồi.” Quách Trường An nói một cách ung dung, con người này ăn nói thật chua ngoa.

Cầm Tú nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc như dao, anh ta vội đọc tiếp: “Tên thường gọi: Tiểu Cảnh, giới tính: nam, tuổi: 28, từ khi con bỏ nhà ra đi, bố mẹ rất thương nhớ con, không thiết đến cơm nước, bệnh cũ chưa khỏi lại mắc bệnh mới. Hy vọng con đọc được tin này về nhà thăm bố mẹ. Nếu ai nhìn thấy con trai tôi ở đâu xin liên hệ với gia đình theo số...”

Tin tìm người này rất bình thường, không nhìn ra lý do phải đăng nó dưới chuyện dài kỳ. Thanh niên 28 tuổi còn bỏ nhà ra đi? Cầm Tú đánh qua loa cho xong, bắt đầu mở mục tin tìm người.

Sau khi đối chiếu thấy không có lỗi chính tả nào, Cầm Tú lấy ảnh chụp chân dung trong tay Quách Trường An cho vào máy scan, rồi chuyển đến đầu mục. Văn phòng bỗng yên lặng, khi cái yên lặng kéo dài, trong căn phòng chỉ có một nam một nữ dường như có chút gì đó. Cầm Tú nhìn người đàn ông tên Tiểu Cảnh trong bức ảnh, trong lòng có rất nhiều nghi ngờ, có phải anh ta bỏ nhà đi là vì trói buộc vào chuyện tình cảm nào đó?

Để phá tan sự yên tĩnh, Cầm Tú hỏi Quách Trường An: “Người tên Tiểu Cảnh này làm sao mà phải bỏ nhà đi?”

“Phạm tội giết người.” Quách Trường An nói.

Cầm Tú bỗng rùng mình. Hai tám tuổi, phạm tội giết người? không thể nào! Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô. Tiếp theo là Quách trường An có thể đang gạt cô. Nhưng cô lại nghe thấy Quách trường An nói tiếp: “Anh ta giết vợ.” Ngữ khí không giống như đang nói dối. Nhìn mặt anh ta giống như có một lớp sương phủ lên.

Quách trường An cảm thấy đã lợi dụng thời gian riêng của Cẩm Tú nên đã mời cô ăn cơm, nhưng cô muốn nhân cơ hội này để làm việc khác, đòi lại khoản tiền ba nghìn tệ hôm trước Quách Trường An phạt cô và Kỷ Viễn.

Quách Trường An có xe, đó là một chiếc xe Jeep cảnh sát hay dung, anh ta đưa Cẩm Tú đi khắp thành phố bằng xe mà vẫn chưa đến chỗ ăn cơm. Cẩm Tú không thể chịu đựng hơn được nữa hỏi anh ta: “Rốt cuộc anh định đưa tôi đi đâu ăn đây? Không phải là đưa tôi đi ngắm cảnh ban đêm đấy chứ, cái cảnh này tôi xem suốt ngày rồi, xem phát ngán rồi.”

Cảnh dọc hai bên phố cũng không có gì khác biệt, cửa hàng nối tiếp cửa hàng, ánh đèn trước các cửa hàng nối tiếp nhau thành một dãy dài, trên đường người xe tấp nập đông đúc, đến mức những ngôi sao trên trời cũng không còn nhìn thấy đâu nữa. Còn nhìn gì nữa chứ? Không thoải mái bằng về nhà đọc vài trang sách.

“Cô đã là phụ nữ, cần phải có tính kiên nhẫn.” Quách Trường An nói: “Tôi sẽ đưa cô đến một nơi đảm bảo sẽ làm cô vui.”

Cẩm Tú lại giương mắt nhìn Quách Trường An lái xe lòng vòng thêm một hồi nữa mới dừng lại ở trước một nhà hàng.

“Ngao chỗ này là ngon nhất đấy, cho cô đi thưởng thức, chắc chắn là cô chưa bao giờ được ăn loại ngao nào tươi ngon như ở đây.” Quách trường An tìm một bàn ngoài trời, ngồi xuống và nói: “Còn món mì lạnh ở đây nữa, ngon hơn cả mì lạnh thịt chó của người Triều, nhất định cô sẽ thích.”

Trong lòng Cẩm Tú thấy khó chịu. Cô không thích ăn mì lạnh, càng không thích ăn ngao. Cô thích mì xào sò nóng hổi. Cô đi nhìn qua mấy chậu đựng hải sản nhưng không thấy có sò.

Nhìn Quách trường An cứ như là đã sắp sẵn đồ ăn ra rồi, anh ta tưởng rằng mình thích ăn đồ gì thì cô cũng thích ăn thứ đó. Cũng thật chủ quan

quá mức, chủ quan đến mức áp đặt suy nghĩ của mình cho Cẩm Tú.

Cẩm Tú định không ăn thứ gì mà ngồi nhìn Quách trường An nhét đồng ngao kia vào bụng như thế nào. Nhưng vừa nghĩ rằng phải lấy lại ba nghìn tệ kia nên cô đành phải nuốt hận mà gọi hai chiếc bánh bao chiên.

Nhưng không ngờ rằng, cô bị Quách Trường An ngăn lại.

“Đừng ăn bánh bao, đến đây rồi thì cô hãy nghe tôi. Bánh bao ở đây là dở nhất, ăn vào rồi đảm bảo cô sẽ nôn ra. Ăn mì lạnh đi, bảo đảm sẽ khác với những chỗ khác.” Quách trường An vẫn cố thuyết phục Cẩm Tú. Nếu như không phải cô có việc cần cầu xin anh ta thì cô đã đá cho anh ta một cái vì cái tội cứ làm theo ý mình rồi quay người đi.

Họ gọi hai bát mì lạnh, hai người ngồi ăn ở ngoài trời, anh ta còn gấp ngao vào bát của Cẩm Tú. Cẩm Tú không động gì đến mấy thứ đó, chỉ gắp gắp mấy sợi mì, vừa nghĩ xem nên bắt đầu nói chuyện ba nghìn tệ từ đâu.

“Tôi còn nhớ hồi còn nhỏ cô thích nhất là ăn những thứ này, cả người toàn là mùi tanh, về nhà bị mẹ mắng.” Quách trường An lại ra vẻ, gắp thêm mấy con ngao cho Cẩm Tú. Ngao đã chất đầy trong đĩa của cô, anh ta giả bộ không nhìn thấy sao?

“Đừng có nhắc tới mẹ kế của tôi nữa, anh nói chuyện gì vui vẻ một chút không được à?” Cẩm Tú không muốn nghĩ lại những ngày sống cùng mẹ kế của cô. Bà cũng không phải là không tốt với cô, nấu cơm cho cô ăn, mua quần áo cho cô nữa, mỗi tháng còn cho cô tiền tiêu vặt. Chỉ là khi nghĩ đến ánh mắt và những lời nói của bà khiến cô cảm thấy khó chịu.

Cẩm Tú về thăm nhà một lần vào dịp tết, trong bữa cơm tất niên, mẹ kế cô nói: “Bạn học trước đây của con cũng cưới gần hết rồi, đứa nào chưa có chồng thì cũng đưa bạn trai về nhà giới thiệu, sao con không dẫn một đứa về xem thế nào?”

Cầm Tú liền nói: “Con vẫn còn chưa có bạn trai mà.”

Bà liền đáp lại cô: “Vậy thì để mẹ giới thiệu cho con, những người trong cơ quan mẹ đều là những nhân vật lớn, giới thiệu cho con chắc chắn con sẽ bằng lòng.”

Cầm Tú vội vàng từ chối, lúc đó cô đã quen Kỷ Viễn, đang khổ sở vì lời cầu hôn của Kỷ Viễn. Mẹ kể nhìn sắc mặt Cầm Tú nháy nháy mắt nói: “Cầm Tú nhà chúng ta tiêu chuẩn cao, đàn ông bình thường không lọt được vào mắt. Sau này nhất định sẽ lấy một người giàu có hoặc là Hoa Kiều. Tôi làm mẹ đúng là chỉ toàn lo nghĩ linh tinh. Mấy hôm trước bố con định sau này sẽ cùng con lên thành phố hưởng phúc, mẹ thấy giá nhà trên ấy tăng nhanh bằng tim bố con đập rồi, thì mẹ cũng được nhờ hồng phúc bố con, hưởng chút vui vẻ ở nhà mới của con...”

Sau đó bà nói gì Cầm Tú nghe không vào tai nữa. Nếu Kỷ Viễn có nhà, Cầm Tú đã không do dự gì mà lấy anh ta rồi. Nhưng Kỷ Viễn chưa có. Không chỉ có giá nhà mới tăng nhanh hơn cả nhịp tim mà bây giờ thứ gì cũng tăng theo, vé tàu vào dịp tết đã tăng gấp đôi, một chai nước lọc cũng hai tệ, xà phòng bốn tệ, mà còn là loại bình thường nhất, khăn giấy vệ sinh cũng đang đua nhau tăng giá, xem chừng hai năm nữa đến không khí để thở cũng phải thu phí. Như thế làm sao mà không khiến người ta lo lắng được? mẹ cô còn chọc ngoáy thêm vào, cưới người có tiền ư? Những người có tiền thì có mấy người tử tế chứ? Những người tử tế mà không có tiền thì cô lại không dám lấy.

Nếu như Kỷ Viễn có nhà thì hôm đó hai người đã không phải đến nhà nghỉ, đã không đụng phải Quách Trường An, rồi bị tước mất ba nghìn tệ. Cầm Tú ngược mắt nhìn Quách Trường An, nổi bực tức trong lòng lại dâng lên. Nhưng cô vẫn khống chế được. Nếu anh ta đã bắt đầu nói chuyện quê nhà, thì cứ nói theo anh ta, sau đó mượn tình đồng hương, lấy lại ba nghìn tệ.

Không khí sau đó trở nên hòa hợp hơn rất nhiều, cả chủ và khách đều vui vẻ. Khi thấy thời cơ chín muồi, Cẩm Tú đang định nói với Quách Trường An về vấn đề cần giải quyết, nhưng khi cô vừa ngẩng đầu lên thì lại bắt gặp gương mặt không thể quen hơn được nữa.

Cách một bàn không xa ngay trước mặt, Kỳ Viễn ngồi chếch với Cẩm Tú, đang uống rượu với mấy người nữa.

“Cả cái, cả cái.” Kỳ Viễn cùng mấy người bên cạnh giơ tay ra, oằn từ từ rồi bắt đầu hô hào. “...Một, hai, ba, mày thua rồi, nhanh lên, uống đi. Nhầm rồi, đây không phải là cốc, cốc này bé, đã bảo là phải dùng cốc uống bia cơ mà, uống một cốc, một giọt cũng không được để lại, được, được, lại nào, tiếp tục.”

Kỳ Viễn mặc quần bò, áo sơ mi, chiếc quần còn có mấy lỗ thủng, cúc áo cũng không đóng cái nào, tay áo kéo lên khuỷu tay. Anh ta ngồi xoay ngược chiếc ghế, dặng hai chân ra, ngực anh ta gần như áp sát vào lưng ghế, trên đầu còn đội mũ, mũ cũng bị đội ngược lười trai ra sau, làm lộ ra cái trán đầy đặn.

“Tao thua rồi, mang cốc to lại đây, này, mày làm sao thế hả, mắt của mày nếu buổi tối vợ mày có bị đánh tráo thì mày có là Tôn Tử cũng không biết.” Lần này Kỳ Viễn thua, anh ta cầm cốc bia lên, một cốc vại, uống ừng ực. Khi uống được nửa cốc, Kỳ Viễn đứng dậy, một chân gác lên ghế, ngửa cổ lên, uống nốt chỗ rượu còn lại một cách nhẹ nhàng.

Kỳ Viễn giống như một tên côn đồ cao ngạo, giống như cá gặp nước, một Kỳ Viễn mà từ trước đến giờ Cẩm Tú chưa nhìn thấy bao giờ. Cô hơi ngạc nhiên, đây là Kỳ Viễn mà cô đã cưới gần bốn tháng đây sao? Còn nữa, anh ta làm sao lại quen những người bạn thế kia chứ? Chắc chắn là học vấn

cũng không cao gì. Kỷ Viễn có bạn như vậy mà từ trước tới giờ cũng không nói cho cô biết.

Trước đây Cẩm Tú nghĩ Kỷ Viễn khi lên giường mới ngạo mạn quá đáng, bây giờ nhìn thấy anh ta uống rượu như vậy cũng không thấy gì là kì lạ nữa.

Xem ra lúc bình thường anh ta phải như thế này, nhưng khi ở bên Cẩm Tú thì lại giả vờ tao nhã, nhưng khi đã lên giường, nơi mà không thể đóng kịch được thì anh ta phải hiện nguyên hình.

Kỷ Viễn nói tối nay có việc bận, không ngờ lại ở đây tụ tập uống rượu với bạn. Cẩm Tú tức giận. Cơn giận của cô còn chưa phát tác thì bên bàn của Kỷ Viễn lại có sự thay đổi. Bên cạnh Kỷ Viễn có một cô gái, cũng đang oằn tù tù với Kỷ Viễn

“Một, hai, ba...” Cô gái thua. Cô ta định cầm cốc lên uống.

Kỷ Viễn xông đến, giật xuống. “Tôi nhường cô một lần, cứ để đấy đã, làm lại, làm lại.”

Cẩm Tú đứng bên này nhìn sang, trong lòng giận sôi lên.

Quách Trường An nhìn sang bàn bên cạnh, bên đó đúng là quá ồn ào. Anh ta nói: “Hình như là bạn cô?”

Cẩm Tú cắn răng nói: “Không phải bạn mà là chồng.”

Kỷ Viễn đã bắt đầu ngà ngà say, cô gái ngồi bên cạnh Kỷ Viễn bỗng thò tay vào túi quần anh.

Kỷ Viễn nói một cách rất lỗ mãng: “Sờ cái gì mà sờ, sờ thêm lúc nữa cứng lại rồi thì làm thế nào?”

Cô ta léo mép: “Thì em lại làm cho nó mềm ra là được chứ gì?”

Cả bàn bỗng cười rộ lên.

“Đúng là mặt dày!” Kỳ Viễn nói.

Nhưng cô gái kia không hề để ý, móc chiếc điện thoại từ trong túi Kỳ Viễn ra, nói: “Em xem trong điện thoại của anh có bức ảnh đen nào không?” Nhìn bộ dạng của cô ta nói với Kỳ Viễn giống như hai người đã quen đến mức như đang tán tỉnh nhau vậy.

Có người bên ngoài nói vào: “Trong điện thoại của Kỳ Viễn, ngoài ảnh đen ra thì không có gì nữa cả.”

“Nhìn ảnh đen làm gì, tao nhìn người thật. Vợ tao ấy à, nói luôn cho mày biết, còn hơn cả mấy cô trong phim. Phụ nữ, chỉ cần trên giường làm cho cô ta vui vẻ thì cô ta sẽ ngoan ngoãn theo mày, mày muốn nó làm thế này thì nhất định nó sẽ không dám làm thế khác.” Kỳ Viễn cười đắc ý, không quên nói với cô gái đang nghịch điện thoại của mình: “Đừng mở máy đây, tôi tắt máy rồi, sợ vợ tôi tìm đến đây.”

Trong lòng Cẩm Tú đã nóng lên từ lâu, những lời nói của Kỳ Viễn giống như một que diêm, châm lên một ngọn lửa trong lòng cô.

Cẩm Tú bước đến, đá Kỳ Viễn lăn từ trên ghế xuống đất, giăng lấy điện thoại từ trong tay cô gái, ném thẳng vào nồi lẩu đang sôi nóng hổi.

”Kỳ Viễn, nếu như tôi với anh không li dị thì tôi không phải là người nữa.” Cẩm Tú buông ra một câu rồi quay người đi.

“Trời ơi, tổ tiên của anh, sao em lại đến được đây? Anh vừa nói cái gì em không nghe thấy chứ?” Kỳ Viễn bò dậy, kéo lấy Cẩm Tú, định ôm cô vào lòng.

“Anh nói to như thế, nếu tôi không nghe thấy thì tôi bị điếc à? Anh đúng là tài thật đấy.” Con thịnh nộ của Cẩm Tú đã lên đến đỉnh điểm, lấy

hết sức giằng ra khỏi tay Kỷ Viễn. Nhưng Kỷ Viễn ôm chặt cô không chịu buông tay, Cẩm Tú cũng không khách khí, cắn lên vai Kỷ Viễn, dùng móng tay cào lên mặt anh ta.

Kỷ Viễn vừa cãi vừa cầu xin: “Đừng cào lên mặt anh, rách mặt rồi thì mai không đi làm được nữa.”

Hai chân Cẩm Tú cũng không đứng yên, đá liên hồi vào Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn nói: “Em đá đi, đá đi, anh đang muốn xem em đá đây.”

Cẩm Tú nghe thấy Kỷ Viễn nói như vậy trong bụng liền nghĩ, sao anh còn có thể nói như thế được cơ chứ, anh hoàn toàn không nhận ra anh làm tôi tổn thương đến mức nào, còn nói gì đến vợ chồng cơ chứ, người yêu cũng không thể ức hiếp nhau thế này được.

Nếu là người yêu thì tốt, tát cho hằn hai cái rồi chia tay, đỡ phải đá hằn, đá hằn thật mệt, cứ cho hằn out là được rồi.

“Em cứ đá đi, đá mạnh vào, đá đến lúc nào thấy đủ thì thôi.” Kỷ Viễn nắm lấy hai tay Cẩm Tú nói

Hai tay Cẩm Tú bị anh ta giữ chặt, nên cô chỉ đá được anh ta

“Đá đi, đá cho tàn phế luôn đi, dù gì thì cũng là ông xã của em, em không thương thì còn ai thương nữa?” Kỷ Viễn nói vẻ rất đáng thương

Kỷ Viễn cảm thấy như lần này anh ta đã đùa quá đà. Trước đây Cẩm Tú có động chân động tay với anh thì cũng là bình thường nhưng cô đánh anh nhẹ như là một con ruồi đang đậu bay khỏi người anh. Lần này Cẩm Tú đánh mạnh thật, anh không để ý đau hay không mà anh sợ Cẩm Tú tức giận thực sự.

“Sao em lại bực tức như thế làm gì, anh chỉ nói đùa thôi mà. Em thấy có thằng đàn ông nào ra ngoài không nói đùa không?” Kỷ Viễn cầu khẩn.

“Anh nói đi, anh có bảo trời sập cũng không ai để ý, hai chúng ta kết thúc ở đây.”

Mặt Cẩm Tú lạnh lùng, cô đã đánh đủ rồi, quay người đi, vẫy một chiếc taxi. Kỷ Viễn định đuổi theo, Cẩm Tú nói: “Anh mà lại đây, tôi sẽ giết anh.” Lời nói và sắc mặt của cô khiến Kỷ Viễn phải dừng lại.

Xe đã chạy một lúc, Cẩm Tú mới phát hiện trên mặt cô đầy nước mắt. Kỷ Viễn thật không ra gì, còn ra ngoài nói chuyện chần gối của vợ. Cô thấy mình thật mù mắt rồi, bốn tháng trước sao lại cưới anh ta cơ chứ?

Kỷ Viễn lại không nghĩ như vậy, cái mà anh nghĩ hai chúng ta sao có thể hết được cơ chứ? Nếu chia tay thì em đã không nói thân thiện như là “hai chúng ta”, sao lại hết được, hơn nữa, bây giờ không phải là đang yêu, nói chia tay là chia tay, mấy ngày không gặp, không điện thoại hỏi thăm, thế là quan hệ giữa hai người đã không còn gì nữa. Nhưng bây giờ giữa họ không phải là yêu nhau nữa mà là vợ chồng. Chia tay ư? Còn nói chia tay nữa, phải là ly hôn.

Kỷ Viễn nghĩ, cuộc hôn nhân này vừa mới bắt đầu, tôi vẫn còn chưa hưởng thụ đủ, muốn ly hôn à, em à, đừng nói là cửa lớn, mà cả cửa sổ tôi cũng đóng kín hết. Lấy tôi rồi thì em coi như là vào két sắt, không có mật mã của tôi thì em cứ chuẩn bị mà ở trong đó cả đời đi.

Vợ giận thì cũng không sao cả, đều là phụ nữ cả, dỗ dành và lừa dối là được. Chỉ cần dỗ dành một cách chân thành, lừa dối khéo léo một chút thì không có trái tim người phụ nữ nào là không đổ rạp trước chồng mình.

Anh ta nhắn tin cho Cẩm Tú.

“Vợ à đừng giận nữa, anh cười bạch mã đến xin lỗi em nhé?”

Cầm Tú nhanh chóng nhả lại: “Cút!”

Một chữ “cút” giống như lưỡi dao cắt trên đầu Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn cười hì hì, chỉ cần Cầm Tú chịu trả lời lại tin nhắn của anh thì sự việc vẫn chưa phải là đã nghiêm trọng, thì đừng nói gì đến “chia tay”

Những người bạn cùng bàn của Kỷ Viễn đều vây lại hỏi han an ủi, cũng có kẻ tỏ ra vui sướng. Kỷ Viễn quay đầu lại, ánh mắt ngừng lại chỗ Quách Trường An, sát khí bỗng hiện lên trong mắt anh ta.

4

Quách Trường An nhìn theo bóng dáng của Cầm Tú, trong lòng bỗng thắt lại, giống như có ai đó lấy dao cứa vào trái tim anh một nhát. Sắc mặt anh ta xám lại, khi châm thuốc, ngọn lửa màu xanh của chiếc bật lửa khiến gương mặt anh ta trở nên trầm mặc khó hiểu.

“Sao muộn thế này rồi mà anh vẫn còn ở bên cô ấy?” Kỷ Viễn đi về phía Quách Trường An mang theo cả sát khí trong bước đi của mình.

“Thế thì cũng phải hỏi lại anh, muộn thế này rồi sao anh lại không bên cô ấy?” Quách Trường An ngênh đón ánh mắt của Kỷ Viễn, không một chút nhượng bộ.

“Chuyện của vợ chồng tôi anh quản được à?” Kỷ Viễn hung hăng uy hiếp: “Tôi nói cho anh biết, nếu lần sau tôi còn nhìn thấy anh đi cùng vợ tôi thì tôi sẽ đánh gãy chân anh đấy.”

Quách Trường An liếc mắt nhìn Kỷ Viễn, không đáp lại, ngậm điều thuốc và đi thanh toán tiền, sau đó lên chiếc xe Jeep cũ của mình. Cảnh đèn điện hai bên đường nhấp nháy như từng cảnh trong phim, anh ta chợt nhớ lại những ngày tháng bên Cầm Tú khi còn nhỏ. Bất chợt, cảnh lúc anh xông

vào nhà nghỉ lại hiện ra, anh ta nhìn thấy Cẩm Tú trên giường giống như một con thỏ trắng.

Đó không phải là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cơ thể Cẩm Tú, đó là lần thứ hai.

Lần đầu tiên là khi 15 tuổi, anh ta kiễng chân nhón tay leo lên tường gạch màu đỏ treo lên mái ngói. Ánh trăng mát rượi, khiến đêm mùa hè trở nên dịu dàng, yên tĩnh, thối khô cả mồ hôi trên người. Anh ta cảm thấy mình cũng thuần khiết như ánh trăng kia vậy, ở bên Cẩm Tú nhất định sẽ rất xứng đôi.

Dưới tấm ngói có tiếng nước dội tí tách. Âm thanh đó cho dù đã qua đi hơn mười năm nhưng trong một đêm yên tĩnh nào đó, khi ánh trăng tròn đầy, hay khi trăng treo trên bầu trời xanh biếc, thì nó vẫn hiện về và làm xao động trái tim anh, khiến anh nhớ lại một thời niên thiếu thơ dại và liều lĩnh.

Anh ta lờ mờ nghe thấy tiếng nói chuyện ở phía dưới:

“Cẩm Tú, cậu có thích ai không?” Tiếng một cô gái, đó là Tả Thi Giao.

“Có chứ, cậu không có sao?” Giọng Cẩm Tú giòn tan.

“Ai mà lấy tớ nhất định phải có tiền, con trai trong trường mình không có tương giàu có, tớ không thích đâu.” Cô gái nói.

“Cậu thì chỉ thích tiền thôi.” Cẩm Tú cười hì hì.

“Cậu nói xem, tớ có biết người cậu thích không?” Tả Thi Giao hỏi.

Quách Trường An trên nóc nhà rất muốn biết người Cẩm Tú thích là ai, liền ghé tai vào sát mái nhà, muốn nghe cho rõ. Nhưng không ngờ, hai

cô gái đang tắm bồn chuyển chủ đề.

“Tớ ghét nhất là tên Quách Trường An bốn mắt, đeo cái kính dày như đít chai, không khác gì Hán gian cả.” Cẩm Tú dần giọng nói.

“Đừng gọi hannya là hannya, hannya mà nghe thấy thì sẽ mắng chúng ta đấy.” Tả Thi Giao nói.

“Sợ gì chứ, nếu có đứng trước mặt hannya ta tớ cũng gọi hannya ta là Hán gian, gà bốn mắt.” Cẩm Tú nói: “Ghét nhất là hannya cứ nhìn chăm chăm vào mặt với ngực tớ, có trồng hoa ở đấy đâu mà nhìn!”

“Có khi tên bốn mắt đó thích cậu rồi cũng nên”.

“Hannya mà thích tớ, tớ sẽ đá cho hannya chết thì thôi.” Giọng của Cẩm Tú cay nghiệt.

Trên nóc nhà, trong lòng Quách Trường An chán chường. Anh ta biết rằng tên bốn mắt mà Cẩm Tú nói đến là mình. Bởi vì anh ta bị cận, đeo kính dày như đít chai, có lần Cẩm Tú còn gọi như vậy ngay trước mặt anh ta. Anh thất vọng, chân không đứng vững nên bị trượt rồi lăn từ mái nhà xuống.

Bỗng nhiên cửa mở, Tả thi Giao từ bên trong chạy ra ngoài. Quách Trường An nhìn qua chỗ cửa mở, chợt nhìn thấy Cẩm Tú đứng trong thùng gỗ, cả người đều ướt, thấy Quách Trường An đang ngẩng ra nhìn mình chăm chăm, cô bỗng kêu to, lấy tay ôm ngực, quỵ xuống thùng nước.

Quách trường An nhìn thấy tất cả, Cẩm Tú trắng ngần, mỏng manh, giống như một vầng trăng non mới lộ lên sau đám mây mờ.

Tối hôm đó, Quách Trường An bị bố Cẩm Tú đánh cho một trận gần chết.

Nhiều năm đã qua đi, hình ảnh lưu lại trong ký ức của Quách Trường An càng ngày càng hiện rõ. Anh ta đã mổ mắt, không cần phải đeo kính dày như đít chai nữa, tiếng hai cô gái nói chuyện dường như vẫn văng vẳng bên tai.

Có tiếng điện thoại, dòng hồi tưởng của anh ta bị cắt đứt, uể oải lấy điện thoại ra.

“Mẹ à, con đây, sao mẹ vẫn chưa ngủ ạ?”

“Thì cũng không phải con cũng chưa ngủ đó sao. Vẫn còn lái xe bên ngoài à.” Giọng khàn khàn của người phụ nữ.

“Con đang về cơ quan, vừa mới ăn cơm xong.” Quách Trường An nói, một nụ cười bỗng hiện lên trên mặt.

“Hay là con về đây, mấy hôm nay không gặp, mẹ rất nhớ con.”

Quách Trường An dừng lại một hồi lâu không nói được câu nào.

Người phụ nữ đổi giọng nói: “Hay là thế này, mai mẹ đi mua đồ ở siêu thị, con cũng đến đi, tối chúng ta đến Tam Giang ăn cua hấp, món mà con thích nhất.”

Quách Trường An đồng ý.

Chiều tối hôm sau, Quách Trường An đi siêu thị Kim Bách Hợp cùng mẹ, một người phụ nữ khoảng 60 tuổi, vừa đẩy xe mua hàng vừa nói chuyện và chọn đồ.

Quần áo giày dép của bà trông tưởng rất bình thường nhưng có thể nhận ra đó là đồ của hãng Ports. Khuyên tai và dây chuyền của bà đều ánh lên sáng lấp lánh, đó là kim cương thật.

“Mẹ này, mai con phải đi công tác, chắc là hai ngày tới không về nhà thăm mẹ được, mẹ huyết áp cao, nhớ phải uống thuốc đấy. Bây giờ hàng ngày mẹ vẫn tiêm insulin đấy chứ?”

“Con nói nhiều thế, nếu không yên tâm thì đừng đi nữa”.

Quách Trường An ôm vai mẹ, làm nũng: “Mẹ muốn con trai mẹ là một người lười biếng ư?”

Bà vỗ tay lên vai anh, cười nói: “Đương nhiên là mẹ không muốn rồi. Con cứ đi làm đi, mẹ không có ý kiến gì, chỉ mong là con cùng với con dâu của mẹ...”

Điện thoại của Quách Trường An reo, anh đến chỗ thoát hiểm để nghe, ở đó tương đối yên tĩnh.

Bà mẹ chưa kịp nói hết câu, nhìn sắc mặt của con cứ như không nghe thấy bà nói gì, liền ngừng lại không nói thêm nữa.

Quách Trường An nghe điện thoại rất lâu.

“Tôi đang ở cùng mẹ tôi, cô cũng đến đi.” Khuôn mặt anh ta vẫn mỉm cười. Nụ cười đó nhìn quen rồi lại cảm thấy hơi lạnh lùng.

“Hay là thôi vậy. Hai mẹ con anh gặp nhau, không biết sẽ nói những chuyện gì, nhưng chắc chắn là những chuyện khiến tôi tức chết, tôi đi thì chẳng phải là tự đi rước bực tức vào mình à?” Cô gái trong điện thoại nói.

“Cô suốt ngày nghi ngờ linh tinh, đoán lung tung suy nghĩ người khác. Không ai nói xấu gì cô cả.” Lời của Quách Trường An giống như an ủi, lại giống như ứng đối.

“Thôi bỏ đi, cho dù tôi nói gì thì anh cũng bảo tôi không đúng, thật là không nên gọi cuộc điện thoại này.” Cô gái lại thở dài.

“Cô muốn ăn gì tôi mua cho.” Quách Trường An vừa nói, vừa dõi theo bà mẹ đang đẩy xe. Bà đang kiểng chân với tay lấy lá oliu trên giá hàng, lá oliu đựng trong hộp thủy tinh, ngón tay bà vừa chạm được đến nhưng không nắm được, nếu cứ thế có thể chiếc hộp sẽ rơi trúng vào bà.

Quách Trường An vội nói: “Tôi cúp máy đây, mẹ đang gọi tôi.” Không đợi cô gái đáp lời, anh ta vội vàng cúp máy rồi bước nhanh đến chỗ mẹ.

Các gian hàng của Kim Bách Hợp đều ở tầng trệt, rộng rãi sáng sủa, giống như một mặt của một bức tường bằng kính. Ở bên ngoài có thể nhìn thấy rất rõ các loại đá quý muôn màu, và cũng có thể nhìn thấy mặt người đối diện.

Gian hàng đối diện với đường lớn, chiếc Bentley đỗ ngay ven đường. Một cô gái đeo kính râm, mặc áo màu kem đang tựa vào xe gọi điện thoại. Cô nghe thấy tiếng còi tu tu, nhìn về phía gian hàng, nhìn thấy Quách Trường An đang cùng mẹ đẩy xe hàng, rẽ sau một giá hàng

Cô gái ngồi lặng người, ánh mắt sau cặp kính có chút lạnh lùng, giống như hai nòng súng sâu thẳm thẳm.

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cuộc Điện Thoại Tâm Tình

1

Trở về chung cư, cơn tức giận trong lòng Cẩm Tú đã vơi đi đôi chút, đã tới lúc bật điện thoại lên rồi.

Nhưng trong điện thoại không có tin nhắn của Kỷ Viễn. Trong lòng cô có cảm giác hơi hụt hẫng, xem lại những tin nhắn trước đây của Kỷ Viễn, cô nhìn thấy mấy chữ “cười ngựa bạch tới xin lỗi em”, cô bất giác nhoẻn miệng cười.

Có một câu chuyện về “cười ngựa bạch tới xin lỗi em”

Khi hai người vừa mới kết hôn, cuối tuần họ cùng nhau đi công viên, khi ra khỏi công viên, Cẩm Tú cảm thấy mệt mỏi rã rời. Nếu theo kế hoạch họ sẽ cùng nhau đi xe bus tới nơi ở của Cẩm Tú rồi cùng nhau đi ăn mì xào. Khu chung cư cuối tuần trước nửa đêm, có tiếng những cô bạn cùng phòng đi mua sắm về.

Khi ngồi trên xe bus, Cẩm Tú đưa mắt nhìn Kỷ Viễn và nói: “Em mệt lắm”

Kỷ Viễn đáp: “Em dựa vào anh đây này.”

Cẩm Tú bèn dựa vào người Kỷ Viễn, rồi lại nói: “Em vẫn thấy mệt, vai còn đau nữa, anh bóp vai cho em đi.”

Kỷ Viễn trả lời: “Đúng là em phải rèn luyện thêm và ăn thêm nhiều thịt một chút.”

Cầm Tú nói: “Em chẳng muốn ăn gì cả, chỉ muốn về phòng ngủ một giấc thôi. Hay thế này nhé, anh đưa em về chung cư, rồi anh bắt xe về, anh không muốn ăn cơm, em mệt lắm.”

Kỷ Viễn nói: “Để anh nấu.”

Cầm Tú đã đạt được mục đích của mình bèn mượn cớ nói thêm: “Nếu như tuần sau em cũng không thể nấu cơm thì anh nấu nhé.”

“Thế thì chúng ta ra ngoài ăn.”

Cầm Tú nũng nịu: “Thế nếu như em mãi mãi không thể nấu cơm thì sao?”

Kỷ Viễn trả lời: “Thế thì chúng ta cứ ra ngoài ăn cơm.”

Cầm Tú vặn hỏi: “Nếu ngộ nhỡ em chết đi rồi, mãi mãi không thể nấu cơm cho anh được thì sao?”

Kỷ Viễn đáp lại: “Thế thì cả đời này anh sẽ ra ngoài ăn cơm.”

Cầm Tú nói: “Vợ mới của anh sẽ nấu cơm cho anh.”

Kỷ Viễn bảo: “Cô ấy nấu cơm không ngon.”

Cầm Tú lại vặn vẹo: “Nếu như cô ấy nấu ngon thì sao?”

Kỷ Viễn tỏ vẻ bức mình: “Em toàn nói lung tung”

Cầm Tú vẫn không buông tha: “Em nói là ngộ nhỡ, chưa chắc đã là sự thật. Anh nghiêm túc trả lời câu hỏi của em đi.”

Kỷ Viễn bực mình đáp: “Nếu mà ngộ nhờ cô ấy nấu ăn ngon, anh sẽ lấy cô ấy và bỏ em.” Hình như là vì tức giận, nên tay Kỷ Viễn ấn hơi mạnh, mấy vết ngón tay còn hằn trên vai Cẩm Tú.

Cẩm Tú bực mình, chẳng lẽ Kỷ Viễn lại không thể nói một câu thề non hẹn biển để dỗ dành cô sao. Nhưng cô không dám trách móc Kỷ Viễn, bởi chính cô đã khơi ra khiến cho hai bên đều không vui, cô lấy cổ Kỷ Viễn đã ấn quá mạnh lên vai cô để lại vết tím để trút giận, chẳng thêm nói câu gì, về tới phòng là cô leo lên giường nằm nghỉ luôn. Kỷ Viễn như kẻ a hoàn đi nấu mì, rán xong trứng anh rút rề tiến lại phía giường gọi Cẩm Tú dậy ăn cơm, Cẩm Tú giả vờ như đang ngủ say, Kỷ Viễn liền cúi xuống hôn lên mặt Cẩm Tú, anh nói: “Người đẹp ngủ trong rừng ời, dậy thôi nào, hoàng tử cưỡi ngựa trắng tới hôn em đây.”

Cẩm Tú mượn cớ ngồi phắt dậy, nghiêng ngó hỏi: “Ngựa trắng đâu?”

Kỷ Viễn đáp: “Hoàng tử ở đây rồi mà em còn thấy thiếu ngựa trắng à?”

Cẩm Tú đáp: “Không, em muốn có ngựa trắng cơ, nếu không em sẽ ngủ tiếp.”

Kỷ Viễn lập tức quỳ xuống, hai tay chống đất, ngẩng đầu lên nói với Cẩm Tú: “Lên đi nào, nàng công chúa của anh, anh là Tiểu Bạch Long, bình thường anh là hoàng tử, khi đi lấy kinh cùng Đường Tăng anh là ngựa trắng.”

Cẩm Tú không giả bộ được nữa, cô tươi cười rời khỏi giường, xuống ăn mì với Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn vừa ăn vừa nói: “Bà cô của anh ời, em yêu cầu cao quá đấy, anh vừa phải làm hoàng tử, vừa phải làm ngựa, anh làm thế chỉ vì muốn em vui thôi đấy.”

Cầm Tú cười hì hì: “Đương nhiên rồi, lúc chưa lấy em anh là hoàng tử, lấy em rồi anh là ngựa trắng.”

Cho tới khi gần đi ngủ cô vẫn chưa nhận được tin tức gì của Kỷ Viễn, anh còn chưa chịu cười bạch mã tới xin lỗi cô. Cầm Tú không kìm được cơn giận, cô lấy điện thoại nhắn tin cho Kỷ Viễn: “Em vẫn còn đang tức đấy, anh chưa dỗ được em đâu.”

Nhưng hình như điện thoại của Kỷ Viễn hết pin, cô không thấy có động tĩnh gì.

Lúc trước cô nói đến chuyện ly hôn, chẳng qua là vì tức giận quá, mấy tiếng sau, giận vẫn cứ giận còn chuyện muốn ly hôn với Kỷ Viễn chẳng qua là chuyện bé xé ra to. Cầm Tú không phải là người không biết điều như thế. Hôn nhân không phải là chơi nhà chòi, tổ chức xong tiệc rượu người nào người nấy thu hết bát đĩa về nhà mình. Hôn nhân là hai người, một nam một nữ trân trọng trao cho nhau lời hứa, hơn thế nữa, lời hứa ấy còn được ràng buộc và bảo vệ của pháp luật.

Hơn nữa, cô thích Kỷ Viễn, cô không muốn rời xa Kỷ Viễn, vậy thì nhắn tin cho Kỷ Viễn cũng chứng tỏ cô đã tha thứ cho anh hơn một nửa rồi, phần còn lại anh phải tự cười ngựa trắng tới xin lỗi cô.

Ngày hôm sau là thứ bảy, là ngày “tết” của cả hai người. Nhưng từ sang sớm cho tới tối không thấy bóng dáng Kỷ Viễn đâu, đến điện thoại cũng chẳng gọi.

Cho dù là không muốn xin lỗi thì cũng nên gọi điện hỏi thăm chứ. Trước đây, trong giờ làm hai người họ vẫn luôn dành thời gian để nhắn tin cho nhau, đôi lúc Cầm Tú nhắn tin cho Kỷ Viễn nhưng tin nhắn không viết chữ nào, chỉ có một dấu hỏi chấm.

Kỷ Viễn sẽ trả lời tin nhắn của cô: “Anh đang làm việc đây, anh đang cố gắng kết thúc công việc để tới gặp em, anh đang nỗ lực làm việc để

được ôm em trong vòng tay cả đêm đây.”

Cầm Tú nhìn điện thoại cười, cô mím cười như một chú gà mái nhỏ đang hạnh phúc.

Nhưng lâu lắm rồi cô không có được cảm giác hạnh phúc của chú gà mái nhỏ nữa.

Đúng lúc ấy Quách Trường An gọi điện tới, nói anh ta phải đi công tác hai ngày, khi nào về sẽ gọi điện cho Cầm Tú.

“Chắc anh đi tới tỉnh khác khoảng hai ngày.” Quách Trường An nói trong điện thoại.

Cầm Tú cứ nghĩ anh ta có việc gì rất quan trọng muốn nói với cô, nhưng đợi một hồi lâu, Quách Trường An vẫn không nói gì.

“Anh có cần tôi giúp gì không?” Cầm Tú đành mở lời trước. Cô vốn không muốn hỏi, nhưng vì anh ta đã chủ động gọi điện trước cho cô thì cô cũng nên lịch sự hỏi thăm một câu.

Quách Trường An đáp: “Không có chuyện gì cả, anh chỉ muốn nói với em thế thôi, chắc là khoảng ngày kia anh sẽ về.”

“Anh đi thì có liên quan gì tới tôi?” Cầm Tú chán ngán đáp.

“Không có liên quan gì cả...” Quách Trường An nói, anh gạt đi bản tính ngạo mạn của mình để trả lời cô. “Bữa tối hôm qua, là anh thật lòng muốn mời em, nhưng cái tên ấy bò quá...”

“Bò với chẳng không bò thì có liên quan gì tới tôi? Không có việc gì thì tôi tắt máy đây.” Cầm Tú đáp lại không khách khí.

“Thế em tắt máy đi.” Quách Trường An nói rồi tắt máy trước.

Cầm Tú tắt điện thoại, miệng lẩm bẩm: “Đúng là hâm!”

Biên tập Lịch Tử ngồi cách đó mấy ô lên tiếng nói: “Tôi thấy cô mới là có vấn đề, người ta đi xa nói với cô một tiếng. Tức là đã coi cô là người bạn quan trọng, cô được người khác chiều đến mức hư rồi đây, chẳng biết trời cao đất dày là gì, lại còn mắng người ta là hâm”.

Lịch Tử là như thế, lúc nào cũng vô duyên vô cớ xen vào chuyện người khác, lúc nào cũng muốn dội nước lạnh vào người khác. Cô là biên tập viên mỹ thuật, những câu chuyện tâm sự và dài kỳ của Cầm Tú đều do Lịch Tử vẽ tranh minh họa. Theo cách nói của Lịch Tử: “Tranh minh họa được đan xen vào câu chuyện một cách vô tình nhưng tuyệt đối không có tác dụng làm nổi bật những chi tiết chính của câu chuyện.”

Những câu nói của Lịch Tử cũng giống như những bức tranh minh họa của cô, đều có những bức mang tính nhảy vọt, nếu tư duy không nhanh nhạy thì cũng không có những bức mang tính nhảy vọt như thế, Cầm Tú thường không hiểu những điều mà Lịch tử nói. Nhưng lúc này, trong giây lát, Cầm Tú đột nhiên hiểu những câu nói của Lịch tử, và cũng hiểu vì sao Quách Trường An gọi điện cho cô.

Trước mặt cô những ký ức như những thước phim lần lượt hiện về. Ngày còn bé, cả ngày chơi trò đánh nhau, hò hét với lũ tiểu tử trong ngõ, mỗi khi gặp phải “kẻ địch” dường như người rat ay giúp đỡ luôn là Quách Trường An. Nhưng chỉ cần Quách Trường An có lỗi với cô là cô nổi nóng, thậm chí là đẩy Quách Trường An một cái, đá, tóm lấy áo, hình như Quách Trường An chưa bao giờ phản kháng. Sau đó khi cô đánh nhau với bất cứ đứa trẻ nào, anh cũng đều giúp cô.

Ngày đó cô gọi anh là đồ bốn mắt bởi anh đeo cặp kính cận dày cộp, không biết vì sao bây giờ anh không đeo kính nữa. Quách Trường An không đeo kính hình như trông dễ nhìn hơn.

Nhưng dường như những câu nói của anh càng khiến người ta bức mình hơn trước đây.

Có đi thì phải có lại. Cẩm Tú miễn cưỡng gửi tin nhắn cho Quách Trường An chỉ vền vẹn bốn chữ: “Thượng lộ bình an.”

Quách Trường An đang lái xe, anh thấy túi mình rung rung, mở điện thoại ra xem thì thấy tin nhắn của Cẩm Tú, anh chăm chú nhìn vào bốn chữ trên màn hình điện thoại một hồi lâu, ánh mắt lạnh lùng dường như ảm áp hơn, anh nhoẻn miệng, nụ cười hiếm hoi nở trên khuôn mặt

2

Hết giờ làm, mọi người kéo nhau ra về, khu nhà nhanh chóng lấy lại yên tĩnh vốn có. Ánh nắng từ ô cửa sổ phía sau rọi vào căn phòng trống rỗng, mỗi ô làm việc đều đã ở trong trạng thái tĩnh lặng, chỉ có ánh nắng nhạt, lạng lẽ len lỏi trong căn phòng.

Tiếng điện thoại vang lên tại bàn làm việc của Cẩm Tú.

Văn phòng có hơn hai mươi ô, số điện thoại của mỗi ô đều có những số đăng trước giống nhau, chỉ khác mấy số đuôi. Cuộc điện thoại gọi thẳng vào máy bàn của Cẩm Tú, chắc chắn có người muốn tìm Cẩm Tú.

Liệu có phải là điện thoại của Kỷ Viễn không? Cẩm Tú vội vã nhấc máy, cô vẫn chưa nguôi giận, chuẩn bị trách móc Kỷ Viễn mấy câu, sau đó mới hòa giải. Không thể vì mấy ngày anh ta không gọi điện mà tha thứ cho anh ta. Nếu không lần sau anh ta sẽ cứ chứng nào tật nấy, chọc tức Cẩm Tú cũng không cần tốn công sức dỗi dành cô. Chỉ cần trốn biệt mấy ngày, không gọi điện, không nhắn tin là mọi việc lại đâu vào đấy!

Không thể để thói xấu này phát huy được!

Nhưng âm thanh ở đầu dây bên kia đã làm trái tim đang đập loạn nhịp của cô như đóng băng.

Hóa ra cuộc điện thoại này là gọi tới đường dây tâm sự.

“Xin hỏi đây có phải là đường dây nóng hôn nhân gia đình không? Chị là Khả Tâm đúng không ạ?” Giọng một người con gái nhẹ nhàng ở đầu dây bên kia, giọng nói hơi khàn khàn.

“Ừ, chào em, chị là Khả Tâm, em có chuyện gì không?” Cẩm Tú đáp.

Trong tờ báo tối, Cẩm Tú phụ trách bốn trang, trong đó có một trang cửa sổ tâm tình. Bút danh của cô là Khả Tâm, chuyên mục cửa sổ tâm tình này chủ yếu là nơi chia sẻ về hôn nhân gia đình.

Cuộc điện thoại của cô gái đó gọi tới muốn tìm Cẩm Tú tâm sự những đau khổ trong hôn nhân. Giọng người con gái có chút đau thương, cảm giác như thể cô sắp òa lên khóc, Cẩm Tú tạm gác sự tức giận với Kỳ Viễn, để nghe cô gái tâm sự.

“Bây giờ em thấy buồn lắm, nói thế nào bây giờ, chị Khả Tâm ơi, có một quãng thời gian, em không biết nên kể với chị thế nào về hoàn cảnh của em, em....”, cô gái nói tới đó rồi không nói gì nữa.

Cẩm Tú yên lặng trong giây lát rồi nói: “Không có vấn đề gì, chị vẫn đang nghe đây, em cứ nói đi.”

Một hồi lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng cô gái nọ, nhưng cô gái ấy vẫn chưa cúp máy, bởi trong điện thoại vẫn vọng lại tiếng thở nhẹ của cô gái.

Càng gặp những tình huống như thế này càng không thể lên tiếng thúc giục. Cẩm Tú vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu chuyện của cô gái. Cẩm Tú nhẹ nhàng an ủi: “Em hãy uống một cốc nước ấm trước nhé, nếu em vẫn chưa

nghe ra nên nói như thế nào thì không cần kể với chị vội, chúng ta hãy nói chuyện khác nhé, ví dụ như em thích mặc quần áo như thế nào, khoảng bao lâu thì em dạo quanh các cửa hàng thời trang một lần, nếu em muốn có người đi cùng em, chị đã từng học qua thiết kế thời trang, chị có thể tham mưu cho em đấy.”

Đầu dây bên kia bỗng có tiếng khóc.

Cầm Tú cảm thấy hồi hộp. Đây là lần đầu tiên có người gọi điện tâm sự mà khóc như thế này. Thông thường mọi người đều hẹn Cầm Tú tới quán trà để gặp mặt, họ sẽ kể lể cho tới khi cảm thấy đau khổ nhất, họ sẽ nghẹn ngào, họ sẽ rơi lệ. Nhưng đây là lần đầu tiên Cầm Tú gặp phải trường hợp có người gọi điện, trong điện thoại chưa nói gì mà đã khóc như thế này. Cô biết được tầm quan trọng của những câu nói của mình đối với cô gái nọ, bởi thế cô dùng từ hết sức thận trọng, cô sợ chỉ một chút sơ suất sẽ khiến cô gái ấy đau lòng. Cô bèn thăm dò: “Nếu khóc, em cảm thấy nhẹ nhàng hơn thì hãy khóc cho thật thoải mái, nhưng chị không biết chị có thể giúp gì được cho em.”

Cô gái đột nhiên khóc to hơn, vừa khóc cô vừa nói: “EM cảm thấy rất khó chịu, em muốn tìm một người nghe em nói chuyện.” Tiếng khóc của cô gái càng to hơn.

Cầm Tú đang muốn an ủi thêm cô gái ấy thì điện thoại đột nhiên không có tín hiệu.

Căn phòng lại rơi vào yên tĩnh. Cảm giác yên ắng tới đáng sợ, tới mức có thể nghe thấy được tiếng đập của con tim.

Cầm Tú không dám về, sợ cô gái đó gọi điện tới sẽ không có ai nghe, như thế sẽ càng khiến cô ấy cảm thấy bế tắc và không có lối thoát. Tuy số điện thoại của cô đã được ghi trong mục cửa sổ tâm tình nhưng nếu ngộ nhỡ cô gái ấy chỉ nhớ số điện thoại văn phòng của cô thì sao?

Nhưng cô đợi rất lâu mà tiếng chuông điện thoại vẫn không vang lên. Cẩm Tú cảm thấy hơi lo cho cô gái ấy, sợ cô ấy nghĩ quẩn mà làm liều, cô bèn gọi điện cho trưởng ban Đổ của ban tình báo công an, nhờ anh tra xem cuộc điện thoại gọi tới đường dây nóng của cô là từ đâu. Ban tình báo công an và tòa soạn có mối quan hệ qua lại với nhau, tất cả các cuộc điện thoại gọi tới tòa soạn đều được kiểm soát. Trưởng ban Đổ đã nhanh chóng tìm ra kết quả.

“Gần khu biệt thự số 83, ngõ Hồ Điệp.” Trưởng ban Đổ thông báo, “Nếu không có khả năng nào khác thì chắc chắn là từ biệt thự số 83”.

Nếu như đúng là số 83 ngõ Hồ Điệp thì đúng rồi. Bởi giọng nói của người con gái trong điện thoại, Cẩm Tú cảm thấy rất quen.

Tai của Cẩm Tú hình như có chức năng ghi nhớ thông tin, những âm thanh mà cô đã từng nghe một lần, cho dù rất lâu sau cô mới nghe lại nhưng cô đều nhớ.

Biệt thự số 83 ngõ Hồ Điệp, người con gái với nỗi oán hận thâm kín.

Khi ấy là lúc Cẩm Tú vừa mới vào tòa soạn không lâu, ở căn nhà số 83 ngõ Hồ Điệp đã xảy ra một vụ mưu sát. Lúc ấy nữ chủ nhân của căn biệt thự bị buộc vào tội mưu sát mẹ chồng, sau đó vì không đủ chứng cứ nên người con gái đó được thả ra. Khi ấy chuyên mục “Cửa sổ tâm tình” của Cẩm Tú vừa mới bắt đầu hoạt động, cô gái ấy đã gọi điện thoại tới tâm sự với Cẩm Tú những điều đau khổ trong hôn nhân của cô.

Cô gái ấy tên là Tô Gia Văn, hai mươi bảy tuổi. Cô kết hôn được ba năm thì mối quan hệ giữa cô và mẹ chồng ngày càng trở nên tồi tệ, thậm chí xung khắc tới mức như nước với lửa.

“....Sau khi kết hôn em sống trong biệt thự của mẹ chồng. Em nhận thấy bà rất kì quái, bà thường đứng trước cửa phòng chúng em nghe lén chúng em trò chuyện, có một lần em và chồng “yêu nhau” xong, em vào

buồng tắm, vừa đẩy cửa ra thì nhìn thấy bà đứng trước cửa, em giật mình tới mức hồn vía muốn bay lên trời.”

“....Sau khi em có bầu, chồng em bưng nước cho em rửa chân, mẹ chồng em nhìn thấy thì nói bóng nói gió. Thấy chồng em quét nhà, giặt quần áo thì bà lại bắt em làm cho bằng được, bà nói phụ nữ có bầu thì phải rèn luyện nhiều sinh con mới dễ. Bây giờ còn ai dễ thường nữa, đều là dễ mỗ cả, nhưng bà cứ ngăn cấm cho bằng được, bà nói dễ thường con mới khỏe mạnh. Trong lòng bà chỉ có cháu mà thôi, chứ không có em. Lúc sinh con, may mà em không đau tới chết.”

“....Mẹ chồng nghĩ đủ mọi cách để không cho vợ chồng em gần nhau. Lúc rảnh rỗi, không có việc gì thì bà chuyện trò với em và nói xưa kia đế vương không sống thọ đều vì chuyện phòng the, bà còn nói nếu phụ nữ đòi hỏi quá nhiều thì là kẻ dâm dăng, chết rồi phải xuống địa ngục. Phụ nữ phải biết tiết chế dục vọng, giữ cho tâm hồn thanh tịnh. Bà còn bảo em phải khuyên nhủ chồng cần có chí tiến thủ, đừng có suy nghĩ nhiều về chuyện phòng the. Buổi tối, khi vợ chồng em vừa có chút cảm hứng thì mẹ chồng em đã gõ cửa, không phải bà đau đầu thì cũng là đau lưng, giúp bà bấm bóp một hồi xong thì vợ chồng em cũng không còn cảm hứng nữa. Bà còn tự ý đổi chỗ làm cho chồng em, chồng em chuyển chỗ làm ra ngoại ô, tuy lương có cao hơn, nhưng không tiện về nhà chút nào. Bởi quan hệ giữa em và mẹ chồng không tốt, luôn xảy ra xích mích nên về tới nhà chồng em lại phải làm nhiệm vụ phân xử. Sau đó, cứ tới cuối tuần anh ấy mới chịu về nhà. Về tới nhà, chúng em cũng rất khó gần nhau, bởi mẹ chồng em luôn tìm cách giữ chồng em ở phòng bà tới rất muộn mới “tha” cho chồng em về. Cuộc hôn nhân của em đã không như những gì em mong muốn, chúng em đang sống cuộc sống tẩu hôn. Một tháng trước đây em nhận thấy chồng em rất hiếm khi động vào em, em phát hiện ra những tin nhắn lạ trong điện thoại của anh ấy, hóa ra anh ấy đã có bồ. Nếu không phải vì mẹ chồng em ngăn cản chúng em bên nhau thì anh ấy đã không thể có bồ. Em hận người đàn

bà ác độc ấy, trong mơ em cũng muốn giết chết bà ấy. Nhưng em tuyệt đối không phải là người sát hại bà, bà ấy chết là vì ông trời thương xót em.”

“Em không li hôn, dựa vào cái gì mà em phải li hôn, cho dù có li hôn, em cũng phải dành lấy nửa căn nhà. Em đã làm dâu cho nhà họ ba năm, sinh một đứa cháu cho họ, vậy mà em phải li hôn tay trắng sao. Lúc đầu mẹ chồng em đã hứa cho em căn biệt thự ấy, vậy thì dựa vào cái gì mà bắt em phải ra đi trắng tay? Người có lỗi với cuộc hôn nhân này là anh ta chứ không phải là em. Em hận người đàn bà ấy, em muốn cầm dao phanh bà ấy ra từng mảnh.”

Tô Gia Văn nghiêng rằng trong điện thoại.

Đó là lúc Cẩm Tú mới làm biên tập không lâu, khả năng ứng phó với những sự việc bất ngờ như thế này còn chưa nhiều. Cô từng sờ cầm điện thoại, bên đầu dây kia đã cúp máy rồi. Cẩm Tú vẫn còn nhớ địa chỉ số 83 ngõ Hồ Điệp. Sau đó, chủ nhân của ngôi biệt thự ấy cũng trở về. Vụ mưu sát ấy cũng không ai nhắc tới nữa. Nghe nói người đàn bà ấy thần kinh không ổn định, hay đột nhiên mất tích ba, bốn ngày, không phải là đi tới vùng khác thăm bà con thì cũng là mang ba lô đi du lịch. Đứa cháu của bà đã được gửi tới trường của giới thượng lưu, bởi thế người thiếu phụ tên Tô Gia Văn ấy là người thường xuyên sống trong ngôi biệt thự số 83.

Nếu người vừa gọi điện tới đường dây tâm tình là Tô Gia Văn ở ngôi biệt thự số 83 ngõ Hồ Điệp, thì những tiếng oán hận của người con gái năm nào đã không còn, chỉ còn lại tiếng nói bi thương của người thiếu phụ trẻ. Tình yêu và hôn nhân đối lập mà thống nhất. Đối lập là bởi vì bốn chữ trong hai từ đó không có chữ nào cùng nghĩa với chữ nào, thống nhất là bởi vì một chàng trai và một cô gái, có thể là vì tình yêu mà đến với nhau, kết hôn cùng nhau.

Cẩm Tú và Kỷ Viễn lấy nhau cũng vì tình yêu. Nhưng giờ đây cô lại cảm thấy trong cuộc hôn nhân của họ có đầy những biến cố. lẽ nào chỉ vì

hôn nhân của họ mang hình thức của cuộc tẩu hôn sao? Thực tế tẩu hôn không có gì là không tốt, vừa có thể cảm nhận được cảm giác lãng mạn của niềm vui tân hôn, lại vừa cảm nhận được niềm vui của cuộc sống độc thân. Đương nhiên, tẩu hôn sẽ không nâng cao chất lượng cuộc sống gia đình, chỉ có điều cô và Kỷ Viễn không thể xử lý tốt một vài vấn đề nhỏ nào đó.

Xem ra con đường tẩu hôn này vừa nặng nề, vừa xa xôi. Muốn tiếp tục bước đi trên con đường này, thực sự không thể chỉ có tình yêu là đủ. Cứ lấy ví dụ như chuyện lần này, Kỷ Viễn là người sai trước nhưng anh ta không chân thành xin lỗi, chứng tỏ anh ta cho rằng anh ta không sai, và còn chứng tỏ anh ta hoàn toàn không coi người vợ như Cẩm Tú ra gì. Vậy thì Cẩm Tú phải làm thế nào?

Cẩm Tú phải để anh ta xin lỗi trước, phải để anh ta biết được sự quan trọng của một người vợ chứ không phải dùng việc li hôn để giải quyết vấn đề.

Có lúc Cẩm Tú cũng không thể nói rõ được vì sao cô yêu Kỷ Viễn. Là yêu cách nói chuyện hóm hỉnh, hài hước của anh hay yêu những màn kịch đồ dành phụ nữ của anh, hau cô yêu cách anh ta “làm chuyện ấy”?

Cô nghĩ mãi mà không hiểu. Lúc đầu Kỷ Viễn nói với cô, không có nhà anh cũng lấy cô, nhưng khi cô tẩu hôn, cô chỉ nghĩ có một đêm mà anh đã đồng ý. Hai thành một là hôn nhân, một thành hai là độc thân. Huống hồ cô thích Kỷ Viễn, chỉ cần Kỷ Viễn luôn giữ được tình yêu với cô thì có thể nào cô cũng chấp nhận được.

Ban đầu Kỷ Viễn theo đuổi cô cuồng nhiệt, dường như chỉ cần một phút không nhìn thấy cô là trái tim anh như lửa đốt, nhưng bây giờ họ đã xa nhau một tuần mà một tin nhắn anh cũng không gửi cho cô mà anh ta lại là người sai trước, dù có thế nào thì anh cũng phải đồ dành cô chứ.

Trong lúc Cẩm Tú đang miên man suy nghĩ thì điện thoại của cô vang lên.

Chắc là Kỳ Viễn gọi tới?

3

Trong căn phòng ngầm dưới đất của quán cà phê, Kỳ Viễn đang ngồi uống rượu, ăn hoa quả, hát hò, vui chơi một cách phấn khích.

Cô gái ngồi bên cạnh Kỳ Viễn uống với Kỳ Viễn vài cốc bia, nhìn Kỳ Viễn gào thét bài “Người đàn ông hèn nhát”, bèn hỏi thăm dò: “Anh à, anh còn ngồi đây hát nữa à, hôm nay là cuối tuần, anh không về cùng chị ấy sao?”

“Đừng có nhắc cô ấy với tôi, ai mà nhắc cô ấy với tôi thì tôi sẽ cho người ấy biết tay.” Kỳ Viễn một tay cầm micro, một tay cầm chai bia, lắc qua lắc lại, tự lấy làm sung sướng.

Cô gái ngồi lặng lẽ uống cạn cốc bia, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chút buồn. “Anh đã lấy người ta về rồi thì nhắc tới chị ấy thì có gì mà không được?”

“Lấy thì làm sao? Ông mày vui lên thì lấy, không tin à?” Kỳ Viễn nháy mắt với cô gái và nói.

“Ông trời là số một, anh là số hai, có gì mà anh không dám làm, làm sao mà em không tin được?” Cô gái thủ thỉ, với vẻ mặt dịu dàng, nhưng giọng nói của cô không hề mềm mại chút nào.

Kỳ Viễn quay đầu nhìn cô, thấy cô gái có phần không vui liền hỏi: “Không muốn uống rượu cùng anh à?”

Cô gái từ nãy tới giờ ánh mắt lúc nào cũng ử rử, vừa nghe thấy câu nói ấy của Kỷ Viễn, cô vội vàng ngẩng đầu, đôi mắt to ánh đầy ảm ức, cô chu miệng nói: “Em có tình nguyện không mà anh còn không biết à, lại còn muốn em phải nói lần nữa sao?”

Kỷ Viễn nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, anh hét lên: “Tiểu Ngư, Tiểu Ngư, xem mắt của em kìa, sao lại giống như đang mưa thế kia?”

“Em thích mít ướt đấy thì có làm sao không?” Người con gái chớp chớp mắt, đúng là mắt cô đã ướt nhòa.

Nếu cứ thế này thì chẳng có gì là vui cả. Kỷ Viễn không muốn đối diện với một người con gái đang rơi lệ.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, sau đó có hai người bước vào. Một người trong số đó lớn tiếng quát.

“Anh, ngoài kia có mấy người, chúng đánh tiểu trạch rồi, lại còn muốn tìm Đào Tử tính sổ”.

Kỷ Viễn nhảy dựng lên, vừa đi vừa hỏi: “Ai đánh Tiểu Trạch, có bị thương ở đâu không?”

“Bên ngoài đang loạn lắm, chúng không biết phép tắc gì cả, vừa vào đã đánh Tiểu Trạch chảy cả máu mặt.” Người được hỏi lên tiếng đáp.

Kỷ Viễn bưng bưng tức giận bước ra ngoài, đi qua góc căn phòng, anh rút luôn con dao vừa dùng gọt dưa hấu.

Tiểu Ngư muốn ngăn anh, nhưng cô chưa kịp nói nên lời. Kỷ Viễn như con ngựa hoang lao ra khỏi phòng.

Bên ngoài đã loạn lên. Kỷ Viễn xắn tay áo xông lên đánh nhau với những kẻ đó.

Bàn ghế bị lật tung, chai lọ bị đập tan tành, khăn trải bàn vứt tung tóe, quần lấy chân người, có người ngã xoài ra đất, có người dẫm đạp lên cả khăn trải bàn, tiếng khóc, tiếng mắng chửi, tiếng ầu ẩu, tiếng kêu thảm thiết hòa lẫn cả vào nhau...

Nửa tiếng sau, trên giường bệnh của một phòng khám nhỏ, cô y tá với chiếc áo blu trắng đang giúp Kỷ Viễn băng bó hai vết thương trên cánh tay. Vết thương không lớn, nhưng Kỷ Viễn bắt cô y tá phải dùng hết hai cuộn băng garo.

“Anh à, trông anh cứ như người bị thương trên phim ấy.” Tiểu Ngư đang giúp cô y tá băng bó vết thương, ánh mắt cô không rời khỏi vết thương của Kỷ Viễn, trong ánh mắt đầy sự lo lắng xót xa.

“không phải là em hỏi anh là có về nhà với vợ không à, không phải là anh không về mà là vì không có cơ gì và cũng không biết xin lỗi cô ấy như thế nào, bây giờ thì anh đã có cơ.” Khuôn mặt Kỷ Viễn dương dương tự đắc, không hề tỏ ra đau đớn vì bị thương.

Phụ nữ mà, tới lúc có thể dỗ dành được thì tuyệt đối đừng tiếc những lời ngọt ngào. Nhưng tới lúc phải lừa dối thì đừng nhẹ tay, cũng đừng phí những ý nghĩ ác độc, không phải là sợ không nghĩ ra, mà là sợ không dám làm.

Mặt Tiểu Ngư tối sầm lại, cô không nói gì, ánh mắt cô như ánh mắt trời vây quanh đóa hướng dương là Kỷ Viễn.

Hoa hướng dương bước ra khỏi phòng khám, rời khỏi tầm nhìn của cô, ánh mắt của cô dần dần trở nên trống rỗng và u buồn. Cô sờ vào chiếc điện thoại trong túi. Đó là chiếc điện thoại Kỷ Viễn đưa cho cô.

Có lẽ đây là chiếc điện thoại mà Kỷ Viễn đã dùng rất lâu, anh đang muốn đổi sang một chiếc mới, chắc là anh coi cô như cái thùng rác, vứt nó lại cho cô, chứ đó không phải là tín vật tình cảm gì cả, có lẽ cô đã nghĩ quá nhiều.

4

Tiếng điện thoại vang lên, khiến Cẩm Tú định thần lại.

“Kỷ Viễn, là anh có phải không?” Cẩm Tú nhắc điện thoại vội vã hỏi.

“Là đường dây nóng Hà Tân phải không? Em tìm chị Khả tâm.” Một giọng nói trong vắt vang lên ở đầu dây bên kia. Giọng nói ấy chắc chắn của một người con gái còn ít tuổi.

“Ừ, chị đây.” Cẩm Tú hơi thất vọng.

Thì ra lại là một cuộc điện thoại tâm tình.

Kỷ Viễn vẫn không gọi điện cho cô. Rốt cuộc Kỷ Viễn đang làm gì? Nếu thực sự muốn ly hôn thì cũng không nên cắt đứt mọi liên hệ. Cẩm Tú ảo não, cô hơi đau lòng và cảm thấy tinh thần suy sụp. Nhưng cô vẫn cố hết sức vứt bỏ mọi xúc cảm của bản thân sang một bên, lắng nghe câu chuyện tâm tình từ đầu dây bên kia.

Có hai số điện thoại đường dây nóng, một là số điện thoại ở văn phòng của Cẩm Tú, một là số di động của Cẩm Tú. Điện thoại di động của cô mở 24/24 giờ, nửa đêm mà có điện thoại gọi tới đường dây nóng thì cũng có gì là lạ.

“Chị là Khả Tâm phải không ạ? Em muốn kể cho chị một câu chuyện, câu chuyện của chính em.” Cô gái nói: “Em không biết bây giờ gọi điện cho chị có làm ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của chị không?”

Bây giờ mới hơn bảy giờ tối, sao cô ấy lại nói bây giờ đã là thời gian nghỉ ngơi nhỉ. “Em nghĩ xem gọi điện thoại vào đường dây nóng lúc này có phải là ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi không?” Cẩm Tú muốn nói ra điều đó, nhưng cô không thể nói như vậy, cô biết có rất nhiều người chỉ tới khi màn đêm buông xuống mới có thể thổ lộ tâm tình với người khác, nghĩ vậy cô bèn dịu dàng đáp: “Không sao, chị rất vui khi nhận được điện thoại của em, có chuyện gì em cứ kể cho chị nghe.”

“Từ trước tới giờ em chưa từng kể chuyện này với ai, với người em yêu em cũng chưa bao giờ kể...” Cô gái trầm ngâm trong giây lát rồi chậm rãi nói: “Chị có nghe không?”

“Chị vẫn đang nghe đây.” Cẩm Tú trả lời. nghe giọng nói là có thể đoán biết được rằng cô gái này chắc chỉ hơn hai mươi tuổi một chút. Cô gái mới biết yêu, cô đã yêu một người con trai hết lòng. Nhưng cô nhút nhát với chính tình yêu của mình, cô có chút do dự muốn tâm tình với người khác, nhưng lại sợ những điều cô tâm sự làm lộ ra bí mật riêng tư của cô.

Những cô gái như thế, Cẩm Tú đã gặp nhiều, Cẩm Tú luôn nhận những cuộc điện thoại như thế này vào nửa đêm hoặc lúc trời vừa chập tối. Hai đầu điện thoại, hai người con gái, một người đang tâm tình trút bầu tâm sự, một người thì lặng lẽ lắng nghe, thời gian cứ thế trôi qua cùng với câu chuyện của họ, không biết từ lúc nào, chiếc điện thoại đã được bàn tay ủ ấm, hai trái tim như đang giao lưu với nhau, thời gian dường như ngừng trôi, trên thế gian này chỉ còn lại yêu và được yêu.

“Em đã yêu một người, anh ấy giống một tia chớp, bước qua tuổi hai mươi của em. Trước đây dường như em sống trong bức tường thành ngột ngạt, khi anh ấy xuất hiện, bầu trời của em như xuất hiện ánh mặt trời, anh ấy đã kéo em ra khỏi bức tường thành ấy, em luôn đi bên anh ấy, bay cùng anh ấy, cho tới khi em hiểu rằng mình đã yêu anh ấy, thì em cùng anh ấy đã đi quá xa, không thể quay đầu lại...” Giọng nói của người con gái nhẹ nhàng tựa giấc mơ.

Cầm Tú nhớ đến cảm giác mà Kỷ Viễn dành cho cô, cũng giống như tia chớp phá tan cuộc sống khô khan và buồn tẻ của cô.

“Có những điều, chỉ khi xảy ra rồi, chúng ta mới thực sự biết nó đã xảy ra, điều này không thể trách em, trong tình yêu, không ai chống lại được cảm dỗ.” Cầm Tú nhẹ nhàng an ủi người con gái ở đầu dây bên kia và cũng giống như đang an ủi chính mình.

Lần đầu tiên khi nhận cuộc điện thoại từ đường dây nóng, Cầm Tú cảm thấy không tập trung tâm trí. Cô bấm phím ghi âm trong điện thoại, như thế cho dù lúc nào nghe cô có bỏ qua chi tiết gì, thì tới khi chỉnh sửa bản thảo cô cũng có thể dựa vào đó để bổ sung. Đầu dây bên kia, người con gái lại bắt đầu tâm sự.

“Anh ấy là ông chủ của em, nhưng em quen anh ấy không phải trong cửa hàng của anh. Em vốn bán bia trong một quán rượu, tối hôm đó em mãi mãi không thể nào quên, có hai tên say đã túm lấy em ép em uống rượu. Em cãi nhau với họ, hai tên say ấy đã đánh em. Lúc ấy anh đã xuất hiện, cầm ghế đánh túi bụi vào hai tên say đó, anh ấy cũng bị thương. Trong giờ phút ấy, em đã thích anh. Từ trước tới giờ ai đã vì em mà đánh nhau đâu. Sau khi biết anh ấy mở cửa hàng, em đã tới làm trong cửa hàng của anh. Hàng ngày được nhìn thấy anh, trong lòng em cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc lắm chị ạ. Anh ấy thích gọi đầu bằng dầu gội đầu bạc hà, mỗi buổi sáng sau khi gội đầu, anh ấy đi qua chỗ em, em cố hết sức để hít lấy mùi thơm từ mái tóc anh. Anh ấy thích hút thuốc quế hoa, thế là em mua một cây, tối nào em cũng lấy một điếu đặt lên mũi ngửi. Khi đó, em cảm thấy được anh ấy ở rất gần, rất gần bên em, như thể đang ngồi bên cạnh em vậy...”

Giọng nói của người con gái văng vẳng bên tai, Cầm Tú cảm giác đó như một giấc mơ xa vời đối với cô. Trước mắt cô đột nhiên hiện lên hình ảnh: Kỷ Viễn múc một chậu nước để gội đầu, còn cô tay cầm dầu gội đầu hương bạc hà đưa cho anh, anh cúi đầu đón lấy dầu gội đầu từ tay cô,

khuôn mặt cười rạng rỡ. Ánh mặt trời chiếu rọi vào chậu nước, khung cảnh ấy, ấm áp và ngọt ngào như mùa xuân.

“Có thể em không cần phải yêu trong đau khổ như thế, em hãy nói rõ tình cảm của mình với anh ấy...” Cẩm Tú gợi ý.

“Người đàn ông mà em yêu đã lấy vợ rồi, làm sao em có thể bày tỏ với anh ấy?” Người con gái đáp

Yêu một người đàn ông đã có vợ sao?

Vậy mà còn thẳng thắn tâm sự câu chuyện của mình sao?

Cẩm Tú trùng lòng trong giây lát.

Trước khi kết hôn với Kỷ Viễn, Cẩm Tú không hề có khái niệm về chuyện có người trong số bạn học của cô làm người tình của đại gia. Chỉ là cách kiếm tiền hơi khác người mà thôi, tuy không thích nhưng cô không phản đối hành động của người khác. Bây giờ kết hôn rồi, cô đột nhiên cảm thấy những người phụ nữ bằng lòng làm lẽ của người khác thật đê hèn, thật đáng sỉ nhục.

Đây là một sự thay đổi đột ngột trong suy nghĩ của cô.

Nhưng với vai trò của một người biên tập. Cẩm Tú chỉ có thể an ủi người con gái đó. Và hỏi cô có thể chỉnh sửa câu chuyện này và đưa vào mục tâm tình hay không, người con gái trầm tư trong giây lát rồi đáp: “Chị có thể nói chuyện với em thêm một lát được không?”

Cô gái ấy đang chìm trong cảm giác cô độc, mặc dù Cẩm Tú vẫn đang đợi điện thoại của Kỷ Viễn, nhưng lời thỉnh cầu của cô gái nọ không dễ gì từ chối, và cô cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, huống hồ đây lại là công việc

Tình yêu, hôn nhân, là những chủ đề muôn thuở của phái nữ. Có rất ít chàng trai gọi điện tới đường dây tâm sự này. Không thể nói rằng đàn ông không có lo âu gì ở phương diện này, chỉ có thể nói rằng phụ nữ quá mềm yếu, quá dễ tâm, quá cố chấp mà thôi.

Khi sắp kết thúc cuộc điện thoại, Cẩm Tú hỏi: “Em có thể cho chị biết tên của em được không? Chị sẽ đăng ký trên báo. Nếu có thể, chị sẽ chỉnh sửa câu chuyện của em và đưa lên trang tâm tình, em không phiền chứ?”

Đầu dây bên kia, người con gái im lặng một lúc rồi nói: “Tên em là Tiểu Ngư. Chị có thể đưa lên báo cuộc trò chuyện này.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với người con gái nọ, điện thoại của Cẩm Tú cũng sắp hết pin.

Bên ngoài, trời đã tối hẳn. Thành phố đã lên đèn, bên ngoài những dòng xe tấp nập, còn ồn ào hơn cả ban ngày. Cuộc sống về đêm ở chốn phồn hoa bắt đầu. xem ra cuối tuần này cô phải ở một mình rồi, trong lòng Cẩm Tú đột nhiên cảm thấy hơi buồn. Dường như nỗi buồn của người con gái ấy đã truyền sang cô, lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực và không biết nên làm thế nào đối với cuộc sống tấu hôn hai người yêu nhau mà không chung sống cùng nhau hàng ngày.

Điện thoại của Cẩm Tú đột nhiên đổ chuông liên hồi.

“Cẩm Tú, không xong rồi, cậu tới ngay đây đi, tớ sắp chết rồi....” Trong điện thoại vang lên tiếng của một người con gái. Tiếng nói ấy vừa gấp gáp, vừa hoảng loạn, thậm chí còn như đang run lên. Là điện thoại của Tả Thi Giao.

“Tả Thi Giao, cậu làm sao thế? Cậu có ở đó không?” Cẩm Tú vội vã hỏi.

“Tớ vẫn ở nhà trọ, cậu mau tới đây đi...” Tả Thi Giao nói.

Đột nhiên câu chuyện bị ngắt quãng. Cẩm Tú giật mình, lẽ nào Tả Thi Giao gặp chuyện gì. Cô muốn gọi lại cho Tả Thi Giao nhưng phát hiện điện thoại đã hết pin.

Tả Thi Giao là người nếu có việc gì cũng tuyệt đối không tìm đến Cẩm Tú, nhưng qua cuộc điện thoại này thì dường như cô ấy đang gặp chuyện phiền phức. Làm sao mà hôm nay cô ấy không sợ bị Cẩm Tú cười chê mà lại gọi Cẩm Tú tới?

Cẩm Tú vừa lo lắng không biết Tả Thi Giao gặp phải chuyện gì, vừa vội vã chạy xuống lầu.

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 6+50 Vạn Tệ Sửa Phòng Cho Đêm Tân Hôn

1

Tả Thi Giao sống trong một khu phố mới Dương Quang Gia Viên xây dựng ở ngoại ô. Tòa nhà này cao hai mươi tám tầng.

Lúc đầu Cẩm Tú không hiểu một người coi tiền bạc như tính mạng như Tả Thi Giao, sao lại chấp nhận mang tiền đi thuê căn nhà đẹp như vậy. Phí quản lý tòa nhà cũng rất đắt. Chẳng nào cũng thuê nhà, ở nhà rẻ hơn chút, gần trung tâm thành phố còn tiết kiệm được ít tiền đi lại. Nhưng bạn thân Tả Thi Giao lại có cái lí riêng của mình.

“Những người ở đây nếu không đi xe Mercedes thì cũng đi Porsche, cơ hội mình gặp được “đại gia” nhiều hơn những nơi khác chín mươi phần trăm, cậu vẫn ngu ngơ đi hỏi mình câu hỏi đó sao?” Tả Thi giao dùng ánh mắt quen nhìn người nhà quê nhìn Cẩm Tú nói, “Cậu đừng ngốc thế, đừng có đi đâm đầu vào tường để kiếm tiền mua nhà! Cậu kiếm tiền mua nhà? Bọn đàn ông để làm gì? Đàn ông chính là con lừa để kéo xe, chính là máy rút tiền của phụ nữ, đợi mình tìm thấy một người giàu có, tất cả những chi phí ở đây của mình sẽ có người thanh toán hết, cậu sẽ thèm muốn chết cho xem.”

Cẩm Tú vẫn còn nhớ, khi Tả Thi Giao nói những lời này, mắt Tả Thi Giao sáng lên vì tiền.

Đấy là lúc cô mới chuyển đến khu này, những đồ đạc trong nhà vừa mới sắp xếp xong, cô và Cẩm Tú mỗi người một góc, nằm trên giường nói chuyện.

Tả Thi Giao mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa, phần dưới màu phấn hồng, trước ngực và bên sườn váy được trang trí bởi những bông hoa mẫu đơn thêu tay. Chiếc váy kiểu dáng đơn giản, ngắn cũn cỡn, cô vẫn còn nhớ giá của chiếc váy tại cửa hàng độc quyền khi ấy là 2.980 tệ.

Cầm Tú giật thót mình vì giá đắt cắt cổ. Tả Thi Giao không chút đắn đo, rút thẻ ra thanh toán, mặt không hề biến sắc, tim cũng không đập thành thịch, bình tĩnh tới mức như thể cô đã quen với những việc như thế này.

Cầm Tú cảm thấy mình thực sự hơi ngốc nghếch.

Tả Thi Giao trắng trẻo mặc gì cũng rất đẹp. Có điều cô luôn so sánh với Cầm Tú. Thứ nhất cô luôn muốn mọi thứ của mình phải hơn Cầm Tú. Mỗi tuần, ba buổi đến phòng thể dục thẩm mỹ tập ba mươi phút, cô nói cô phải sửa những chỗ có thể sửa được, những chỗ không sửa được cũng phải sửa. Chỉ vì đôi mắt nhỏ hơn mắt Cầm Tú, cô đã phải phẫu thuật mí mắt ba lần.

“Cậu làm thế không phải làm đẹp mà là hủy hoại sắc đẹp, tự hủy hoại”. Sau ba lần phẫu thuật, mắt tả Thi Giao đẹp hơn nhiều nhưng Cầm Tú luôn cảm thấy đôi mắt một mí của cô vẫn cuốn hút hơn.

“Cậu đừng ghen tị.” Tả Thi Giao nói: “Đợi mắt mình hồi phục rồi, mình sẽ lấy một chàng trai giàu có, chẳng phải tiền gì cũng có sao?” Mắt của Tả Thi Giao sau ba lần phẫu thuật, do tiêm thuốc mê mà mắt cô bị cận, có điều mắt cận cũng tốt, khi cô nhìn mọi người ánh mắt nheo lại càng tăng sức hấp dẫn của cô.

Không biết quan hệ giữa Tả Thi Giao và anh Hắc như thế nào, hôm nay đột nhiên gọi điện đến, có chuyện gì sao? Tiếng Tả Thi Giao trong điện thoại, nghe có vẻ như có chuyện gì không hay. Không biết có liên quan gì đến lão Hắc không?

Cầm Tú vội vàng ấn nút thang máy lên tầng 16 của Tả Thi Giao, trong thang máy chỉ có mình cô. Cửa thang máy vừa đóng lại, một đôi tay đàn ông to bè bỗng nhiên thò vào chặn cánh cửa đang từ từ khép lại.

Cầm Tú giật mình lúng túng, cô vốn nhát gan, đặc biệt không thích một mình đi thang máy. Đôi tay to bè của người đàn ông làm cô sợ phát run. Trong thang máy lúc này cô mới nhìn rõ mặt người đàn ông vừa bước vào, tim Cầm Tú lại đập thình thịch. Sao lại là Quách Trường An?

“Anh ở đây à?” Cầm Tú hỏi. Có người cao lớn như Quách Trường An đi cùng vẫn hơn là đi thang máy một mình.

“Sao em lại đến đây?” Quách trường An không trả lời câu hỏi của Cầm Tú mà đang sầm soi Cầm Tú. Ánh mắt quét qua ngực Cầm Tú.

Cầm Tú rất ghét điểm này của anh ta. Làm cảnh sát nhưng ánh mắt anh ta vẫn không chịu an phận.

Thực ra cũng không hoàn toàn trách Quách Trường An. Cái chính là vì ngực Cầm Tú cao hơn người khác một chút, eo cô nhỏ hơn các cô gái khác một chút. Với hai cái một chút đó của cô làm cho cơ thể cô có sức hấp dẫn khác thường. Khi Cầm Tú đi bộ trên phố, mười người đàn ông có đến chín người quay lại nhìn cô, chín người đều nhìn ngực cô trước rồi mới nhìn khuôn mặt cô.

“Không phải anh đi công tác sao?” Cầm Tú không nói cho anh ta bạn cô là ai. Đối với Quách trường An, từ nhỏ đã có tính đáng ghét là bình cũ rượu mới khó lòng từ bỏ. Đẳng này Cầm Tú cảm thấy rất xấu hổ, do bộ dạng, tình trạng của cô trước đây đã bị anh ta nhìn thấy, nên mỗi lần gặp Quách Trường An cô luôn cảm thấy có chút lúng túng.

“Không, tôi mới về, vẫn chưa kịp thay đồ.” Quách Trường An mặc quần áo sơ mi màu trắng sữa. không mặc đồng phục cảnh sát nhìn anh ta có vẻ nho nhã, nhưng cái vẻ ngạo mạn khinh miệt không mất đi.

Hai người không nói gì nữa. Ánh mắt Quách Trường An dần dần lộ ra vẻ bồn chột, anh ta thích thú nhìn khuôn mặt Cẩm Tú, cũng không nói gì, chỉ nhìn cô như thế.

Cửa thang máy vốn dĩ không rộng, Quách trường An lại cao lớn vạm vỡ, vừa bước vào thang máy dường như đã chiếm hết hai phần ba không gian. Bốn góc chết trong thang máy có thể dựa lưng, Quách Trường An lại không dựa vào đó, lại hướng đến chỗ Cẩm Tú đứng, bước lên nửa bước làm Cẩm Tú cảm thấy có chút ức chế. Quách Trường An xâm chiếm không gian riêng của cô.

Cô lùi lại vào phía trong nửa bước. Không thể lùi thêm được nữa bởi đằng sau cô là tường thang máy. Hơn thế nữa, nếu cô lùi về phía sau là cô đang sợ Quách trường An, điều này tuyệt đối không thể, cô làm sao phải sợ anh ta.

Chiếc thang máy chậm rãi đi lên, Cẩm Tú nhớ Quách Trường An không nhấn nút tầng nào trong thang máy. Cô lên tiếng hỏi phá tan sự yên tĩnh: “Anh lên tầng mấy?”

“Cái tên Tiền Cảnh phạm tội giết người ấy, suýt chút nữa là tóm được.” Quách trường An nói nhưng không hề trả lời câu hỏi của Cẩm Tú. “Hai hôm nay anh không về nhà, chạy xuôi chạy ngược bên ngoài, lại còn lỗ cả vụ tìm người ở chỗ em nữa, tên Tiền Cảnh ấy đọc xong tiểu thuyết dài kỳ trên báo của khách sạn xong, hăn vứt báo đi như vứt một tờ rác, bà lão lao công nhặt được tờ báo nhìn thấy thông tin tìm người trên đó bèn gọi điện cho anh. ANh cùng với cảnh sát hình sự tới đó mà không bắt được hăn, vì hăn đã nghe ngóng được tình hình và chuồn mất.”

“Sao người ta không nói anh là đồ vô dụng nhỉ?” Cẩm Tú nghĩ thầm nhưng cô không nói ra miệng mà thay vào đó cô nói: “Tiền Cảnh giết người thật à?”

Quách Trường An châm điều thuốc, miệng ngậm thuốc, anh hít một hơi thật sâu, mắt nheo nheo lại nhìn vào mắt Cẩm Tú, lạnh nhạt nói: “Việc thế mà còn giả được sao. Em đã bao giờ nhìn thấy dao chọc tiết lợn chưa?”, anh đưa tay lên mô tả cho Cẩm Tú: “Là con dao dùng để mổ lợn, khi mà chúng ta còn nhỏ ấy, cái loại dao nhọn, dài tầm mười lăm cm, lưỡi vừa mỏng vừa sắc. Loại dao này còn có một tên gọi khác là “dao lột da”.”

Các thớ thịt trên người Cẩm Tú như co rúm lại với nhau, cô bất giác rùng mình. Khi còn bé, điều cô sợ nhất là nhìn thấy người ta mổ lợn, tiếng kêu thảm thiết của những chú lợn trước khi mổ khiến cô cả mùa đông đêm nào cũng gặp ác mộng. Quách trường An chắc là biết điểm yếu này của cô khi còn nhỏ, nhưng vẫn cứ nói ra những việc như thế, hay anh ta có mưu đồ gì?

Cẩm Tú liếc mắt nhìn Quách Trường An, anh ta đứng phía sau, vẫn đang tập trung hút thuốc. Không gian trong thang máy nhỏ hẹp, những vòng khói thuốc bay lơ lửng trên đỉnh đầu, không gian thang máy chìm trong làn khói mờ ảo. Ánh đèn trong thang máy chiếu ánh sáng mờ mờ, trùm lên khuôn mặt của Quách Trường An khiến cô không nhìn rõ sắc mặt của anh ta.

“Em biết vì sao hắn giết người không?” Quách Trường An vừa hỏi rồi tự trả lời: “Bởi hắn muốn được sống cùng vợ. Mặc dù ở dưới quê đã sắp xếp công việc ổn định nhưng hắn vẫn muốn ở lại thành phố. Ở thành phố thì chi phí quá cao, quá nhiều cám dỗ, hắn một tháng lĩnh hai lương mà vẫn không đủ tiêu, để mua được nhà, hắn bắt đầu chơi cổ phiếu, dùng tiền công để chơi cổ phiếu, kết quả là thua lỗ và phải bồi thường, nợ đầm đìa. Lúc ấy, vợ hắn muốn li dị với hắn, hắn bèn tới chợ mua một con dao mổ lợn từ một người đồ tể, tức giận mang về nhà giết vợ hắn...”

Quách Trường An kể những câu chuyện đó mà trên mặt không biểu hiện chút cảm xúc gì, trong khi đó tim Cẩm Tú đập thành thịch, mỗi lúc đập một nhanh hơn. May mà thang máy lúc ấy đã tới tầng 16, Cẩm Tú vội bước

ra, Quách Trường An cũng bước ra cùng cô, đi ngay sau lưng cô, Cẩm Tú dừng bước nói không chút khách khí.

“Em tới thăm bạn, không phiền anh nữa!”

Quách Trường An liếc xéo Cẩm Tú, nói một cách khinh thường: “Không phải là Tả Thi Giao sao? Em quên là anh cũng quen cô ấy à, lúc nhỏ cô ấy hay tới nhà em chơi.”

Hai người tới trước cửa nhà Tả Thi Giao. Cẩm Tú đưa tay nhấn chuông, cánh cửa im lìm, rồi đột ngột mở ra.

“Tả Thi Giao, tớ là Cẩm Tú đây, sao cậu không bật đèn?” Cẩm Tú thấy căn phòng tối om, cô cảm thấy hơi sợ. Cô lấy hết dũng khí bước vào trong.

Đột nhiên có tiếng nói yếu ớt vang lên:

“Cẩm Tú, tớ ở đây, tớ không cử động được....”

2

Cẩm Tú hoảng loạn chạy vội vào trong phòng, bước chân cô xiêu vẹo, không còn vững. Quách Trường An đứng bên cạnh đột nhiên nắm chặt bàn tay cô kéo cô vào phòng. Trong lúc hoảng sợ, Cẩm Tú vô tình cứ để Quách Trường An nắm chặt tay mình. Tiếng của Tả Thi Giao vọng ra từ phòng ngủ. Căn phòng tối om, đứng từ bên ngoài không nhìn rõ bên trong rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Cẩm Tú thực sự sợ hãi nếu bước vào phòng mà nhìn thấy vết máu, cô vừa bước chân vào, Quách Trường An đã đẩy cô về phía sau anh, anh bước vào trước.

Đèn trong phòng đột nhiên bật sáng như ban ngày. Căn phòng đang tĩnh lặng chợt vang lên khúc nhạc vui tươi, đây là bản nhạc dùng trong các buổi lễ kết hôn mà. Dưới ánh đèn Cẩm Tú nhìn thấy căn phòng của Tả Thi

Giao được trang trí như sắp có lễ hội, tường được dán những tấm giấy hoa, trên trần nhà treo đèn hoa, trên cánh cửa sổ dán một chữ “hỉ” rất to.

Nhìn thấy Tả Thi Giao không có chút tổn thương nào mà khuôn mặt còn hớn hở. Cầm Tú nắm tay đấm Tả Thi Giao một cái, nói giọng trách cứ: “Cậu làm cái trò quỷ gì vậy, tớ cứ nghĩ cậu gặp chuyện gì. Đây là lễ kết hôn của ai đây?”

Tả thi Giao cười hì hì, ôm Cầm Tú theo đúng phong cách châu Âu rồi thì thầm: “Tớ muốn lưu giữ thật nhiều kỉ niệm về lễ kết hôn của tớ.”

“Kỉ niệm gì thì đừng dọa tớ như thế chứ.” Cầm Tú không hài lòng chút nào với cách làm của Tả Thi Giao, vui mừng là phải hù dọa người khác nữa sao?

“tớ còn chưa hỏi cậu, sao các cậu lại đến cùng một lúc thế? Ai tìm tới ai trước vậy? nếu không hẹn mà cùng đến một lúc là có duyên đấy.”

Thì ra Quách trường An cũng bị Tả Thi Giao lừa tới đây.

“Anh lái xe tới đây à? Xe gì thế? Mercedes hay BMW? Nhà anh có mấy phòng?” Tả Thi Giao hỏi liên tiếp mấy câu, đúng theo bản chất của cô, cô đang giúp Cầm Tú xem xét ứng viên “dự bị” này.

“Cậu kết hôn thật hay kết hôn giả đấy?” Cầm Tú nhìn quanh, phát hiện ra trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ được trải một lớp thảm hoa hồng, phía đầu giường treo bức ảnh cưới.

Rõ ràng trong bức ảnh ấy là chụp Tả Thi Giao và một người đàn ông nữa. Người đàn ông kia chính là lão Hắc.

“Cậu kết hôn với lão Hắc à?” Cầm Tú nhìn Tả Thi Giao với ánh mắt nghi ngờ.

Lão Hắc mà Cẩm Tú nhắc tới đang bê đĩa hoa quả lớn, bước ra từ hành lang phía sau lưng. Anh nhìn Cẩm Tú cười, mời họ cùng tới ăn hoa quả. Cẩm Tú mắt tròn mắt dẹt nhìn họ.

“Kết hôn mà cũng có thật giả sao?đương nhiên là kết hôn thật rồi. Ngày hôm qua anh ấy đã cầu hôn tớ. Thế là tớ đã lấy chồng rồi đấy!” Tả Thi Giao sán lại thì thầm bên tai Cẩm Tú, cô vừa nói vừa cười, cô đưa tay chỉ về hai bên và nói với Cẩm Tú và Quách Trường An: “Nào các cậu, lại đây thăm quan phòng cưới của tớ nào, căn nhà này rộng tám mươi mét vuông, phòng tắm ba mươi mét, sân thượng hai mươi mét. Các cậu chưa bao giờ nhìn thấy sân thượng nào to như thế phải không? Có thể coi sân thượng đó như một cái sân nhỏ, khi còn nhỏ ở quê tớ sống trong nhà mái bằng, cả nhà và vườn còn không quá năm mươi mét, bây giờ năm mươi mét bằng đúng phòng tắm và sân thượng nhà tớ.” Tả Thi Giao vừa nói vừa ra dấu miêu tả. Cô đưa Cẩm Tú và Quách Trường An đi thăm quan khắp căn hộ.

“Cậu điên rồi phải không? Mới quen nhau có một tuần mà đã kết hôn, cậu có hiểu gì về anh ta không?” Cẩm Tú hỏi khế. Cẩm Tú liếc mắt nhìn Lão Hắc đang ngồi trên ghế sofa, lòng cô có đôi chút bất an. Không hiểu vì sao cô luôn có cảm giác lão Hắc có một điều gì đó rất kì lạ. Nhưng cô không dám nói những suy nghĩ này với Tả Thi Giao. Người ta đã kết hôn rồi, nếu còn nói những điều này, không phải rõ ràng là muốn chuốc lấy phiền phức sao?

“Lấy nhau trước rồi sau đó yêu nhau cũng được chứ sao.”Tả thi Giao tươi cười đáp: “Anh ấy có tiền, có địa vị, tớ còn cần phải hiểu gì nữa nào, cậu sợ tớ bị lừa à? Giấy đăng ký kết hôn chắc không lừa tớ đâu!”

Quách TRường An chỉ nhìn qua căn hộ một chút rồi cùng lão Hắc ngồi hút thuốc trò chuyện. Chú rể đưa bao thuốc Trung Nam Hải cho anh, anh rút một điếu, châm thuốc lên, đặt lên miệng hút và nhả ra những vòng khói tròn, anh liếc mắt nhìn căn hộ mới của Tả Thi Giao, nhưng trong lòng

không có chút ngưỡng mộ nào, trong khi Cẩm Tú lại tỏ ra ngưỡng mộ quá mức. Sự im lặng của Cẩm Tú có thể ví như trận động đất.

Hai người phụ nữ đi vào phòng ngủ trò chuyện với nhau.

“Đây không phải là nhà cậu thuê đấy sao? Cậu nói gì cơ, cậu mua căn nhà này rồi sao?” Cẩm Tú tròn mắt ngạc nhiên nhìn Tả Thi Giao.

“Anh ấy đã thanh toán hết tiền nhà rồi, anh ấy nói đây là quà cưới dành cho tớ.” Tả Thi Giao đắc ý đáp. “Cậu thấy anh ấy giàu có chứ?”

“Chỉ biết có tiền, tên tham lam này, cậu gặp vận may rồi đấy.” Cẩm Tú nghiêng ngó, nhìn Tả Thi Giao chẳng giống một người gặp may chút nào.

Những người gặp vận may trông họ như thế nào rồi cuộc cô cũng không rõ. Chỉ có điều Tả Thi Giao kết hôn nhanh như thế lại có một căn nhà vừa đẹp vừa xa hoa thế này. Đúng là làm cho Cẩm Tú không kịp phản ứng.

Nếu so với cuộc hôn nhân của Cẩm Tú thì sự khác biệt quá lớn này, cho dù là người có khả năng chịu đựng lớn thế nào cũng sẽ có đôi chút chạnh lòng. Không biết vì sao cô cảm thấy cuộc hôn nhân của Tả Thi Giao có chút gì đó kì quặc.

Tả Thi Giao rất hài lòng về thái độ của Cẩm Tú.

“Tất nhiên rồi, nếu yêu tớ thì phải thể hiện được sự chân thành của anh ta chứ. Nếu anh ấy không có sự chân thành như thế thì sẽ không làm rung động người con gái xinh đẹp như tớ đâu.”

Hai người con gái cùng cười khúc khích với nhau.

Cẩm Tú không muốn xem tiếp căn nhà nữa, căn nhà đã hoàn toàn khác so với khi Tả Thi Giao thuê. “Chỉ riêng tiền trang trí thôi cũng đã tốn năm

mười vạn tệ rồi.” tả Thi Giao thăm thì vào tai Cẩm Tú.

“Năm mươi vạn tệ cơ à?” Cẩm Tú tròn mắt ngạc nhiên, ôi mẹ ời khoản tiền ấy đủ để mua một căn nhà, có thêm chút tiền nữa là đủ ăn tiêu, phung phí rồi.

“Năm mươi vạn tệ đối với lão Hắc chẳng qua chỉ bé bằng cái móng tay, anh ấy đã mua ngay cho tớ một con BMW mà không chớp mắt.” Tả Thi Giao cảm thấy hạnh phúc tột độ. Vừa nói cô vừa lấy trong tủ ra một chiếc thẻ, vuốt thẻ một cái rồi vứt lên giường cho Cẩm Tú xem.

“Đây là thẻ mà anh ấy đưa cho tớ dùng, tớ có thể quẹt tùy ý. Mỗi tháng tớ có hai vạn tệ tiền tiêu vặt.” Cô đột nhiên ôm chầm lấy Cẩm Tú và nói: “Cẩm Tú à, giấc mơ của tớ thành hiện thực rồi, tớ đã thành người phụ nữ toàn quyền trong gia đình rồi.” Tả Thi Giao nói, khóe mắt cô ánh lên niềm hạnh phúc.

Đây là những điều trong giấc mơ của biết bao người con gái trẻ. Người con gái như Tả Thi Giao đã có được điều đó, tất cả chỉ như một giấc mơ.

“Nhưng nếu không đi làm chỉ ở nhà thôi thì chán lắm, nấu cơm suốt ngày chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Người con gái không biết thời cuộc như Cẩm Tú đúng là chẳng biết ăn nói thế nào, cô đã vô tình dội cho Tả Thi Giao một gáo nước lạnh. Nhưng những người đang sống trong hạnh phúc thì không so đo tính toán gì, Tả Thi Giao không tức giận mà ngược lại còn vui vẻ nói: “Lão Hắc cũng nói như vậy, anh ấy cũng không tán đồng việc tớ nghỉ việc ở nhà. Anh ấy nói với tớ rằng, ngày trước tớ đi làm vì muốn kiếm tiền, còn bây giờ tớ có thể làm việc mà không phải vì tiền, làm việc để mang lại niềm vui thôi.”

Bây giờ trong ba câu nói của Tả Thi Giao thì cũng có một câu nhắc tới lão Hắc, mắt Tả Thi Giao sẽ sáng lên như vớ được vàng.

“Chúc mừng cậu, cô bạn thân của tớ, chúc mừng cậu nhé!” Nhìn Tả Thi Giao hạnh phúc tuy Cẩm Tú có chút đố kị nhưng cô vẫn tặng cho bạn lời chúc phúc chân thành.

“Tiếc là cậu không nói sớm với tớ, tớ chưa chuẩn bị được quà gì cho cậu, hay là tớ mừng cậu năm trăm tệ nhé, cậu thích gì thì tự mua được không?” Cẩm Tú mở túi định lấy tiền ra.

Tả Thi Giao cầm lấy tay Cẩm Tú đáp: Bây giờ thứ mà tớ không thiếu nhất là tiền, nếu bây giờ có ai nói với tớ sẽ cho tớ tiền thì tớ rất tức giận, đặc biệt là cậu.” Rồi cô nhìn sâu vào mắt Cẩm Tú và nói: “Bây giờ thứ tớ thiếu nhất là tình bạn. Tớ rất trân trọng tình bạn với cậu, bởi thế cậu không cần tặng tớ gì cả. thực sự cậu đã tặng tớ rồi đấy, cậu đã tặng tớ món quà quý giá nhất chính là lời chúc phúc mà cậu dành tặng tớ đấy.”

Tả Thi Giao nói, mắt cô đỏ hoe.

Những người hạnh phúc có quyền được khóc, được đỏ hoe mắt vì sung sướng.

“Hôm nay là ngày động phòng hoa chúc của cậu, cậu đừng để mắt đỏ hoe lên đấy.” Cẩm Tú ôm Tả Thi Giao.

Người bạn thân của cô đã kết hôn, lại có một căn nhà xa hoa như thế, một người chồng giàu có như thế cô thực lòng chúc phúc cho Tả thi Giao và cùng Tả Thi Giao chia sẻ niềm vui. Nhưng sâu thẳm trong tâm hồn cô vẫn còn những ham muốn nhỏ nhặt, bởi vì cô đố kị, ai bảo cuộc hôn nhân của cô khô khan như thế.

Đúng rồi, thực sự là rất mộc mạc. Cuộc hôn nhân của Cẩm Tú diễn ra lén lút đến người bạn thân như Tả thi Giao mà cô cũng không dám nói, chẳng phải chỉ vì không có nhà hay sao.

Giữa người với người điều sợ nhất là bị đem ra so sánh. Chỉ cần bị đem ra so sánh như thế, Cẩm Tú sẽ không chịu nổi. Bởi hạnh phúc đã rơi trúng đầu của Tả thi Giao, cô ấy muốn chia sẻ một chút hạnh phúc cho Cẩm Tú, bởi thế cô ấy đặc biệt quan tâm tới việc đại sự của Cẩm Tú, hi vọng người bạn của mình cũng “câu” được một anh chàng rể “rùa vàng” giàu có.

“Lão Hắc có rất nhiều bạn làm ăn, lại cũng có rất nhiều bạn tốt, đều là những người trong giới thượng lưu, nói thẳng nhé họ đều là những người thành công cả, đều có tiền, tớ sẽ chọn giúp cậu một người, tớ đảm bảo là cậu sẽ lấy được người tốt hơn tớ.” Tả thi Giao chỉ nói cho sướng miệng nhưng hoàn toàn không để ý đến nỗi buồn ánh lên trong mắt Cẩm Tú.

“Cậu biết tớ mà, tớ không thích xem mắt cũng không thích kết hôn, thôi cứ tùy duyên vậy.” Thực sự Cẩm Tú không muốn nói gì hơn nữa. Con xem mắt gì nữa, cô đã lấy chồng rồi, nếu còn đi coi mắt người ta thì không phải sẽ phạm tội kết hôn nhiều lần sao.

Cuộc hôn nhân của Tả Thi Giao có tác động lớn tới Cẩm Tú. Nhìn lão Hắc đối xử nhẹ nhàng quan tâm tới Tả Thi Giao, trái tim cô càng chua xót. Cái đồ chết tiệt Kỷ Viễn không biết chui vào xó nào rồi, quên mất cả cô.

Từ nhà Tả Thi Giao bước ra, niềm vui vẫn chưa phai hết mà Cẩm Tú đã bắt đầu mặt ủ mày chau, không sao lấy lại được tinh thần.

Quách Trường An lái chiếc xe cảnh sát cũ của anh định đưa Cẩm Tú về nhà. Cẩm Tú không từ chối. Từ khu chung cư Dương Quang tới khu chung cư Cẩm Tú ở, nếu có đi taxi cũng mất không ít tiền, mà giữa đêm thế này cũng chẳng có xe buýt để cô đi cho tiết kiệm, chi bằng cứ ngồi trên xe Thuận Phong của Quách Trường An.

Quách Trường An lái xe có phần hơi chậm. May là Cẩm Tú cũng không vội, thậm chí cô cũng không muốn mau chóng trở về khu chung cư.

Cô ngồi trong xe, nhìn những ánh đèn nhảy múa bên ngoài, cô nghĩ tới căn nhà của Tả Thi Giao và căn chung cư mà cô đang thuê, đúng là khác nhau một trời một vực.

Cũng cùng là sinh viên chính quy tốt nghiệp đại học, bằng tuổi nhau, cũng đều là những cô gái xinh xắn, thế mà vì sao lại có sự khác biệt lớn giữa những ông chồng của họ đến thế? Khi đem ra so sánh thì không ai giống ai, đặc biệt là giữa những người bạn. Sự so sánh sẽ càng trở nên khập khiễng hơn. Có lẽ Cẩm Tú chưa ý thức được tác động của cuộc hôn nhân của Tả Thi Giao đối với cuộc hôn nhân của cô. Khi ấy, ngồi trong xe của Quách Trường An, cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất là cô phải che dấu cuộc hôn nhân của mình với Tả Thi Giao, nếu không Tả Thi Giao sẽ cười thối mũi vì cuộc “tẩu hôn” của cô.

Quách Trường An chỉ lặng lẽ lái xe, anh không nói gì, chắc là anh bị căn nhà xa hoa của Tả Thi Giao làm mất hết hứng thú, ý chí chiến đấu của anh đã bị đập tan chẳng còn lại bao nhiêu. Chiếc xe xuyên qua những con phố trong màn đêm, chạy về hướng bắc, Cẩm Tú ngăm nhìn bầu trời đêm qua khung cửa ô tô. Phải phấn đấu bao nhiêu lâu mới có được một căn nhà như Tả Thi Giao, phải phấn đấu bao lâu nữa mới có thể trang trí một căn phòng như thế.

“Tuần sau nếu có thời gian, em tới đồn của bọn anh chơi nhé.” Quách Trường An từ nãy không nói gì lại đột nhiên lên tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng trên xe. “Khi tới em mang theo giấy chứng nhận kết hôn của em, anh sẽ nói với đồn trưởng trả lại em ba nghìn nhân dân tệ.”

“Vâng cảm ơn anh.” Nói xong Cẩm Tú cảm thấy hối hận chỉ muốn lấy tay tát vào miệng mình. Cảm ơn anh, cảm ơn Quách Trường An ư? Anh ta phạt sai mình, mình lại phải còn cảm ơn anh ta sao?

Một nụ cười nở trên miệng Quách Trường An. Dường như anh đang rất thích thú với tiếng “cảm ơn” của Cẩm Tú.

Dưới căn phòng mà Cẩm Tú thuê, cả năm tầng đều là phòng chơi trò chơi, chỉ có một con đường dẫn tới căn hộ ở tầng năm của cô. Cái cầu thang hẹp này rất tối, không hiểu người chủ của khu chung cư này nghĩ gì mà chẳng chịu lắp đèn ở đây. Bởi thế, nếu phải về muộn, lần mò trong bóng đêm để lên tầng năm là điều làm cô sợ sệt

Quách Trường An nhìn thấy khu chung cư từ trong bóng tối, bèn mở cửa xe đưa Cẩm Tú vào.

Bên trong khu chung cư càng tối hơn, nhưng anh không dừng bước. Anh đưa Cẩm Tú lên tận tầng năm. Cẩm Tú cũng không phản đối gì. Có một người đàn ông đi cùng vẫn tốt hơn là đi một mình.

Tới tầng năm, đèn hành lang đã bật sáng. Ở góc cầu thang cô nhìn thấy một bóng người đứng đó. Cẩm Tú ngẩng đầu lên, người đứng trước mặt cô là Kỷ Viễn

3

Sau khi tiễn Cẩm Tú và Quách Trường An về, Tả Thi Giao quay trở lại phòng, leo lên người lão Hắc, đôi chân cô như chiếc kéo kẹp vào hai bên eo lão Hắc, cô nũng nịu nói: “Anh bế em vào phòng ngủ đi.”

“Anh xin tuân lệnh, tuân lệnh vợ đại nhân của anh.” Lão Hắc mỉm cười bế Tả Thi Giao vào phòng ngủ. Vừa vào phòng, hai người đã quần lại với nhau.

Trên chiếc tủ ở đầu giường trong phòng ngủ, hai tờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ tươi. Cô mỉm cười rạng rỡ

Chiếc điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên.

Lão Hắc dừng lại trượt xuống khỏi người Tả Thi Giao, tới trước bàn cầm điện thoại lên.

“Ông không biết mấy hôm nay tôi đang đi nghỉ tuần trăng mật sao? Tôi đã rút ngắn thời gian làm lễ kết hôn rồi, ông chủ à, tôi vẫn chưa tới lúc bắt đầu đi làm đâu.” Lúc đầu lão Hắc nói giọng cầu khẩn, sau đó giọng anh có phần hơi quá khích.

“Tôi chẳng quan tâm, nếu đuổi tôi thì tôi ở nhà vậy.” Lão Hắc quăng điện thoại rồi nhảy lên giường, đè lên người Tả Thi Giao. “Cái gì thế không biết, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của anh mà.”

“Có chuyện gì thế anh? ông chủ tìm anh à?” Tả Thi Giao hỏi lão Hắc

Lão Hắc tức giận đáp: “Có khách hàng, một tiếng nữa sẽ tới sân bay, bảo anh đi đón, mà lại còn phải sắp xếp mời khách ăn cơm nữa, ông chủ của anh đang ở tỉnh khác không về kịp để đón tiếp ông khách lớn này. Anh chẳng đi đâu cả, anh chỉ ở bên vợ của anh thôi.” Hai người họ lại tiếp tục cuộc “yêu” bị dang dở từ lúc nãy. Nhưng rõ ràng lão Hắc cũng bị ảnh hưởng từ cuộc điện thoại yêu cầu của ông chủ, động tác của anh ta không được tinh tế vào chú tâm như trước.

Chiếc điện thoại trên bàn cứ rung liên hồi, xem ra ông chủ thực sự đang tức giận.

Tả Thi Giao không phải là người không biết điều, dù sao hai người cũng đã kết hôn, chuyện đó chỉ cần có thời gian là được. Còn công việc của chồng là việc lớn, tuyệt đối không thể vứt bỏ. thế là cô đuổi khéo lão Hắc.

“Em muốn anh đi thật sao?” Lão Hắc ôm chặt Tả Thi Giao, rõ ràng anh ta không muốn đi tí nào. Nhưng công việc là sinh mệnh của người đàn ông. Chắc không có người đàn ông nào muốn bỏ lỡ công việc của mình. Bởi thế, bây giờ lão Hắc cũng đang cảm thấy có phần khó xử. Vừa không muốn để vợ mới cưới ở nhà một mình, vừa không muốn đắc tội với ông chủ lớn.

“Anh đi đi, em ở nhà đợi anh, dù muộn thế nào em cũng đợi.” Tả Thi Giao đẩy lão Hắc.

Lão Hắc lại càng ôm chặt Tả Thi Giao.

“Anh yêu em lắm.” Lão Hắc vùi đầu vào ngực Tả Thi Giao và nói.

Chỉ cần nghe được câu nói ấy Tả Thi Giao đã thấy đủ lắm rồi. Người làm vợ không nên quá tham lam. Tả Thi Giao hôn lão Hắc, lại giục lão Hắc đi một lần nữa.

Cuối cùng lão Hắc cũng ra khỏi nhà một cách miễn cưỡng. Một mình Tả Thi Giao nằm trên chiếc giường rộng lớn, cô cảm thấy hơi cô đơn. Từ nhỏ gia đình cô đã nghèo khó, xin tiền bố mẹ mua quyển vở bài tập cũng bị mắng, điều ấy đã khiến Tả Thi Giao sớm quyết tâm, chắc chắn sẽ phải thoát cảnh nghèo đói. Cách tốt nhất để một người con gái thoát cảnh nghèo đói đó là lấy một người giàu có. Vì mục tiêu này của cô mà cô phải đợi đến năm hai mươi lăm tuổi. Bây giờ cô đã lấy được một người có tiền như cô mơ ước, cuộc sống hạnh phúc sau này đang đợi cô, cô chắc chắn sẽ hạnh phúc, sẽ không có cảm giác cô đơn nữa.

Chiếc đồng hồ trên tường điểm mười hai giờ. Ông chủ của lão Hắc được lắm. Đêm động phòng mà còn bắt bẻ người khác, đúng là ông chủ đáng chết. Đợi khi có đủ tiền rồi, nhất định cô sẽ cùng lão Hắc mở một công ty bất động sản riêng, tự làm chủ, để lão Hắc ngày nào cũng có thể ở nhà “động phòng” cùng cô.

4

Lão Hắc đưa tay nhìn chiếc đồng hồ Rolex, đã mười hai giờ rồi, nếu chuyến bay không bị chậm thì chắc cũng sắp tới giờ hạ cánh.

Chiếc xe của anh lao đi trong đêm. Trong lòng anh cảm thấy hồ thẹn vì tối nay phải để vợ mới cưới ở nhà một mình.

Điện thoại trong túi anh rung lên, một tay anh cầm vô lăng, một tay nghe điện thoại.

“Tôi đến rồi đây.” Giọng một người đàn ông trầm trầm vang lên trong điện thoại.

Người đàn ông không nói gì thêm, chỉ vền vện có mấy chữ. Sau đó anh ta dừng lại đợi lão Hắc đáp lời. Lão Hắc cũng đáp lại rất gọn: “Tôi đang trên xe, cậu đợi tôi nửa tiếng.”

Đầu dây bên kia đáp: “Được”

Câu trả lời này càng ngắn gọn hơn, chỉ vền vện một chữ duy nhất.

Chiếc xe của lão Hắc nhanh chóng tới sân bay, vòng qua đường vòng, tới trước cửa sảnh lớn. Trước sảnh ánh đèn sáng chói, một người đàn ông cao, gầy đang đứng bên cạnh cửa ra vào. Dưới chân anh ta là hai cái va li, chiếc va li cũng hơi to, màu nâu đen.

Chiếc xe dừng lại, lão Hắc xuống xe, bước tới gần chàng trai nọ, ôm chàng trai một cái.

“Tiểu Đoạt, hình như cậu cao hơn rồi đấy!” Lão Hắc nói với chàng trai.

Chàng trai này khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, trông vẻ khôi ngô của cậu có vẻ hơi nữ tính.

Lông mi của cậu rất dài, khuôn mặt sáng, khi nhìn người khác ánh mắt sâu sắc, chân thành. Cậu ta có cái mũi cao, lông mày rậm, vầng trán rộng, phần trán phía trên lông mày như có chút sần muện và lười biếng của những chàng trai quý tộc. Tiểu Đoạt mặc một bộ vest màu nâu, chiếc áo vest vắt trên cánh tay trái, chiếc áo sơ mi được là chẵn chu, anh ta còn thắt

cả caravat, anh ngẩng cao đầu, dường như từ trước tới giờ chưa bao giờ biết cúi đầu thì phải.

Anh không nói gì, chỉ chăm chú nhìn lão Hắc. Lão Hắc vỗ vỗ lên vai chàng trai, rồi nhắc chiếc va li lên, mở cốp sau xe, xếp hai chiếc va li vào.

“Lần này cậu tới đây bao lâu?” Lão Hắc khởi động máy rồi hỏi người con trai ngồi bên ghế phụ.

“Chắc chắn là không làm phiền anh lâu đâu.” Chàng trai đáp, cậu ta không quay ra nhìn lão Hắc mà nhìn thẳng về phía trước.

Chiếc xe chạy tới đường vòng, rồi tiến lên con đường từ sân bay về thành phố. Hai bên đường rất ít xe, ánh đèn hai bên đường có phần lạnh lẽo, trời về đêm, phía trước mặt chỉ nhìn thấy những ánh đèn hào hoa trong thành phố, ánh đèn phía sau lưng hướng về phía sân bay càng lúc càng xa dần.

“Ông chủ lớn không nói là cậu tới.” Lão Hắc nói, “Nếu ông ấy nói là cậu tới, tôi sẽ sắp xếp được thời gian.” Anh muốn hút thuốc, tay trái anh nắm lấy vô lăng, tay phải lần vào túi tìm thuốc.

Chàng trai lấy ra từ trong túi áo một bao thuốc, rồi lấy một điếu đưa cho lão Hắc.

Lão Hắc đưa tay nhận lấy điếu thuốc, chàng trai còn rút bật lửa châm cho anh.

“Cậu vẫn hút Bạch Sa à?”lão Hắc hỏi.

“Quen rồi, tôi không thích thay đổi.” Chàng trai đáp.

“tiểu Đoạt này, kế hoạch lần này của cậu là gì?” Lão Hắc bắt đầu bàn tới chuyện làm ăn.

“Tôi mệt rồi, không muốn nói đến chuyện đó.” Chàng trai nói.

“Tổng Đoạt à, cậu vẫn như xưa, không thay đổi gì.” Lão Hắc cười ha ha.

“Còn anh đã thay đổi, thay đổi rất nhiều.” Chàng trai tên Tổng Đoạt vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng. Chiếc xe chạy tới một khách sạn năm sao. Họ đặt một phòng trong khách sạn, người phục vụ giúp họ mang hành lý vào trong.

Lão Hắc chăm chú nhìn Tổng Đoạt xếp quần áo vào trong tủ, anh ngạc nhiên hỏi: “Cậu chuyển cả nhà đến đây đấy à?”

“Từ trước tới giờ lúc nào chả thế, tôi đi tới đâu thì nhà ở đó.” Tổng Đoạt đáp. “Không giống như anh, bây giờ anh có gia đình rồi, chắc là cũng chẳng đi du lịch được nữa.”

Mặt lão Hắc biến sắc, anh chẳng nói gì thêm. Hình như vì muốn che lấp sự gượng gạo giữa hai bên, mà anh tự châm cho mình một điếu thuốc, anh chậm rãi hút, vừa hút vừa nhìn Tổng Đoạt đang dọn đồ để thăm dò.

“Cái này là tặng anh đấy, anh mở ra xem đi.” Tổng Đoạt đưa một hộp quà cho lão Hắc, “Chúc anh hạnh phúc!”

Trên cánh tay đưa ra có hình xăm màu xanh, dường như là hình xăm của một con rồng xanh.

Lão Hắc nhận hộp quà và đáp: “Cảm ơn cậu.”

“Anh lại khách sáo với tôi rồi.” Tổng Đoạt nói, khuôn mặt không che dấu được sự mệt mỏi.

“Cậu đi tắm đi, rồi nghỉ ngơi cho sớm” Lão Hắc nói một cách đầy quan tâm.

“Anh muốn về nhà sớm sao?” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tống Đoạt khó khăn lắm mới xuất hiện một nụ cười.

“Tôi đã bảo nhà bếp phía dưới cho cậu, lát nữa tôi sẽ uống với cậu một cốc, lâu lắm rồi tôi không uống cùng cậu.” Lão Hắc nói, ánh mắt đầy bao dung.

Tống Đoạt vừa cầm quần áo ngủ vừa nói nhưng không quay đầu lại: “Anh đừng mong chúc cho tôi say đấy nhé, bây giờ tửu lượng của tôi cũng không tồi đâu”

Đã khuya, không gian vắng lặng. Ánh đèn trong căn phòng đã tắt, chỉ có đèn ở góc bàn là vẫn sáng, hắt ra ánh sáng màu đỏ mờ mờ.

Căn phòng hơi tối, nhưng vẫn đủ để hai người đàn ông ngồi uống rượu

“Tiểu Đoạt, tôi rót cho cậu một ly, lâu lắm rồi tôi không rót rượu cho cậu.” Lão Hắc nói, tay cầm chiếc ly của Tống Đoạt để rót rượu, anh rót một ly đầy.

“Anh rót nhiều thế ai uống được?” Tống Đoạt nhìn lão Hắc lạnh lùng.

“Cậu không uống hết thì tôi uống.” Lão Hắc nói, “Trước đây không phải đều như thế sao?”

Hai người cùng cười.

Hai chiếc ly chạm vào nhau, vừa nâng ly lên đã cạn.

“Ai bảo cậu uống nhanh thế, không có tôi bên cạnh, cậu đúng là có bản lĩnh rồi đấy.” Lão Hắc đẩy nhẹ tay Tống Đoạt đang định rót rượu. “Để tôi rót cho anh”. Tống Đoạt vừa nói vừa nhìn lão Hắc đầy nhiệt tình.

Rót rượu cho lão Hắc xong, anh lại tự rót vào ly của mình.

Đêm khuya, không gian im ắng, chỉ có hai chiếc ly của hai người đàn ông đổ trên bàn. Hai người họ cũng nằm gục trên bàn ngủ. Điện thoại của lão Hắc đang rung, thực sự là anh đã uống quá nhiều, không tỉnh dậy nổi.

Nhưng Tống Đoạt lại bị tiếng rung của điện thoại đánh thức, anh đứng dậy, bước tới bên cạnh lão Hắc, dường như lão Hắc vẫn đang trong men say. Chắc chắn lão Hắc chưa tỉnh ngay được, anh quay người cầm chiếc áo vest của lão Hắc đang vắt trên tay ghế, lôi chiếc điện thoại từ trong túi áo ra.

Trên màn hình điện thoại hiện lên số của Tả Thi Giao, trên khuôn mặt Tống Đoạt đột nhiên trở nên nghiêm nghị khác thường, thậm chí là hơi lạnh lùng.

Anh trầm ngâm hồi lâu, nhìn lên điện thoại, số điện thoại ấy lại gọi lại một lần nữa, anh muốn nhấn nút nghe. Nhưng khi ngón tay anh gần chạm tới nút nghe thì anh lại rút tay lại, sau đó anh đặt điện thoại vào túi và nhẹ nhàng đặt chiếc áo trở lại tay ghế. Anh lặng lẽ bước tới bên lão Hắc, chăm chú nhìn lão Hắc dưới ánh đèn mờ ảo, nét mặt anh lạnh lùng nghiêm nghị và thoáng chút buồn.

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Kế Hoạch Nguy Hiểm

1

Lý Cẩm Tú vừa từ nhà Tả Thi Giao ra đã gặp ngay Kỷ Viễn đứng trước cửa phòng cô, khiến cô giật cả mình.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Cẩm Tú chạy tới bên Kỷ Viễn, vui mừng tới mức nói ấp úng. Vừa nhìn thấy Kỷ Viễn xuất hiện, những ý nghĩ thề rằng sẽ trừng phạt anh đột nhiên tan biến như mây khói. Cô vui mừng tới mức dường như quên tất cả mọi việc lúc đó.

Nhưng theo cách nhìn của Kỷ Viễn thì anh ta cho rằng cô làm chuyện xấu nên sợ hãi, đến nói cũng không thể nói cho rõ ràng.

Kỷ Viễn không hề tỏ ra vui mừng gì, liếc mắt nhìn Quách Trường An đang đi sau Cẩm Tú, “Anh ta có thể đến thì tại sao anh không thể, đêm nay, em thi hành lệnh giới nghiêm của em với anh ở đây sao?” Ban đầu Cẩm Tú không hiểu hiểu được ẩn ý của Kỷ Viễn, cô quay người tạm biệt Quách Trường An nhưng Kỷ Viễn đã chặn đường đi của Quách trường An, “Đừng vội đi, đã tới đây rồi thì vào nhà ngồi một lát chứ.” Kỷ Viễn tuy đang nói với Quách Trường An nhưng ánh mắt thì hằm học nhìn Cẩm Tú.

“Em về tới nhà thì anh yên tâm rồi.” Quách Trường An lạnh lùng nói mà không nhìn Kỷ Viễn, và anh cũng không hoàn toàn để ý đến Kỷ Viễn. Trong ánh mắt của viên cảnh sát ngạo mạn này, từ trước đến giờ cũng không hề có Kỷ Viễn.

Câu nói này là Quách Trường An nói với Cẩm Tú, Quách Trường An hoàn toàn không muốn nói gì với Kỷ Viễn.

Anh ta còn không buồn nói chuyện với Kỷ Viễn.

“Mối quan hệ của các người đúng là tiến triển nhanh đấy, hồi trước còn chạy tới nhà nghỉ phạt ba nghìn, mà bây giờ đã thành đôi thành cặp với nhau rồi. Các người coi tôi là không khí chắc.” Kỷ Viễn không hề muốn dàn hòa.

Cẩm Tú nhìn thấy vẻ bức tức của Kỷ Viễn, cô nửa mừng nửa lo. Mừng vì Kỷ Viễn đã tới, , lại còn rất để ý tới việc giữa cô và người đàn ông khác, vậy thì chứng tỏ Kỷ Viễn vẫn còn rất để ý tới cô. Anh không chịu tới đây xin lỗi và giải thích cho cô chắc chắn là có nguyên nhân khác. , có điều cô lo lắng là cô nhìn thấy sát khí đằng đằng trong đôi mắt Kỷ Viễn, cô sợ Kỷ Viễn sẽ gây sự với Quách Trường An.

Quách Trường An đã xoay người đi xuống lầu, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô cuối cùng cũng dịu lại. Nhưng đến khi cô mở cửa quay đầu lại thì Kỷ Viễn đã theo sau Quách Trường An đi xuống lầu.

“Kỷ Viễn, Kỷ Viễn, Kỷ Viễn đáng ghét, anh quay lại đây cho em. Anh lại lảm chuyện gì thế?” Cẩm Tú gọi mấy câu nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, chỉ nghe thấy tiếng bước chân vọng lên từ dưới lầu. Chỉ gọi thôi thì không có tác dụng, cô vội vã lôi điện thoại ra, dùng đèn pin của điện thoại để soi sáng, rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới, vừa chạy vừa gọi: “Kỷ Viễn, anh đừng có làm bừa đấy nhé.”

Tới lúc cô chạy xuống dưới lầu thì Quách Trường An đã lên chiếc xe Jeep cũ kỹ của anh, còn Kỷ Viễn thì đang lồm ngồm đứng dậy.

Chiếc xe jeep rít lên một tiếng rồi lao đi. Đợi tới khi Kỷ Viễn đứng thẳng người lên thì xe của Quách Trường An đã đi xa.

Xem ra Cẩm Tú đã tới muộn một bước, hai người đã động chân, động tay với nhau rồi, chỉ có điều người bị thiệt thòi lần này là Kỷ Viễn.

“Mẹ nó chứ, mày mà chạy chậm ba giây nữa thôi, mày có tin tao đánh gãy chân chó của mày ra.” Kỷ Viễn hướng về chiếc xe Jeep đang chạy nói một cách đầy hằn học, một tay ôm lấy vết thương trên cánh tay bên kia. Nếu không phải vì vết thương trên tay này của anh, thì có lẽ thằng Quách trường An không phải là đối thủ của anh, anh nghĩ vậy.

Cẩm Tú nhìn Kỷ Viễn từ đầu đến chân. Mấy ngày không gặp, anh dường như không có gì thay đổi, vẫn chiếc quần bò cũ và chiếc áo sơ mi ấy, với bộ quần áo cũ này, trông Kỷ Viễn vẫn tràn đầy khí phách. Chỉ có điều nét mặt anh, lời nói của anh, hành động của anh, làm cho cô cảm thấy không quen thuộc.

“Vì sao em lại đi về cùng hắn?” Kỷ Viễn hỏi Cẩm Tú.

“Việc gì tới anh?” Cẩm Tú muốn nũng nịu với Kỷ Viễn. Nhưng những ý nghĩ ấy khi thốt lên thành lời lại khác biệt hẳn với những điều cô nói. Mấy ngày hôm nay, Kỷ Viễn mất tích, vừa xuất hiện đã nghi ngờ Cẩm Tú. Cẩm Tú nghĩ lại những điều ảm ức mà mấy ngày hôm nay cô phải chịu, cô cảm thấy không vui, cô chẳng muốn nghe gì hết.

“Em là vợ anh, sao lại không liên quan gì đến anh?” Kỷ Viễn đáp một cách hùng hổ đầy hăm dọa, dường như muốn ép Cẩm Tú phải giải thích cho rõ, không giải thích thì không xong.

“Anh còn biết em là vợ anh cơ à? Sao lúc đầu trước mặt người ngoài mà anh dám sỉ nhục, bôi nhọ em, lúc ấy anh có từng nghĩ em là vợ anh không? Mấy ngày hôm nay anh trốn trong cái hang chuột nào phải không? Một cuộc điện thoại cũng không được, một tin nhắn cũng không có, gọi điện cho anh thì anh không nghe, anh có coi em là vợ của anh không? Bây giờ ra em là vợ của anh rồi, vợ cái đầu của anh ấy. Hôm nay anh không giải

thích rõ mọi việc của ngày hôm đó thì em sẽ không phải là vợ của anh nữa.”

Thực sự cho tới ngày hôm nay, trong lòng Cẩm Tú đã dần tha thứ cho Kỷ Viễn, nhưng những hành động của Kỷ Viễn làm cô thấy phản cảm, cô buột miệng nói ra những điều đó, nói xong mà chưa nguôi tức giận.

Có lẽ bữa tiệc kết hôn hôm nay của Tả thi Giao đã tác động quá lớn tới cô, khiến cô giận luôn cả Kỷ Viễn. Giả sử Kỷ Viễn có căn nhà to như thế, hai người sống trong căn hộ tình yêu ấy không cần tấu hôn nữa, thì giữa họ cũng không có những mâu thuẫn như này. Bởi thế có nói gì đi nữa thì người sai vẫn là Kỷ Viễn, cô có trách cứ mấy câu cũng đáng thôi.

“Chẳng qua là anh nói khoác với bạn bè một chút, em xem có người đàn ông nào mà không nói khoác không nào.” Kỷ Viễn đáp: “Cái tên cảnh sát thối ấy, hắn dựa vào cái gì mà đưa em về, mới có mấy ngày mà hắn đã theo em lên tận lầu rồi, nếu anh không có ở đây chắc chắn đã vào tận phòng em.”

“Nếu đã không biết thì đừng có nói những câu như đâm vào tai như thế.” Cẩm Tú tức giận vì Kỷ Viễn hiểu lầm cô, thậm chí còn vu vạ cho cô. Cô thừa biết Kỷ Viễn nghĩ như thế nào, thấy nửa đêm Cẩm Tú trở về cùng Quách trường An, là nổi ngay máu ghen. Nhưng nếu dùng cái đầu lợn của anh ta để nghĩ thì cũng phải hiểu rằng trong phòng cô có tới bốn người con gái sống cùng nhau, lẽ nào Cẩm Tú lôi Quách Trường An về mà thân mật trước mặt ba cô gái kia chắc.

Kỷ Viễn dựa vào cái gì mà luôn nghĩ cô làm những điều không thể như thế, dựa vào cái gì mà đoán già đoán non Quách Trường An và Cẩm Tú có thể có những hành vi không chính đáng với nhau.

Vấn đề trước đây của Kỷ Viễn còn chưa giải thích rõ ràng mà bây giờ còn quay sang đổ lỗi lên đầu cô, anh ta đúng là tên đáng ghét.

“Từ bây giờ trở đi, em không muốn nói chuyện với đồ khốn như anh nữa, anh cút đi xa đi, càng xa càng tốt, em không muốn thấy anh nữa.” Cẩm Tú quay người đi lên lầu.

Kỷ Viễn từ phía sau ôm chặt lấy cô.

“Em không muốn gặp anh cũng được, nhưng anh rất muốn gặp em. Hôm nay anh đi công tác, có mấy khoản tiền anh làm nhầm mất rồi, có quá nhiều điều anh không muốn nói trong điện thoại với em, chỉ muốn chờ tới ngày hôm nay gặp em để nói. Nhưng tối nay gọi điện cho em, điện thoại em lại tắt máy. Anh đã phải đập xe đập hơn hai tiếng đồng hồ, leo lên tầng năm đợi em cả đêm mà lại thấy em về cùng một người đàn ông khác. Bây giờ em nói không muốn nhìn thấy anh, là em không muốn nhìn thấy anh thật sao? Em là gì của anh hem rõ chứ, anh là gì của em chắc em cũng rõ. Em không muốn gặp anh thì em muốn gặp ai? Muốn gặp tên cảnh sát thối vừa nãy sao? Em cùng hăm đi ra ngoài cả đêm còn không đủ sao, mà lại còn kéo hăm về để anh phải nhìn thấy. đây không phải là muốn làm tổn thương anh thì là gì?”

Những câu nói của Kỷ Viễn không thể khiến Cẩm Tú tha lỗi cho anh ngay. Cô lấy hết sức cố vùng vằng. Kỷ Viễn đột nhiên “ai da”, anh buông cẩm Tú ra, cảm thấy đau điếng người, tay anh ôm lấy vết thương bên cánh tay kia, trông vẻ rất đau đớn.

“Sao thế, anh làm cái gì vậy, không phải là vì đánh nhau đấy chứ?” Cẩm Tú xót xa xoa lên cánh tay Kỷ Viễn. Cô định giở lớp băng ra xem.

Kỷ Viễn vội kéo Cẩm Tú vào lòng. Cẩm Tú trốn tránh mấy lần nhưng Kỷ Viễn quá khỏe, cô không thể nào trốn được nhưng lại sợ chạm vào vết thương của Kỷ Viễn. Hơn thế nữa sức hấp dẫn đầy nam tính trên người Kỷ Viễn toát ra, mùi hương ấy như muốn làm tan chảy cô. Cô hít một hơi thật sâu, trong người cô đột nhiên có sự thay đổi kỳ lạ, từ cứng rắn trở nên mềm yếu, mềm yếu như dòng nước mùa xuân. Đặc biệt là bàn tay Kỷ Viễn ôm

lên eo cô khiến Cẩm Tú như muốn tan chảy, rồi cô nhẹ nhàng tựa vào lòng Kỷ Viễn.

“Anh vẫn chưa xin lỗi em vì chuyện ngày hôm đó đâu.” Trong lúc này cô muốn nói với Kỷ Viễn về ngày hôm đó, lại còn về cả việc anh thất hứa với cô trước đây.

“Giữa chúng ta mà còn cần xin lỗi sao em? Em là vợ của anh mà ích kỉ thế sao?” Kỷ Viễn không xin lỗi, không giải thích mà dùng đôi môi, dùng ngón tay chọc ghẹo cô, khiến cô say đắm, rồi cuối cùng chuyện tranh cãi giữa anh và cô lên chín tầng mây.

Rồi họ cùng nhau ra ngoài. Ngõ bên cạnh khu chung cư có một nhà nghỉ nhỏ, một đêm ba mươi tệ. Rút kinh nghiệm bị cảnh sát đột ngột xông vào như lần trước, Cẩm Tú trách Kỷ Viễn lúc yêu gây ra tiếng động quá lớn, còn Kỷ Viễn lại kêu vì cái giường trong nhà nghỉ nhỏ quá, không chắc chắn gì cả, chỉ động một tí là kêu cọt ca cọt két. Thế là hai người họ phải chọn mãi mới được một căn phòng có giường đôi mà ngồi lên không phát ra tiếng kêu.

Nhưng chỉ khi hai người bắt đầu, chiếc giường không còn ở trạng thái im lặng nữa, chiếc giường phát ra tiếng kêu cọt ca cọt két như phối hợp. Căn phòng như vang lên một khúc hòa tấu. Cẩm Tú không thích tiếng kêu của Kỷ Viễn, cô đưa tay che miệng anh lại.

Trong việc này, ý kiến của đàn ông và phụ nữ thường rất hiếm khi giống nhau. Khi “yêu”, Kỷ Viễn muốn cả thế giới này biết rằng anh đang yêu vợ của mình, còn Cẩm Tú thì lại xấu hổ, cô cảm thấy việc này nên tiến hành lặng lẽ trong phòng, thì sẽ cảm nhận được nhiều niềm vui hơn

Cẩm Tú hỏi chuyện anh đánh nhau phải vào đồn cảnh sát. Anh nói anh đã động tay, động chân với kế toán của công ty. Hai lần đi công tác trước đây, đều phải ở khách sạn bình dân nhưng viết hóa đơn của khách sạn năm

sao, kế toán không cho anh báo chi với công ty, nói rằng nhân viên kinh doanh đi công tác chỉ được ở khách sạn bình thường.

“Anh thật là, đã biết rõ đó là quy định của công ty mà anh còn làm sao?” Cẩm Tú nói.

“Người khác đều làm thế, tới lượt anh thì lại xảy ra chuyện, tên kế toán đó có một chân trong công ty, toàn thông đồng với nhau làm việc xấu cả.” Kỷ Viễn tỏ ra không phục.

“Ai nộp tiền bảo lãnh cho anh?” Cẩm Tú hỏi.

“Lãnh đạo công ty.” Kỷ Viễn đáp

“Lãnh đạo nữ à?”

“Ừ” Kỷ Viễn đáp.

“Có phải lãnh đạo nữ có ý gì với anh không, nếu không thì làm sao phải nộp tiền bảo lãnh cho tên nhân viên đã đánh vây cánh của bà ta?” Cẩm Tú hỏi.

Kỷ Viễn bật cười, nụ cười ấm áp. Cẩm Tú đột ngột dừng lại.

“Kỷ Viễn, anh có ý gì thế, anh lại ABC với cả cấp trên đấy à?”

Kỷ Viễn vẫn cười không nói gì.

“Ba nghìn tệ đấy của anh là thế nào? Cái hôm bị phạt ấy, sao trong túi anh nhiều tiền thế?”

“Tiền hàng anh thu về đấy, vẫn chưa nộp cho kế toán.” Cách giải thích của Kỷ Viễn cũng có phần hợp lý, Cẩm Tú không hỏi gì nữa, cô không phải là người thích gây chuyện, chỉ có điều trong lòng cô có cảm giác gì đó rất lạ.

Cầm Tú phát hiện Kỷ Viễn có rất nhiều tật xấu. Thứ nhất là người hay nóng giận, thích đánh nhau. Thứ hai, khi nào giữa họ xuất hiện mâu thuẫn thì anh luôn dùng chuyện “yêu đương” để giải quyết, dường như sau khi họ làm việc đó thì mâu thuẫn giữa họ không còn nữa. Thực tế sau đó không lâu giữa họ lại xảy ra tranh cãi những việc y hệt như vậy.

Điều này đúng là khiến người ta đau đầu. Cầm Tú không ngờ được kết hôn lại mệt mỏi như thế. Cô chỉ muốn cách xa Kỷ Viễn một chút để bàn về những việc như thế này để tìm ra một cách giải quyết tốt, nhưng Kỷ Viễn lại nói: “Việc gì cũng nghe theo em, lại còn chưa được sao? Làm gì có cãi cọ gì? Gia đình chúng ta cùng trên một con thuyền. Do em chèo lái cả.”

Cầm Tú không thích thái độ của Kỷ Viễn, anh luôn không coi những điều vợ anh nói ra gì, lúc nào cũng cho rằng Cầm Tú đang nói đùa.

“Anh nghiêm chỉnh một chút có được không?”

“Anh mà nghiêm chỉnh thì sao lại ngủ cùng em?” Kỷ Viễn vẫn thao thao bất tuyệt.

Cầm Tú quay người đi, muốn làm to chuyện tức giận giữa cô và Kỷ Viễn

“Sáng mai anh làm bữa sáng cho vợ anh, coi như xin lỗi nhé.” Kỷ Viễn vừa xoa bóp vai cho Cầm Tú vừa nói.

Cách xin lỗi này miễn cưỡng cũng cho qua được. Thôi, mệt mỏi lắm rồi, để lần sau, lần sau gặp chuyện thế này nữa thì sẽ bàn tới cùng. Cầm Tú mông lung chìm vào cõi mơ.

Cầm Tú có một thói xấu đó là thói ham ngủ, đặc biệt là vào buổi sáng cô càng thêm ngủ hơn, nếu như không phải bản thân cô muốn tỉnh dậy thì cho dù ai gọi thì cô đều cúi gắt với người đó. Sáng hôm sau, lúc cô còn

đang say giấc nồng, đột nhiên bên tai vang lên những tiếng huyền não om sòm.

“Vợ ơi, vợ ơi, dậy đi, em ăn cái gì nào?” Là tiếng của Kỷ Viễn.

“tùy”. Cẩm Tú âm ừ trong cổ dường như sợ làm mất cơn buồn ngủ.

“Tùy nghĩa là thế nào? Mau nghĩ lấy một món đi?”

“Tùy”

“Em cứ nói tùy làm anh chẳng biết nên làm thế nào, anh sợ em không vừa lòng, nói mau đi nào vợ của anh.”

“Thì...ăn quấy với sữa đậu nành đi!” Cẩm Tú cảm thấy chán ngán lắm rồi, cơn buồn ngủ sắp bị Kỷ Viễn xua đi mất rồi.

“không ăn quấy được, đó là loại thực phẩm chiên nhiều dầu mỡ, lại bán dọc đường mất vệ sinh lắm.” Kỷ Viễn vẫn lè nhè bên tai cô không chịu, “Em chọn món khác đi.”

Lúc này Cẩm Tú không phải cảm thấy chán ngán nữa mà đã bắt đầu tức giận. Cô lấy chặn bịt tai lại rồi nói:”Bánh bao có được không?”

Lần này cuối cùng thì Kỷ Viễn cũng chịu và chạy đi. Cẩm Tú lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Nhưng cô chưa kịp ngủ trở lại thì Kỷ Viễn lại chạy tới bên tai cô và nói: “Hết bánh bao rồi, em chọn món khác đi nào.”

Cẩm Tú tức giận: “Đừng làm ồn nữa được không? Em không ăn gì cả.”

“Vợ ơi, không ăn sáng là thói quen không tốt chút nào, em xem em gầy như thế này, chúng ta phải nhanh chóng mua nhà chuyển về sống cùng

nhau, không có ai chăm sóc cho em, em sống tạm bợ quá rồi đấy.”

Cầm Tú không ngủ được nữa, có con ve sầu kêu gào bên tai thế này thì ngủ làm sao được.

Khi cô đã tỉnh hẳn, mặc xong quần áo thì có một cuộc điện thoại gọi tới buộc Kỷ Viễn phải đi. Dường như Cầm Tú nghe thấy âm thanh trong điện thoại là giọng nói yếu điệu của một cô gái. Mới sáng sớm đã có con gái gọi điện. Đúng là Kỷ Viễn có duyên với phụ nữ. Nếu nói theo cách của Kỷ Viễn thì:” Anh là người mà ai gặp cũng yêu, gặp hoa thì hoa nở, gặp xe thì xe nổ lốp.”

Giấc ngủ ngon vào ngày cuối tuần đã bị Kỷ Viễn làm cho tan tành. Sau đó anh ta lại biến mất, thật tức chết đi được!

2

Sau khi đã dàn hòa với vợ xong, Kỷ Viễn cảm thấy mình như làm được việc lớn, bước ra từ nhà nghỉ anh quyết định sẽ làm một việc gì đó tốt đẹp.

Đào Tử gọi điện tới, mọi việc đã sắp xếp cả, chỉ đợi anh xuất binh, diễn một vở kịch hay.

Trước khi Kỷ Viễn quen Cầm Tú, anh không cảm nhận được tiền có tác dụng như thế nào. Nhưng khi bàn chuyện kết hôn cưới xin với Cầm Tú, chỉ trong một đêm, anh đột nhiên nhận ra rằng thứ mà mọi người gọi là tiền ấy đúng là vạn năng, không có nó thì không làm được việc gì. Cuối cùng Cầm Tú cũng nhận lời cầu hôn của anh. Sau đó hai người bắt đầu bàn về những chi tiết nhỏ nhặt hơn trong cuộc sống. Kỷ Viễn nói anh muốn mời một vài người bạn tới khách sạn làm vài mâm, sau đó anh muốn thuê căn nhà tổng thống, cùng với Cầm Tú ở đó ba ngày ba đêm. Theo cách nói của Kỷ Viễn thì có nghĩa là: “Trăng mật trong hũ đường”

Cầm Tú ngoan ngoãn lắng nghe anh nói, cho tới khi anh bốc đồng lên tận mây xanh, khi Kỷ Viễn muốn nghe Cầm Tú nói thì Cầm Tú chỉ phát biểu mỗi một câu duy nhất: “Sauk hi kết hôn chúng ta ở đâu, không thể lúc nào cũng ở trong nhà tổng thống được, đúng không?”

Kỷ Viễn đáp mà hình như anh chẳng suy nghĩ gì:

“Sống cùng ba mẹ anh, nhà anh to lắm tận chín mươi mét lậ, chiếc giường trong phòng anh cực kỳ thoải mái. Mỗi tối sau khi em thu dọn đồ đạc trong bếp xong, anh sẽ bế em lên giường, chúng tat ha hồ làm chuyện đó chả phải lo gì.”

Cầm Tú tối sầm mặt, cô nói: “Sống cùng với bố mẹ anh á, đánh chết em cũng không sống cùng bố mẹ anh, em chết vì xấu hổ mất thôi. Sáng ra chúng ta biết nói thế nào với ba mẹ anh.” Cầm Tú không hề nghĩ rằng Kỷ Viễn lại không có nhà, trong lòng cô cảm thấy hụt hẫng, nhưng cô không thể hiện thêm bất cứ điều gì nữa. Bởi vì cô đã nói rõ thái độ với anh rồi, họ không thể sống cùng với ba mẹ của Kỷ Viễn, điều này chắc Kỷ Viễn hiểu là cô có ý gì.

“Vậy thì chúng ta thuê nhà bên ngoài.” Kỷ Viễn nói, “Dù sao với tiền lương của hai chúng ta, thuê một căn nhà vẫn còn dư dả.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ rằng chúng ta sẽ mua một căn nhà sao? Mua một căn nhà thuộc về riêng chúng ta.” Cuối cùng Cầm Tú không nhịn nổi nữa, cô đá Kỷ Viễn một cái để thể hiện thái độ kịch liệt của cô.

“Nhà đắt như thế mua làm gì, bố mẹ anh chỉ có một mình anh, sau này bố mẹ mất đi rồi, căn nhà đó sẽ là của anh, có tiền mua nhà chi bằng chúng ta cứ tiêu hết đi. Em biết không, tiền chúng ta kiếm về chỉ để tiêu đi thì mới có thể coi là tiền của chúng ta, mua nhà đều là suy nghĩ của những cô em ngoại tình tới thôi.”

Kỷ Viễn không nói tiếp, anh thấy sắc mặt Cẩm Tú càng lúc càng tối sầm lại.

Cẩm Tú cũng là người từ tỉnh khác đến, quê của cô là một thị trấn nhỏ. Sau khi học xong đại học, cô ở lại thành phố, cô muốn có một căn nhà của riêng cô, muốn rằng sau này đón bố mẹ lên sống cùng thì cũng đón được, nhưng nếu sống ở nhà ba mẹ Kỷ Viễn thì làm sao có thể để bố mẹ mình lên sống cùng. Đợi đến khi bố mẹ chồng qua đời thì bố mẹ cô cũng mất rồi.

Mỗi một người phụ nữ đều thay đổi cuộc đời của mình bằng cuộc kết hôn. Nếu không trở thành con cháu của những nhà giàu có thì phải lấy những người là con cháu của những người giàu có chứ? Không có nhà to thì lẽ nào không có một căn nhà nhỏ sao? Cẩm Tú không dám mơ tới một căn nhà phải rộng một trăm mét vuông, cô biết bây giờ một tấc đất là một tấc vàng, cô chỉ mong có một căn nhà hai phòng tầm năm mười mét là được rồi, cho dù có nhỏ hơn một chút nhưng chỉ cần có không gian riêng là được.

Từ nhỏ Cẩm Tú đã muốn tự lập. Đặc biệt là sau khi mẹ cô mất, cô có mẹ kế, cô càng không thích giao lưu với người khác, cô càng muốn được hưởng thụ thời gian của chính mình. Nhưng nếu sau khi kết hôn mà phải sống với bố mẹ chồng, thì thậm chí cơ hội được ngủ lười buổi sáng cũng sẽ bị cướp mất, khi nào nhà có khách cô phải tiếp khách, cô nghĩ đây không phải là cuộc sống mà cô cần. Càng nghĩ cô càng thấy sợ. cô muốn nói với Kỷ Viễn, cô không lấy chồng nữa, cô cảm thấy hơi sợ việc kết hôn.

“Ôi dào, không phải chỉ là một căn nhà thôi sao? Đến ước mơ nhỏ bé thế này mà chồng của em không làm được thì có đáng làm chồng gì nữa.” Kỷ Viễn nói, “Chúng ta cứ lấy nhau trước, trong vòng ba năm, không, hai năm thôi anh sẽ mua nhà cho em.”

“Thế thì chúng ta đừng lấy nhau vội, đợi đến khi có nhà hãy kết hôn.”

Kỷ Viễn nói: “Thế thì không được, làm thế thì anh chết khát mất, hơn nữa em lại cao chạy xa bay với người khác. Trước hết anh phải chiếm được em đã. Chắc em không phải cần một ngôi nhà thì mới lấy anh đấy chứ? Lẽ nào anh không có chút hấp dẫn nào sao?”

Cuối cùng hai người cũng đi tới thỏa thuận, hai người sẽ kết hôn nhưng không làm rùm beng, và cũng không nói với bố mẹ hai bên. Như thế sẽ tiết kiệm được khoản phải tiếp đón bạn bè của bố mẹ hai bên tới thăm. Đợi khi nào có nhà thì sẽ tổ chức đám cưới.

Thế là Kỷ Viễn bắt đầu mở to mắt để nghĩ cách kiếm tiền. Thực tế trước đây Kỷ Viễn vẫn giấu Cẩm Tú một việc vô cùng quan trọng.

Anh luôn nói anh làm việc trong tòa nhà “Khai thác và phát triển”, là nhân viên văn phòng. Chỉ có nhân viên văn phòng mới hợp với người làm biên tập trong tòa soạn như Cẩm Tú. Kỷ Viễn sợ Cẩm Tú sẽ coi thường một ông chủ nhỏ mở quán bar như anh. Quán bar nhỏ này không thu được quá nhiều lợi nhuận, nhưng lại có rất nhiều chuyện xảy ra ở đây, có đủ hạng người lui tới. Thông thường phụ nữ sẽ không để chồng mình lai vãng ở chốn này, chứ đừng nói là làm trong nghề này. Bởi thế anh phải dấu Cẩm Tú, dù sao họ cũng “tấu hôn”, buổi tối hai người không ở cùng nhau, càng thuận lợi hơn cho việc giữ bí mật của anh. Buổi tối, đa phần anh đều tắt máy, để tránh khi nghe điện thoại mà Cẩm Tú gọi tới, tiếng ồn ã của quán bar sẽ khiến Cẩm Tú nghi ngờ.

Ba năm, đủ để một ông chủ quán bar nhỏ như anh kiếm đủ tiền để mua một căn nhà, nếu giá nhà không tăng. Nhưng mà giá nhà lại cứ tăng vùn vụt, Kỷ Viễn lại chẳng phải hòa thượng, đêm nào anh cũng phải nhin tới mức khó chịu. Anh rất muốn sớm được ngủ chung cùng Cẩm Tú. Bởi thế anh đã lên kế hoạch, trong vòng nửa năm, nhanh nhất là một năm, nhất định sẽ mua được nhà.

Bây giờ chính là lúc anh bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Kỷ Viễn vứt dây băng quần trên tay, thay một bộ vest màu đen, bên trong anh mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh. Gấu áo sơ mi lộ ra bên ngoài áo vest vừa đủ, trông vừa phong độ lại có chút phóng khoáng.

Kỷ Viễn là người như thế, nếu anh mặc bộ quần áo của dân lang thang chạy tới khu phố ăn uống, uống rượu, chơi trò đoán số thì anh chính là tên lưu manh nhất. Cúc áo lúc nào cũng cởi hết, tay áo xắn lên tận khuỷu, một chân gác lên ghế, uống rượu và chơi trò đoán số thì còn lưu manh hơn những tên lưu manh khác. Còn nếu khi anh mặc vest, đeo caravat thì không có dân văn phòng nào trông có phong độ như anh, giọng Anh Mỹ khiến người nước ngoài đều phải tròn mắt kinh ngạc. Bây giờ trông Kỷ Viễn rất giống một chàng nhân viên văn phòng, anh đi một đôi giày đen, đi qua hàng sửa giày bên đường, cậu sửa giày què họ Tào gọi với:

“Anh Kỷ, anh đi làm rồi đấy à? Để em đánh giày cho anh, cho nó sáng bóng lên lấy may nào.”

“Cũng mong là may mắn đến với cậu.” Kỷ Viễn nhìn đôi giày được đánh bóng tới mức sáng loáng, soi được cả mình trong đó. Anh rút ra một tờ giấy bạc đưa cho cậu đánh giày què, hân cười hì hì và nói: “Chúc anh Kỷ gặp thuận lợi, chúc anh Kỷ gặp thuận lợi!”

“Chắc chắn sẽ thuận lợi, có lúc nào tôi không thuận lợi đâu.” Kỷ Viễn vừa nói vừa quay đầu lại đáp lời.

Tiểu Tiên Nữ là con phố cổ sắp được quy hoạch lại, nhưng những người già sống trên con phố này lại rất phiền phức. họ là những người cao tuổi, như thế có nghĩa là con trai, con gái, con dâu con rể của những người cao tuổi sống trên con phố này đang ở độ tuổi giữ những chức vụ trong thành phố hoặc trong tỉnh, bởi thế mà con phố này quy hoạch đi quy hoạch

lại ba năm rồi mà vẫn chưa giải phóng mặt bằng được. Nhà nào cũng có sân sau, toàn tiếp đãi những khách có máu mặt.

Cuối con phố Tiểu Tiên Nữ là một quán rượu tên Hoàng Quan. Ông chủ của quán rượu này là Trương Tam Hồ. Nghe nói khi chơi mạt chược không quá ba ván là hẳn sẽ thắng, thắng lớn! mọi người làm gì có tiền đâu? Quán rượu này mở đã hơn mười năm, từ một căn nhà bình thường đến những cửa hàng ở bên cạnh đều bị quán rượu này chèn ép, rồi mở rộng thành một quán rượu cao năm tầng. Đúng là một ông chủ có tiền. Nhưng ông chủ này là người không tốt, có thể dùng một từ “lười” để mô tả về hẳn.

Nghe nói những món nợ của ông ta cũng sắp bằng số tài sản mà ông ta có. Nhưng vì sợ thế lực của hẳn nên chẳng ai dám tới để đòi nợ. Thấy bảo hẳn vay nợ của ngân hàng rất nhiều, nếu hẳn có chết đi rồi ngân hàng cũng chẳng tha. Hẳn ngang ngược vô cùng, những người dân bình thường chẳng muốn nợ tiền hẳn, càng không muốn để hẳn nợ tiền của họ.

Nhưng một “thương nhân thành công” lại nợ tiền mua đậu phụ. Nợ bao nhiêu ư? Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, hẳn nợ của bà Phùng tới 50 cân đậu phụ. Một cân đậu phụ là hai tệ, một ngày là một trăm tệ, một năm là hơn ba vạn tệ. Khoản tiền ba vạn tệ không đủ cho một ván thua bạc của hẳn, nhưng hẳn vẫn cứ nợ, không trả. Hẳn có cái lý riêng của hẳn, hẳn nói: “Người khác vẫn còn nợ của tôi đây này!”

Bởi thế hẳn có lý do để nợ bà Phùng bán đậu phụ ba năm tiền đậu, hơn mười vạn tệ.

Hôm nay, Kỷ Viễn tới là để đòi nợ cho bà bán đậu phụ họ Phùng đó. Món nợ đó được chia “ba-bảy”, số tiền đòi về được thì Kỷ Viễn sẽ lấy ba phần, đủ tiền để mua một căn nhà mấy mét!

Quán rượu của Trương Tam Hồ đang lúc đông đúc, bận rộn, giờ này khách vẫn chưa tới nhưng trước và sau sảnh đều đang chuẩn bị cơm trưa.

Khi Kỷ Viễn tới không ai để ý, mọi người đều cho rằng anh tới để ăn cơm. Quản lý vừa thắt xong caravat, đang chỉ đạo những người phục vụ ở sảnh trước quét dọn những góc ngách, nhìn thấy Kỷ Viễn bước vào, có người mời anh ăn gì. Anh nói: “Tới tìm ông chủ.”

“Tìm ông chủ à?” Quản lý nhìn Kỷ Viễn, người xấp xỉ bằng tuổi mình và nói: “Có hẹn không?”

“Có” Kỷ Viễn nói, hẹn đã gần một năm rồi. Anh nghĩ thầm.

“Vậy thì anh lên đi.” Quản lý nói: “Nhưng ông chủ vẫn chưa về”.

“Không sao, tôi đợi ông ấy.” Kỷ Viễn đi vào trong văn phòng của Trương Tam Hồ. Anh ngồi phịch xuống ghế sofa không kiêng nể gì.

Trương Tam Hồ không phải chưa tới mà đang ngủ với bồ nhí ở trên lầu vẫn chưa dậy. Nghe thấy nhân viên gọi điện lên báo có người tên Kỷ Viễn tới tìm hắn, trong lòng hắn không vui. “Chúng mày đều là lũ ăn hại, đứa nào gọi tao mà tao đều phải ra thì tao bỏ tiền ra thuê chúng mày làm gì? Đuổi nó đi!” Rồi có ba tên đệ tử của hắn bước vào, rất lịch sự mời Kỷ Viễn ra về, chúng nói ông chủ tới cục công thương vẫn chưa về ngay được.

“Không sao, tôi đợi. Tôi đợi đến khi nào ông ấy về!” Kỷ Viễn nói, người vẫn không nhúc nhích, anh ta không hề có ý muốn đi chút nào.

“Rốt cuộc anh tới tìm ông chủ của chúng tôi có việc gì?” Một tên muốn thăm dò Kỷ Viễn.

“Đòi nợ.” Kỷ Viễn trả lời nhã nhặn, sau đó anh lịch sự cầm cốc trà trên bàn lên, nhấp một ngụm.

Lần này chúng không cần quay về bẩm báo với Trương Tam Hồ. Ba tên nọ chuẩn bị hất Kỷ Viễn ra ngoài đường. Nhìn thấy Kỷ Viễn mặc vest lại đeo caravat, trông nho nhã thư sinh, bọn chúng nghĩ chắc Kỷ Viễn là

loại trời gà không chặt nên muốn dọa Kỳ Viễn, chúng nghĩ dọa Kỳ Viễn chắc chỉ như dọa đứa trẻ lên ba.

“Đòi nợ thì chắc là cũng biết quy tắc. Làm gì mới sáng ra mà đã tới.” Một tên trong số đó nói. Hắn bước lên phía trước cầm cốc trà của Kỳ Viễn, “Đúng là đồ con bò!”

“Các người đều theo quy tắc này à, đến đòi nợ mà lại bưng cốc trà của người ta đi.”

Kỳ Viễn nói vẻ không vui.

“Không phải tôi đổi thành rượu cho anh. Bây giờ đi là rượu kính, nếu không lát nữa mang rượu xuống là rượu phạt đấy, anh thích uống loại nào?” Một tên hỏi.

“Rượu nào tao cũng uống rồi, nhưng mà vẫn chưa uống qua rượu phạt đâu. Mà nói thế làm tao muốn thử rồi đấy.” Kỳ Viễn đáp với giọng của kẻ liều lĩnh.

“Thế thì chúng tao sẽ để cho mày biết thế nào là rượu phạt.” Một tên nói.

Một tên tiến tới chuẩn bị nắm lấy cổ áo của Kỳ Viễn, hắn định vứt Kỳ Viễn xuống nhà như vứt một con gà.

Kết quả cánh tay ấy đã nắm được cổ áo của Kỳ Viễn, nhưng cũng cánh tay ấy suýt chút nữa là bị bẻ gãy. Cái thứ công phu ấy, chỉ cần xô một cái là hất bắn ra ngoài.

Sau đó Kỳ Viễn cúi chào cung kính ba tên này, rồi khiêm tốn nói: “Chúng ta không nên động chân động tay, nếu có động chân động tay, các anh đông thế này, chắc tôi sẽ chịu thiệt thòi, mà sự việc vẫn chưa được giải quyết, phải tìm một cách để giải quyết ổn thỏa mọi việc. Xin ba vị thông

báo với ông chủ một tiếng, mời ông chủ xuống đây. Tôi muốn đòi tiền mua đậu mà ông chủ các ông nợ nhà đậu phụ Phùng, tôi cũng chẳng muốn mất mạng, mất mạng thì sao mà tiêu tiền được. Các anh thấy cái lý của tôi đúng không nào?” Thì ra là đòi tiền cho nhà đậu phụ Phùng. Tiền đậu phụ thì có đáng là bao? Hơn nữa ba tên đó nhìn thấy Kỷ Viễn có chút võ công, nên không xông lên nữa, một trong số đó chạy lên lầu bẩm báo với Trương Tam Hồ. Trương Tam Hồ đành xuống lầu. Không phải là hắn muốn trả tiền mà hắn muốn xem cái tên đòi nợ cho nhà đậu phụ Phùng ấy rốt cuộc có tài cán gì. Nhìn thấy Kỷ Viễn, Trương Tam Hồ nói: “Mày đến đòi nợ cho nhà đậu phụ Phùng à?”

Kỷ Viễn biết Trương Tam Hồ, anh gõ gõ tay lên mặt bàn rồi nói: “Nhà đậu phụ Phùng đã nói rồi, ông nợ họ mười vạn tệ. Khoản tiền này đối với ông chủ Trương chỉ nhẹ như lông hồng, hôm nay tôi tới đây là muốn nhổ chiếc lông ấy của ông mang về cho nhà đậu phụ Phùng”.

Trương Tam Hồ ngồi trên ghế uống trà mà bọn đệ tử mang tới, vừa uống vừa chép miệng. Hắn hoàn toàn không coi Kỷ Viễn ra gì. Hắn cười “ha ha” rồi nói: “Mày xem đã có ai lấy được tiền từ đây ra chưa?”

Kỷ Viễn trừng mắt nói: “Có đấy!”

“Ai?”

“Tao.”

....

“Hôm nay tao phải lấy được tiền mới đi!” Kỷ Viễn nhìn chăm chăm vào Trương Tam Hồ rồi nói.

“Thế nếu tao không đưa thì sao?” Trương Tam Hồ tỏ ra nhẵn nại, hắn muốn xem kẻ đơn thương độc mã như Kỷ Viễn rốt cuộc có chiêu gì.

Kỷ Viễn chậm rãi đáp: “Ông xem ở dưới lầu chỗ giao nhau giữa con phố Tiểu Tiên Nữ và ngõ Ông Già, có một người không biết là ông có quen hay không?”

Trương Tam Hồ hoàn toàn không muốn nghe những điều mà Kỷ Viễn nói, nhưng lại rất hiếu kì, hẩn dịch cái mông to bè của mình, cầm cốc trà tới bên cửa sổ. Đường phố giờ đã trở nên ồn ào huyên náo, đầy xe taxi, người bán hàng, hay những người đi dạo phố.

Nơi ngã tư giao nhau giữa phố Tiểu Tiên Nữ và ngõ Ông Già, có một chiếc xe đen tuyền. Nhìn thấy cửa sổ tầng năm của quán rượu Hoàng Quan mở ra, nhìn thấy cái đầu to bè như biển hiệu của Trương Tam Hồ, chiếc xe dừng lại, một chàng thanh niên nhảy xuống xe, sau đó chàng trai bế một đứa bé từ trên xe xuống.

Mắt Trương Tam Hồ đột nhiên khựng lại. Đó là bảo vật quý nhất thế gian của Trương Tam Hồ, đứa con trai duy nhất của hắn.

Trương Tam Hồ lấy tất thấy bốn bà vợ, còn chưa kể những người phụ nữ mà hắn trắng hoa bên ngoài, trừ bà tư sinh cho hắn một đứa con trai bị điếc, thì những người đàn bà còn lại đều để lại cho hắn những đứa con nửa nam nửa nữ. Có thể nói đứa con trai bị điếc này của Trương Tam Hồ là cặp mắt của hắn, mà bây giờ lại rơi vào tay một kẻ tạp chủng như Kỷ Viễn.

“Mẹ mày, có tí tiền mà mày định chơi ông à?” Trương Tam Hồ ném cốc trà về phía Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn tránh được cốc trà nhưng không tránh được lũ đệ tử của Trương Tam Hồ từ dưới lầu xông lên. Anh bị chúng tóm lấy cánh tay ấn lên bàn, Trương Tam Hồ cho người túm lấy cổ áo Kỷ Viễn nhấc lên, dấm một dấm vào giữa mũi Kỷ Viễn.

Anh cảm thấy một cảm giác đau điếng thấu tim, máu từ mũi chảy đầm đìa, chảy xuống cả quần áo của anh. Kỷ Viễn đưa tay quệt máu trên mặt,

cười và nói với Trương Tam Hồ: “Mày lo là đúng rồi, nếu mày không lo thì chúng tao đã chẳng tìm công tử nhà mày.”

Bên ngoài chợt vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu như xé ruột xé gan. Sau đó có một vật gì đó được ném từ cửa sổ nhà dưới lên. Một tên nhoài người ra cửa sổ hét lớn: “Ông chủ, ông chủ, chúng cắt tai thiếu gia rồi.”

Hắn còn chưa nói hết câu thì Trương Tam Hồ đã gào lên: “Bảo chúng dừng tay, dừng tay ngay, cái lũ lang thang đáng chết nhà chúng mày, dùng cái thủ đoạn dê hèn như thế. Tao trả tiền mày, tao trả. Đâu phụ Phùng, đúng là chỉ có mày dám động tới con trai tao, tao phải để cho chúng mày chết không toàn thân.”

Trương Tam Hồ vừa nói, vừa nhấc một chiếc ghế từ dưới đất lên lao về phía Kỷ Viễn. Nếu như chiếc ghế ấy mà đập vào đầu Kỷ Viễn thì nửa đời sau này của Kỷ Viễn chắc chỉ có nằm trên giường bệnh mà thôi.

“Từ từ nào, từ từ nào, đừng vội, tao có điều muốn nói với mày.” Kỷ Viễn vội vàng né đòn. Những tên đồng đảng khác lại tóm lấy Kỷ Viễn. Trương Tam Hồ như sắp điên lên: “Mày bảo chúng nó dừng tay ngay.” Vừa nói hắn vừa lấy từ ngăn kéo bên cạnh ra một cục tiền, vứt cho Kỷ Viễn, nhưng tay kia vẫn chưa buông chiếc ghế định đập vào đầu Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn không nhận tiền mà bảo lũ tay sai nhặt vật vừa được ném lên, Kỷ Viễn nói với Trương Tam Hồ: “Mày xem đây là tai lợn, không phải là tai công tử nhà mày đâu.”

Trương Tam Hồ nhìn, đúng là không phải, chiếc tai lợn vẫn còn đầy lông, phía trên dính vài vết máu, hắn cầm thù vứt chiếc tai lợn sang một bên và vứt luôn chiếc ghế ra một góc. Hắn để cho Kỷ Viễn cầm tiền rồi đi. Kỷ Viễn cúi người nhặt tiền, đưa cánh tay áo lên quệt máu trên mặt, khi đi qua chỗ Trương Tam Hồ, anh ghé sát gần tai trương tam Hồ nhẹ nhàng nói:

“Đây là món nợ đầu tiên, món nợ thứ hai chắc không phải là mười vạn mà là một trăm vạn. Ông chủ Trương cứ chuẩn bị tâm lí đi. Lần sau chắc chắn không phải là tai lợn đâu.”

Trương Tam Hồ túm lấy Kỷ Viễn, nhìn khuôn mặt be bét máu của anh, không biết nên đâm phát này vào chỗ nào của mặt Kỷ Viễn, hẳn thực sự căm thù Kỷ Viễn. Có ai lại muốn người khác chửi bới, uy hiếp bên tai mình đâu.

“Tôi có một ý kiến đóng góp với ông chủ Trương, làm thế nào để tránh những vụ đòi nợ đáng chết này.” Kỷ Viễn nói. Khuôn mặt anh đầy máu, nhìn không rõ sắc mặt nhưng anh nhoẻn miệng cười, lộ ra hàm răng trắng. Hàm răng trắng ấy lộ ra trên khuôn mặt lúc này của Kỷ Viễn, nhìn mà thấy phát khiếp.

“Mày nói gì?” Trương Tam Hồ buông tay, chuẩn bị nghe những điều là Kỷ Viễn sắp nói.

“Nghe nói pháp lệnh di dời đã được ban hành bốn lần rồi, ông không đi thì từ nay trở về sau sẽ luôn có những người như tôi tới tìm ông để đòi nợ, căn nhà này của ông chắc cũng đủ bịt miệng những tên đòi nợ như tôi. Nếu ông còn muốn để ra một chút gì đó, thì tốt nhất nên chuyển đi, vừa không ảnh hưởng tới vợ con mà lại còn được một khoản bồi thường không tồi đâu.” Kỷ Viễn nói xong, cũng chẳng đợi Trương Tam Hồ có phản ứng gì, anh vỗ vỗ vai Trương Tam Hồ, đợi hẳn buông cổ áo rồi khệnh khạng đi xuống lầu. Trước khi bước ra cửa, anh còn vào nhà bếp rửa hết vết máu trên mặt, chỉ có điều mũi anh đau quá, chắc là sống mũi gãy rồi, nhưng vì kiếm tiền có bị thương một chút cũng đáng.

Kỷ Viễn lên xe, chiếc xe lập tức vọt đi. Tiểu Ngư với bộ quần áo bò ngồi ở góc xe, cô chăm chăm nhìn vào mặt Kỷ Viễn hồi lâu rồi nói với

người lái xe: “Anh hai, đưa anh tôi tới bệnh viện đã.”

“Bệnh viện cái gì, vẫn còn chưa xong việc đâu.” Kỷ Viễn đáp bằng giọng không vui.

“Đi đi, mặt anh sưng lên rồi đấy.” Người lái xe quay lại nhìn Kỷ Viễn nói.

“Không việc gì cả, tiểu a đầu lắm chuyện.” Kỷ Viễn quay lại nhìn Tiểu Ngư.

“Em tốt nghiệp chuyên ngành y khoa đấy, tuy em chỉ học về y tá thôi nhưng em thấy vết thương của anh không phải trên mặt mà ở sống mũi. Chắc là bị gãy xương sống mũi rồi.” Tiểu Ngư nói một cách nghiêm trọng.

Quả thật sống mũi của Kỷ Viễn gãy thật. Sau khi bác sĩ chụp CT, khuyên anh một tuần sau quay lại để phục hồi, làm phẫu thuật. Kỷ Viễn cảm thấy chán nản, nói: “Vẫn phải làm một tuần nữa cơ à? Ông chẳng làm nữa.”

Nhưng Tiểu Ngư cứ cầu khẩn mãi, cuối cùng thì Kỷ Viễn cũng phải lên bàn phẫu thuật.

Khôi phục lại vị trí ban đầu cho sống mũi thì không thể tiêm thuốc mê. Rất đau! Đau như thể mọi chiếc xương trong mũi anh ta đều bị bác sĩ dùng chiếc kìm sắt của mình, dùng dao mà cứa vào, Kỷ Viễn chỉ muốn đứng phắt dậy và chạy biến đi, nhưng Tiểu Ngư cứ nắm chặt lấy tay anh khiến anh không thể nào thoát ra được.

Bàn tay của phụ nữ vẫn luôn mềm mại như thế, mềm như sợi dây buộc chặt lấy Kỷ Viễn.

Để đánh lạc hướng mình khỏi phải nghĩ tới sự đau đớn, Kỷ Viễn nghĩ tới Cẩm Tú. Anh lấy hết sức để nghĩ tới Cẩm Tú. Cơ thể của Cẩm Tú thật

trắng trẻo, trắng tới lóa mắt. Làn da của Cẩm Tú thật mềm mại, cảm giác mềm mại khi anh chạm lên cơ thể cô, nếu không có thứ nào cột chặt lấy cô thì chắc chắn anh sẽ bị tuột khỏi người cô.

Vậy thì dùng cái gì để cột chặt cô lại? Kỷ Viễn nhắm mắt cảm thấy hơi thở trở nên gấp gáp. Anh đưa hai tay ấn lấy tay Cẩm Tú, cô bé này cũng khỏe đấy chứ, tính khí cũng ngang bướng, cơ thể trơn láng như một chú trạch, nếu không giữ chặt hơn chắc chắn sẽ tuột mất. Anh không chỉ dùng tay mà còn dùng cả chân để giữ lấy Cẩm Tú. Đôi chân anh kẹp lấy hai chân cô. Chỉ có chân và tay thôi thì vẫn chưa đủ, Cẩm Tú vẫn còn cử động, chỉ cần cô cử động nhẹ thôi thì trừ bốn chi của anh ra, các phần cơ thể còn lại chắc chắn có nguy cơ trượt khỏi người Kỷ Viễn. Vậy thì anh sẽ dùng phần giữa cơ thể mình để quấn chặt lấy Cẩm Tú.

Nghĩ tới tuyệt chiêu của mình, khuôn mặt anh trở nên đỏ bừng, hơi thở gấp hơn, khiến sự đau đớn dường như tan biến đi đâu. Chỉ có điều người đang nắm tay anh không phải là Cẩm Tú, nếu không thì anh đã đá văng bác sĩ ra, ghì chặt Cẩm Tú dưới cơ thể mình, dùng tuyệt chiêu để quấn chặt lấy Cẩm Tú.

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Số 83 Ngõ Hồ Điệp

1

Tô Gia Văn ở số 83 ngõ Hồ Điệp lại gọi điện thoại đến, lúc đó đã là chiều tối mấy ngày hôm sau.

Ánh hoàng hôn yếu ớt chiếu vào văn phòng làm việc của Cẩm Tú. Từng cơn gió mùa hè mang theo những luồng khí nóng. Cái hơi nóng cứ quanh quẩn, không khí của buổi chiều tối vẫn nóng như muốn đốt cháy người ta.

Cẩm Tú tắt máy, dọn đồ định về. Ngày mai là cuối tuần, là ngày cô đoàn tụ cùng Kỷ Viễn. Khi nghĩ đến Kỷ Viễn, nghĩ đến hương vị đàn ông, lòng bàn tay cô trở nên nóng dần, trái tim lại trở nên mềm nhũn.

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại trên bàn vang lên.

“Xem chừng cô lại phải tăng ca rồi.” Lịch Tử ở bàn bên cạnh xách túi đứng dậy, trước khi đi không quên chọc cô một câu.

Nếu bản thảo của chuyên mục tâm tình nhiều hơn, chủ biên sẽ giao cho Cẩm Tú phụ trách nửa hoặc cả chuyên mục, nếu vậy tiền lương của cô sẽ cao hơn một chút, tiền thưởng cũng sẽ nhiều hơn. Vì vậy tăng ca để biên tập lại là một chuyện tốt.

“Tôi là Khả Tâm, xin hỏi cô có chuyện gì không?” Cẩm Tú hắng giọng, cố gắng để khi người khác nghe thấy giọng của mình sẽ cảm thấy ấm áp và tin tưởng. Như vậy người ở đầu dây đằng kia mới có thể kể những

chuyện mà họ giấu kín cho cô nghe. Thậm chí còn có người hẹn gặp cô ở một nơi nào đó để nói chuyện.

“Em là Tô Gia Văn, em muốn gặp mặt chị rồi nói chuyện.” Cô gái trong điện thoại nói.

Giọng nói của cô gái lạnh lùng, lạnh đến mức giống như băng, khiến người nghe thấy như trong tai họ cũng có cảm giác lạnh lẽo.

Tô Gia Văn, đó là Tô Gia Văn ở số 83 ngõ Hồ Điệp! Cẩm Tú nhận ra giọng của cô gái chính là Tô Gia Văn ở số 83 ngõ Hồ Điệp, người mà trước đây rất lâu đã từng tâm sự những chuyện riêng tư của cô qua đường dây nóng của chương trình.

“Trước đây chúng ta đã từng nói chuyện với nhau, hôm trước em uống say, cũng gọi điện cho chị. Em là Tô Gia Văn ở số 83 ngõ Hồ Điệp, nhưng chúng ta vẫn chưa gặp nhau bao giờ.” Giọng nói của Tô Gia Văn không cao không thấp, nhẹ nhàng, hơi nhanh. Nhưng ngữ điệu rất thoải mái, Cẩm Tú cảm nhận được điều đó qua điện thoại.

Giọng nói của cô ấy khiến Cẩm Tú tin rằng cô ấy là một cô gái có chính kiến, chỉ là việc nhà khó xử, bị vướng vào mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, ngay cả người phụ nữ giỏi giang đến thế nào cũng sẽ thấy đau đầu.

“Các kỳ báo của chị em đều theo dõi, chuyên mục tâm tình em không bỏ sót trang nào, nhưng em thấy câu chuyện của họ không thâm thúy bằng chuyện của em.”

Tô Gia Văn dùng hai chữ “thâm thúy”. lẽ ra phải nói bằng một giọng căm phẫn nhưng Tô Gia Văn lại rất bình tĩnh, mỗi chữ cô nói ra giống như tiếng kim loại va đập vào nhau phát ra vậ.

“cám ơn em đã quan tâm đến chuyên mục của chị. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu đây?”

Cầm Tú chấp nhận lời mời của Tô Gia Văn. Nói thực, cô rất đồng cảm với Tô gia Văn, và cũng rất hiếu kì. Tâm sự khi gặp mặt và qua điện thoại là hai chuyện khác nhau, nói chuyện qua điện thoại sẽ không biết được biểu hiện của người kia như thế nào, nhưng khi nói chuyện trực tiếp sẽ dễ dàng hơn trong việc giao tiếp giữa hai người, và cũng dễ dàng hơn cho người kia bộc bạch những tâm sự của mình.

“Thần Mật thạch nhé, nơi đó yên tĩnh.” Tô Gia Văn nói tên một địa điểm, cô nói rõ ràng, mạnh mẽ, dường như không cho phép Cầm Tú từ chối.

Đa số địa điểm là do người muốn tâm sự chọn, trước đó họ sẽ gọi điện thoại đến hỏi ý kiến của Cầm Tú, hỏi cô thích chỗ nào. Nhưng Cầm Tú luôn dành sự lựa chọn cho người kia, để họ chọn một nơi mà họ thích, như vậy sẽ tốt cho tâm trạng của người muốn tâm sự.

Tô Gia Văn không hỏi ý kiến của Cầm Tú mà đã quyết định chọn một địa điểm. Nơi Tô Gia Văn chọn hơi đặc biệt, Thần Mật Thạch, đó là một nơi mọi người đến để tắm. Những cuộc hẹn trước đây đều là ở những quán café hoặc quán trà, còn Thần Mật Thạch thì đây là lần đầu tiên.

Đến Thần Mật Thạch, xem chừng họ sẽ có một buổi nói chuyện thực sự cởi mở thật lòng, bởi vì khi đến chỗ như thế ai cũng sẽ trút bỏ tất cả cái vỏ bọc của mình.

Tô Gia Văn, cô gái này rất đặc biệt. Vì vậy Cầm Tú đặt rất nhiều hi vọng vào lần gặp mặt này.

Khi Cầm Tú đến Thần Mật Thạch, cô không nhìn thấy Tô Gia Văn đợi cô ở đại sảnh. Các đôi trai gái đang vội vàng đi vào khu tắm. Không có cô gái nào ngồi một mình như đang đợi ai đó cả. Cầm Tú ngồi đợi trên sofa

của đại sảnh, Tô Gia Văn vẫn chưa xuất hiện. Cẩm Tú nhìn đồng hồ, quá giờ hẹn nửa tiếng, lúc này gọi điện thoại thì cũng không thể nói là bất lịch sự nữa rồi.

“Em đến rồi, em đang trong khu tắm.” Tô Gia Văn nói.

Thì ra cô ấy đã đến từ lâu, chắc hẳn cũng tôn trọng quy tắc không gọi điện thoại giục người khác trong lần đầu gặp mặt, vì vậy cô ấy cũng không gọi cho Cẩm Tú.

Hai người chỉ hẹn nhau thời gian và địa điểm mà không nói thứ gì để làm hiệu. Nhưng trong phòng tắm thì có thể cần thứ gì được? để nhận ra Tô Gia Văn trong những cô gái kia phải có một con mắt rất tinh, nhưng quan trọng hơn là phải có duyên với nhau.

“Chị không thấy em trong đại sảnh, chị sẽ vào ngay.” Vừa nghĩ rằng hai người phụ nữ hẹn nhau trong tư thế ăn mặc kiểu này, đúng là có cảm giác thân thiết là lạ, Cẩm Tú bất giác mỉm cười. Cô Tô Gia Văn này cũng khá thú vị vì đã chọn nơi này để gặp mặt.

Đến khu tắm, Cẩm Tú nhanh chóng trút bỏ quần áo, rồi bước vào. Trong đó có năm người phụ nữ, Cẩm Tú nhìn qua năm cô gái này không thấy ai có vẻ như đang chờ người khác. Trong đó có hai người là mẹ con, hai người khác chắc chắn là bạn bè, thỉnh thoảng họ nói chuyện với nhau, chỉ còn lại một người, cô ta cũng không nhìn Cẩm Tú. Cẩm Tú nghĩ đây cũng không phải là Tô Gia Văn mà cô cần tìm. Trong lòng có chút nghi hoặc. Ba phút trước, cô ta còn nói cô ta trong khu tắm, rõ ràng biết Cẩm Tú sắp đến, sao lại không có ở đây chứ? Hay là có việc gì gấp nên đã đi rồi?

Cẩm Tú chọn một chỗ để đứng. Nước song sánh đập vào lưng cô. Dạo này lưng cô đau ê ẩm, cô nghĩ là do thời gian làm chuyện đó với Kỷ Viễn quá dài. Lúc đó không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy hạnh phúc, nhưng sau

đó, nhất là ở lần thứ hai toàn thân cô ê ẩm, lưng cô thấy nặng trĩu, khắp người hễ chạm vào là đau.

2

Một cô gái từ khu tắm hoa sen đi tới. Cô gái đó khoảng hai bảy, hai tám tuổi, điệu bộ tinh tế, ánh mắt sáng, tóc dài đến gấu áo, một chiếc kẹp tóc màu ngọc kẹp hờ hững phía sau, để lộ ra vầng trán đầy đặn và đôi tai dày, khuôn mặt cô hiện lên những nét nổi bật, rất có cá tính, dáng người cao, khi đứng trước Cẩm Tú, bất giác cô như ưỡn người cao hơn.

“Em là Tô gia Văn phải không?” Cẩm Tú hỏi.

“Còn chị là chị Khả Tâm.” Cô gái nói một cách chắc chắn.

Họ nhìn nhau và cười. Tô Gia Văn ở trong khu tắm hoa sen từ rất sớm, khi Cẩm Tú vào khu tắm bồn, thực ra cô đã đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát Cẩm Tú. Đây là cô gái biết tính toán, và biết suy nghĩ. Những suy nghĩ cực đoan, giận dữ và nỗi buồn rầu của cô cách đây một tuần đã không còn để lại vết tích gì trên khuôn mặt cô. Bây giờ phong thái của cô rất nhẹ nhàng, trước Cẩm Tú, mỉm cười bình thản.

Cẩm Tú cười, có vẻ như giọng nói không thể giúp cô đoán hết được bản chất của người phụ nữ này, nên cô đành phải dựa vào những gì mà cô thấy

“Nước ở đây rất sạch, vì vậy nên em mới mời chị đến đây.” Tô Gia Văn nói, cô ấy chọn một chỗ đối diện với Cẩm Tú và đứng ở đó. Sóng nước vỗ vào người cô, hai tay bám vào lan can, toàn thân giống như một cánh buồm, những ngọn sóng từ sau lưng cô rồi lại giội vào Cẩm Tú.

“Nước ấm rất dễ chịu, nhưng có hai khu tắm không thích lắm.” Cẩm Tú tiếp lời Tô Gia Văn, nhưng cũng nói ra kinh nghiệm của mình. “Khu tắm vịnh và khu tập thể dục của những người giàu có thực sự không tồi, có

cơ hội em thử đi xem, không khí ở đó cũng rất thích hợp với việc tập thể dục.”

Tô Gia Văn chấp nhận lời đề nghị của Cẩm Tú, nói là ngày mai sẽ đi thử. “Bụng em lại béo rồi, em ghét nhất là mỡ bụng, thấy buồn nôn vì nó.” Cô ấy nói.

Cẩm Tú thấy Tô Gia Văn rất chú ý đến vóc dáng của mình. Gặp Cẩm Tú chưa đầy ba phút mà cô liên tục nhìn vào người Cẩm Tú. Ánh mắt cô nếu không dừng lại ở ngực Cẩm Tú thì sẽ là bụng hoặc đùi cô. Thậm chí khi Cẩm Tú bị những ngọn sóng vỗ lại từ phía sau, Tô Gia Văn còn đặc biệt chú ý nhìn vào lưng và mông cô.

Ánh mắt Tô gia Văn rất bình thản, không chút gợn sóng. Vì vậy Cẩm Tú không hề nghĩ cô ta thế này thế nọ. Tô Gia Văn đặc biệt chú ý đến cơ thể người khác và bản thân mình, cũng chỉ nói rằng cô ấy quá quan tâm đến ngoại hình, cô ấy là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Hai người tắm xong mặc quần áo tắm đến nghỉ ở đại sảnh. Tô Gia Văn chọn hai chỗ góc trong cùng, ở chỗ đó nói chuyện sẽ không ảnh hưởng đến người khác.

Tô Gia Văn còn chưa ngồi hẳn xuống đã dặn người phục vụ gọi hai người massage đến, và gọi một ấm trà hoa cúc. Nhìn cô ung dung và thành thực khi làm những việc đó là biết cô hay đến nơi này. Còn nhớ trước đây hình như Phương Gia Viễn đã từng nói với Cẩm Tú cô làm maketting cho một công ty bảo hiểm, khi ký được một hợp đồng bảo hiểm là cô đủ tiền ăn trong nửa năm. Với công việc đó thì hưởng thụ là một chuyện không khó hiểu.

“Trà hoa cúc có tác dụng thanh phổi, tốt cho nhịp thở, phụ nữ nên uống nhiều một chút.” Đang nằm trên ghế, Tô Gia Văn đứng dậy rót trà, ném thử một ngụm, rồi để trên bàn. Động tác của cô nhẹ nhàng, nếu như

trước đây chưa từng nói chuyện qua điện thoại với cô ta Cẩm Tú sẽ không thể nghĩ rằng cô ta là Tô Gia Văn ở số 83 ngõ Hồ Điệp đang muốn chết kia là một người.

“Ở những chỗ như thế này rất thích hợp để nói chuyện.” Cẩm Tú cũng uống một hớp trà.

Tô Gia Văn dường như không vội gì tâm sự với Cẩm Tú, hình như cô ấy muốn tận hưởng những phút giây như thế này.

Hai người đàn ông massage đi đến. một người mang số 45, một người mang số 18. Người massage cho Cẩm Tú chắc không quá hai lăm, hai sáu tuổi, cũng tầm tuổi như Cẩm Tú. Cẩm Tú hơi xấu hổ khi để anh ta massage cho mình, với cô đây là lần đầu tiên. Cô không quen, trừ Kỷ Viễn, và hai người bạn cùng phòng, chưa có người thứ tư nào chạm vào người cô thế này. Nhưng cô không muốn để cho Tô Gia Văn cười mình, nên đành nói với người mang số 18: “Chỉ có cô ấy cần massage thôi, hôm nay tôi thấy hơi khó chịu.”

Anh ta không nhìn Cẩm Tú, mà đưa mắt nhìn sang Tô Gia Văn.

Tô Gia Văn dặn: “Anh nhẹ tay một chút, chắc là bạn tôi không thường xuyên tới đây, nhờ anh cả đấy.”

Hai người họ dường như không để ý đến lời của Cẩm Tú.

Cẩm Tú vẫn muốn từ chối, nhưng người mang số 18 kia nhắc chân cẩm Tú lên bắt đầu xoa bóp. Cô đành từ bỏ quyết định của mình, nhưng trong lòng cảm thấy không thoải mái. Tô Gia Văn hơi mạnh mẽ, nếu như ở bên cạnh đàn ông cô cũng như thế này thì trừ phi người đàn ông đó giống như cục bột, cái gì cũng nghe theo cô ta, nếu không họ đã không thể sống nổi với nhau.

Trong khoảnh khắc đó, trước mắt cô hiện lên khuôn mặt của Quách Trường An. Anh ta tự ý bắt cô ăn ngao, ăn mì lạnh, còn ngăn không cho cô ăn bánh bao. Hai người này nếu họ sống cùng nhau thì quả là một sự kết hợp “tuyệt hảo”, “khói lửa chiến tranh” sẽ bao trùm lên cuộc sống của họ, mỗi ngày sẽ là một “trận chiến”

Điện thoại của Tô Gia Văn reo, cô lôi máy ra nghe: “Không đi được, ba đồng cũng không đi được, hôm nay không có hứng. Nếu tôi mà không có hứng chơi bài thì nhất định sẽ thua. Mà vụ làm ăn nào tôi biết mình thua thì tôi chắc chắn không làm.” Tô Gia Văn nói nhỏ trong điện thoại.

Nhưng giọng của Tô Gia Văn rất đặc biệt. Từng chữ từng chữ giống như từng giọt nước suối nhỏ rót vào tai Cẩm Tú. Giọng nói này cho thấy cô ta là một người rất có chính kiến, không dễ bị người khác làm dao động.

Vì phụ trách chuyên mục hôn nhân gia đình nên Cẩm Tú cũng nhớ được một số cách để hai vợ chồng chung sống với nhau. Trong một gia đình chỉ có thể có một người lên tiếng quyết định, hai con hổ không thể ở chung một núi, nếu như không phải chồng nhường vợ thì vợ phải nhường chồng, nếu không cuộc sống gia đình sẽ rất ngăn ngùi, thậm chí sẽ không thể duy trì được quá nửa năm.

Chỉ có thời gian, không gian mới có thể thể hiện được cái gọi là đạo lý và công bằng, ở những nơi khác, đặc biệt là cuộc sống gia đình cũng không thể nào thể hiện được bốn chữ ấy. bây giờ “luật rừng” được coi là sức mạnh trong các cuộc tranh chấp trong giới kinh doanh, giữa hai vợ chồng cũng như vậy, không phải anh phục tùng tôi thì tôi phải phục tùng anh, nếu không “chiến tranh” không dứt, cho đến khi một bên phục tùng bên kia hoặc là họ sẽ phải li hôn.

Nhìn hành động của Tô Gia Văn, nghe tiếng nói của cô, không biết chồng cô ta là người như thế nào, chắc là không quá độc đoán, nếu không

thì không dám giấu mẹ mà chạy trốn cùng vợ, mà còn thuận theo ý bà đi tìm một cô bồ nào đó.

“Lão A tới rồi sao? Vậy thì để anh ấy đợi đi. Theo đuổi phụ nữ, nếu không biết chờ đợi, thì con theo đuổi ai. Tranh thủ về nhà mà ôm bà vợ của anh ta đi. ở đây, tôi có cả mỹ nữ, cả những mỹ nam, đương nhiên là vui rồi.” Tô Gia Văn bắt đầu tán tỉnh ve vãn người trong điện thoại. Nhắc tới mấy chàng mỹ nam, cô liếc mắt nhìn nhân viên massage số 45 đang mát xa cho cô.

Cầm Tú nhìn thấy rõ ràng ánh mắt ấy. Ánh mắt của Tô Gia Văn không gì sánh kịp. dường như mọi chàng trai trên thế gian này khi bắt gặp ánh mắt ấy đều thất bại thảm hại, đều lập tức hạ vũ khí đầu hàng.

Chàng trai số 45 dường như rùng mình, sợ rằng Tô Gia Văn cứ nhìn anh ta như thế, anh sẽ không thể nào chú tâm vào công việc.

“Cuộc sống của tôi sung sướng như tiên, đẹp lắm, đẹp từ tâm hồn cho tới vẻ bề ngoài, ngưỡng mộ không, nếu ngưỡng mộ thì đến đây đi. Có một mỹ nhân và hai anh chàng đẹp trai ở đây, xem anh có điểm phúc không nào.” Dường như người ở bên kia là lão A.

Tô Gia Văn vừa tán tỉnh người trong điện thoại vừa chọc ghẹo nhân viên massage số 45. khi nhân viên số 45 massage chân cho cô, Tô Gia Văn cố ý không để anh ta làm. Đôi chân cô trắng ngần, thon dài, mềm mại đầy sức sống.

Chốc chốc số 45 lại đưa tay nhắc đôi chân của Tô Gia Văn lên, đặt vào trong lòng bàn tay và tiếp tục xoa bóp.

Cảnh tượng ấy hiển hiện trước mắt Cầm Tú, Cầm Tú cảm thấy có phần quá đáng. Nếu là cô, cô sẽ không làm thế.

Khi số 18 massage từ chân lên tới đầu gối, Cẩm Tú đã thấy khoảng cách giữa mình và người đàn ông đó quá gần. Khi số 18 đưa tay massage lên đùi cô, cô lập tức hạ chân xuống.

“Anh chỉ cần massage phần chân bên dưới là được rồi.” Cẩm Tú nói nhưng trong lòng vẫn sợ Tô Gia Văn nghĩ cô là quá bảo thủ, quá hiền lành, thế nên cô bèn nói: “Phần chân bên dưới của tôi máu lưu thông không đều, bác sĩ khuyên tôi phải massage phần bắp chân nhiều.”

Số 18 lại chuyển tay xuống phần bắp chân của Cẩm Tú.

Căn phòng có phần u ám, nhìn không rõ mặt người đối diện, những biểu hiện tình cảm trên khuôn mặt người khác lại càng mơ hồ hơn. Cẩm Tú nhìn không rõ sắc mặt của số 18, nhưng cô luôn có cảm giác dường như bàn tay massage của anh ta không được đều như lúc nãy.

Trong phòng treo vài chiếc tivi màn hình phẳng, những người ngồi nghỉ ngơi ở đây, người thì ngủ, người thì đang massage, người thì đang sửa móng chân móng tay, người lại đang xem tivi. Cảnh trên tivi lúc thì ban ngày, lúc thì đêm khuya. Khi trên màn hình xuất hiện cảnh ban ngày, ánh sáng hắt ra từ tivi soi sáng hơn căn phòng trong giây lát, trong khoảnh khắc ấy có thể nhìn rõ vẻ mặt của từng người.

Khi Cẩm Tú bảo số 18 massage phần bắp chân cho cô thì ánh sáng trên tivi hắt lại. Cẩm Tú nhìn thấy rõ vẻ ngượng ngùng trên khuôn mặt số 18, nhưng dường như vẫn có một chút khinh thường trên khuôn mặt ấy. Còn vẻ mặt của Tô Gia Văn là vẻ khiêu khích, ngạo mạn, ngang ngược, trên khuôn mặt của nhân viên số 45, thì hiện rõ vẻ vui mừng. Tuy ánh sáng chỉ lóe sáng lên trong giây lát rồi lại nhanh chóng bị bóng tối bao trùm, nhưng nó như lưỡi dao khắc vào kí ức Cẩm Tú. Đặc biệt là những nét biểu cảm trên khuôn mặt của Tô Gia Văn đã thay đổi đột ngột, sự thay đổi đột ngột chính là những sắc thái tình cảm bao trùm lên vẻ mặt của Tô Gia Văn.

Những sắc thái tình cảm ấy rốt cuộc là gì? Căm hận? trêu đùa? Không biết chừng là sự tổng hợp của tất cả những trạng thái tình cảm này.

Thái độ của hai nhân viên massage này cũng khiến cảm xúc trong Cẩm Tú thay đổi. Những ý nghĩ thơ ngây trong cô cũng biến mất. Để thử nghiệm phán đoán của mình, Cẩm Tú đã bảo nhân viên số 18 massage phần vai cho cô. Đôi tay của người đàn ông số 18 đưa lên đôi vai cô, ngón tay anh ta như vô tình lướt qua ngực của Cẩm Tú.

Cẩm Tú cảm thấy không thoải mái, không phải chỉ bởi vì cô bị tên 18 đó sàm sỡ, mà vì cô đã nhìn rõ bản chất của người đàn ông này, nhìn rõ bản chất của nghề massage. Cô cố gắng dùng giọng lạnh lùng và không thể hiện bất cứ cảm xúc nào để nói với số 18: “Phiền anh cho tôi một bình trà xanh.”

Số 18 nhẹ nhàng rời khỏi vị trí. Cẩm Tú thở phào. Trước mặt người nhân viên massage đó cô cảm thấy rất căng thẳng, bởi cô cảm nhận rất rõ ánh mắt sáng quắc của một con thú đang nhìn cô.

Còn Tô Gia văn như cá gặp nước, cả Tô Gia Văn và nhân viên massage đều thoải mái đùa cợt nhau như đang tắm trong gió xuân.

Massage hết một bài cần khoảng một tiếng. Cuối cùng cũng qua một tiếng kinh hoàng đó. Cẩm Tú cảm thấy mình có chút gì đó hơi cổ hủ, hơi bảo thủ, hơi ấu trĩ. Trước mặt Tô Gia Văn, cô thực sự rất ấu trĩ, ngây thơ, nhưng trong trường hợp này, cô không hi vọng mình trở nên quá thành thực.

“Anh đẹp trai năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Tô Gia văn vẫn đùa cợt với số 45.

“Tuổi của phụ nữ không tiện để nói cho người khác đúng không?” Giọng điệu số 45 đã không còn giống giọng điệu của nhân viên với khách hàng nữa, mà là giọng điệu khi một chàng trai nói chuyện với một phụ nữ.

“Để em đoán xem, chắc anh chỉ hai lăm thôi.” Tô Gia Văn nói.

“Tại sao lại đoán là hai lăm?” số 45 hỏi.

“Hai lăm tuổi là giai đoạn tuyệt vời nhất của một người đàn ông, anh có nghĩ thế không? Bây giờ mọi phần trên cơ thể anh đều đang ở giai đoạn tuyệt vời nhất.” Tô Gia Văn nói, ánh mắt thăm dò số 45.

Trời ạ, ánh mắt ấy ánh lên sự nóng bỏng.

Cầm Tú không dám nhìn, thậm chí là không dám nghe. Tô Gia Văn bây giờ không phải là người đã tâm sự với cô đó sao, sao giờ đây cô ta lại tỏ thái độ trêu ghẹo cả nhân viên massage.

Khi nhân viên massage thu dọn dụng cụ và chuẩn bị đi, Tô Gia Văn đột nhiên nói: “Chúng ta đi tắm nhé, mười phút sau anh đặt phòng rồi gọi điện cho tôi, nhớ đặt căn phòng to một chút, tôi không thích phòng nhỏ.”

Khi Tô Gia Văn nói những điều này như thể một lát nữa chúng tôi vẫn cần massage, chỉ có điều lần massage này chắc không giống như lần vừa rồi. Lần này chắc là phải cởi hết quần áo ra mất. Câu nói của Tô Gia Văn khiến Cầm Tú kinh ngạc đến sững người. Khi hai nhân viên massage đi khỏi đó, Tô Gia Văn nhắc chén trà lên, chậm chậm thưởng thức, cô đặt chén trà xuống, ánh mắt đen láy nhìn về phía Cầm Tú. Trong bóng tối, Cầm Tú chỉ thấy tiếng nói nhẹ nhàng của Tô Gia Văn, “Đợi em một chút, em đi tắm cái đã, chỉ một lát thôi rồi em sẽ quay lại.”

Tô Gia Văn ngồi dậy một cách tao nhã rồi lướt nhẹ qua chỗ Cầm Tú. Tô Gia Văn đang đi đôi dép mà cô mang tới, không phải là dép trong phòng tắm. Tô Gia Văn đi trên tấm thảm nên không nghe thấy tiếng động gì. Cô nhẹ nhàng lướt qua tựa như một u hồn vậy. Nhưng khi Tô Gia Văn đi qua chỗ Cầm Tú, Tô Gia Văn đưa một tay lên ấn nhẹ vào vai Cầm Tú. Ý muốn nói Cầm Tú hãy yên tâm, đợi một lát, cô sẽ nhanh chóng quay lại.

Tô Gia Văn rời khỏi căn phòng, bóng cô nhanh chóng mất hút sau cánh cửa, nhưng hương thơm trên người cô vẫn còn phảng phất, rất lâu sau đó mùi hương ấy vẫn còn, khiến Cẩm Tú cảm thấy như ánh mắt, khuôn mặt và sắc thái biểu cảm của Tô Gia Văn vẫn đang hiển hiện trước mắt.

3

Cẩm Tú bị Tô Gia Văn tác động không ít, tâm hồn cô như vừa trải qua một trận động đất, cô muốn tìm ngay một người để tâm sự. Bởi thế cô bèn gọi điện cho Kỷ Viễn. Điện thoại đổ chuông một hồi lâu mà không thấy Kỷ Viễn nghe máy.

Hai người đã hẹn trước với nhau, mỗi ngày sẽ gọi một cuộc điện thoại và gửi một tin nhắn. Thông thường buổi sáng khi thức dậy, Cẩm Tú sẽ nhắn tin cho Kỷ Viễn, Kỷ Viễn cũng sẽ trả lời tin nhắn đó của cô. Nội dung đa phần là: “Baby, baby nhớ anh rồi đấy.”, “Anh yêu đã dậy chưa?”, hoặc là câu chào buổi sáng. Buổi tối Kỷ Viễn sẽ gọi điện cho cô, hỏi cô ăn cơm chưa, muốn ăn gì, sau đó anh sẽ nói với Cẩm Tú rằng cuối tuần anh sẽ đưa em đi ăn nhé.

Những thứ mà Cẩm Tú thích ăn đều không quá đắt, lúc nào Cẩm Tú cũng nghĩ tới phải làm sao để hợp với túi tiền của Kỷ Viễn, chứ không phải cô ăn theo sở thích của mình. Một tin nhắn, một cuộc điện thoại đó là cuộc sống của vợ chồng cô và Kỷ Viễn. Đọc sách, viết bản thảo, tập thể dục, thời gian rảnh rỗi của cô đều đã được lên kế hoạch đầy ắp. Kỷ Viễn cũng thế, anh đang chuẩn bị cho kỳ thi, thi đủ thứ, anh đang nỗ lực vì muốn được thăng quan, muốn được đề bạt.

Điện thoại vang lên một hồi lâu, Kỷ Viễn mới nhấc máy.

“Có việc gì thế?” Giọng của Kỷ Viễn không bình tĩnh lắm, cũng không thân mật, hình như đang có việc gì rất vội, nghe giọng Kỷ Viễn lúc

này như thế cuộc điện thoại của Cẩm Tú đã làm phiền tới công việc hiện tại mà anh đang làm.

“Không có việc gì thì không được gọi cho anh sao?” Cẩm Tú hậm hực.

Cô nhìn đồng hồ, đã chín rưỡi tối. Đối với một nhân viên văn phòng. Đáng lẽ giờ này đã phải chuẩn bị đi ngủ rồi mới đúng, có thể thì hôm sau mới có tinh thần đi làm. Giọng của Kỷ Viễn rất rõ ràng, chứng tỏ anh vẫn chưa chuẩn bị đi ngủ, dường như cũng không phải đang làm việc gì đó nhẹ nhàng, như đọc sách chẳng hạn, rốt cuộc Kỷ Viễn đang làm gì?

“Nếu không có việc gì thì đừng lúc nào cũng gọi điện như thế, nghe nói cước điện thoại lại tăng rồi đấy.” Tuy Kỷ Viễn đang nói đùa, nhưng với một người nhạy cảm với âm thanh như Cẩm Tú, cô vẫn có thể nhận ra sự chán nản trong giọng nói của anh.

Việc gì lại khiến Kỷ Viễn chán nản khi nhận được điện thoại của vợ trong khi mấy ngày anh mới gặp một lần? câu hỏi ấy cứ xoáy lấy cô, cô nửa đùa nửa thật nói với Kỷ Viễn: “Anh sợ tốn tiền hay là sợ em làm ảnh hưởng tới thời gian bí mật của anh thế. Bên cạnh anh không phải là có con bé nào đấy chứ?”

Cô vừa dứt lời, thì nghe thấy tiếng vọng lại từ đầu dây bên kia: “Anh, người ta đang gọi anh đấy, anh lên đi.”

Lúc đầu mới nghe giọng nói này, cô cũng không để ý, bởi cô chỉ để ý tới Kỷ Viễn. Kỷ Viễn không trả lời câu hỏi của Cẩm Tú, chỉ cười và đáp: “Em cứ đợi đấy, đợi lần sau anh gặp được em thì em xem anh sẽ trừng trị em như thế nào?”

Cuộc trò chuyện kết thúc ở đây một cách đầy bịn rịn, lưu luyến. Hai người họ cúp máy trong cảm giác ngọt ngào của tình yêu. Nhưng vừa đặt

điện thoại xuống, Cẩm Tú có cảm giác có điều gì đó rất kỳ quặc. Là giọng nói của người con gái ở chỗ Kỷ Viễn mang tới cho cô cảm giác ấy.

Câu nói của người con gái đó cho thấy mối quan hệ giữa cô ta và Kỷ Viễn rất thân quen, rất gần gũi. ở gần nhau lúc đêm khuya thế này thì càng chứng tỏ mối quan hệ thân thiết giữa Kỷ Viễn và người con gái đó. Mà giọng nói ấy nghe rất quen? Đường như Cẩm Tú đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải?

Nhất thời, Cẩm Tú không nhớ ra được giọng nói ấy là của ai.

Càng ở trong những thời điểm quan trọng, càng dễ mắc sai lầm. Tại của Cẩm Tú vốn rất nhạy cảm, nhưng tối này cô lại không nhớ ra được giọng nói ấy. Cảm giác nghi ngờ, mơ hồ cứ bao trùm lấy cô, khiến cô cảm thấy bất an. Cô lại nhắc điện thoại lên gọi lại cho Kỷ Viễn. Kỷ Viễn đã tắt máy. Nghe tiếng tút tút trống rỗng vang lên trong điện thoại khiến cảm giác bất an mơ hồ trong lòng Cẩm Tú càng dâng trào.

Tivi trong phòng đã chuyển sang cảnh ban ngày, căn phòng bừng sáng trong giây lát. Cẩm Tú dường như nhận ra khuôn mặt quen thuộc trên ghế nằm phía xa. Chăm chú nhìn một lúc, cô nhận ra đó là lão Hắc, vị hôn phu của Tả Thi Giao.

Cuộc hôn nhân của Tả Thi Giao đã có tác động không nhỏ tới Cẩm Tú. Nhìn thấy người bạn thân thiết của mình hạnh phúc, cô cảm thấy vui, nhưng cũng cảm thấy xót xa. Không thể so sánh giữa người với người, cho dù trong phương tiện tình cảm hay tiền bạc, thứ thuộc về bạn chứng tỏ bạn có duyên với nó, những thứ không thuộc về bạn, sẽ mãi mãi không thuộc về bạn. Bởi thế tốt nhất đừng hy vọng.

Lão hắc không nhìn thấy cô, anh đang nói gì đó với người đàn ông ngồi đối diện, hai người đang nói chuyện rất vui vẻ, chốc chốc họ lại cười với nhau.

Người đàn ông kia có vẻ đẹp khôi ngô, thanh tú. Mũi cao, mắt sâu, một người đàn ông điềm đạm, trước mặt lão Hắc, ánh mắt anh ta như đang cười. Tiếng cười phát ra đều là tiếng cười của lão Hắc.

Nếu đàn ông bàn chuyện làm ăn mà có thể hòa hợp với nhau như thế, thì chắc chắn hai bên đều thành công. Cầm Tú nghĩ, nếu người đàn ông kia biến thành một người phụ nữ, thì cuộc trò chuyện giữa họ chắc chắn sẽ bị coi là một cuộc hẹn hò bí mật.

“Có phải là chị không quen với những điều em làm không?” Tô Gia Văn đi một lát rồi quay lại ngay, cô hạ thấp giọng nói với Cầm Tú. Trong khi Cầm Tú vẫn còn nghĩ xem nên đáp lại thế nào thì Tô Gia Văn đã tự trả lời.

“Em vốn muốn kể cho chị, nhưng sau lại thôi, dùng hành động để kể cho chị thấy sẽ tốt hơn, chân thực hơn. Cuộc sống của em là như thế đấy, cuộc sống ở ngoại ô quá đổi bình yên, chỉ có tiếng xe chạy qua chạy lại, tiếng rao đơn điệu của bà bán hạt dẻ, ngoài ra không còn bất cứ âm thanh nào khác. Ở chỗ của chồng và mẹ chồng em, em không có được niềm vui, bởi thế em ra ngoài để tìm kiếm niềm vui cho riêng mình. Chỉ cần cảm thấy vui vẻ là em sẽ làm. Bởi với em chẳng có gì là em cần kiêng kị, cũng không có gì đúng sai, nên hay không nên mà chỉ là thích hay không thích.” Tô Gia Văn nói một cách rất thoải mái, còn Cầm Tú lại cảm thấy hơi ngượng.

“Mỗi người đều có một cách sống riêng, có lẽ chị sẽ không sống theo cách của em, nhưng chị cũng không phản đối.” Cầm Tú đáp

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Toan Tính

1

Quách TRường An dường như đã lâu lắm rồi không lên giường cùng với phụ nữ nào.

Rốt cuộc đã bao lâu? Không còn nhớ nữa. Không phải anh ta không muốn làm chuyện đó với phụ nữ, mà vì anh ta không muốn làm chuyện đó với vợ anh.

Năm nay, anh ta hai mươi bảy tuổi, cái tuổi mà người đàn ông sung sức nhất, và muốn làm chuyện ân ái nhất, nhưng anh ta lại không muốn làm chuyện đó với vợ mình.

Chuyện “yêu đương” với vợ dường như là một ác mộng với anh ta. Cơn ác mộng ấy là bởi anh đã nhìn trộm thấy một cảnh tượng dâm dăng. Không phải là nhìn trộm người khác, mà là nhìn trộm chính người vợ của mình.

Tối hôm đó anh đã phạm một sai lầm chết người. Tối đó, đáng lý ra anh phải trực đêm, nhưng đến gần giờ trực ban, anh đã xin phép cấp trên cho nghỉ để về nhà. Về nhà để làm gì, lúc này anh không còn nhớ lý do nữa, dù sao cũng là về nhà, về nhà của mình thì cần gì lý do.

Khi anh về đến nhà, đồng hồ trên tay đã chỉ mười hai giờ đêm. Anh tưởng tượng người vợ xinh đẹp của mình lúc ấy đang ngủ trên chiếc giường mềm mại, chiếc giường rất rộng, rất thoải mái. Anh có thể đặt mình lên giường, rồi khẽ gọi vợ. chiếc giường sẽ giống như con thuyền chòng chành,

ôm trọn lấy hai người, rồi sau đó đưa họ đi du ngoạn trên biển, những con sóng miên man vỗ vào mạn thuyền. đó là cảm giác lắc lư khiến tâm hồn bay bổng...

Tưởng tượng đến dư vị ấy, đôi môi có cảm giác ngọt ngào, thôi thúc anh về nhà. Mở cửa, không có động tĩnh gì, anh nghĩ vợ đang say giấc. cánh tay trắng nõn nà đang thò ra khỏi chăn, mái tóc đen bóng đang thả bồng bềnh trên chiếc gối màu hồng. Chiếc gối cuộn quanh người cô. Đó là điều tất nhiên. Những đêm anh trực ban không về, người vợ chỉ có thể ôm chiếc gối ôm mà ngủ.

Nghĩ đến đó, anh cảm thấy chút áy náy. Một người đàn ông không thể hàng đêm ở bên cạnh vợ là rất đáng trách, không thể ôm vợ vào lòng mỗi đêm là điều đáng trách. Vì thế anh bước nhẹ nhẹ, sợ làm vợ tỉnh giấc, sợ làm vợ giật mình. Anh cảm thấy chút hối hận vì về nhà mà không gọi điện thông báo cho cô một tiếng, anh nên gọi điện thay vì lúc này về nhà làm cho vợ tỉnh giấc.

Nhưng có lẽ lúc đó anh không nên về thì tốt hơn. Tăng ca và trực ca đã làm anh phát chán với công việc ở sở cảnh sát này, anh có phần nghĩ sẽ nghỉ việc, nếu không vì mẹ thích anh làm cảnh sát, anh đã quyết tâm bỏ nghề. Ôm ấp những suy nghĩ trong lòng, anh khẽ khàng tiến về phía phòng ngủ, trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an.

Bất an vì điều gì? Anh không biết, nhưng ngay sau đó anh đã nhận rõ điều khiến anh bất an.

Cánh cửa phòng ngủ không khép chặt, cũng không hẳn là mở, giữa hai cánh cửa còn để một khe nhỏ, vừa vặn cho một con mắt có thể nhìn xuyên qua, có thể nhìn bao quát cảnh tượng bên trong căn phòng. Quách trường An không phải là kẻ tiểu nhân, anh không nhìn trộm vợ mình, chỉ là khi bước đến cửa, bàn tay đã đặt lên cửa, chỉ cần đẩy nhẹ cánh cửa sẽ mở ra. Nhưng trong giây lát anh đã ngừng ngay tay lại.

Và sau đó, anh mãi mãi không mở cánh cửa ấy.

Đôi mắt anh vừa chạm khe cửa, và mọi hình ảnh thực tại của căn phòng đều thu vào tầm mắt mình.

Thực ra anh không cần nhìn cả căn phòng, chỉ cần nhìn tất cả những gì trên giường, là có thể hiểu lý do tại sao anh vô cùng vô cùng hối hận khi đột nhiên trở về nhà.

Trên chiếc giường rộng hai mét rưỡi ấy, trên chiếc đệm màu hồng phấn, không chỉ có mình vợ anh, mà còn có một người khác. Đó là một người đàn ông. Hai cơ thể đó đang quấn vào với nhau một cách điên cuồng, quấn quýt vào nhau như hai cây mây. Cảnh tượng ấy hiện rõ mồn một trước mắt anh, khiến đôi mắt như bốc hỏa, và cuối cùng ngọn lửa ấy chỉ có thể đốt cháy, làm đau đớn chính anh.

Anh không biết tại sao mình lại phải đứng nơi khe cửa ấy để chứng kiến tất cả, rồi mới bỏ đi. Anh rời đi cũng vẫn cái trạng thái lặng lẽ, không phát ra bất cứ âm thanh nào như khi anh trở về. dường như thời gian đang quay ngược trở lại. Sau khi rời khỏi căn nhà của chính mình anh trở lại đồn cảnh sát, giống như anh chưa từng về nhà.

Ba ngày sau, anh không phải trực ban nữa. Anh về nhà, tắm và đánh răng, chuẩn bị đêm này lên giường cùng người vợ giống như đêm tân hôn. Kết quả, khi anh ngâm mình trong làn nước nóng, anh thấy lòng mình rất bình lặng, không có một chút kích thích muốn xung trận một đêm. Không định nghĩa được là anh ghét bỏ vợ mình hay ghét bỏ chính mình, một chút ham muốn với vợ cũng không còn nữa. Cuối cùng anh giả vờ nhận một cuộc điện thoại rồi vội vã đi khỏi nhà.

Lên giường cùng một người phụ nữ xa lạ ở khách sạn, huyết mạch trong cơ thể anh lại hò reo, đập loạn lên, tâm trạng anh lại sôi sục tới mức tưởng như có thể “quất ngựa truy phong”

Giường ở khách sạn không thể thoải mái mềm mại như ở nhà nhưng giúp anh tăng thêm sức lực. Chiếc giường cứng giúp anh có thể dùng toàn lực hơn khiến cho người phụ nữ đó như tê dại. Mỗi lần va chạm tưởng khiến anh có cảm giác thành công.

Cơ thể người phụ nữ đó mềm mại, da thịt đầy đặn. Không như cái thân hình gầy gò của vợ anh. Khi lên đến cao trào, anh cảm thấy sảng khoái. Cảm giác sảng khoái của một người đàn ông thực thụ, cảm giác sảng khoái phát tiết ra ngoài, cảm giác sảng khoái ấy hòa lẫn cả sự trả thù.

Bên ngoài cửa sổ, trời có lẽ đã sáng. Con đường được chiếu sáng bởi ánh đèn đường và đèn quảng cáo của các cửa hàng cũng đã sáng rõ, hình như trời đổ mưa. Mưa không to, mưa nhỏ, mưa bụi, mưa hắt vào những chấn song cửa sổ thậm chí không tạo ra bất kỳ âm thanh nào. Trên tấm kính rộng trong veo đọng những hạt nước li ti.

Bầu không khí như lẫn mùi mưa trong lành. Quách Trường An đứng trước cửa sổ, đôi mắt đầy tâm trạng nhìn ra bên ngoài. Người phụ nữ trên giường đã khoác áo đứng dậy, rút một điếu thuốc từ trong bao, đốt thuốc, rồi đưa điếu thuốc cho Quách Trường An. Quách Trường An nhận lấy điếu thuốc đứng trước khung cửa sổ hút

Ngoài trời thỉnh thoảng đưa lại một cơn gió, mang theo những hạt mưa nghiêng nghiêng hắt vào cửa sổ. Quách Trường An đứng bất động, điếu thuốc ngậm trên miệng đã bị thấm nước mưa, bên trong vẫn còn tàn lửa, nhưng cần người châm lửa mới có thể cháy tiếp

Người phụ nữ dựa vào ngực Quách Trường An, hút hết điếu thuốc, thỉnh thoảng lại ngáp dài nói: “Tôi phải đi đây, không phải anh chỉ cần tôi một đêm sao?”

Quách trường An lúc này mới bước ra từ ký ức. Anh hiểu người phụ nữ có ý gì, nhìn cái cách cô ta mặc quần áo, cái dáng vẻ cô ta hút điếu

thuốc, đôi chân mày của cô ta...mấy năm trời làm công an, nhìn phụ nữ trên đường, anh biết đâu là gái đứng đường, đâu là gái phòng hát, đâu là gái làm ở quán massage, đâu là người phụ nữ của gia đình. Người phụ nữ ở trong phòng anh lúc này, anh hiểu là kiểu phụ nữ “ăn bánh trả tiền”

Anh rút tiền từ trong ví, dính cả chiếc thẻ công an. Anh cảm thấy xấu hổ, lập tức nhét chiếc thẻ sâu vào trong ví.

Người phụ nữ cầm lấy tiền rất nhanh rồi biến mất khỏi căn phòng. Cửa sổ vẫn luôn mở nên cái dư vị của hai người nam nữ vừa quấn quýt bên nhau nhanh chóng tan biến. Nhưng trong khứu giác của mình Quách Trường An vẫn ngửi thấy hương vị ấy. Đó là thứ mùi vị của sự đồi trụy.

Từ trước tới giờ, anh không muốn nhớ lại cảm giác của phút giây ngày hôm ấy. Đó là thứ cảm giác bị sỉ nhục, thất vọng và phẫn uất. Thậm chí anh cảm thấy mình rất kỳ quặc, cho dù trong lòng có cảm giác ấy nhưng anh không hề có suy nghĩ trả thù.

Một chút oán hận cũng không có, anh không hề hận vợ mình.

Anh bắt đầu làm thêm giờ đến kín mít thời gian, đi công tác, trốn tránh khỏi gia đình, anh không muốn đối diện với đôi mắt đầy nghi vấn của vợ, càng ghét hơn khi nhìn thấy bộ dạng như vô tội của cô ta. Cô ta vô tội, vậy Quách Trường An, anh bị vợ cầm sừng thì là có tội sao? Anh thậm chí không muốn tìm hiểu người tình của vợ mình là ai, cho dù là ai đi nữa thì người đàn bà này dường như cũng chẳng có quan hệ gì với anh.

Còn một lúc nữa trời mới sáng, Quách Trường An bước ra khỏi khách sạn, đi ra con đường lớn.

Đầu óc vẫn còn uể oải, có chút chống chễnh. Anh đút hai tay vào túi quần, băng qua đường, chuẩn bị tìm một quán bán hàng đêm, uống một bát canh thập cẩm hoặc là hai chai bia. Anh không muốn mình lại nhớ chuyện của người vợ cũng như sự phóng túng của bản thân đêm nay, những thứ

khiến anh phải kìm chế, xấu hổ. Những cảm giác khoan khoái rất nhanh bị cảm giác tội lỗi thay thế. Sự thoải mái của cơ thể so với áp lực tinh thần, áp lực tinh thần có chút nặng nề hơn. Sự sung sức của anh trước đó cũng khiến anh cảm thấy xấu hổ bởi anh không tìm đúng người.

ở cùng với người phụ nữ như thế nào thì được coi là tìm đúng người? anh cứ nghĩ mãi câu hỏi ấy, anh đột nhiên băng qua đường, đi đến con đường đi bộ đối diện. Lúc này, bàn tay đặt trong túi quần anh đột nhiên chạm phải chiếc điện thoại, chiếc điện thoại rung bần bật không ngừng.

có tin nhắn đến, Quách Trường An nghĩ đó là bạn bè hoặc là đồng nghiệp ở sở cảnh sát, hoặc cũng có thể là anh bạn Tiểu Mã, mở chiếc điện thoại, nhìn thoáng qua, anh không khỏi bất ngờ mở to đôi mắt.

một bức ảnh ai đó đã gửi tới, Trong bức ảnh là một người đàn ông với một người phụ nữ đang chần gối với nhau. Người phụ nữ kia anh không nhớ rõ, nhưng người nam giới anh quen, anh quá quen. Bởi đó chính là anh!

anh hoang mang nhìn hình ảnh anh dũng của bản thân trong chiếc điện thoại, sau đó dứt tọt chiếc điện thoại vào túi giống như kẻ phạm tội. Nhìn trái, nhìn phải, nhìn phía sau, anh cúi đầu bước nhanh.

Là ai đang đùa, ai đang “chơi” mình đây? Quách Trường An không sợ cái trò bần thiêu này. Chỉ là cảm giác mình ở chỗ sáng, người ta ở chỗ tối không tốt chút nào, điều này khiến anh không thể đoán biết chính xác ý đồ của kẻ thù mình. Anh thích mình có thể nắm bắt được cục diện, nhưng trong trường hợp này anh chẳng thể nắm bắt được gì, đó là điều khiến anh không thấy thoải mái.

Chiếc điện thoại đổ chuông, lần này không phải là tin nhắn mà là cuộc gọi của anh bạn Tiểu Mã.

“Trường An, có tin mới.” Tiểu Mã nói, “Cậu có quen Âu Thế Hằng của Tam Giang không?”

“Nếu anh không bận, ra đây uống rượu với em, em đang ở cửa siêu thị ngầm chỗ ngã tư.” Quách Trường An đi đến cửa siêu thị, dùng cà vạt chặn gió, anh châm một điếu thuốc. Nghĩ đến cái anh bạn không đẹp trai mà anh vẫn thường gọi là Tiểu Mã, anh không khỏi bật cười.

Còn nhớ cái biệt danh Tiểu Mã được lý giải như thế này: “Bản sắc anh hùng, Tiểu Mã Ca có ai mà không biết? vợ tôi thích xem nhất là thể loại phim này, tôi chính là Tiểu Mã Ca, cô ấy đương nhiên là thích tôi rồi, thậm chí tối đến, lên giường, cô ấy càng không thể không thích tôi.”

Đàn ông con trai khi ngồi với nhau không nói đến những chuyện chính trị như chiến tranh vùng vịnh Trung Đông thì cũng ngồi ngêu ngao chuyện bản thân oai phong như thế nào trong chuyện chăn gối, trong đời đã hạ gục bao nhiêu người con gái. Tiểu Mã Ca cũng gần như vậy. Hay nói, nhưng theo như Quách Trường An quan sát thì những lời anh ta nói đều không thật

2

“Còn nhìn gì nữa, vừa giày vò cả đêm rồi vẫn chưa nhìn đủ sao?”

Người phát ra câu nói ấy là Kỷ Viễn. Anh nói với Tiểu Ngư đang dựa vào khung cửa sổ nhìn xuống bên dưới.

Tiểu Ngư đứng ở cửa sổ tầng hai của quán rượu, nhìn xuống đường. Những cơn mưa nặng hạt vẫn đang rơi, một bóng dáng cao lớn lướt qua đường, đi đến con đường đi bộ phía đối diện. Đó là Quách trường An.

“Làm như thế này, phải chăng có chút vô liêm sỉ?” Tiểu Ngư quay đầu lại nói với Kỷ Viễn.

“Đau lòng rồi hả?” Kỷ Viễn cười nói đầy nham hiểm.

“Em muốn nói là anh đối với em.” Nước mắt của Tiểu Ngư gần như sắp rơi xuống. Cô quay người lại không nhìn Kỷ Viễn nữa. Phụ nữ khi rơi lệ, vừa muốn người khiến mình rơi lệ phải nhìn thấy nhưng lại dấu giếm không cho anh ta thấy.

“Đừng tỏ ra oan ức nữa, cuối cùng không phải là anh đã tìm người khác thay thế em sao?” Kỷ Viễn nói, vừa nói vừa vút lon nước ngọt về phía Tiểu Ngư. Anh ta tự mở chai bia, vừa hút thuốc vừa uống bia.

“yên tâm đi, anh ta không nhận ra em đâu, anh ta không quay lại làm phiền em đâu.” Kỷ Viễn nói, uống ừng ực hết nửa chai bia. Nhìn Tiểu Ngư vẫn đứng nơi cửa sổ, anh tiến về phía cô, ôm lấy cánh tay cô.

“Đừng đứng mãi ở đó nữa, trời lạnh, rồi anh lại phải mua thuốc cho em.” Anh khuyên cô.

Tiểu Ngư quay người trở lại, dường như muốn thoát khỏi cánh tay đặt trên vai mình. Nhưng chỉ có cô mới biết, cô thích đôi tay ấy của Kỷ Viễn như thế nào, cô mong thời gian cứ kéo dài thật dài để đôi tay ấy vẫn mãi đặt lên vai cô. Đáng tiếc, vừa nghĩ đến đó thôi, Kỷ Viễn đã buông tay khỏi vai cô, tiếp tục uống bia.

Uống rượu tốt hơn phụ nữ không? Có sức hấp dẫn không?

“Anh biết đấy, em vì anh làm mọi chuyện, từ trước đến giờ không sợ bất cứ điều gì.” Tiểu Ngư nhỏ nhẹ nói, gần như chỉ mình cô nghe thấy.

“Em lăm băm gì vậy?Đã nửa đêm rồi, đi ngủ thôi, yên tâm, cái tên đó nếu dám tìm em làm phiền, anh sẽ có cách đối phó với hắn.” Kỷ Viễn nói, giũ bỏ đôi giày, nằm trên chiếc ghế sofa, nửa nằm nửa ngồi, chai bia đã uống hết, vỏ chai đặt trên bàn, một tay vẫn kẹp điếu thuốc.

“Anh không nên gửi bức ảnh đó cho anh ta.” Tiểu Ngư bắt đầu lẩm nhẩm. “Vốn không phải là lỗi của anh ta, làm như thế thật sự rất quá đáng, khiến em cảm thấy anh có phần hơi quá. Kỷ Viễn, anh có bao giờ nghĩ, nếu một ngày anh cũng bị người khác mưu đồ như thế, anh sẽ dừng lại ở đó không? Anh có thể sẽ nghĩ rất nhiều cách để đối phó với kẻ có âm mưu với mình. Cứ thử đặt vào vị trí của anh ta, loại người này, theo em nghĩ, anh cần phải cẩn thận...” Nói tới đây, Tiểu Ngư quay đầu lại vẻ lo lắng, nhìn Kỷ Viễn của cô đang nằm nghiêng ngả ngủ say trên sofa.

Tiểu Ngư ngồi im lặng hồi lâu. Sau khi xác định tiếng ngáy nho nhỏ của Kỷ Viễn, cô mới đi về phía anh. Tiếng thở của Kỷ Viễn là do tư thế nằm nghiêng. Cô dùng hết sức mình, đặt anh nằm ngay ngắn lại trên sofa. Cô với chiếc áo choàng trên móc quần áo, nhẹ nhàng đắp lên người Kỷ Viễn.

Cảm thấy hơi lạnh vai, cô mới nhớ ra cửa sổ vẫn chưa đóng. Cô nhẹ bước tiến về phía cửa sổ, bên ngoài đêm đã về khuya, người đàn ông dáng người cao to đã không còn ở cuối con đường đi bộ. Nghĩ rằng chắc chắn bức ảnh với cảnh đêm muộn màng và cuộc ái ân đêm qua sẽ khiến người đàn ông ấy kinh ngạc. Khi đó, sức lực của anh ta vấy lấy cơ thể cô thật lớn. cô thậm chí có chút cảm giác toàn thân mềm nhũn.

Giá mà vòng tay ấy là của Kỷ Viễn thì tốt biết bao.

Đóng cửa sổ lại, kéo rèm, trong căn phòng đột nhiên tĩnh lặng. Tiểu Ngư đến bên Kỷ Viễn, nhẹ nhàng quỳ gối xuống, mặt đối mặt quan sát diện mạo của Kỷ Viễn trong bóng tối. Lông mày rậm và đen tuyền như đôi cánh sắp bay đi. Vầng trán rộng, giống như con người không bao giờ có tâm sự. Mũi rất thẳng, đôi môi dày mà rộng. Nếu như cô đặt đôi môi mình lên, có lẽ không khóa lắp được hết.

Đôi môi người vợ mới cưới của Kỷ Viễn sẽ lấp đầy chăng?

Tiểu Ngư đưa tay muốn chạm lên đôi môi của Kỳ Viễn trong bóng tối, cô đưa ngón tay ra, chỉ dám chạm nhẹ một chút rồi lại vội vàng rút tay lại. Sau đó cô lại nhẹ nhàng đưa ngón tay đặt lên môi mình. Đây cũng coi như một nụ hôn. Lòng cô xao động, nhưng cuối cùng cô lại bước ra khỏi phòng

Hành lang của quán rượu đột nhiên tĩnh lặng và thoáng đẫm vô cùng. Tiểu Ngư nhẹ nhàng đi hết hành lang, khi bước tới thang máy, cô không đi xuống mà đi lên tầng thượng. Từ trong thang máy bước ra mới cảm thấy những hạt mưa bay ngoài trời mượt như nhung, giống như một vật thể lạ rải đôi cánh bay, vừa lạnh và ấm, cảm giác thật kỳ lạ.

Cô ngồi lên một hòn đá. Hòn đá ngấm nước mưa hơi trơn và lạnh, chiếc váy của cô phút chốc đã ngấm nước. Tiểu Ngư thích cảm giác lạnh buốt lúc này. Cô tên là Tiểu Ngư mà, nghĩa là thích những thứ có liên quan tới nước, đến mưa, đến biển.

Cô rút điện thoại ra, lắng nghe động tĩnh bên trong và bên ngoài tòa nhà. Bên trong tòa nhà, tiếng hát vẫn còn vang vọng, mang theo sự mệt mỏi và cả sự thác loạn. Bên ngoài, tiếng bánh xe ma sát với đường phố nghe chan chat, cùng với đó là âm thanh của mưa, một không gian quá hoàn hảo, rất thích hợp để nghĩ về những tâm sự cất giấu trong lòng.

Tiểu Ngư quay số điện thoại, cô nói vào điện thoại bằng giọng nhỏ nhẹ: “A lô, chào chị, em là Tiểu Ngư, chị có nghe em nói không, đêm nay trời đổ mưa, ở chỗ chị có mưa không? Hôm nay em đã khóc, đúng, em đã khóc vì anh ấy. Chị biết không, anh ấy đã bảo em đi tiếp một vị khách trong quán. Chị biết tiếp một vị khách có nghĩa là gì không? Không phải là uống rượu, không phải là ca hát, mà là ngủ với vị khách đó....Nhưng em yêu anh ấy, tình yêu không có thuốc chữa, em thực sự không thể hận anh ấy. Bởi vì đến phút cuối, khi em chuẩn bị giúp người khách cởi bỏ cà vạt thì anh ấy bước vào lôi em ra ngoài, để một người phụ nữ khác thay thế em. Em đã nghĩ rằng, anh ấy vẫn còn quan tâm đến em, để ý đến em, không để em phải ảm ức để em phải ảm ức để đi phục vụ một người đàn ông khác.”

Cẩm Tú lúc này đang ngủ thì bị điện thoại của Tiểu Ngư đánh thức.

Có thể hình ảnh của Tô Gia Văn trong Thần Mê Thạch ít nhiều cũng khiến cô sợ hãi, bởi thế về tới nhà rồi mà mãi cô không thể nào ngủ được. Cuối cùng, khi cô đã mơ màng chìm vào giấc ngủ thì Tiểu Ngư gọi điện thoại tới. Cô sợ tiếng điện thoại sẽ đánh thức ba người bạn gái cùng phòng đang ngủ nên đành khoác vội áo bước ra ngoài hành lang.

Màu vàng cam của ánh đèn hành lang phủ lên bức tường trắng, bức tường bị lột trần nhăm nhở. Cửa sổ ở phía cuối hành lang vẫn còn mở. Cẩm Tú dựa vào cửa sổ nói chuyện với Tiểu Ngư. Trời đang mưa, khi Tô Gia Văn tiễn cô về, trời vẫn chưa mưa. Lúc này, cô đưa tay ra hứng mưa, tay chạm vào những hạt mưa bay mát lạnh.

“Em không thể hận anh ta.” Tiểu Ngư nói trong tiếng khóc nức nở.

Lúc này đây, tinh thần Cẩm Tú cũng bị tổn thương, nên không biết nên khuyên Tiểu Ngư – người con gái cũng bị tổn thương như cô điều gì.

“Em có thể thử, hãy rời xa anh ta.” Cẩm Tú nói, cô thừa hiểu rằng người con gái đã rơi vào biển tình sẽ rất khó để tự mình đứng dậy.

“Em không thể rời xa anh ta, em đến là vì anh ta, giờ làm sao có thể rời xa anh ta được.” Tiểu Ngư dường như đang bị kích động.

“Vậy thì hãy chia sẻ cách nghĩ của mình với người mình yêu.” Cẩm Tú chỉ có thể nói như vậy

“Không được, nếu nói ra, em sẽ không còn được ở bên cạnh anh ấy nữa.” Tiểu Ngư nói cũng đúng. Biện pháp của Cẩm Tú không phải là cách tốt.

“Em nghĩ, nghĩ là, sẽ tìm vợ của anh ấy nói chuyện.” Tiểu Ngư đột nhiên nói.

“Không được.” Cẩm Tú như đột nhiên ý thức được điều gì lập tức phản ứng. Nói xong mới nghĩ mình đã can thiệp quá sâu.

Điều này không tốt. Người dẫn chương trình của chuyên mục tâm tình, điều tối kỵ nhất là đi quá sâu vào đời tư của thánh giả. Nếu như đi quá sâu, bạn sẽ trở thành người dẫn chương trình thất bại. Chỉ có cách vừa gần vừa xa thì mới giữ được chính mình, mới có thể nói những điều cần nói, giữ khoảng cách là cách trao đổi thông tin tốt nhất.

“Tại sao lại không được ạ?” Tiểu Ngư đột nhiên phản biện lại câu trả lời của Cẩm Tú.

“Ý chị là, đây không phải là biện pháp tốt nhất. Người đàn bà kia vô tội, cô ấy không có liên quan đến sự việc này.” Cẩm Tú từ từ giảng giải, ý đồ giải thích cách nghĩ của mình cho Tiểu Ngư. “Em yêu một người không có quyền yêu em, đây là chuyện của em với người đàn ông đó. Tốt nhất em không nên đến làm phiền người phụ nữ vô tội kia. Hãy bình tĩnh lại, em sẽ hiểu ra mọi thứ”.

Cẩm Tú đột nhiên cảm thấy cạn lời. Tình cảm là thứ không có hình dạng, không có bất cứ quy luật nào, con gái đấu tranh vì tình yêu của chính mình, không có gì đáng trách, chỉ là cô ta chọn sai đối tượng. Nhưng trong tim cô ta, cô chỉ cần nhận biết có hay không người mình yêu, không cần để ý đến liệu rằng đối tượng đó có quyền để được yêu.

Điện thoại của Tiểu Ngư lạo xạo rồi tắt phụt. Cô không gọi lại cho Cẩm Tú nữa. Cẩm Tú nhìn vào màn mưa với vẻ mặt thất thần. Cô thực sự rất mệt, muốn vào phòng ngủ, cô đột nhiên rùng mình. Vừa rồi giọng nói của Tiểu Ngư thật quen tai. Không phải cảm giác quen thuộc vì hai người đã gọi điện cho nhau hai lần, mà bởi vì hình như không lâu trước đây cô đã

nghe thấy tiếng nói này. Cũng có thể là do quá mệt và buồn ngủ, cũng có thể do gần đây đầu óc có chuyện không tốt, càng vội vàng muốn nghĩ nhưng lại không thể nhớ nổi giọng nói ấy. đúng lúc này, lại có một cuộc điện thoại gọi tới, cô cho rằng đó là Tiểu Ngự, nhưng trong điện thoại là giọng nói ngạo mạn của Tả Thi Giao.

“Đêm nay ở Thần Mật Thạch, có bao nhiêu cám dỗ?” Tả Thi Giao hỏi một cách thẳng thừng, khiến Cẩm Tú cảm thấy trên đời này lắm chuyện nhất không phải là đàn bà mà là ông chồng lão Hắc của Tả Thi Giao.

“Lão Hắc nói với cậu phải không, bạn tớ mời đến đó. Tớ trông thấy lão Hắc đi cùng với bạn anh ta đi đến đó, bạn của lão Hắc không phải là loại tầm thường đâu, cũng khá đẹp trai đấy.” Cẩm Tú không thích người khác hỏi chuyện công việc của mình, vì thế cô tập trung sự chú ý của tả Thi Giao về phía một anh chàng đẹp trai. Tả Thi Giao từ trước tới giờ thích nhất mấy anh chàng đó.

“Cậu nói có phải là Tống Đoạt, khách hàng của Lão Hắc phải không? Tớ cũng nghe người ta nói anh ta rất đẹp trai.” Tả Thi Giao đột nhiên cười một cách bí hiểm rồi nói: “Được rồi, không chất vấn cậu nữa, ngày mai tớ gọi lại.”

Vừa sáng sớm hôm sau, Tả Thi Giao đã gọi điện đến, giống như chuông báo thức. Cẩm Tú ngủ không ngon giấc, đôi mắt cô thâm quầng, nhắc điện thoại.

“Buổi chiều cậu nghỉ làm sớm, tớ mời cậu đi ăn cơm.” Tả Thi Giao nói trong điện thoại, giọng nói đầy hoan hỉ.

“Ăn uống gì, tớ đang mệt muốn chết đây, mấy hôm rồi tớ ngủ không được ngon.” Cẩm Tú bị bệnh mất ngủ, hưởng hồ đêm qua ngủ không sâu, ngủ không đủ.

“Ngủ gì mà ngủ. Tớ báo cho cậu tin này, hết giờ làm tớ lái xe đến đón cậu.” Mới chỉ có vài ngày, Tả Thi Giao đã trở thành vợ của đại gia. Còn nhớ ngày mới học lái xe, cô từng mơ tưởng huyền hoặc rằng: “Cậu yên tâm, chỉ cần tớ học được lái xe, sau này nhất định có xe để lái. Chỉ cần tớ muốn gả mình cho một gia đình giàu có thì sẽ có người tới lấy tớ.”

Cầm Tú lúc ấy còn hài hước nói: “Với lý luận của cậu, chỉ cần có ước muốn là tổng thống sẽ ngay lập tức trở thành tổng thống, chỉ cần ước muốn là thủ tướng thì có thể làm thủ tướng, đúng là mơ mộng hão huyền.”

Tả Thi Giao không bị những lời nói của Cầm Tú đả kích, vẫn cứ thi bằng lái ô tô, và bây giờ cô ấy đã thành công, cô ấy đã lấy được một người giàu có. Xem chừng mớ lý luận của cô ấy căn bản đã bước đầu trở thành hiện thực.

Chưa hết giờ làm việc. Tả Thi Giao đã gọi điện đến thúc giục. “Tớ ở dưới lầu, BMW, cậu nhớ nhé, BMW”

Trời, như sợ người khác không nghe thấy, cứ hét toáng lên như kiểu gõ trống khua chiêng.

Lịch Tử ở bàn bên cũng tò mò hỏi dò: “Này cậu, lại đổi BMW rồi hả, thiên sứ hoa hồng của cậu ấy?”

Cầm Tú suýt Lịch Tử, Lịch Tử liền làm bộ: “Con gái có chàng nọ chàng kia theo đuổi thì có sao đâu, nếu không có thì không công bằng.”

Hay thật, lý luận này còn hung hồn hơn cả lý luận của Tả Thi Giao.

Chiếc BMW của Tả Thi Giao không tồi, nhưng máy chạy chưa được khỏe lắm. Tả Thi Giao lái xe chưa được thành thạo, đi chưa hết hai con đường, chiếc xe đã bị dừng lại, làm thế nào nó cũng không chịu dịch chuyển. Cô chỉ còn cách cầu cứu ông chồng, hy vọng có thể cử đến một

đoàn viện trợ để trợ giúp. Có lẽ cô ấy cho rằng lão Hắc là đội cứu hỏa quốc tế.

Tuy nhiên, lão Hắc quả thật có cách, anh ta đã cử người đến. Tống Đoạt đang làm việc ở gần đó, liền gọi điện cho Tả Thi Giao, chẳng bao lâu đã thấy anh ta xuất hiện bên cạnh chiếc BMW của Tả Thi Giao.

Người đàn ông chăm chú nhìn Tả Thi Giao. Trong xe chỉ có hai người phụ nữ, anh ta dường như không nhìn thẳng vào Cẩm Tú. Cẩm Tú mặc dù đã là phụ nữ có chồng nhưng lại không được tôn trọng như thế, trong lòng cô có chút tự ái.

Tống Đoạt nhanh chóng tìm ra “bệnh” của chiếc xe, chỉ một lát sau chiếc xe đã có thể khởi động được. Mở máy lên, chiếc xe vút đi như gió.

Cẩm Tú ngồi ở vị trí ghế phụ, cô nhìn Tống Đoạt, cảm giác anh ta điều khiển chiếc xe dễ dàng giống như một đứa trẻ chơi trò xếp hình, trong lòng không khỏi than phục. Tả Thi Giao ngồi ở phía sau, liên mồm giới thiệu hai người với nhau, không ngừng nháy mắt với Cẩm Tú. Cẩm Tú hiểu ngay, Tả Thi Giao muốn làm bà mối, muốn giới thiệu đối tượng cho cô.

Đây là Tống Đoạt sao? Mặt anh ta lạnh tanh, đối tượng để cô xem mắt đây sao? Cẩm Tú không dám tang bốc thái độ ga lăng của anh ta đối với phụ nữ, huống hồ cô sớm là hoa đã có chủ, vì thế trước mặt Tống Đoạt cô không phải giả bộ, nhưng cũng không cần phải quá thận trọng, dù sao cô cũng chẳng quan tâm tới việc Tống Đoạt có ấn tượng gì hay không, con người Tống Đoạt tốt hay xấu cũng chẳng liên quan gì tới cô, đó không phải “gu” của cô, cô việc gì phải căng thẳng?

Chỗ ăn cơm là một nhà hàng tây, có món bò tái, còn có cả người chơi piano, có cả vũ công. Cẩm Tú không thích những nơi như thế này, đây không phải là nơi để ăn uống mà là nơi để biểu diễn thì đúng hơn. Mỗi vị khách tới đây ăn cơm đều ngồi rất nghiêm túc, cười cũng không dám cười

thật thoải mái, nói chuyện phải cố gắng nói thật khê để chỉ người ngồi cùng bàn nghe thấy, khi ăn cũng không được để phát ra bất cứ âm thanh nào.

Cầm Tú không thích thế, quá câu nệ, quá công thức. may mà không phải là cô đi xem mặt, thế là, cô liền ấn chuông gọi người phục vụ, gọi món sườn bò tái và cả một chai rượu nho Vương Triều. Cô gọi một phần thăn bò Italia và một phần đùi ga nướng. Dù sao cũng được người giàu có mời, hà tất phải để bụng mình chịu thiệt.

Tả Thi Giao ngồi ngay bên cạnh đá đá vào chân Cầm Tú. Để chặn ngay căn bệnh “khua chân đá tay” của Tả Thi Giao, cô nói với vẻ vô tội: “Tả Thi Giao, cậu làm sao vậy, chân cậu bị chuột rút sao mà cứ đá vào chân tớ vậy, hay là tớ gọi lão Hắc tới nhé, để anh ta chịu trận của cậu?”

Câu đùa của Cầm Tú khiến Tả Thi Giao phát sặc

Tống Đoạt ngồi bên cạnh, không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Cầm Tú.

Cầm Tú không để ý đến cái nhìn của anh ta, cố ý húp soạt bát canh đuôi bò. Tả Thi Giao không hỏi ý kiến của Cầm Tú về đối tượng xem mắt nữa.

“Em uống canh mà như đang hát ấy nhỉ.” Tống Đoạt đột nhiên lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Cầm Tú mới phát hiện ra Tống Đoạt đang nói chuyện với mình. Cô nhìn anh ta cười rồi nói rất chân thành: “Cảm ơn!”

Tống Đoạt đưa muôi múc thêm canh cho Cầm Tú. Cầm Tú không hề khách sáo húp hết bát canh.

Khi Tống Đoạt định múc thêm canh cho cô, Cầm Tú vội ngăn lại: “Anh lịch sự quá, nhưng em không thể chỉ uống mỗi nước canh.”

“Vậy em muốn uống gì?” Tống Đoạt lịch sự hỏi.

“EM vẫn còn muốn ăn một phần thịt bò nữa.” Cẩm Tú nói

Cô ăn khá nhiều, nhất là trong thời đại nam nữ thi nhau giảm cân, thì việc làm của Cẩm Tú khiến người khác kinh ngạc không còn gì để nói.

Đây chính là điều mà Cẩm Tú muốn.

“Tái đây nhé.” Cẩm Tú nghĩ mình làm loạn chưa đủ, nên cố ý nói to với nhân viên phục vụ.

Sườn bò tái được mang lên. Cẩm Tú dùng dao cắt thịt bò ở trong đĩa, phát ra tiếng kêu leng keng, đưa miếng thịt bò vẫn còn đỏ vì chưa chín kỹ vào miệng, Cẩm Tú cố nuốt miếng thịt vào bụng.

Tả Thi Giao ngồi bên cạnh kinh ngạc tròn mắt.

“Dạ dày của em tốt thật đấy, ngưỡng mộ quá.” Tống Đoạt không ăn, chỉ nhìn Cẩm Tú ăn: “Nhìn em ăn rất ngon miệng, em rất giống em gái anh. Em gái anh mà ăn, thì cả phòng ăn ai thấy cũng muốn ăn, âm thanh phát ra nghe rất hay.”

“Như thế này phải không?” Vừa nói Cẩm Tú cố ý nhai thật to.

“Đúng, đúng.” Tống Đoạt cũng hào hứng, anh ta đột nhiên cười như một đứa trẻ.

Tống Đoạt có dáng người thanh tú. Có thể dùng từ “đẹp” để miêu tả về anh. Tuy nhiên hàng lông mày không thể che giấu được ưu tư. Khi anh ta cười với Cẩm Tú, nụ cười trên khuôn mặt nhanh chóng biến mất, vẻ ưu tư lại lộ ra.

Cẩm Tú nhắc đi nhắc lại cố ý trêu chọc Tống Đoạt: “Anh Tống Đoạt, em gọi tên anh thế này cho thoải mái nhé. Đều là bạn bè không phải xưng

hồ ông nọ bà kia chứ. Em gọi anh là Tống Đoạt. Tống Đoạt, cái tên anh nghe kì quặc nhỉ, nhưng không kì quặc bằng con người anh. Anh cười mà cứ như khóc ấy. Còn lúc không cười cứ như là giận dỗi vậy, không biết là tức giận với ai. Nếu không tin lời em nói, em có thể lấy gương cho anh để anh soi kỹ bản thân mình.”

Lời nói của Cẩm Tú tuyệt nhiên nghe không lọt tai chút nào, nhưng giọng nói của cô rất ngọt ngào, vẻ mặt rất ân cần đến nỗi không thể khiến người khác nổi cáu được. Tống Đoạt không thể tức giận. Huống hồ Cẩm Tú đã nâng ly rượu chạm cốc với anh, anh đành uống cạn rượu trong ly. Lo lắng càng làm anh thấy phiền não, sắc mặt càng xấu đi

Sau bữa cơm, Tả Thi Giao vẫn muốn thực hiện kế hoạch của mình đến cùng, để Tống Đoạt đưa Cẩm Tú về nhà. Cẩm Tú không từ chối. Cô vẫn chưa trêu chọc đủ cái tay giả hiệp sĩ này.

“Mặt anh chẳng ra làm sao cả, càu càu, giống như quả táo tàu vậy. Đau khổ, hận sâu.” Cẩm Tú vừa bước lên xe là bắt đầu kể lể chuyện Tống Đoạt.

Tống Đoạt vẫn tập trung lái xe, không đáp lời Cẩm Tú.

Chiếc áo Tống Đoạt mặc có ống tay rất dài, trùm cả nửa bàn tay của Tống Đoạt. Nhưng không biết do sao, mà lúc này tay áo anh lại xắn lên cao. Lộ ra hình xăm trên tay. Trên cổ tay trái anh là hình xăm chim phượng sắc sỡ.

Cẩm Tú nói một cách khinh miệt: “Đàn ông, tại sao lại xăm hình phượng lên người?”

Tống Đoạt đột nhiên dừng xe lại bên đường, nói với Cẩm Tú: “Xuống xe!”

Khuôn mặt Cẩm Tú đầy vẻ đắc ý, nhẹ nhàng nhảy xuống xe, bước trên những tấm gạch hoa trên đường dành cho người đi bộ, vừa đi vừa nhảy hướng về phía biệt thự. Hôm nay cô ăn tương đối nhiều nên đi bộ thế này cũng là tốt.

Đột nhiên, đằng sau có tiếng còi xe inh ỏi vang lên. Quay đầu lại, cô thấy Tống Đoạt lái chiếc BMW đuổi theo mình, vừa chạy vừa ầm còi xe.

“Có phải em cố tình đấy không?” Tống Đoạt vẫn không dừng xe, vẫn lái xe theo từng bước chân Cẩm Tú.

“Cái gì cố tình?” Cẩm Tú giả vờ ngây ngô không biết.

“Phụ nữ bình thường gặp anh đều rất căng thẳng, rất sợ nếu không được lòng anh. Nhưng em lại không như thế, thậm chí em còn làm những việc để anh ghét em, tại sao lại thế?” Tống Đoạt xuống nước, chất vấn Cẩm Tú.

“không muốn nói, thế đã được chưa?”

“Vậy anh đưa em về miễn phí?”

“Để em nghĩ đã.”

“Em lên xe rồi nghĩ”

“Được, ngồi trên xe sẽ thuận lợi hơn cho việc suy nghĩ.”

Cẩm Tú bước lên xe, ngồi bên cạnh Tống Đoạt.

“Em ghét nhất là đi xem mặt, hơn nữa em đã có bạn trai. Rất ghét Tả thi Giao đến một câu hỏi ý kiến cũng không có, tự mình sắp đặt mọi chuyện.” Vì muốn cảm ơn Tống Đoạt đưa mình về nhà nên Cẩm Tú đã nói sự thật.

“Đồng cảm, anh cũng vậy.” Tống Đoạt nói: “À, anh cũng có bạn rồi. Cái cô Tả Thi Giao này, thật khờ khạo.”

Cầm Tú nói: “Vậy em yên tâm rồi, lần sau ra ngoài chơi, em sẽ không cần phải tự làm xấu hình ảnh của mình nữa.”

Tống Đoạt ngồi bên cạnh lòu bầu: “Không có lần sau đâu.”

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Điên

1

Tống Đoạt lái xe về nhà, anh dừng xe ngay dưới khách sạn mình đang ở, sau khi lên lầu, anh vứt chiếc áo khoác lên ghế sofa, cầm điện thoại gọi cho lão Hắc

“Anh tới đây đi.” Anh lạnh lùng nói với lão Hắc qua điện thoại.

“Tôi đang ngủ.” Giọng lão Hắc rất nhỏ, dường như sợ người nằm bên cạnh nghe thấy.

Bên cạnh anh ta chắc chắn là bà chằn Tả Thi Giao. Người phụ nữ đàn hanh, ta đây cần tìm bạn gái thì cũng không đến lượt cô ta phải giới thiệu, làm mất mặt tổ tông nhà ta.

Tống Đoạt chỉ lặp lại bốn chữ: “Anh tới đây đi.”

“Cậu nghĩ giúp tôi một lý do đi.” Lão Hắc nói.

Câu trả lời của lão Hắc không là Tống Đoạt bằng lòng. “Lý do gì chứ, muốn đi là đi, lại còn phải nghĩ lý do gì? Nếu anh không đến, thì xem ra anh cũng có thể nghĩ ra lý do chính đáng đấy.” Nghĩ tới đây, Tống Đoạt càng thêm bức tức, anh gằn giọng trong điện thoại: “Anh tất nhiên sẽ nghĩ ra cách, anh vẫn còn nợ tôi một lý do!” nói rồi, như sợ cơn giận của bản thân càng trở nên kích động, anh cúp máy, quăng điện thoại lên giường.

Chiếc giường trong khách sạn rất thấp, nhưng cửa sổ còn thấp hơn. Cảnh thành phố dưới ô cửa sổ hiện ra trước mắt Tống Đoạt. Khuôn mặt anh trở nên trầm ngâm, anh rút điếu thuốc trong túi áo khoác trên ghế sofa, đưa lên miệng, hít sâu một hơi. Khuôn mặt anh ẩn trong làn khói thuốc, sắc mặt anh biến đổi rất nhanh.

Căn phòng không bật đèn, bên ngoài cửa sổ ánh đèn sáng rực. Thành phố này dường như không có đêm, ban đêm còn ồn ào và phồn hoa hơn cả ban ngày. Tống Đoạt hút thuốc trong trạng thái bất an, hết điếu này đến điếu khác. Đôi lông mày lúc ẩn lúc hiện trong làn khói, đuôi mắt sắc, lộ rõ vẻ ưu tư, dường như anh có rất nhiều rất nhiều tâm sự, đều vương lại trong đôi mắt ấy.

Khi anh hút đến điếu thứ tám thì anh nhìn thấy bên dưới tòa nhà, chiếc Porchers của lão Hắc đang tiến tới. Anh cau mày.

Sau khi đỗ xe xong, lão Hắc bước xuống rồi vội vàng tiến đến cửa xoay, lên thang máy, tới bên ngoài phòng Tống Đoạt. Vừa định gõ cửa thì cánh cửa đã bật mở. Tống Đoạt vẫn ngậm điếu thuốc, khuôn mặt ngán ngẩm nói: “Dạo này anh càng ngày càng chậm chạp đấy, lần nào cũng phá kỷ lục của lần trước.

“Được rồi đừng nóng giận nữa, không phải tôi đã đến rồi sao?” Lão Hắc nói và cởi chiếc áo vest ra.

Tống Đoạt cầm chiếc áo và cẩn thận đặt lên tay vịn của ghế sofa.

Tay lão Hắc cầm một chai rượu vang.

“Bạn tôi mang từ Pháp về, hàng chính hiệu đấy...” lão Hắc nói

Nhưng anh ta chưa kịp nói hết, Tống Đoạt đã ngắt lời. “Anh càng ngày càng nhiều bạn bè, hôm nào giới thiệu cho tôi làm quen chứ nhỉ.”

Tống Đoạt ngồi trên giường, tựa mình vào thành giường, làn khói phả ra từ điều thuốc làm khuôn mặt anh lúc ẩn lúc hiện.

Lão Hắc bước tới, lấy điều thuốc trong miệng của Tống Đoạt ra, nói giống như an ủi một đứa trẻ: “Đừng có hút nhiều thuốc như vậy, sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ”

Lão Hắc đẩy Tống Đoạt sang một bên, cầm thuốc lá trên giường, vút ra ngoài cửa sổ, nói với Tống Đoạt bằng giọng dỗ dành: “Điên thế đủ rồi, hút, hút, hút, muốn hút đến chết sao.”

Tống Đoạt cũng đứng phắt dậy, hét lên với lão Hắc: “Tôi điên thật sao? Là anh điên hay là tôi điên? Anh lấy một con điên về làm vợ, bản thân còn chưa đủ điên hay sao, lại còn để con mụ đó giới thiệu bạn gái cho tôi. Tống Đoạt tôi đây muốn tìm bạn gái cần phải nhờ đến con mụ điên ấy hay sao, cô ta đúng là thứ hàng rẻ tiền...”

Lần này, Tống Đoạt chưa kịp nói dứt lời đã bị lão Hắc ngắt lời.

Lão Hắc ngắt lời Tống Đoạt bằng một cái tát. Cái tát của lão Hắc mạnh đến nỗi làm hằn lên trên khuôn mặt của Tống Đoạt đúng hình năm ngón tay. Ánh mắt của Tống Đoạt từ kinh ngạc chuyển sang tức giận, anh húc đầu vào ngực lão Hắc, hét lớn: “Đánh, đánh, hãy đánh mạnh lên, đánh chết tôi đi, như thế sẽ không có ai điên cuồng với anh, anh có thể điên cuồng với người đàn bà kia...”

Lão Hắc lùi về phía sau để tránh, Tống Đoạt cứ húc đầu tiến lên, khiến hai người đều ngã lăn trên giường.

Lão Hắc kêu á một tiếng, trên khuôn mặt hiện vẻ đau đớn. Một tay lão Hắc ôm lấy eo. Tống Đoạt vội vàng dừng ngay lại, khuôn mặt đầy kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy, chạm phải eo à, anh bị đau rồi phải không?” Tống Đoạt đưa tay ra định cởi áo của lão Hắc nhưng lão Hắc đã đẩy Tống Đoạt

ra, nhưng phần thắt lưng đau quặn lại khiến anh bước đi loạng choạng, Tống Đoạt vội vàng lao về phía trước, đỡ lấy lão Hắc.

“Tôi không gây chuyện nữa, anh cứ nằm yên đừng động đậy.” Tống Đoạt đỡ lão Hắc lên giường, nhẹ nhàng cởi bỏ áo của lão Hắc ra. Lần này lão Hắc không có phản ứng gì.

Tống Đoạt xoa hai bàn tay của mình vào với nhau cho thật nóng, rồi dùng hai lòng bàn tay đặt lên thắt lưng của lão Hắc, nhẹ nhàng xoa bóp. Lão Hắc rên rỉ vì đau.

Trời về khuya, đã không còn những tiếng ồn ào, âm thanh của những chiếc xe bên ngoài cũng khuất dần

“Tôi không bao giờ quên, khi cục đá to ấy đè lên tôi, chính anh đã đẩy tôi ra...” Tống Đoạt vừa xoa bóp cho lão Hắc vừa nói một cách chân thành.

“những chuyện đã qua rồi mà cậu vẫn còn nhớ, trí nhớ của cậu tốt vậy, sao cậu không thi đại học?” Lão Hắc nằm trên giường, mặt úp vào chiếc chăn mềm mại. Trong chăn còn lưu dấu hương thuốc lá Bạch Sa nhẹ nhẹ.

“Tôi muốn thi đại học, nhưng tôi không phải loại người ấy.” Tống Đoạt nói, “Tôi vẫn nhớ lời anh nói, anh nói “Tống Đoạt, đi học đi, nơi này không phù hợp với cậu, tôi sẽ nuôi cậu đi học, sau này cậu phải gọi tôi một tiếng anh...” Nói tới đây, mắt Tống Đoạt trở nên ươn ướt, anh đột nhiên lật mình lại, ôm lấy lão Hắc, nhẹ nhàng nói với lão Hắc: “Anh...”

Lão Hắc cười nói: “Cậu còn nhớ mình gọi tôi là anh hả, gọi tôi là anh thì phải nghe lời tôi, quay lại thành phố cũ và làm tốt công việc của mình đi, nếu như nhất quyết ở lại đây, thì phải chăm chỉ đi làm, đừng có ngày nào cũng giống như một kẻ điên như thế...”

“anh đồng ý cho tôi ở lại rồi?” Tống Đoạt mừng rỡ nói.

“Cậu muốn ở lại thì ở lại, còn cần tôi phải đồng ý sao, cậu gọi điện là tôi đến đây ngay rồi, cậu là ai chứ, cậu là Tống Đoạt cơ mà...” Vừa nói lão Hắc vừa đứng dậy, ra ghế sofa lấy áo.

“Tôi không hút thuốc càng không ngủ được.” Tống Đoạt với tay lấy điếu thuốc.

“Cô ấy còn đợi tôi về, tôi...” Lão Hắc nhìn thấy khuôn mặt của Tống Đoạt đột nhiên thay đổi, nên không nói tiếp nữa.

“Người đàn bà đó quan trọng hơn người em trai này sao?” Tống Đoạt ngồi trên mép giường, nói một cách lạnh lùng, nét mặt lạnh đầy sát khí như giữa trời đông lạnh giá.

“Cả hai đều quan trọng.” Lão Hắc bước về phía trước, hai tay ôm lấy hai vai của Tống Đoạt, quay người bước đi không chút lưỡng lự.

Trong bóng tối, đôi mắt Tống Đoạt đột nhiên nhạt nhòa.

Anh nhìn thấy chai rượu vang lão Hắc mang tới đặt trên bàn. Chai rượu vẫn chưa mở, nhưng người mang rượu đến đã bỏ đi. Anh bước đến mở chai rượu, dốc chai rượu lên uống ừng ực. Sau đó, anh đứng bên cửa sổ, nhìn lão Hắc xuống lầu và leo lên chiếc Porches, chiếc xe rẽ rất nhanh, rồi lên đường lớn.

Anh cầm điện thoại lên, gọi cho lão Hắc, giọng nói đầy hơi men: “Anh cứ đi như vậy sao?”

“Cậu uống rượu đấy à?”

“Tôi, một mình tôi, đã uống hết chai rượu mà anh mang đến rồi, tôi cảm thấy rất khó chịu...” Trong điện thoại Tống Đoạt nói nấc lên nghẹn ngào.

Điện thoại đột nhiên ngắt.

Chiếc xe của lão Hắc băng đi trong đêm tối, càng lái càng nhanh. Đột nhiên, anh đạp phanh xe, quay đầu, nhanh chóng hướng về phía khách sạn.

2

Tả Thi Giao đi đi lại lại trong căn phòng rộng.

Cô gọi cho lão Hắc. Khi lão Hắc đi đã rất khuya rồi. Giờ này mà vẫn phải ra ngoài, nhất định là có chuyện rất quan trọng. Chắc chắn anh ấy biết vợ anh đang ở nhà đợi anh, nếu cô lại gọi điện cho anh thì rõ ràng cô là người không biết điều. Nhưng, đã nửa đêm rồi, lão Hắc đã đi được hai tiếng đồng hồ, có chuyện gì thì chắc cũng đã giải quyết xong rồi, làm sao anh ấy vẫn chưa về.

Căn phòng rộng quá, trước kia lúc thuê căn phòng này, cô không có cảm giác nó to đến như vậy, vì khi đó cô chỉ sống một mình. Cô thích phòng ở phải rộng, thích căn phòng mang lại cho cô cảm giác an toàn và đáng tin cậy. Khi không vừa lòng, cô có thể nằm ở nhà ngủ một giấc thật ngon, không phải lo lắng bị chủ nhà đột nhiên xông vào đòi tiền nhà. Khi không muốn đi làm, có thể dựa lưng trên sofa ăn uống chơi game, chẳng phải làm gì, cũng không lo lắng chết đói. Chỉ cần trong tay có vài trăm tệ là có thể thoải mái sống, tiêu hết tiền trong túi, thì lại đi kiếm tiền. Dù sao cũng có phòng ở rồi, sợ điều gì nữa, sợ đêm đến không có chỗ ngủ sao?

Đối với cô mà nói, căn nhà rất quan trọng. Căn nhà to không chỉ thể hiện an toàn mà còn mang tới cảm giác ổn định, thể hiện sự giàu có. Đây là căn nhà hai ba trăm vạn tệ, lấy một viên gạch của nó ra cũng đủ ăn cả tháng. Nghĩa là thế nào? Nghĩa là cô chẳng phải lo lắng gì tới chuyện ăn mặc.

Tuy nhiên, nếu căn phòng không có người mình yêu, thì sẽ ra sao?

Sẽ giống như lúc này, lo lắng, bất an

Tả Thi Giao không tìm được đành gọi điện thoại cho lão Hắc, nhưng lão Hắc đã tắt máy.

Đêm tối mênh mông, những ngôi sao bên ngoài cửa sổ sáng lấp lánh, có phải đang cười cô dâu chưa kịp tận hưởng hết tuần trăng mật đã phải cô độc một mình trong căn phòng trống?

3

Buổi sáng, sau khi bận rộn xong với những công việc của mình, Cẩm Tú mới nhớ ra Quách trường An bảo cô tuần này tới chỗ anh ta lấy ba nghìn tệ về, cô bèn gọi điện, hỏi anh ta có tiện không, cô sẽ qua đó luôn.

Công việc của biên tập mặc dù không tự do như công việc của phóng viên, nhưng cũng không bắt buộc phải ngồi văn phòng. Tiếng Quách trường An trong điện thoại nghe khàn khàn, dường như bị ngạt mũi. Nghe cẩm Tú nói cô sẽ qua, Quách trường An trầm ngâm một lát rồi nói: “Em không bận nữa sao?”

Cẩm Tú nghe được trong giọng nói của anh ta có chút do dự. nếu đối phương không phải Quách Trường An, mà là một ai đó, Cẩm Tú đã hẹn sang ngày hôm khác ngay lập tức. Nhưng đối với Quách trường An, cô chẳng phải lịch sự như thế. Cô thẳng thừng nói: “Không phải anh nói hôm nay em tới đó sao? Nếu anh có việc, anh làm việc của anh trước đi, anh bàn giao với người ở đồn cảnh sát là được, nửa tiếng nữa em sẽ đến.”

Cẩm Tú cho anh ta nửa tiếng như vậy là đã quá lịch sự với anh ta rồi. Cô vừa bước ra khỏi tòa soạn báo thì nhận được điện thoại của Quách Trường An. Cẩm Tú nghĩ anh ta sẽ thay đổi lịch hẹn, nhưng đang nghĩ cách để mĩa mai. Không ngờ, Quách trường An lại nói: “Anh đang làm việc ở đồn bên, mấy phút nữa anh sẽ đến tòa soạn báo, em đợi anh, chút nữa lái xe qua đón em.”

Cầm Tú đồng ý ngay, cô nghĩ tới chiếc xe Jeep cảnh sát của Quách trường An. Anh ta thật chẳng biết phân biệt xấu đẹp gì, dùng xe cảnh sát đi đón người đẹp, tốt nhất là phải để người của ban kiểm tra kỷ luật nhìn thấy Quách trường An, để anh ta bị phán tội lợi dụng giờ làm đi tán gái. Sau đó người ta sẽ đến tìm cô để kiểm tra. Cô lại có cơ hội để trả thù, nhất định Quách Trường An sẽ bị phê bình tới mức không còn chỗ thoát thân, cấp trên sẽ điều chuyển anh ta về nông thôn đi sửa đường.

Chiếc xe Jeep cũ kỹ của Quách Trường An nhanh chóng xuất hiện. Cầm Tú lên xe, cô bĩu môi dè bủ: “Chiếc xe Jeep của anh quá cũ rồi, nên đầu tư ít kinh phí đổi xe mới đi, ít nhất cũng đi sơn lại đi, có mấy chỗ bị tróc sơn rồi, như kiểu xe bị bệnh rụng tóc ấy.”

“Thôi đi, có xe ngồi là tốt rồi, lại còn kén cá chọn canh.” Quách trường An nói với Cầm Tú

Cầm Tú chỉ chờ câu nói ấy, bèn lý sự lại ngay: “Làm người phải như thế này, không có thì phải cố gắng, có thì phải chọn cái tốt. tốt rồi, còn phải chọn cái tốt hơn, nếu không làm sao xã hội phát triển được, anh lại còn làm cảnh sát, nhìn thôi đã biết là ít đọc sách báo, nhất định phải đặt mấy tờ báo ở toàn soạn của em, đồn cảnh sát của anh có năm người, cũng phải đặt tới ba tờ. Trên báo có mọi kiến thức, có thể giúp anh nhanh chóng bổ sung kiến thức.”

Khóe miệng Quách Trường An hé một nụ cười. Cầm Tú rất đặc ý, còn chuẩn bị tiếp tục chuyện đặt báo của đồn cảnh sát. Không ngờ, khi nhìn liếc Quách trường An, cô phát hiện trên mặt anh ta có hai vết thương bầm tím.

“Anh đánh nhau với tội phạm à, hay là đánh nhau với người ta, lại còn dán cao trông như dán cờ trên mặt.” Cầm Tú còn cố tình ấn vào vết thương của anh ta.

Quách trường An không thềm để ý đến những lời Cẩm Tú nói, Sắc mặt anh ta cũng không vui vẻ gì.

Cẩm Tú chột dạ, cô thầm nghĩ chắc mình đã nói sai điều gì. Quách Trường An là việc trong đồn cảnh sát, thông thường nếu không có vụ án nào lớn thì tổ chuyên án cũng không phái anh đi bắt người, còn nếu ở nhà đánh nhau với vợ thì theo tính cách và con người Quách Trường An chắc chắn anh ta có khả năng giành thắng lợi, nhưng làm sao anh ta lại bị thương thế này?

“Có hai tên tội phạm đang lẫn trốn, một tên chạy mất rồi.” Quách Trường An nói, khuôn mặt trở nên ấm áp hơn: “Lần này đã đánh nhau tay đôi với chúng thế mà vẫn để chúng sống mất.”

Quách Trường An cảm thấy hơi nản lòng, với võ thuật mấy năm anh học trong trường cảnh sát mà lần này lại để cho bọn tội phạm vượt khỏi tay. Hôm ấy, Tiểu Mã đã tìm ra manh mối cho Quách Trường An, Tiểu Mã nói tên trượng Khánh rất thích phụ nữ, thế là QUách Trường An và Tiểu Mã đã tới khu đèn đỏ để phục bắt Trương Khánh. Nhưng hôm đó tên Tiền Cảnh lại đột nhiên xuất hiện, không chỉ mình Tiểu Mã bị thương ở mặt, mà trên mặt Quách Trường An cũng bị rạch vài đường.

“Đây cũng là bởi vì anh khinh thường đối thủ, nếu không thì đã không thế này.” Quách Trường An nghĩ lại sự việc ngày hôm đó. Nếu như hôm ấy mà anh nói trước với anh em trong đội hình sự, chắc chắn mề lưới hôm đó sẽ tóm được cả hai tên, chỉ trách bản thân anh quá tự tin vào năng lực của mình, “đánh rắn động cỏ”. Từ sự việc này anh cũng thu được nguồn tin, tên Tiền Cảnh không hề chạy trốn ra vùng khác, xem ra hẳn vẫn còn nấn ná chần chừ không muốn đi, chắc là có việc gì đó. Nhưng rốt cuộc là việc gì khiến Tiền Cảnh không rời khỏi đây.

“Ôi, đến anh mà còn để tội phạm lọt lưới sao?” Cẩm Tú nói

“Không chạm vào nỗi đau của người khác em không vui đúng không?” Tuy nói vậy, Quách Trường An không hề để bụng những điều Cẩm Tú nói. Nhưng Quách trường An vẫn ăn miếng trả miếng, “...mà em và Kỷ Viễn có đúng là vợ chồng không? Sao mấy lần rồi anh đều thấy hân đi cùng một đám con gái trong đêm thế? Tối hân không về nhà sao?”

Cẩm Tú trừng mắt nhìn Quách Trường An nói: “Việc gì đến anh?” Nhưng những điều Quách Trường An nói đã in lại trong tim cô

Con người, đặc biệt là phụ nữ, những điều ngọt ngào chưa chắc đã nhớ, nhưng những điều không hay thì chắc chắn sẽ nhớ cho tới chết.

Sau khi lấy tiền từ đồn cảnh sát ra, Quách Trường An lại kéo Cẩm Tú đi tìm quán ăn bằng chiếc xe Jeep cũ kỹ của mình, Cẩm Tú không muốn ăn cơm cùng Quách Trường An, sợ lúc ăn cơm, Quách Trường AN lại ép cô ăn những món như anh ta. Nhưng Quách Trường An vừa mới giúp cô, cô không thể lập tức quay mặt lại với anh ta như thế, nên đành đồng ý. Chiếc xe Jeep vòng qua vòng lại rồi dừng bước trước khách sạn Tam Giang.

“Anh mời em hay em mời đấy, nơi này đắt lắm.” Cẩm Tú tỏ ra nhỏ nhen.

“Anh không muốn xem chứng minh thư và thẻ nhà báo của em đâu.” Quách Trường An nói, anh tìm chỗ ngồi gần cửa sổ rồi kéo ghế cho Cẩm Tú.

Cẩm Tú nhìn vào mắt Quách Trường An. Sao điều gì anh ta cũng biết? anh ta là cảnh sát hay là thám tử vậy?

“Em nghĩ anh là gì thì anh là cái đó.” Quách Trường An dường như nhìn thấu ý nghĩ của Cẩm Tú, anh lại còn buông một câu đùa cợt, “Nếu em muốn anh là siêu nhân thì anh sẽ cố gắng theo hướng ấy.”

Tầng một của khách sạn Tam Giang là khu bình dân, ở đây bán món ăn tự phục vụ. Khi người phục vụ đẩy xe tới, Quách Trường An châm một điếu thuốc. Cẩm Tú bèn chỉ ngay cho Quách Trường An xem tấm bảng cấm hút thuốc trên bàn. Anh ném cái nhìn về phía trước bảng rồi dập thuốc, đứng lên, kéo ghế và bước ra ngoài.

Cẩm Tú không quay đầu lại để xem Quách Trường An làm gì, cô rút chiếc gương nhỏ trong túi xách ra, từ trong gương cô thấy Quách Trường An đi ra ngoài, anh đứng trong hành lang châm một điếu thuốc mới và hút hết hơi này đến hơi khác, điếu thuốc nhanh chóng gần dần, anh ta dập điếu thuốc rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

Quách Trường An vẫn như ngày xưa. Ngày xưa khi ở trường học, Cẩm Tú vẫn thường nhìn thấy Quách Trường An vội vã chạy vào nhà vệ sinh sau giờ học. Tới lúc cô quay đầu lại, cô vô tình trông thấy Quách Trường An đang đứng dưới gốc cây bên cạnh nhà vệ sinh, hút thuốc. Tiếng chuông vào học vang lên làm cho Quách trường An càng cố hút nhanh hơn, sau đó anh ta vội vã chạy vào lớp học.

Quách trường An đúng là “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”. Anh vẫn gọi cua và tôm hùm, thậm chí còn gọi cả một bát canh ếch. Cẩm Tú cảm thấy ghê rợn, cái thứ này đừng nói là ăn, nhìn thấy đã sợ rồi. Cứ nghĩ tới là toàn thân cô đã nổi da gà, thế thì còn ăn làm sao được, chưa ăn mà đã muốn ói ra rồi.

Cẩm Tú cố kìm nén cảm xúc của bản thân, cô thề với lòng từ sau không bao giờ đi ăn cơm cùng Quách Trường An nữa, kể cả ngồi cùng bàn ăn cũng không. Với con người này, không nói đạo lý thì anh ta khó mà chấp nhận. Không thể cùng đường cũng không thể cùng bàn với anh ta. Cẩm Tú mong bữa ăn này diễn ra càng nhanh càng tốt để Quách Trường An và cô mỗi người một đường không dây dưa gì với nhau nữa.

“Anh thấy sắc mặt em không được tốt lắm, món ăn này bổ lắm, đặc biệt là đối với phụ nữ, bổ khí, bổ huyết.” Quách trường An vừa nói vừa gấp liên tiếp cho Cẩm Tú.

“Anh không làm cảnh sát mà chuyển sang làm đạo sĩ rồi à?” Cẩm Tú đáp lại không khách khí.

“Gì cơ?” Quách Trường An không hiểu những điều Cẩm Tú nói, anh vẫn ăn rất ngon lành.

“Không phải là đạo sĩ, vì sao bữa ăn nào cũng liên quan tới việc dưỡng sinh thế?” Cẩm Tú nói với thái độ không vừa lòng.

“Con người lấy thực làm gốc, những người không biết hưởng thụ các món ăn sẽ là người không thành công. Những người phụ nữ khôn biết thưởng thức những món ăn thì họ đã sống vô ích.” Miệng Quách Trường An đã đen sì vì thức ăn.

“Ăn ăn ăn, ăn cho tới chết đi.” Cẩm Tú chỉ mong Quách Trường An nửa bữa ăn đã phải chạy vào phòng rửa tay để cô có thể làm đồ đĩa thức ăn ấy. Nhưng Quách trường An đã không để cô có cơ hội phạm lỗi, anh vẫn ngồi yên trên ghế, ăn hết các món ăn từ đầu tới cuối bữa.

Bữa ăn ngày hôm ấy Cẩm Tú vẫn còn nhớ mình chẳng ăn được gì, chỉ khua khua đũa trong bát, tức cũng đã đủ no rồi.

Cẩm Tú cố tình không hỏi Quách Trường An làm sao biết việc cô đi cầm giấy tờ, Quách Trường An là người không biết giữ bí mật, ít nhất là ở chỗ của Cẩm Tú là như thế, đến chuyện tội phạm bỏ chạy mà anh ta còn nói với Cẩm Tú thì liệu anh ta còn giữ được bí mật gì nữa. Nếu anh ta đã nói ra việc anh ta biết việc cô đi cầm giấy tờ, thì chắc chắn anh ta vẫn còn điều gì đó để nói với cô và có việc gì đó muốn thực hiện.

Quả nhiên, sau khi tính tiền xong, Quách Trường An đã gọi ông chủ Âu lên. Phó giám đốc của Tam Giang- Âu Thế Hằng nhanh chóng xuất hiện với khuôn mặt tươi cười và bộ dạng khúm núm. Cầm Tú thấy trên khuôn mặt ông ta đang nở nụ cười, nhưng đôi mắt chẳng cười tí nào.

“Tôi thấy nhân viên phục vụ của các ông rất nhiều người mới, họ từ đâu tới thế, có giấy chứng nhận tạm trú và giấy chứng nhận sức khỏe không?” Trường An hỏi ông chủ Âu.

“Họ đều từ tỉnh khác tới, giấy tạm trú thì chắc chắn có, còn giấy chứng nhận sức khỏe thì vẫn chưa kịp làm, anh xem mấy hôm nay tôi bận thế này, không kịp để hỏi chuyện ấy.” Âu Thế Hằng đáp với khuôn mặt tươi cười, vừa nói vừa quay sang chào Cầm Tú.

“Tôi có người bạn ở tỉnh về có món đồ cổ, hôm nào rảnh tôi đưa ông đi xem.” Quách Trường An không nhắc tới chuyện giấy chứng nhận tạm trú và giấy chứng nhận sức khỏe nữa, mà nhắc tới chuyện đồ cổ. “Một con tỳ hưu màu phi thúy, nhìn màu ai cũng phải mê.”

Sắc mặt Âu thế Hằng đột nhiên thay đổi

Nên miêu tả thế nào nhỉ, sự thay đổi đột ngột. Thực tế khuôn mặt Âu Thế Hằng trở nên quá đổi vui vẻ, các thớ thịt trên khuôn mặt ông ta nở ra, đến cặp mắt cũng sáng rực như sao.

Khuôn mặt Âu thế Hằng vốn đã béo mà ông ta lại còn cười to, nên dường như hai mắt của ông ta khép chặt lại, chỉ nhìn thấy hai con ngươi sáng lấp lánh

“Thế thì anh cứ để lại cho tôi, nếu không bây giờ tôi cũng đang rảnh, anh đưa tôi đi luôn cũng được.” Âu thế Hằng vội vã đáp, hình như ông ta sợ món đồ cổ đó bị ai đo nhanh chân mua mất.

“Không được, cô bạn của tôi vẫn còn đồ gì đó ở chỗ ông, chẳng biết là giấy chứng nhận gì ấy nhỉ?” Quách Trường An cố tình hỏi Cẩm Tú.

Cẩm Tú đáp: “Chứng minh thư và thẻ nhà báo.”

Quách Trường An nói: “Chứng minh thư và thẻ nhà báo vẫn còn cầm ở chỗ các ông, thế thì làm sao có tâm trạng đưa ông đi được.”

Âu Thế Hằng lập tức quay người, nói với đám nhân viên phục vụ: “Ở chỗ quầy thu ngân có một giấy chứng minh thư và một thẻ nhà báo, mau lấy lại đây cho anh.”

Cẩm Tú muốn nói điều gì đó, Quách Trường An liền quay sang nhìn cô, không để cô nói gì. Chỉ nghe thấy Quách Trường An nói với Âu Thế Hằng: “Nghe nói là còn nợ cái tiền gì đó, ông cầm lại đi, được không?”

Âu Thế Hằng vội vã đáp: “Ôi có mấy đồng bạc ấy mà, coi như là tôi mời. Món đồ cổ ấy anh xem thế nào?”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang chứng minh thư và thẻ nhà báo của Cẩm Tú tới, Quách trường An bảo Cẩm Tú nhận lấy, rồi đứng lên nói với Âu Thế Hằng: “Nếu không có gì đặc biệt thì mười giờ nhé, nếu ông không quá bận thì tôi đợi điện thoại của ông.”

Âu Thế Hằng vui vẻ đồng ý.

Quách Trường An và Cẩm Tú lên chiếc xe Jeep, Cẩm Tú vẫn không tin lắm bèn hỏi Quách Trường An: “Cứ cầm thế này về thôi sao? Vẫn còn chưa thanh toán ba nghìn tệ tiền bữa ăn cho ông ta được đấy hả?”

Quách Trường An đáp: “Em yên tâm, ông ta còn được lợi hơn cả ba nghìn tệ ấy.”

Cầm Tú nhìn sắc mặt Quách Trường An dò hỏi: “Quan chức câu kết với thương nhân sao?”

Quách Trường An suýt nữa thì phì cười: “Em xem anh có phải là quan chức không?” Quách trường An đưa sát mặt lại gần mặt Cầm Tú.

Cầm Tú hốt hoảng nói: “Anh để ý vào lái xe kia, nhìn đằng trước ấy, đừng có nhìn tôi, nhìn đường ấy.”

Quách Trường An đáp: “Mới làm tiểu biên tập có vài ngày, mà đã biết đến chuyện quan chức và thương nhân câu kết với nhau à? Cái chức quan bé bằng hạt vừng như anh thì làm gì có quyền lực gì mà câu kết với thương nhân. Nếu có câu kết thì phải có sự cân bằng về quyền lực chứ, phải là người cùng một đẳng cấp chứ. Hôm nay anh lấy thẻ về cho em, tối nay nếu vụ đồ cổ ấy mà giao dịch thành công, thì ít nhất anh cũng có được một khoản.” Quách Trường An nói, rồi đưa một ngón tay ra trước mặt Cầm Tú.

“Một nghìn à?” Cầm Tú đoán.

“Nhân thêm ba mươi nữa đi.” Quách Trường An nói.

Cầm Tú giật thót cả mình, cô lè lưỡi với Quách Trường An, ba vạn, ôi bà ơi, cả một năm tiền lương của cô chứ ít gì. Cô kinh ngạc nhưng cũng không nói ra những điều mình nghĩ. Cô nhìn Quách Trường An thăm dò, cảm thấy Quách Trường An không còn là cậu bé thò lò mũi xanh ngày bé nữa, cũng không còn là tên tiểu quỷ nhìn trộm cô tắm qua khe cửa nữa.

Tiếng điện thoại của Quách Trường An vang lên.

“Hôm nay, anh ở bên ngoài không về được. Chuyện trong đồn ấy mà, phải bắt một tên tội phạm, không nói nhiều nữa, em cứ nghỉ sớm đi.” Quách Trường An hạ giọng.

Nghe giọng điệu, nghe cách nói chuyện thì chắc chắn cách nói chuyện này là nói với vợ.

Rõ ràng là anh ta đang nói dối vợ. Bởi trước đây khi Cẩm Tú tới đồn cảnh sát nơi anh làm việc, Cẩm Tú nghe thấy một anh cảnh sát nói với Quách Trường An: “Ê Trường An, tối này tìm chỗ nào đánh mạt chược đi.” Câu trả lời của Quách Trường An là: “Tối nay anh phải về sớm, chị cậu đang đợi anh ở nhà, tối nay chị cậu còn làm món bánh chèo cho anh nữa cơ.”

4

Cẩm Tú không để Quách trường An đưa cô về chỗ làm, mà cô tự về. Trên lối dành cho người đi bộ, trước cửa khu trung tâm thương mại thứ gì cũng có. Bụng cô vẫn trống không. Cô bèn mua hai chiếc bánh bao, thêm một cốc sữa chua rồi vừa đi vừa ăn. Đột nhiên, cô có cảm giác bên cạnh như có ai đang nhìn mình. Quay đầu lại, cô thấy Quách Trường An đang đứng dựa vào cửa xe phía bên đường nhìn cô một cách bí hiểm.

Trông thấy thì có làm sao, Cẩm Tú đối với anh ta cũng chỉ là khách khí mà thôi. Nếu mà Kỷ Viễn ăn cơm cùng cô mà giờ chiều đó ra, thì chắc chắn cô sẽ hất bát và bỏ đi rồi. Mời người khác ăn cơm mà cái tên Quách Trường An cứ như tự mời chính anh ta ăn cơm vậy, chẳng để ý gì tới Cẩm Tú.

“Em chưa no à?” Quách Trường An tiến lại chỗ lan can của con đường rồi cất tiếng hỏi Cẩm Tú.

“Em đã ăn cái gì đâu.” Cẩm Tú nói. Quách Trường An nói câu này đúng là lỗ to. Trên bàn ăn mà anh ta gọi món, Quách trường An chỉ để ý tới mỗi bản thân, những món ăn mà Quách trường An gắp cho Cẩm Tú vẫn chất đầy trong bát của Cẩm Tú, mà cô không hề động tới.

“Món ngon thì không ăn, lại ăn những quán lề đường, chẳng vệ sinh chút nào, đúng là em coi thường sức khỏe của mình quá.” Quách Trường An nói.

“Ngàn vàng khó mà mua được, em thích thế.” Dù sao thì bây giờ cũng chẳng có gì để cầu cạnh Quách Trường An nữa, những thứ cần lấy mà cô đặt ở Tam Giang thì cô cũng đã lấy lại rồi, cần gì phải để ý đến anh ta nữa. Bởi thế cô nói chẳng khách khí gì, quay đầu bỏ đi, đến một câu chào cô cũng chẳng nói với Quách trường An. Trong lòng cô vẫn còn bực tức đối với Quách Trường An vì “màn diễn” của anh ta trong nhà hàng.

Vẫn chưa tới tòa soạn, cô đã nhận được điện thoại của Tô Gia Văn.

“Mẹ chồng em tới tòa soạn của chị rồi, bà ấy nói tòa soạn phải khôi phục lại danh tiếng cho con dâu bà ấy.” Tô Gia Văn nói tròn vành rõ tiếng từng từ từng từ một. “Em chẳng qua cũng chỉ là con dâu thôi, bà ta không chịu nổi nói em đã hủy hoại hết danh tiếng của tổ tông nhà bà ấy.”

Cầm Tú từng người, khi ấy cô mới nhớ tới câu chuyện của Tô Gia Văn mà hôm qua cô đã đăng trên tạp chí. Nhưng cô không viết tên của Tô Gia Văn, cũng không viết tuổi hay công việc của cô, tại sao mẹ chồng của Tô Gia Văn lại có thể biết được điều này?

“Mẹ chồng em sao lại đoán ra được câu chuyện mà em kể?” Cầm Tú hỏi Tô Gia Văn.

“Người như bà ấy thông minh tới mức...chị yên tâm, không phải là em nói với bà ấy nhưng bà ấy biết rồi, bà ấy đang làm âm cả lên, bắt tòa soạn phải giải thích cho bà ấy, bà ấy còn đòi tìm người viết bài viết đó, bà ấy muốn tìm chị, tìm người phụ trách chuyên mục để tính sổ đấy, làm thế nào bây giờ?” Tô Gia Văn nơm nớp lo sợ, “Em bị họ dồn ép”, tiếng Tô Gia Văn nghẹn ngào trong điện thoại.

Cầm Tú nói cô sẽ tự giải quyết việc này. Cô vừa cúp điện thoại thì biên tập Lịch Tử đã gọi tới.

“Cầm Tú, tớ là Lịch Tử đây. Báo với cậu có một bà tới tìm cậu, bà ta nói là muốn “diện kiến” cậu đấy.”

Lúc này mà Lịch Tử còn nói đùa được. “Bà ấy nói chuyên mục của cậu đăng toàn những chuyện nhảm nhí, gờng càng già càng cay. Đừng có nói luyên thuyên, bà đã từng này tuổi rồi, có cái gì là chưa trải qua không. Muốn đùa với bà mà ư? Bà ta nói như thế chắc chắn là muốn cậu phải giải thích rõ ràng rồi”.

Những việc như thế này đã từng xảy ra ở tòa soạn, nhưng thông thường đều do bản thảo mà các phóng viên viết. Trước đây Cầm Tú đã từng gặp trường hợp như thế một lần, ảnh hưởng cũng lớn, tuy sự việc đã qua lâu rồi nhưng cô vẫn cảm thấy sợ, cô cảm thấy rùng mình.

“Tớ sắp tới tòa soạn rồi, tớ sẽ lên để xử lý việc này, làm ảnh hưởng tới công việc của mọi người quá.” Cầm Tú nói lời cảm ơn Lịch Tử trước.

“Đừng, cậu đừng tới đây. Cậu phải tránh đi chứ, cái này cậu cũng không hiểu sao? Có lần một rồi sẽ có lần hai, lần ba, đợi đến lần thứ tư bà ta tới tìm cậu thì cậu hãy xuất hiện. lúc ấy sự tức giận của bà ta cũng đã giảm đi một nửa rồi, khi ấy cậu chuyển sang tấn công, không phải chắc chắn sẽ thắng sao?” Lịch Tử bắt đầu giảng giải cho Cầm Tú về ba mươi sáu kế.

“Nhưng bà ấy ở trên đó gây ảnh hưởng tới mọi người...” Cầm Tú vẫn muốn giải thích.

“Việc nhỏ nhặt này cậu cứ giao cho tớ, cậu quên việc ngày trước rồi sao? Bà già này chắc không phải là người nhàn rồi đâu. Xem ra có vẻ lợi hại hơn hoàng tử hoa hồng lần trước đấy. Bà ấy nói những điều cậu viết

làm xấu con dâu nhà bà ấy, bắt cậu lấy mạng ra mà đền đấy...” Lịch Tử vẫn chưa nói hết thì hình như điện thoại của Lịch Tử bị ai giật mất.

“Mày dựa vào cái gì mà viết xấu viết xa về con dâu nhà tao, nó tìm đàn ông thì làm sao mà mày biết được, mày nhìn thấy hay là mày cũng đi tìm đàn ông đấy? hôm nay mày không nói rõ với tao thì đừng có nghĩ tới chuyện tao để yên, bà sẽ làm cho mày không thể làm phóng viên được nữa, cho tòa soạn báo này sập tiệm luôn.”

Người đàn bà ấy tuy đã già nhưng giọng nói vẫn sang sảng, tiếng nói của bà ấy sắc nhọn như xuyên thủng cả cửa kính, rất chối tai, khó chịu.

Bà ta đang tức giận, tất nhiên là không để cho người khác có cơ hội giải thích. Hoặc nếu có cơ hội giải thích thì chắc chắn bà ta cũng không chịu tin. Cẩm Tú nghe thấy tiếng Lịch Tử đang khuyên bà ấy trong điện thoại: “Người trong câu chuyện đó nói như vậy, biên tập của chúng cháu chỉ ghi lại, bác không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu của chúng cháu được”.

Người đàn bà đó lại thét lên: “Nó nói cái gì mà các người dám ghi lại, nó là con điên nên mới làm xấu hồ tố tông nhà tao, các người lại còn giúp nó hại bà già này, các người còn biết phân biệt phải trái, trắng đen, các người còn có nhân tính hay không...”

“Đây chẳng qua chỉ là biệt danh mà thôi, làm sao bác cứ nghĩ đây là con dâu bác?”

“Con đấy, có gì mà nó không làm được. Đây này, đây này, lại còn đây nữa, biệt thự nằm ở khu ngoại ô à, xe từ bốn con đường đều đi qua đây, đây không phải là ngõ Hồ Điệp thì là gì? Lại còn viết dưới lầu có người bán hoa quả và hạt dẻ nữa, căn nhà số 83 của bà là ở đây, không phải là nói nhà bà thì nhà ai? Những nhà xung quanh đó làm gì có nhà nào có đứa con dâu đốn mạt như thế. Viết thế này còn khủng khiếp hơn chỉ mặt đặt tên.”

Điện thoại đột nhiên mất liên lạc, chắc là Lịch Tử đã giăng được máy rồi tắt đi.

Cầm Tú thầm mắng bản thân mình quá sơ ý, con đường bốn ngã và câu chuyện về người bán hạt dẻ và kẹo mà Tô Gia Văn kể với cô hôm đó, đáng lẽ cô không nên viết, những chuyện ấy đương nhiên sẽ làm lộ ra địa chỉ của người tâm sự. Bà mẹ chồng của Tô Gia Văn tới tòa soạn với sự bức tức cũng có lý của bà ấy. Lúc trước khi viết xong, Cầm Tú đã đưa cho Tô Gia Văn xem, nhưng liệu Tô Gia Văn có xem cẩn thận không?

5

Một tiếng sau, Cầm Tú gặp Tô Gia Văn tại quán trà.

Tô Gia Văn vẫn đeo cặp kính đen, khi người phục vụ rời đi, Tô Gia Văn đưa tay tắt ngọn đèn trên đầu, chỉ để lại chiếc đèn trên tường. Khi ấy cô mới bỏ cặp kính đen xuống.

Cầm Tú giật thót mình, quàng mắt Tô Gia Văn xám đen, khuôn mặt Gia Văn sừng vù lên.

“Không sao đâu chị ạ, mẹ chồng em ném đồ em tránh không kịp.” Tô Gia Văn thấy Cầm Tú chăm chú nhìn vào mặt mình bèn giải thích qua loa.

“Cuộc sống của em chắc là đang buồn lắm...” Cầm Tú cất tiếng hỏi dò, đồng thời an ủi Gia Văn.

Những câu an ủi không phải muốn nói là nói ngay ra được. Trông Tô Gia Văn có vẻ yếu đuối nhưng bản chất lại là người phụ nữ mạnh mẽ. Những người phụ nữ như thế sẽ luôn coi những lời an ủi của người khác là sự thương hại đối với cô ta, thậm chí là coi thường cô ta.

Nhưng Tô Gia Văn lại không mấy để ý tới những điều Cầm Tú nói, cô uống hết một cốc trà rồi lại uống tiếp cốc nữa, dường như cô đang rất khát.

Sau đó Tô Gia Văn đột nhiên nhoài người ra, đưa cánh tay về phía Cẩm Tú, nắm lấy tay Cẩm Tú và nói: “Tay của em lạnh lắm phải không?”

Đúng là lạnh thật, lạnh đến thấu xương.

Tô Gia Văn buông tay, nở nụ cười châm biếm: “Những người phụ nữ không được đàn ông yêu thương tay đều lạnh như thế.” Rồi cô lim dim mắt nhìn Cẩm Tú và nói: “Tay chị rất ấm, người đàn ông của chị chắc chắn là rất yêu thương chị.”

Cẩm Tú nhoen miệng cười, Tô Gia Văn nói mà như nghiền chặt lấy chữ “yêu thương”, khiến Cẩm Tú nhớ tới những điều ấm áp. Cẩm Tú nhớ tới Kỷ Viễn đã “yêu thương” cô như thế nào.

“hôm trước em nói với chị, lần nào em cũng sẽ kể cho chị nghe một câu chuyện, chị đến để nghe em kể đây, đừng đánh trống lảng đây nhé.” Cẩm Tú không muốn Tô Gia Văn cảm thấy cô là người vô cùng hạnh phúc, nhưng cô không thể tỏ ra mình là người không hạnh phúc, bởi thế cô chủ động chuyển câu chuyện sang hướng khác.

“Ồ, lần trước nói đến đâu nhỉ?” Tô Gia Văn dường như bước ra khỏi kí ức đang ngủ sâu, nhìn về quá khứ qua bức màn thời gian, cô lim dim đôi mắt, rút một điếu thuốc bạc hà, cô bắt đầu hút.

Khi người phụ nữ hút thuốc trông rất tâm trạng, Tô Gia Văn cũng thế.

“là chuyện về lần đi bơi đúng không nhỉ?” Gia Văn dựa lưng vào ghế. Trông cô hơi mệt mỏi, cô rút chân ra khỏi đôi giày cao cổ và đặt ra ngoài. Cô thu đôi chân nhỏ lên ghế, hai tay ôm lấy đầu gối, hít một hơi thuốc thật sâu.

“Làm thế này thoải mái lắm, chị cũng tháo giày ra thử xem.” Cô ra dấu cho Cẩm Tú làm như mình.

Để không tạo ra khoảng cách giữa hai người, Cẩm Tú đành co chân lên ghế.

Tư thế ngồi này quả rất thoải mái, rất thích hợp để lắng nghe chuyện tâm sự của người khác và cũng rất thích hợp để thổ lộ tâm sự.

“Đừng để đàn ông phải lựa chọn, đặc biệt là lựa chọn người trong gia đình và bản thân chúng ta. Sau này em đã phát hiện ra rằng ngày hôm đó mình đã hỏi một câu hỏi rất ngu ngốc.” Tô Gia Văn nói.

“Anh ấy đã trả lời là không cứu em đúng không?” Cẩm Tú không chờ đợi được bèn hỏi.

“Không, anh ấy nói sẽ cứu em.” Tô Gia Văn cười, ánh sáng mờ ảo dường như trở nên lạnh lẽo hơn dưới nụ cười của cô.

“Nhưng khi anh ấy vừa nói xong thì bà mẹ anh ấy đã lao xuống nước. Bà ấy hét lên là bà ấy bị chuột rút, bà ấy hét gọi con trai của bà ấy. Chồng em đã nhảy xuống cứu bà ấy, nhưng khi anh ấy nhảy xuống nước quá mạnh đã đẩy cả em xuống, em không biết bơi, từ trước tới giờ em chỉ thích trong nhà có một cái hồ bơi thật to mà thôi...”

Tô Gia Văn im lặng hồi lâu, khuôn mặt ẩn sau ánh đèn mờ ảo và khói thuốc mờ hồ, nhìn không rõ nét mặt, nhưng Cẩm Tú có thể đoán được nỗi buồn của cô.

“Sau đó , anh ấy đã nói với em rằng, anh ấy không nghe thấy em kêu cứu...” Tô Gia Văn nói rồi bật cười.

Cẩm Tú đột nhiên nhìn thấy những giọt nước mắt trong mắt Tô Gia Văn.

“Em vẫn còn nhớ đã từng nói với chị, em đã từng sinh một đứa con.”

“Ừ, khi ấy chúng ta vẫn chưa quen nhau, chỉ nói chuyện qua điện thoại thôi. Giọng nói của em rất hay, lúc ấy chị đoán em là một cô gái rất xinh đẹp.” Cẩm Tú đáp.

“Em đẹp ư? Em đã quên mất là mình đẹp hay xấu rồi.”

“Ai trông con cho em, hay em gửi nó đi nhà trẻ?”

“Nó vừa ra đời đã chết rồi.”

“...” Cẩm Tú giật mình, không biết nên nói gì.

“Suýt chút nữa là em phát điên, nhưng rồi em đã không điên mà em còn sống rất tốt tới bây giờ. Mẹ chồng em nói em là kẻ không có lương tâm.”

Trong bóng tối, Cẩm Tú nghe thấy tiếng cười của Tô Gia Văn, tiếng cười thật chua chát. Câu chuyện này rốt cuộc là thế nào?

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Không Đánh Không Yêu

1

Bầu trời lúc sẩm tối đầy u ám, Cẩm Tú không muốn về khu chung cư. Cũng có lẽ bởi thời tiết, cũng có lẽ bởi vì chuyện mẹ chồng Tô Gia Văn tới tòa soạn là náo loạn. Dù sao trong lòng cô cũng cảm thấy không thoải mái, cô cần một người để an ủi.

Nghĩ tới đây cô bèn gọi điện cho Kỷ Viễn.

“Kỷ Viễn, em thấy trong người khó chịu lắm.” Cẩm Tú tìm kiếm lí do.

“EM nhớ anh đúng không?” Kỷ Viễn cười hì hì, dường như Kỷ Viễn đang ăn cái gì đó khiến anh nói không được rõ ràng.

“Anh nuốt hết đi rồi hãy nói chuyện với em.” Cẩm Tú không thích Kỷ Viễn vừa ăn vừa nói, không phải vì vừa ăn vừa nói có văn hóa hay không, mà vì Cẩm Tú lo Kỷ Viễn nói quá nhanh sẽ bị sặc.

“Anh đang nhai kẹo cao su đấy, em bảo anh nuốt nó đi à, anh có thể lấy nó ra được không?” Kỷ Viễn cười gượng gạo, dường như có người bên cạnh.

Nếu bên cạnh anh có ai đó thì sao anh có thể nói mà không suy nghĩ như thế? Cẩm Tú bèn hỏi: “Ai đang đứng cạnh anh đây, em nghe thấy tiếng phụ nữ thì phải?”

Thực tế Cẩm Tú không nghe thấy gì cả, câu nói này chỉ để nhắc khéo Kỷ Viễn. Nhưng Kỷ Viễn lại cứ nghĩ Cẩm Tú nghe thấy thật, anh bèn đá vào Tiểu Ngự đang đứng bên cạnh, xua xua tay, ra hiệu cho Tiểu Ngự đi ra chỗ khác: “Làm gì có phụ nữ, không có đâu, đây là văn phòng, là con mèo ấy mà, nó nhảy từ vườn hoa dưới lầu lên.” Kỷ Viễn vừa nói vừa quay sang Tiểu Ngự làm bộ mặt nhăn nhó.

“Kỷ Viễn, thực sự em cảm thấy không thoải mái, anh nói chuyện với em nhé!” Trong lòng Cẩm tú bây giờ thực sự khó chịu, cô hy vọng có Kỷ Viễn bên cạnh mình, để ôm cô vào lòng, nếu được ở trong vòng tay Kỷ Viễn, chắc chắn cô sẽ thấy thoải mái hơn.

“Hay là vợ này, anh không đi làm nữa, anh đến chỗ em nhé.” Kỷ Viễn nói: “Dù sao anh cũng chẳng có việc gì, anh nhớ em.” Kỷ Viễn vừa nói vừa quay đầu nhìn xem Tiểu Ngự còn trong phòng không. Mặt Kỷ Viễn biến sắc, đưa tay xua xua, ra hiệu cho Tiểu Ngự ra ngoài với vẻ không vui.

Nhưng Tiểu Ngự không chịu đi, vẫn đứng ở cửa sổ, bĩu môi, không nói cũng chẳng thèm nhìn Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn nhìn cửa rồi lại nhìn ra bên ngoài, anh đóng cửa lại, Trừng mắt nhìn Tiểu Ngự, anh nói với Cẩm Tú: “Lãnh đạo bên anh ra ngoài hết rồi, giám đốc bộ phận cũng không có ở đây. Em yên tâm cũng không có việc gì đâu, để xem vợ anh có vấn đề gì không nào? Nếu em cảm thấy không thoải mái, anh sẽ có trách nhiệm và nghĩa vụ xuất hiện ngay bên cạnh em như Ostman, đúng không nào?”

Cúp máy xong, Kỷ Viễn đến bên Tiểu Ngự, nghiêng đầu thăm dò Tiểu Ngự: “Có một đồng chí không được tốt cho lắm, làm phiền lãnh đạo khi lãnh đạo đang bí mật nói chuyện với vợ mình.”

Tiểu Ngự quay người lại đáp: “Có thể lấy công chuộc tội không?”

Kỷ Viễn đảo mắt thăm dò Tiểu Ngự: “Nói xem nào”

“Em có một căn nhà ở đường Tam Mã, không lớn lắm, bốn mươi mét vuông, có thể cho lãnh đạo mượn để lãnh đạo nói chuyện bí mật với vợ một đêm, như thế đã chuộc được tội chưa?”

Kỷ Viễn không nói gì, anh đi xung quanh Tiểu Ngư một vòng.

“Chê bé quá không đi à?” Tiểu Ngư bĩu môi, cô chớp chớp cặp mi dài, tỏ ra có phần ầm ức.

“không phải là chê nhỏ, không chê nhỏ đâu.” Kỷ Viễn cười đầy bí ẩn với Tiểu Ngư và nói: “Vừa nãy anh đang suy nghĩ làm gì có cấp dưới nào quan tâm tới lãnh đạo như thế, đúng là vinh hạnh quá. Anh sẽ phải ôm hôn em một cái, hay là anh công em chạy lên chạy xuống lầu ba vòng.”

“Anh công em chạy ba vòng đi.” Tiểu Ngư nói.

Kỷ Viễn lập tức cúi người bên cạnh Tiểu Ngư: “Tiểu Ngư đại nhân, lên đi, anh sẽ làm ngựa bạch mã một lúc, công em chạy ba vòng.”

Ngay sau lúc ấy có một tiếng hét vang lên ở cầu thang quán rượu, rồi một người chạy vụt xuống. Đây là Kỷ Viễn, trên lưng Kỷ Viễn còn công Tiểu Ngư. Nhân viên trong quán rượu nhìn thấy Kỷ Viễn công Tiểu Ngư chạy ba vòng từ trên lầu xuống, ai nấy đều cười ngặt nghẽo.

Cầm chìa khóa trong tay, Kỷ Viễn đón Cẩm Tú về căn nhà nhỏ bốn mươi mét vuông của Tiểu Ngư. Căn phòng quả thật nhỏ, nhưng thứ gì cũng có, phòng khách cũng tương đối rộng, cũng rất thoải mái. Một phòng ngủ nhỏ, một căn bếp nho nhỏ và một khu nhà vệ sinh nho nhỏ. Cẩm Tú quan sát căn hộ từ trong ra ngoài, cảm kích nói: “Đúng là có cảm giác như ở nhà vậy.” rồi cô ôm eo Kỷ Viễn nói: “Chỉ cần sau này chúng ta có căn nhà như thế này là em mãn nguyện rồi. cho dù là nhỏ hơn mười mét vuông, thì cũng có thể đặt một chiếc giường, cũng có thể có một khu vệ sinh và nhà bếp riêng, bé thế nào cũng không quan trọng.”

Kỷ Viễn cười, đưa ngón tay lên trán Cẩm Tú nói: “Em thật khéo sắp xếp, ba mươi mét vuông chỉ đủ diện tích cho phòng khách của chúng ta thôi. Em phải biết rằng sau này anh sẽ sinh đôi hai đứa, một trai một gái. Chúng sẽ chơi đùa trong phòng khách, không được mười mét vuông làm sao đủ cho chúng đùa nghịch? Bà mẹ như em đúng là chẳng biết tính toán gì cả.”

Cẩm Tú nghe Kỷ Viễn nói vậy, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, “Em đặt niềm tin vào chồng em. Niềm tin của em là mục tiêu để chồng em phấn đấu, đừng giảm mục tiêu, giảm mục tiêu sẽ khiến anh cảm thấy không đủ thách thức.” Kỷ Viễn cười ngọt ngào và nhìn sâu vào mắt Cẩm Tú, hôn lên má cô rồi nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa, không phải bây giờ chúng ta cần phải làm gì đó để sinh ra rồng ra phượng sao?”

Khi sắp “làm chuyện đó” Cẩm Tú lại nói thêm

“Ba nghìn tệ của Quách Trường An em lấy về rồi.”

“Nghĩa là sao? Em và hắn lại gặp nhau à?” Giọng Kỷ Viễn có vẻ hơi bất bình thường.

“Cái gì mà lại gặp nhau, gặp thì đã sao?” Cẩm Tú vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp ánh mắt đầy ghen tuông của Kỷ Viễn. Không biết anh ghét cô gặp mặt Quách Trường An hay là ghét Quách trường An?

“Anh đánh nhau với hắn còn chưa phân thắng bại, mà sau lưng anh, em còn giấu giếm giếm đi gặp hắn!” Lần này Kỷ Viễn đã tỏ rõ thái độ. Nguyên nhân của sự thù ghét trong anh là bởi Cẩm Tú đã gặp mặt riêng Quách Trường An.

“Anh nói thế là không đúng, trước tiên là anh đánh nhau với anh ta không phân thắng thua, đây là việc của các anh. Hơn nữa, anh chẳng có lý do gì, chỉ là hiểu nhầm. Đây vốn là do anh sai, mà bây giờ lại còn kiểm chuyện. Hơn thế nữa, mối quan hệ giữa em và anh ta rất quang minh chính

đại. Không phải là giấu giấu giếm giếm như anh nói.” Cẩm Tú giải thích cho Kỷ Viễn rõ ràng rành mạch từng chữ một.

Nhưng nổi tức giận trong lòng Kỷ Viễn vẫn chưa được giải tỏa.

“Hiểu lầm với chẳng không hiểu lầm. Em là người rõ hơn ai hết còn gì. Ánh mắt mà tên Quách Trường An ấy nhìn em, ai trông thấy cũng đều nói là khác thường. Em lại còn qua lại với hắn. ANh nói cho em biết, em là phụ nữ đã có chồng, đừng có liếc mắt đưa tình với hắn nữa.” Kỷ Viễn tiến lại, anh ôm lấy Cẩm Tú

Cẩm Tú vùng vằng, những lời nói vừa rồi của Kỷ Viễn khiến cô cảm thấy họ vẫn chưa thực sự hiểu và thông cảm cho nhau. Hôm nay, họ cần trao đổi, để hai bên hiểu nhau hơn. Cô không muốn tất cả những vấn đề giữa hai người đều được giải quyết bằng chần gối.

Rồi sau đó những vấn đề chưa được giải quyết vẫn còn tồn tại. Bởi hai người chưa có thời gian để ngồi nói chuyện với nhau, nên những vấn đề chưa được giải quyết cứ dồn lại, trở thành hòn đá cản đường, khiến họ không thể hiểu nhau, khiến những điều này càng trở thành vấn đề. Thậm chí là vấn đề khó giải quyết.

Lần thứ nhất Kỷ Viễn ôm Cẩm Tú, Cẩm Tú cự tuyệt. Lần thứ hai, Cẩm Tú gỡ được tay Kỷ Viễn ra, nhưng vì quá mạnh tay nên cô vung cả tay vào mũi Kỷ Viễn, Kỷ Viễn đau tới mức co rúm cả người lại. Sự ngỗ ngược trong Kỷ Viễn đã bị Cẩm Tú khơi dậy, anh ta lao tới, đè lên người cô.

Cẩm Tú không đề phòng, bởi thế cô bị Kỷ Viễn đẩy ngã. Lưng và vào tay ghế sofa phía sau. Cơn đau từ sống lưng lan ra toàn thân. Cơn đau khiến sự dịu dàng trong cô biến mất, cảm giác ấm áp và cảm xúc yêu đương cũng chẳng còn, chỉ còn lại nổi tức giận. tức giận vì Kỷ Viễn luôn dùng cách thô bạo để giải quyết vấn đề, không muốn hai người ngồi lại, nhẹ nhàng trao đổi về những cách hiểu và quan điểm của cả hai về một vấn đề nào đó.

Lâu dần, tình cảm của hai người không những không thêm đậm sâu mà mâu thuẫn càng ngày càng sâu sắc.

“Anh có thể dịu dàng hơn một chút được không?” Lần này Cẩm Tú đã thực sự nổi giận.

“Có ai nhẹ nhàng hơn anh không?” Kỷ Viễn đáp.

Kỷ Viễn không chỉ trả lời bằng lời nói mà còn bằng cả hành động. Hôm nay, Cẩm Tú mặc chiếc áo tà dài. Nút áo dài đều là nút xoắn. Chiếc áo này Kỷ Viễn chưa bao giờ thấy Cẩm Tú mặc, bởi thế đây cũng là lần đầu tiên anh cởi những chiếc cúc áo này.

“Anh nói thế là có ý gì, nói cái gì đấy.” Cẩm Tú tỏ ra không vui vì thái độ và lời nói của Kỷ Viễn.

“Cái cúc áo này này. Anh vẫn chưa cởi ra được.” Thực ra hai chiếc cúc ở hai bên chỉ là để trang trí chứ không phải là cúc thật. Trong lúc tức giận anh ta không phát hiện ra đó là cúc giả, chỉ thấy cởi mãi mà không được.

“Anh có thể bình tĩnh một chút để quan sát không, có rất nhiều thứ không cần phải cởi ra đâu.” Cẩm Tú muốn tìm thấy điểm tương đồng với Kỷ Viễn từ những chiếc cúc.

Ngực của Cẩm Tú vốn cao hơn những người bình thường. Cô lại nằm một lúc lâu trên ghế sofa, chiếc áo dài bó chặt lấy phần trên cơ thể của Cẩm Tú, khiến ngực cô càng lộ rõ hơn, chính điều này càng khiến Kỷ Viễn mất kiên nhẫn.

“Đúng, không phải là cởi ra.” Kỷ Viễn mạnh tay hơn làm đứt hết cúc trên áo Cẩm Tú.

Cầm Tú thực sự tức giận. Làm gì có ai cởi áo cho vợ như thế này bao giờ? Cô lấy hết sức để vùng vẫy, cô muốn thoát ra khỏi sự khống chế của Kỷ Viễn.

“Em trốn cái gì mà trốn, làm gì có bà vợ nào ở bên chồng mà như đánh nhau thế này không?” Kỷ Viễn xé áo của Cầm Tú rồi mà anh ta vẫn chưa vừa lòng. Cầm Tú cứ vùng vằng khiến Kỷ Viễn không còn kiên nhẫn để quan tâm tới những chiếc cúc của Cầm Tú, bởi thế anh ta giải quyết chúng bằng phương pháp xé đứt hết.

“Đừng có nói em. Có ai ngủ với vợ mà như hãm hiếp thế này không?” Tay Cầm Tú không thể đẩy Kỷ Viễn ra khỏi người mình được nên cô chuyển sang đạp Kỷ Viễn. Chẳng qua chỉ như hai vợ chồng hờn giận thôi. Cô do dự một lát, rồi đá vào người Kỷ Viễn, cô đá không đủ mạnh, mà ngược lại còn bị Kỷ Viễn tóm được hai chân cô.

“Đây là em dâng cho anh đấy nhé, đừng có trách anh.” Kỷ Viễn đã mất hết kiên nhẫn.

“Chết tiệt thật, em không muốn, anh để em nằm xuống đã, lưng em đang đau lắm.” Cầm Tú hét lên.

“Em cứ hét lên đi, hét to lên nữa đi, hét to lên nữa nào.” Kỷ Viễn vừa nói, vừa cố gắng nắm chặt hai chân Cầm Tú.

“Anh nắm chân em đau quá, cổ chân tím vào rồi đấy, anh nhẹ tay thôi.” Cầm Tú hét.

Cầm Tú lại hét lên. Có lẽ bởi vì cô muốn lấy lại tinh thần để chiến đấu với Kỷ Viễn. Cũng có lẽ là vì trong một không gian hoàn toàn lạ lẫm, và cũng là bởi đây là một căn nhà riêng chứ không phải là khách sạn hay nhà nghỉ, bởi thế Cầm Tú không để ý gì nữa. Cô muốn hét lên, bởi trong lòng cô có quá nhiều nỗi niềm đang dâng lên, chen cứng lại, chen cứng ngay cả

dưới lưng cô giờ đây cũng đang bị chẹn lại, thậm chí cả tình yêu và sự tức giận đối với Kỷ Viễn, cô cũng muốn dùng cách hết lên.

Rất lâu, rất lâu sau, căn phòng chìm vào bầu không gian im lặng.

Niềm vui cần có sự yên tĩnh, cần được thưởng thức, cần sự hồi tưởng.,

Cuối cùng hai người cũng nằm yên trên giường. Cảm giác da thịt như quyện vào tâm hồn, tạm thời xóa đi mọi điều bất hòa trước đó. Cẩm Tú đã dần lấy lại sự bình tĩnh, cô muốn đợi một lát, đợi Kỷ Viễn nguôi đi, để cùng anh trao đổi về những điều trước đây chưa nói.

Nhưng Kỷ Viễn ôm lấy cô. Anh nhẹ nhàng hôn lên bờ vai, lên lưng, lên cột sống, lên cổ và lên tai cô. Anh giống như một con rắn nhỏ. Cô muốn đẩy Kỷ Viễn ra, muốn nói chuyện một cách nghiêm túc với anh, nhưng cô lại không nỡ bỏ qua cảm giác này. Cô thở dài một tiếng, cuộc trò chuyện lần này lại thất bại rồi. Cảm giác vui vẻ khó diễn tả bằng lời như vậy lấy cô khiến cô không thể nghĩ tới điều gì khác. Hơn nữa, trong những lúc gần gũi, yêu đương như thế này, cô có cảm giác cô và Kỷ Viễn như một tổng thể không thể tách rời, chẳng còn việc gì nữa.

2

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Viễn vẫn đang ôm chặt lấy Cẩm Tú và say trong giấc ngủ. Để không đánh thức Kỷ Viễn, Cẩm Tú không xoay người mà cứ để cho anh ôm. Cô ngửi thấy mùi cơ thể của Kỷ Viễn, cô nghĩ lại những giây phút ngọt ngào đêm qua, cảm giác hạnh phúc trong cô trào dâng. Cô áp vào lòng anh để cảm nhận nhịp đập trái tim anh. Cô ngẫm nhìn khuôn mặt anh trong giấc ngủ, bình yên như một đứa trẻ, trong cô lại dậy lên cảm xúc yêu thương, cảm thông. Ý nghĩ muốn chất vấn Kỷ Viễn trong cô giờ tan biến như mây khói.

Cẩm Tú nhìn Kỷ Viễn đang chau mày trong giấc ngủ, cô muốn đưa tay lên xoa nhẹ vầng trán của Kỷ Viễn để xóa nhòa những ưu tư trong anh.

Nhưng lại sợ làm anh thức giấc, cô nhớ lại những tính xấu của anh.

Trước tiên là nóng tính. Tính nóng như Trương Phi vậy. Tính khí như thế rất dễ sinh chuyện thị phi. Cô nhớ lại ngày đầu hai người quen nhau là do họ có xô xát với nhau.

Trong một kỳ của chuyên mục tâm tình, tên của nhân vật nam trong bài viết của Cẩm Tú là Kỷ Viễn. Nhưng khi hiệu đính lại, Cẩm Tú không chú ý, đã bỏ mất hai chữ “biệt danh” đằng sau chữ “Kỷ Viễn”. Khi gửi tới ban biên tập để thẩm định bản thảo, chủ biên cũng không phát hiện ra. Khi bản thảo được gửi đi, báo được in ra, thì nhân vật chính trong chuyên mục này tên là Kỷ Viễn. Thật may mắn là nhân vật chính đó cũng hai mươi lăm tuổi, cũng là nhân viên trong một công ty y dược. Nhưng điều gây tai họa không chỉ bởi hai chữ Kỷ Viễn ấy mà còn là câu chuyện trong bài viết đó. Đây là câu chuyện của một chàng trai. Anh ta kể rằng khi còn nhỏ, trong gia đình luôn diễn ra tình trạng bạo lực gia đình. Anh đã quen với việc nhìn thấy cha đánh mẹ, lại còn nhìn thấy cha ngoại tình với người khác, tâm hồn nhỏ bé đã sớm bị tổn thương. Nghiêm trọng hơn là sau khi bố mẹ li hôn, cha anh lấy người tình của mình. Do công việc làm ăn bận rộn nên cha anh không có thời gian ở bên cạnh bà vợ mới, bởi thế người đàn bà đó đã định lăng lơ với chính con trai lớn của chồng bà ta – nhân vật chính trong câu chuyện.

Người con trai với biệt danh Kỷ Viễn đã bắt đầu bị chịu đựng cuộc sống căng thẳng ấy với mẹ kế của mình. Sau đó, trong ngày sinh nhật của mình, anh đã bị cha bắt quả tang rồi bị đuổi ra khỏi nhà. Sau này anh đã biết chính mẹ kế đã cố tình sắp đặt để cha anh nhìn thấy cảnh tượng đó, mục đích là muốn đuổi anh ra khỏi nhà. Cũng bởi thế từ đấy trong anh sinh ra cảm ghét phụ nữ. Nửa năm sau, trong công ty anh làm, có một cô gái giỏi giang tỏ tình với anh. Anh vốn không muốn đón nhận tình cảm đó, nhưng tình yêu chân thành của cô gái đó đã làm anh cảm động, và anh đã đón nhận.

Nếu câu chuyện chỉ dừng ở đó, sẽ là một câu chuyện kết thúc có hậu. Nhưng không ngờ khi hai nhân vật trong câu chuyện cùng nhau đi đến đoạn kết tuyệt vời nhất của tình yêu, thì anh không thể nào thể hiện “bản lĩnh đàn ông” được. Anh yêu cô nhưng không thể dùng hành động để chứng minh tình yêu của mình, không thể làm cho cô thỏa mãn. Cuối cùng vì hạnh phúc của cô gái anh yêu, anh đã rời xa cô.

Câu chuyện này kể về tâm sự của một người con trai đã trở thành kẻ “bất lực” như thế nào.

Buổi chiều hôm đó, khi báo được bán ra, Kỷ Viễn hùng hổ chạy tới tòa soạn với sự tức giận, anh đập “ầm ầm” tung cả cửa văn phòng, anh gân cổ xông vào trong văn phòng tòa soạn, gào thét: “Ai là biên tập của chuyên mục tâm tình, Khả Tâm là ai?”

Khi ấy, Cẩm Tú đang tra cứu tài liệu bên bàn làm việc của mình, cô cứ nghĩ độc giả tới tìm cô để tâm sự nên cô vội trả lời và đứng dậy. Kỷ Viễn bước nhanh tới trước mặt Cẩm Tú, bực tức hỏi: “Làm sao mà cô biết tôi bất lực, cô thử rồi đi viết lung tung đấy hả? đúng là đồ phóng viên đều giả, toàn làm xằng làm bậy! tôi chắc chắn rằng cô đổi nghề làm bà bói thì còn nói hay hơn kẻ mù dờ đây. Làm gì mà ngẩn người ra thế. Đi với tôi, tìm ngay một cái nhà nghỉ rồi thử xem, tôi muốn để cho cô biết rốt cục tôi là người bất lực như thế nào?”

Cẩm Tú bị Kỷ Viễn mắng tới tấp, phải một lúc lâu sau cô mới nhận ra không phải người đến tìm mình tâm sự.

“Đi nào, sao mà ngẩn người ra thế, đi ngay thử xem tôi có phải người bất lực không?” Kỷ Viễn điên cuồng gào thét lên với Cẩm Tú.

Cẩm Tú bị Kỷ Viễn dọa tới mức hoảng sợ, cô chỉ biết khóc. Mãi sau cô mới hiểu được thì ra nhân vật Kỷ Viễn trong chuyên mục tâm tình trùng tên với người này.

Cô đã giải thích với Kỷ Viễn đó chỉ là biệt danh thôi. Nhưng Kỷ Viễn vẫn không tha, bởi trong bài viết này không nói Kỷ Viễn chỉ là tên biệt danh, hơn thế nữa tuổi nhân vật chính cũng trạc tuổi anh. Điều đáng sợ hơn cả là dù không có chuyện kia nhưng cha của Kỷ Viễn cũng ly hôn và lấy một người khác, Kỷ Viễn lại vừa chia tay với bạn gái của mình.

Mọi chi tiết đều có sự tương đồng, chứng tỏ Kỷ Viễn trong bài viết ám chỉ Kỷ Viễn ngoài đời.

“Tôi có thù oán gì với nhà cô, tôi có quen cô không? Cô dựa vào cái gì mà hại tôi, nếu tôi là con gái thì chắc tôi sẽ phải nhảy lầu tự vẫn ở đây rồi. Hôm nay cô phải nói rõ cho tôi biết, hành động của cô là giết người không dao, nhưng cô như cắt một vết dao vào tình cảm giữa tôi và bố mẹ tôi khiến nó trở nên đẫm máu, cô đã phá tan hình ảnh mà tôi không dễ gì có thể xây dựng được, tôi thảm hại hơn cả gặp tai nạn xe cộ. Cô phải chịu trách nhiệm với nửa đời của tôi, nếu không tôi sẽ cho cô biết rốt cuộc tôi có phải kẻ cô dụng hay không.”

Cầm Tú tức tới phát khóc, một bài viết nhỏ trong chuyên mục tâm tình lại gây ra họa lớn như thế này, sự nhục nhã ấy đổ lên bất cứ ai thì cũng không có ai chịu nổi.

Thấy Cầm Tú khóc, Kỷ Viễn mới nguôi ngoai cơn giận đi một chút và quyết định bỏ đi, trước khi đi, Kỷ Viễn còn yêu cầu tòa soạn báo phải đăng tin tuyên bố ở vị trí quan trọng nhất của tờ báo ngày hôm sau rằng cái tên Kỷ Viễn trong chuyên mục tâm tình ấy và Kỷ Viễn ngoài đời không có quan hệ gì với nhau.

Trên số báo ngày hôm sau, ngay góc trên bên phải của tờ thứ nhất đã đăng tin đính chính của Kỷ Viễn. Cầm Tú cho rằng việc tới thế coi như xong, cô đâu biết hai ngày sau, khi Cầm Tú đang ăn cháo tại một cửa hàng ăn thì đột nhiên Kỷ Viễn xuất hiện trước mặt cô.

“Việc ấy chưa xong đâu, bạn bè tôi vẫn đang cười nhạo tôi. Nếu họ đã cười nhạo tôi như thế thì kẻ gây ra tội lỗi như cô phải có nghĩa vụ xin lỗi tôi trước mặt bạn bè tôi.” Kỷ Viễn đứng là kẻ ngang ngược không biết đạo lý. Anh ta tóm lấy cánh tay Cẩm Tú lôi đi, ép cô tới trước mặt những người bạn của anh ta đang ngồi ăn ở gần đó, bắt Cẩm Tú phải xin lỗi mình trước mặt mọi người.

Cẩm tú thấy những người bạn của Kỷ Viễn đều cũng đã ngà ngà say, họ đang hò hét. Còn cô đơn thương độc mã, nếu cô không xin lỗi thì cô không thể thoát khỏi tên xấu xa này, nên cô đành lí nhí cất tiếng. Cẩm Tú cứ nghĩ như thế là được rồi. Không ngờ, Kỷ Viễn lấy một chai rượu trên bàn đập cái tách một cái làm bật nút chai, rồi rót đầy hai cốc, một đưa cho Cẩm Tú, một cốc Kỷ Viễn cầm, anh ta nói với Cẩm Tú: “Cạn với tôi một ly, mối thù giữa chúng ta coi như xong, sau này chắc chắn tôi sẽ không tìm cô làm phiền nữa.”

Vì không muốn tiếp tục gây phiền toái cho mình, Cẩm Tú đành uống hết cốc rượu. Cô không biết đó là rượu 580 . Vừa uống xong cô đã say.

Đến khi cô giật mình tỉnh giấc, thì cô thấy mình đang ở trên một chiếc giường xa lạ. Cô say, và có một người đàn ông đang nằm bên cạnh cô.

Tối hôm đó, Kỷ Viễn đứng chặn cầu thang tòa nhà nơi Cẩm Tú ở để xin lỗi Cẩm Tú. Kỷ Viễn nói: “Tuy anh đã phạm một lỗi không thể nào tha thứ được nhưng anh sẽ chịu trách nhiệm. Bây giờ anh cầu hôn em.”

Kẻ phạm tội cường dân mà còn có tư cách nói đến chuyện chịu trách nhiệm, lại còn cầu hôn nữa cơ đấy!

Cẩm Tú tức tới mức suýt ngạt thở, cô nghiến răng nói: “Anh, tránh xa tôi ra, để tôi nhìn thấy anh lần nữa thì tôi sẽ không khách sáo nữa đâu.”

Tuy thế, Kỷ Viễn vẫn tỏ ra rất bình thản, ngày nào cũng tới chân cầu thang đợi Cẩm Tú. Ban ngày thì gửi hoa hồng tới văn phòng nơi cô làm

việc, khiến cho mọi người nghĩ rằng cô đang có ai theo đuổi.

3

Thực ra khi đó Cẩm Tú cũng đã có đối tượng theo đuổi.

Bạn trai cô sau khi tốt nghiệp đã ở lại Bắc Kinh, hai người sống cách xa nhau, tháng nào Cẩm Tú cũng dành ngày nghỉ của mình để đi tàu hỏa tới Bắc Kinh thăm người yêu. Nhưng kết quả là cô phát hiện ra anh ta đã thay lòng đổi dạ. Ngày hôm đó khi Cẩm Tú bước xuống tàu hỏa với tâm trạng đau khổ thì gặp ngay Kỷ Viễn cũng tới đón bạn anh ta. Kỷ Viễn mời cô ăn cơm, cô đã nhận lời ngay. Đúng là việc xưa nay chưa từng có, thực ra cô chỉ muốn uống rượu.

Sau cơn say rượu, Cẩm Tú coi Kỷ Viễn như bạn trai mình.

Sau lần thứ hai ấy, Cẩm Tú đã khóc, Kỷ Viễn đưa tay lau những giọt nước mắt của cô, hành động mà từ trước tới giờ anh chưa từng làm. Anh nói rằng nếu không lấy cô sẽ không lấy ai khác.

“Thực ra hôm đó em uống say, anh cũng say, đám bạn bất lương đã đưa anh và em tới nhà nghỉ muốn chúng ta hóa thù thành bạn. Hôm đó anh không làm gì cả. Thật đấy, hôm đó là anh nói dối em thôi, nếu anh nói dối thì kiếp sau anh sẽ làm rùa, làm ba ba. Thực sự anh không làm gì cả. Hôm đó anh cũng uống quá nhiều, chẳng còn tí sức nào, sau đó hai chúng ta cùng lăn ra ngủ. Chỉ có thế thôi.”

Cẩm Tú cảm thấy vô cùng hối hận, cô cứ nghĩ trước cô và Kỷ Viễn đã “Tùng với nhau” một lần, thế nên cô mới lên giường cùng anh mà chẳng suy nghĩ gì. Hóa ra trước đây giữa anh và cô vẫn chưa có chuyện gì cả. Lúc này Cẩm Tú tức điên, thậm chí còn muốn giết chết Kỷ Viễn. Nếu giết người mà không bị tử hình thì có lẽ cô đã ra tay thật, ý nghĩ này của cô chẳng vì bất cứ lý do gì khác, mà chỉ vì muốn trút giận.

Từ đó, Kỷ Viễn kiên quyết cầu hôn Cẩm Tú. Cẩm Tú hỏi anh ta vì sao lại muốn cầu hôn cô, cuối cùng thì Kỷ Viễn cũng phải nói thật lý do:”Bởi vì em rất thuần khiết.”

Cẩm Tú nói: “Em chẳng thuần khiết gì cả, biết nói tục chửi bậy, đánh người, lúc tức lên còn có thể giết người nữa đấy.”

Kỷ Viễn đáp: “Ngày hôm đó em cứ nghĩ anh đã làm gì em rồi nên đã đánh anh một trận tới bời. Sau đó anh nghĩ, nếu người con gái này mà không thuần khiết thì đã chẳng hành động như thế. Hơn nữa sau đó chúng ta lại rất hòa hợp, anh chưa bao giờ có được cảm giác hòa hợp trong chuyện ấy như thế, cuối cùng thì cũng gặp được em, em nghĩ xem anh có thể bỏ qua cơ hội này không?”

Từ câu nói của Kỷ Viễn, Cẩm Tú nghĩ tới rất nhiều điều, trên giường chưa bao giờ được hòa hợp như thế, thì có nghĩa là anh ta ở bên ngoài rất lãng nhãng. Bởi thế Cẩm Tú vẫn không chịu nhận lời Kỷ Viễn. Nhưng không đồng ý cũng không có nghĩa là hai người không hẹn hò cùng nhau. Sau mấy lần làm chuyện đó cùng Kỷ Viễn, Cẩm Tú cảm thấy cơ thể mình hình như cũng cần Kỷ Viễn. Chỉ cần dựa vào người Kỷ Viễn, cô thấy trong người mình có những phản ứng khác lạ, có thể cảm nhận thấy dòng máu chảy trong người mình như nhanh hơn, cô cảm thấy phấn khích hơn, đến những khớp xương trong cơ thể cô cũng có cảm giác như chúng muốn ca hát.

Hòa hợp như thế thì còn cần tìm ở đâu nữa, chẳng qua cũng chỉ là không có nhà thôi sao, chỉ cần tình yêu của Kỷ Viễn là đủ, chỉ cần hòa hợp trong cuộc sống chăn gối là được rồi. Cuộc sống hôn nhân của thế hệ 8x, nghĩ tới đây đầu óc Cẩm Tú mơ màng, cuối cùng cô đồng ý lấy Kỷ Viễn.

Tối giữa trưa, Kỷ Viễn mới tỉnh giấc, anh quay người lại ôm Cẩm Tú vào lòng, thì thầm nói: “Nếu có một căn nhà thì thật tuyệt. Muốn ngủ thế nào thì ngủ, cho dù có ồn ào mấy cũng chẳng ảnh hưởng tới ai, nhà của mình thì ai quản nhỉ? Anh quyết định rồi, sẽ phải kết thúc cuộc sống xa nhau này trong vòng nửa năm, anh sẽ tặng em một căn nhà.”

Cẩm Tú trả lời Kỷ Viễn bằng một nụ hôn nồng cháy.

“Làm thế nào bây giờ?” Kỷ Viễn đột nhiên nhìn Cẩm Tú bằng ánh mắt rất đăm đũa.

“Cái gì làm thế nào cơ?” Cẩm Tú không hiểu Kỷ Viễn định nói gì.

“Làm thế nào bây giờ?” Kỷ Viễn cười đầy ẩn ý với Cẩm Tú, vừa nói vừa đưa tay xoa lên đôi vai của Cẩm Tú.

Cô hiểu ý, trườn ra mép giường, nhanh tay vợ lấy quần áo trên ghế mặc vội lên người.

Kỷ Viễn phì cười vì hành động của Cẩm Tú, anh chế nhạo: “EM cuống cuống bỏ chạy thế à?”

Kỷ Viễn muốn đưa Cẩm Tú đi ăn. Cuối tuần thời gian khá thoải mái, đủ để hai người tận hưởng thế giới riêng. Nhưng mới nhận được một cuộc điện thoại mà Kỷ Viễn đã hủy hết mọi kế hoạch của ngày hôm nay, anh nói phải về công ty ngay, có việc gấp cần phải giải quyết.

Sau đó anh chạy vào phòng tắm, đang tắm thì chợt nhớ ra không mang theo áo bèn gọi với Cẩm Tú mang chiếc áo sơ mi vào cho anh.

Nửa đêm, Cẩm Tú đã đem áo sơ mi của Kỷ Viễn đi giặt, phơi ở ngoài ban công. Nhưng giờ áo vẫn chưa khô hẳn, thấy Kỷ Viễn có vẻ rất vội, Cẩm Tú đành ra ban công lấy áo vào. Căn phòng chỉ có bốn mươi mét vuông, ban công cũng rất nhỏ, Tuy nhiên ban công lại có ô cửa sổ khá lớn.

Từ trên nhìn xuống, Cẩm Tú có thể cảm nhận được độ cao của tòa nhà ba tầng này, khung cảnh bên ngoài tòa nhà hiện lên rõ mồn một trước mắt cô.

Bên dưới tòa nhà có một bồn hoa rất đẹp, những đóa hoa bìm bịp khoe sắc rực rỡ dưới ánh mặt trời. Cẩm Tú nhìn thấy một cô gái với chiếc váy đỏ đang đứng dưới dàn hoa bìm bịp. Cô gái đang gọi điện cho ai đó. Nhìn miệng cô gái nói, Cẩm Tú cảm giác dường như cô đang nói tới hai chữ Kỷ Viễn.

Cẩm Tú bất giác bật cười, cô thấy ý nghĩ của mình thật nực cười, chẳng thực tế chút nào.

Nhưng trong lúc đó, Kỷ Viễn đột nhiên lao ra vơ lấy chiếc điện thoại đang réo inh ỏi của mình, nhấn nút nghe, và hét lên: “Giục cái quỷ gì, đừng giục nữa, tôi sắp tới rồi, đừng giục nữa.”

Kỷ Viễn vừa cúp máy thì đồng thời Cẩm Tú cũng nhìn thấy cô gái mặc váy đỏ đang đứng dưới dàn hoa bìm bịp cũng tắt máy.

Người con gái này không phải là đang gọi điện cho Kỷ Viễn đấy chứ?

Kỷ Viễn mặc vội chiếc áo còn đang ẩm, rồi vội vã đi. Trước khi đi, Kỷ Viễn còn dặn dò Cẩm Tú dọn dẹp lại căn phòng xong rồi hãy về. Kỷ Viễn không quên nói thêm tối nay có lẽ anh không có thời gian, nên ngày mai mới có thể gặp cô.

Cẩm Tú không nói gì, ngồi trên sofa, quan sát Kỷ Viễn đang vội vội vàng vàng. Trước khi ra khỏi cửa, Kỷ Viễn còn tiến lại ôm chặt Cẩm Tú vào lòng, hôn cô tới tấp, sau đó, anh nhanh chóng rời khỏi căn phòng nhanh như một chú thỏ.

Một, hai, ba, bốn...Cẩm Tú nhắm đếm tới hai mươi, đủ thời gian để Kỷ Viễn chạy xuống dưới lầu. Cẩm Tú bước tới ban công, nhìn ra khu bồn

hoa bên ngoài cửa sổ. Cô thấy Kỷ Viễn đang sóng vai cùng cô gái váy đỏ khi nãy ra khỏi khu nhà.

Cầm Tú trùng lòng xuống. Người con gái đó là ai? Sao lại biết Kỷ Viễn mượn căn phòng này ở đây?

Không phải là ở công ty có việc sao? Người con gái đó là đồng nghiệp của Kỷ Viễn sao?

Những suy nghĩ ấy luẩn quẩn trong đầu Cầm Tú, dần dần xóa nhòa hết những giây phút gần gũi yêu thương đẹp đẽ của cô đêm qua với Kỷ Viễn. Thay vào đó là cảm giác phiền muộn và lo lắng. Mỗi lần gặp Cầm Tú, Kỷ Viễn rất ít nói chuyện cùng cô. Lẽ nào thiên chức làm vợ của Cầm Tú chỉ là chuyện chăn gối thôi sao?

Cầm Tú không về ngay, chiếc áo dài của cô đã bị Kỷ Viễn xé đứt cúc. Cô định khâu chiếc cúc lại, lúc tìm kim, cô đã mở ngăn kéo, trong ngăn kéo có một tấm ảnh được dính lên một cuốn sổ. Khi Cầm Tú đưa tay lật tấm ảnh lên, không biết vì sao, tay cô cứ run lên, như thể đang mở ra một bí mật nào đó.

Tấm ảnh được lật lên. Đó là bức ảnh Kỷ Viễn ôm một người con gái, họ đang cười rất rạng rỡ.

Tay Cầm Tú run lên, suýt chút nữa làm rơi bức ảnh.

Người con gái trong bức ảnh này chính là cô gái mặc váy đỏ khi nãy đứng dưới tòa nhà. Rốt cục cô ta và Kỷ Viễn có mối quan hệ với nhau như thế nào? Đêm hôm đó, khi gọi điện cho Kỷ Viễn, tiếng người con gái mà Cầm Tú nghe thấy chính là tiếng của người con gái này sao? Hai người họ chụp ảnh với nhau rất thân mật, giữa họ chắc chắn không phải là mối quan hệ bình thường

Cầm Tú nhìn quanh căn phòng, cô đã sớm nhận ra đây là phòng của con gái, bởi cô có thể nhìn thấy những thứ trong phòng tắm như kem dưỡng da của phụ nữ, lại còn một chiếc tất hoa của phụ nữ chưa kịp thu dọn. Cô nghĩ, chắc chắn căn phòng này là của cô gái mặc váy đỏ kia. Nếu cô ta đã gần gũi với Kỷ Viễn như thế thì vì sao còn cho Kỷ Viễn và vợ anh mượn phòng?

Không lẽ căn phòng này là của Kỷ Viễn và người con gái kia?

Rốt cuộc là Lý Cầm Tú cô và cô gái váy đỏ đó, ai mới là vợ của Kỷ Viễn?

Cầm Tú cảm thấy hối hận vì cuộc hôn nhân vội vàng. Cô không chỉ kết hôn nhưng sống xa nhau với Kỷ Viễn mà còn kết hôn bí mật, kết hôn và sống trong cuộc sống dục vọng với Kỷ Viễn. Bây giờ cô là ai? Trong mắt những người xung quanh, cô là người phụ nữ của Kỷ Viễn ư?

Cầm Tú chẳng còn tâm trí nào để khâu chiếc áo dài của mình nữa, nhưng cái áo khuyết mất hai chiếc cúc, sao có thể mặc mà đi ra ngoài đường được. Càng nghĩ Cầm Tú càng giận Kỷ Viễn. Anh ta gây họa xong là bỏ đi mất, anh ta liệu có nghĩ rằng ngày hôm sau vợ anh ta sẽ mặc cái gì để đi ra ngoài không?

Cầm Tú lấy kim khâu vội chiếc cúc áo, mặc xong cô đi xuống lầu. Chiếc áo dài quý quai này cô mới mua được mấy hôm, xem ra sau này cô sẽ không mặc chiếc áo này nữa, bởi mặc nó sẽ làm cô nhớ tới sự tàn bạo, ngang ngược của Kỷ Viễn, và những bí mật trong căn phòng này.

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cặp Pk

CHƯƠNG 12: CẶP PK

1

Tối nay, Quách Trường An không lái chiếc xe Jeep cũ kỹ của mình, mà ngồi cùng Âu Thế Hằng trên chiếc Bullet, đi gặp một vị khách bí mật.

“Ông ta thích cái gì, tôi mang chút quà qua đó, đừng nên đi tay không.” Âu thế Hằng nói. Liếc mắt nhìn Quách Trường An đang ngồi ở ghế phụ, Âu Thế Hằng phát hiện anh ta có vẻ không chú ý. Mà lại, ánh mắt mơ màng bất định. Ngồi thu người trên ghế, miệng ngậm thuốc lá, hình như một lúc lâu rồi Quách Trường An không hút thuốc, nên ánh lửa trên đầu điều thuốc gần như đã tắt.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe chà xát trên mặt đường.

Quách Trường An cựa nhẹ người. Rồi “ừ” một tiếng.

“Tôi cứ nghĩ anh ngủ rồi cơ đấy.” Âu thế Hằng nói, mặt vẫn nở nụ cười muốn lấy lòng người khác. Âu Thế Hằng lấy bật lửa từ trong túi áo ra, ném cho Quách Trường An.

Quách Trường An đón lấy, châm điều thuốc lên, nhẹ rít một hơi, nhưng vẫn không nói gì.

“Tôi đang hỏi chuyện anh đấy, Trường An.” Âu Thế Hằng đột nhiên không thể lý giải được hành động của Quách Trường An. “Mấy hôm trước, bạn tôi tặng tôi một cái ấn, làm bằng đá tốt lắm, hay là tôi ghé về đem nó đi nhé?” Anh ta hỏi ý kiến của Trường An. Trường An lúc này lại đang suy nghĩ điều gì đó.

“Tôi nay anh có uống nhiều đâu mà đã buồn ngủ rồi à?” Âu Thế Hằng lắc đầu cười.

“Anh cười gì?” Quách trường An nhận thấy nụ cười ấm áp của Âu Thế Hằng, nụ cười đó như thể biết được bí mật gì đó của anh. Âu Thế Hằng hơi tò mò, hơi chột dạ, nên mới hỏi Quách Trường An như thế.

“Tôi cười vì anh đang yêu.” Lần này nụ cười của Âu Thế Hằng càng hiện rõ hơn trên khuôn mặt. “Tâm hồn lơ lửng như thế, lại còn không phải là đang yêu sao?”

Quách Trường An cũng cười đáp lại. Anh ngồi thẳng người, liếc mắt nhìn Âu Thế Hằng, nói với vẻ coi thường: “Đời này anh đã từng yêu chưa, lại còn nhận ra là tôi đang yêu cơ à?”

“Tôi chưa yêu ai, chỉ yêu tiền thôi.” Âu thế Hằng không ngần ngại, thẳng thừng, “Yêu tiền cảm giác rất sung sướng, chỉ có người mới có thể trở mặt, tiền không thể trở mặt được. Chỉ cần anh đối xử chân thành với tiền bạc, thì tiền bạc sẽ là của anh, chỉ có thể ngày một nhiều hơn, không bao giờ có chuyện chạy sang túi của người khác.” Khi anh ta nói, cặp mắt nhúu lại thành một đường bé như sợi chỉ, từ khóe mắt anh ta như ánh lên ánh sáng của tiền bạc.

“Anh soi gương mà xem, mắt anh biến thành tiền hết rồi. May là anh còn biết nói đến chữ yêu.” Quách Trường An đang định thu mình lại để suy ngẫm về những chuyện riêng tư của mình.

Nhưng ý định của anh không thành, bởi Âu Thế Hằng đã động tới tâm sự của anh.

Những việc xảy ra mấy ngày gần đây đã đi quá dự tính.

Anh không nghĩ rằng lúc vào nhà nghỉ để bắt người thì lại thấy được người con gái trên giường là Lý Cẩm Tú. Anh không nghĩ rằng mình còn được gặp lại Cẩm Tú, càng không thể tưởng tượng được rằng có một ngày anh lại qua đêm cùng một người con gái làng chơi.

Những việc ngoài dự kiến này khiến anh hoang mang, ngỡ ngàng. Từ khi làm cảnh sát khu vực, rồi làm phó đồn trưởng cảnh sát, anh cứ nghĩ rằng cuộc đời mình chỉ có thế, đi tuần tra, điều tra nhân khẩu, làm giấy chứng nhận tạm trú, đối chứng minh thư..., ngoài những thứ đó ra, còn có cả điều tra người tình nghi, hỗ trợ với các đơn vị công an khác để bắt tội phạm.

Quách Trường An đã quá quen với công việc tới mức không thể quen hơn được nữa. Chẳng có gì đáng để anh phải lo lắng. Nhưng Cẩm Tú xuất hiện, sau đó anh lại còn bị người ta tính sổ trong hộp đêm. Thật ứng với câu nói cửa miệng của anh: Cả đời cánh chim nhạn, lại còn bị nhạn mổ mắt.

Nghĩ tới đây, anh chợt dạ. Nghề cảnh sát này, nếu nói là đặc tội người khác thì đúng là đặc tội với không ít người. Anh nghĩ tới việc cách đây không lâu đã đặc tội với Kỷ Viễn. Hắn là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, nhìn thấy Quách Trường An nhìn Cẩm Tú, mà hắn đã muốn lấy dao móc mắt Trường An ra. Ngày hôm đó, liệu có phải là hắn ta định tới tính sổ với mình không nhỉ?

Nhưng nếu thế thì đúng là thật khéo, lẽ nào ngày hôm đó Kỷ Viễn cũng tới khách sạn để giải trí, mua vui? Tuy Cẩm Tú chưa từng nói với Quách trường An về chuyện vợ chồng giữa họ, nhưng Quách Trường An đoán chắc chắn là do kinh tế khó khăn, hơn nữa lại chưa có nhà riêng, nên

tuy kết hôn, nhưng họ không sống cùng nhau. Nếu không Cẩm Tú chắc chắn sẽ không sống ở khu chung cư với bạn của mình. Và ngày hôm đó Cẩm Tú và Kỷ Viễn đã không chạy tới nhà nghỉ để lãng mạn với nhau. Tất cả những điều đó đã chứng minh rằng Kỷ Viễn không phải là người có thừa tiền để tới hộp đêm chơi bởi phung phí.

Nếu Kỷ Viễn đã không có tiền để tới hộp đêm ăn chơi, vậy thì hôm đó hẳn ta xuất hiện ở đó để làm gì?

“anh đang nhớ tới tình yêu của anh đấy à, sao mà dăm chiêu vậy?” Âu Thế Hằng không quên buông lời đùa cợt.

Quách trường An nhìn Âu Thế Hằng rồi hỏi: “Anh nói xem, nếu vào Tam Giang không phải để ăn chơi tiêu xài thì để làm gì?”

Âu thế Hằng không nghĩ Quách trường An sẽ hỏi mình câu này, bèn buột miệng trả lời: “Ôi dào, anh thử tôi đấy à? Sao chuyển chủ đề nhanh thế? Lại còn hỏi tôi, anh tự hỏi bản thân mình xem. Nếu không phải là đi cùng đám xã hội đen thì chỉ có thể là nhân viên của khách sạn thôi.”

Câu nói của Âu thế Hằng giống như trái bom nổ trong đầu Quách trường An, huyết mạch trên người Quách Trường An đang tắc nghẽn, nhờ câu nói của Âu Thế Hằng mà chúng như được thông suốt. Cuối cùng anh cũng hiểu, hoặc Kỷ Viễn là ông chủ của quán bar đó hoặc là bọn xã hội đen, hoặc là bảo vệ của khách sạn. Nếu không thì với tình hình kinh tế của nhà Kỷ Viễn và Cẩm Tú bây giờ mà còn chạy tới hộp đêm tiêu xài phung phí thì đúng là khuynh gia bại sản.

Mấy lần Kỷ Viễn xuất hiện trước mặt Quách Trường An, nói tới đánh nhau là động tay động chân luôn, chẳng khác gì bọn xã hội đen thật.

Sau khi Quách Trường An đã xác định được phần nào về con người Kỷ Viễn, anh cảm thấy thoải mái hơn nhiều. trong điện thoại vẫn còn lưu tấm ảnh của anh mà không rõ ai gửi tới. Ảnh thì đã gửi tới rồi, lại còn một

khoản tiền tương đối lớn giúp anh kiếm gái làng chơi thì chắc chắn sau này sẽ còn có chuyện. Quách trường An giờ mới cảm thấy yên tâm chờ đợi chiêu tiếp theo của Kỷ Viễn. Anh tin rằng Kỷ Viễn chắc chắn không phải chỉ đùa cợt với mình một lần, hẳn ta sẽ không chỉ dừng lại ở đây. Kỷ Viễn là một tên chỉ mong thiên hạ đại loạn. Màn kịch hay còn chưa bắt đầu.

“Có phải anh thích cô gái nào không, liệu tôi có quen cô ta không, tôi sẽ quân sư cho anh.” Âu thế Hằng nói.

“Anh?” Quách trường An trừng mắt nhìn Âu Thế Hằng rồi nói một cách đầy khinh thường: “Anh thôi đi, nói cho anh biết thì quá bằng đem chú chim nhỏ mà mình yêu thương dâng cho bầy lang sói sao?”

Âu Thế Hằng cất tiếng cười ha ha.

“Đồn phía nam chạy thoát hai người rồi đấy, anh biết không?” Quách Trường An đột nhiên nói.

“Không biết, tôi có phải là đồn trưởng đâu.” Âu Thế Hằng trả lời.

“Anh có quen người nào tên là Tiền Cảnh không?” Trường An nghiêng đầu thăm dò biểu hiện của Âu Thế Hằng.

“Quen, cũng có thể coi là bạn bè.” Âu thế Hằng trả lời nhưng mặt vẫn không biến sắc. “Mẹ nó, không phải nó là kẻ chạy thoát ở đồn phía nam đấy chứ?”

“Anh biết nhà hắn ở đâu chứ, tí nữa dẫn tôi đi nhé.” Quách trường An nói.

Quách trường An lấy một điều thuốc khác, anh cũng đưa cho Âu thế Hằng một điều. Âu Thế Hằng đón lấy điều thuốc, châm lửa rồi rít một hơi, Âu Thế Hằng nghiêng đầu nhìn Quách Trường An: “Hôm nay anh đưa tôi đi xem hàng, hay là tôi phải đưa anh tới nhà bắt tội phạm đào tẩu đấy?”

“Làm cả hai việc chứ, không để lỡ việc gì cả, hay là chúng ta đến nhà Tiền Cảnh trước?” Quách Trường An nói.

“Được rồi, anh chỉ đợi câu này thôi à, nói thật với anh, địa chỉ nhà Tiền Cảnh tôi cũng không biết rõ đâu, nếu có biết tôi cũng không nói với anh. tôi và anh là anh em tốt với nhau, nếu tôi bán rẻ anh thì anh có đồng ý không?” Âu Thế Hằng hỏi

“Anh không nói địa chỉ nhà Tiền Cảnh cho tôi thì cũng chẳng khác gì anh bán đứng tôi, đương nhiên là tôi cũng chẳng thích thú gì. “ Trường An hít một hơi thuốc thật sâu. Rõ ràng là anh đang tức giận, anh cố lấy lại bình tĩnh nói một cách từ tốn: “Còn phải xem bạn của anh có đáng để anh phản bội hay không. Nếu người phạm pháp, anh phản bội hẳn thì có nghĩa anh trung thành với nhân dân, đạo lý này anh còn không hiểu sao?”

“Đạo lý này đúng là tôi vẫn chưa hiểu. Âu Thế Hằng tôi chỉ biết rằng nếu bạn bè không quen biết nhau thì thôi, nếu đã quen biết thì không thể phản bội nhau được. Chắc là trong mắt anh những thương nhân như chúng tôi không có gì là không thể phản bội, là không thể đem ra quy về tiền bạc hết có phải hay không?”

Nói tới đây, bầu không khí đã không còn vui vẻ như trước. Quách trường An nhắm mắt, dựa lưng vào ghế, xem ra Quách Trường An không muốn nhắc tới chuyện này nữa.

“Được rồi người an hem, đừng so đo với tôi nữa. Bắt tội phạm là việc của cảnh sát hình sự, làm sao anh lại phải tốn công phí sức như thế.” Âu thế hằng nói tiếp: “Mở mắt ra nào, chỉ đường cho tôi đi, nếu cứ đi thế này thì có mà sáng mai cũng không tới được nơi cần đến đâu.”

Quách Trường An nhắm mắt nói: “Anh cứ lái đi, tôi ngửi thấy mùi hoa đinh hương ở hai bên đường rồi đấy. Nhà ông ta ở ngọn cây đinh hương.”

Âu Thế Hằng lắc đầu nhìn Quách trường An.

“Đừng có lắc đầu, nếu tin tôi thì cứ nghe lời tôi, nếu không tin thì anh tự đi đi.” Quách Trường An cúi người nói: “Tôi chỉ phụ trách giới thiệu anh với ông ta thôi, những việc khác tôi không biết đâu đấy.”

Âu Thế Hằng gật đầu cười: “Cảm ơn, cảm ơn, thế là quá đủ với tôi rồi.”

“Xong rồi à?” Quách Trường An hỏi.

“Lại còn chuyện gì nữa?”

“Vậy tôi được lợi gì?”

“Yên tâm đi, anh còn không tin tôi sao, đây có phải lần đầu tiên chúng ta làm ăn với nhau đâu.”

Hai người cùng cười phá lên.

“Rẽ trái, rẽ trái đi, cứ lái thẳng như thế là rơi xuống sông đấy.” Quách Trường An đột nhiên ngồi bật dậy hét lớn.

“Dào ôi, sao anh không nói sớm.” Âu Thế Hằng vội vã bẻ lái đồng thời thẳng gấp.

Xe phanh quá gấp làm Âu Thế Hằng đập mạnh vào vô lăng, may mà có thắt dây an toàn, nên không bị thương gì. Còn Quách trường An có vẻ thảm hại hơn. Đầu anh đập vào tấm kính phía trước, một tiếng “Cộp” vang lên. Quách Trường An cảm thấy một cơn đau nhói, lớp da trên trán căng ra. Quách Trường An đưa tay sờ lên trán, một cái u đang dần sưng lên.

“Đúng là đen đủi.” Quách Trường An hét lên. Anh cảm thấy có gì đó bất an.

Cả đêm Quách Trường An không ngủ.

Nhân lúc Âu Thế Hằng đang chăm chú món đồ cổ, anh giả vờ vào phòng vệ sinh rửa tay rồi chui ra ngoài từ lối cửa sổ. Căn nhà này có hai phòng. Phòng vệ sinh ở tầng một. Quách Trường An chạy tới trước xe của Âu thế Hằng. Lúc này trước khi xuống xe anh đã kẹp một cái khăn giấy ở cửa xe, Âu Thế Hằng bị Trường An giục vội nên quên mất không nhấn nút khóa. Bởi thế Quách Trường An dễ dàng mở được cửa, anh đặt một thiết bị nghe trộm ở dưới ghế xe.

Buổi tối khi trở về, Quách Trường An không ngồi cùng xe với Âu Thế Hằng, anh nói có chút chuyện cần nói chuyện với ông già. Sau khi Âu Thế Hằng đi, Trường An lên một chiếc xe khác bám theo. Chiếc máy nghe trộm đã nhanh chóng phát huy tác dụng. Sau khi lên xe Âu Thế Hằng đã vội gọi điện cho Tiền Cảnh.

“Có một tên cảnh sát ở đồn chú ý tới anh rồi đấy, anh phải cẩn thận đấy. Tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi thành phố này, tránh đi đâu đó một thời gian. Còn ở chỗ tôi anh cứ yên tâm, tôi sẽ không bao giờ làm việc có lỗi với anh em đâu.” Âu thế Hằng nói với người trong điện thoại.

“Bây giờ tôi đang ở nhà, bố tôi bị ốm, định đưa ông ấy đi bệnh viện, nhưng dạo này khó khăn quá.” Đầu dây bên kia có tiếng người đàn ông nói một cách vội vã.

“Sao anh không nói sớm? bác giờ thế nào rồi, tôi sẽ tới ngay, phải đưa bác vào bệnh viện trước.” Âu Thế Hằng tắt điện thoại.

Quách Trường An đoán cú điện thoại vừa rồi là Âu thế Hằng gọi cho Tiền Cảnh.

Quách Trường An bảo tài xế bám theo xe của Âu Thế Hằng. Từ xa, Quách Trường An nhìn thấy xe của Âu Thế Hằng đỗ trong sân của một khu phố nhỏ, anh xuống xe và nấp ở một chỗ gần đó. Âu Thế Hằng không lên

nhà, chỉ dừng xe một lát rồi lại đi ngay. Sau đó Âu thế Hằng gọi điện cho người đàn ông lúc nãy nói: “Tôi không thể tới được, ông chủ gọi tôi có việc gấp, anh cứ tới bệnh viện trước đi, ngày mai tôi bảo người mang tiền tới cho anh.” Chiếc xe của Âu Thế Hằng lao đi rất nhanh. Trường An đoán đây là nơi Tiền Cảnh đang ẩn náu, chắc là hắn ta đang ở cùng bố của mình. Trước đây trong công ty mà Tiền Cảnh làm, Quách Trường An không tìm được tư liệu gì về hắn. Hắn đã hủy hết tài liệu có liên quan tới hắn trong máy tính. Quách Trường An đợi dưới lầu một lúc, anh nhìn thấy cửa trên lầu mở ra, có ánh đèn rọi xuống phía cầu thang, có hai người bước ra từ căn nhà. Trong đó, một người đàn ông trẻ tuổi đang đỡ một ông già. Nhìn hình dáng thì người trẻ tuổi đó là Tiền Cảnh.

Quách Trường An định xông lên bắt Tiền cảnh, nhưng khi anh nhìn thấy Tiền Cảnh đang dìu ông già bước đi loạng choạng, anh đành dừng chân. Bây giờ tuy là thời cơ tốt để bắt Tiền Cảnh, nhưng có lẽ bố của hắn sẽ bị kích động, nếu bệnh tim tái phát thì chẳng hay tí nào, Quách Trường An do dự một lúc. Tiền Cảnh đã gọi xe, đỡ bố lên xe, chiếc xe thẳng tới bệnh viện của thành phố. Tiền Cảnh đỡ bố vào viện để xếp hàng lấy số. Quách Trường An núp vào một bên, đợi thời cơ hành động. Đột nhiên, hàng người đang xếp hàng đợi lấy số náo loạn lên, Tiền Cảnh cảm đầu cảm cổ chạy khỏi bệnh viện.

Thì ra có một bệnh nhân đã nhận ra Tiền Cảnh là tội phạm đang bị truy nã, người đó đã hét lên kinh hãi, khiến Tiền Cảnh quên cả người bố bị bệnh của mình, vội vàng tháo chạy.

Quách Trường An định bám theo Tiền Cảnh, nhưng anh nhìn thấy bố hắn ngã trong phòng chờ. Không kịp nghĩ ngợi gì anh chạy vội vào đưa bố Tiền Cảnh vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ đã kiểm tra cho ông, ông mắc bệnh tim, phải làm phẫu thuật. Chi phí phẫu thuật bước đầu dự kiến là một trăm ngàn tệ. Trường An trầm

ngâm một hồi rồi dặn dò bác sĩ chuẩn bị làm phẫu thuật ngay cho ông, chi phí phẫu thuật anh sẽ trả.

Bác sĩ cứ nghĩ anh là người nhà bệnh nhân nên không hỏi gì. Khi bố Tiền Cảnh tỉnh lại thấy có người lạ đứng bên cạnh mình, sắc mặt ông không được tốt. Cô hộ lý nhanh miệng khen con trai ông hiếu thuận, cũng ông chạy từ tầng trên xuống tầng dưới để kịp cấp cứu. Lúc đó ông mới nhìn Quách Trường An bằng ánh mắt cảm kích.

Từ nhỏ Trường An đã không có bố. Anh nhìn thấy sự lo lắng và nghi ngờ trong đôi mắt ông. Anh biết ông đang lo lắng cho Tiền Cảnh. Anh an ủi: “Cháu là bạn của con trai bác, cậu ấy ra ngoài có chút chuyện, bác đừng lo cho cậu ấy.”

Ông già không nói gì, Trường An thấy ông nằm xuống, định ra ngoài mua đồ ăn mang vào. Đột nhiên ông cất tiếng nói sau lưng Trường An: “Tôi biết cậu là cảnh sát, cậu tới là để bắt con trai tôi.”

Quách Trường An sửng người.

Ông nói: “Khi cậu công tôi, tôi đã sờ thấy còng tay giắt ở thắt lưng cậu, tôi biết con trai tôi là tội phạm. Nếu cậu muốn bắt nó thì ra ngoài mà bắt, nếu cậu bắt nó trong bệnh viện thì tôi sẽ nhảy lầu đấy.”

Quách Trường An quay lại nhìn ông cụ, khuôn mặt ông đầy vẻ buồn thảm. Anh đành gật đầu, coi như là thể hiện sự đồng ý.

Cả đêm hôm đó Trường An ngồi chờ ở hành lang bệnh viện nhưng Tiền Cảnh không xuất hiện. Quách Trường An đã tìm cho bố Tiền Cảnh một người hộ lý đặc biệt, rồi anh lại tới ngân hàng rút một trăm nghìn tệ nộp viện phí. Bệnh viện đã bắt đầu xếp lịch phẫu thuật cho ông cụ, các bác sĩ liên tục ra vào phòng bệnh.

Trường An sợ lần này lại xảy ra sơ suất nên anh đã điện cho cục cảnh sát. Cục đã cử bốn người của đội hình sự tới, họ đóng giả thành bệnh nhân và người nhà bệnh nhân, nhanh chóng được sắp xếp nhập viện. Khi đó Trường An mới yên tâm rời bệnh viện.

Nhưng anh vẫn muốn tự mình bắt sống Tiền Cảnh, dù sao Tiền Cảnh đã tuột khỏi tay anh ba lần.

Về tới đồn cảnh sát, anh nằm xoài trên giường muốn ngủ thiếp đi nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm, nên lại tới bệnh viện. Tiểu Mã tới đồn hai lần, nhìn thấy Quách Trường An đang ngủ nên không gọi. Quách Trường An gọi điện cho Tiểu Mã, Tiểu Mã trả lời hiện đang ở bệnh viện để theo dõi, bảo Trường An cứ yên tâm mà nghỉ ngơi. Nhưng Trường An vẫn không yên tâm, anh không dám lái xe cảnh sát mà đi bộ tới bệnh viện. Đúng lúc anh ngẩng đầu lên thì thấy mình đang đối diện với Cẩm Tú.

Cẩm Tú nhìn thấy Quách Trường An, trong lòng cảm thấy không thoải mái cho lắm bởi cô thấy đôi mắt của Quách Trường An như đang nhìn chăm chăm vào ngực mình. Hôm nay cô mặc áo dài, mà cái áo ở chỗ đó vẫn còn chưa được khâu cẩn thận vẫn còn rách một đường làm lộ ra một chút da trắng ngần của cô.

Không đợi Cẩm Tú mở lời, trường An đã nói: “Em đi tới đâu vui chơi cả đêm thế, mặt vẫn còn đang vui lắm, quần áo thì hờ hang thế kia, chẳng khác gì đóng kịch.”

“Đóng kịch rồi đấy, kịch chán gỏi đấy, có sao không? Em thích thế đấy.” Cẩm Tú cố ý chọc tức Trường An.

Quách Trường An đáp với giọng không vui vẻ chút nào: “Không phải là em muốn anh đặt mua báo sao, thế mà thái độ lại không thiện chí thế?”

Cẩm Tú vừa nghe thấy chuyện Quách Trường An muốn đặt báo, đúng là một cơ hội tốt nhưng nhìn thái độ của anh ta, thì ba tờ báo đã khiến Cẩm

Tú phải cúi đầu ư, đừng có mơ hão, nhưng cô vẫn nói một cách dịu dàng: “Nếu anh muốn đặt báo thì cứ tới tòa soạn, em về chung cư đã.”

“Được rồi, đi mua một chiếc mới mà mặc, bây giờ mà về thay quần áo thì em lại rầy rà tới tận đêm, ai mà chẳng biết phụ nữ thay quần áo thì phiền phức lắm.” Quách Trường An vừa gặp Cẩm Tú, anh đã tạm thời trút bỏ gánh nặng đi bắt tội phạm, hơn nữa bây giờ trong bệnh viện đã có bốn đồng sự, lại có cả Tiểu Mã nữa, nếu anh xuất hiện quá nhiều trong bệnh viện mà Tiền Cảnh lại nhận ra thì không biết chừng Tiền Cảnh sẽ không xuất hiện nữa. Cảnh đó có một khu mua sắm, Quách Trường An nhìn từ bên ngoài thấy trung tâm này cũng không tồi nên dẫn Cẩm Tú vào trong.

“Anh đừng xem những loại cao cấp, em chỉ mặc loại bình thường thôi, nói cho anh biết nhé, nếu mà mua loại đắt thì anh sẽ phải trả tiền, em không có tiền đâu.” Cẩm Tú nói rất chân thành.

Trường An chọn cho Cẩm Tú hai chiếc áo dài, Cẩm Tú mặc rất vừa và đẹp nên đã mua luôn cả hai chiếc. Hai chiếc áo giá hơn một nghìn tệ, trường An không đem theo tiền mặt nên anh thanh toán bằng thẻ.

Cẩm Tú cứ nhất quyết không lấy cả hai chiếc. Cô chọn lấy chiếc màu đen, còn trả lại chiếc áo màu hồng phấn.

“Em chưa ăn gì phải không? Anh mời em ăn cơm.” Quách Trường An muốn đưa Cẩm Tú đi ăn cùng, nhưng lần này Cẩm Tú kiên quyết từ chối.

“Em nói em thích món gì anh sẽ đưa em đi ăn món đó cũng không được sao, em thấy thế nào?” Hôm nay Quách Trường An nhất nhất thuận theo Cẩm Tú. Cẩm Tú nghĩ một hồi rồi kéo Trường An tới một cửa hàng mì xào, cô gọi hai bát mì. Quách Trường An nhìn bát mì trước mặt, anh lắc đầu nhưng vẫn ăn.

Cuối tuần, bộ phận quảng cáo không nghỉ, Cẩm Tú đưa Quách trường An đến, cô cứ nghĩ Quách Trường An đặt ba tờ báo thôi, nhưng không ngờ

anh lại đặt mua một trăm tờ.

“anh làm cái gì thế? Đặt nhiều thế anh có xem nổi không?” Cẩm Tú kéo Quách Trường An ra hành lang, nói nhỏ với anh

“Cả cục cảnh sát, trên dưới cả lãnh đạo không lẽ không được một trăm, đây là chỉ thị của cấp trên, anh chỉ mang tiền đi làm theo mệnh lệnh thôi.”

Quách Trường An nói như thế, Cẩm Tú tin ngay. Anh cũng nghiêm chỉnh ngồi xuống bàn và viết lên mỗi tờ báo thông tin cụ thể về địa điểm nhận báo.

Nhưng thực tế tiền đều do Quách Trường An bỏ ra cả. Đặt báo cũng chỉ có tốn chút tiền, với anh số tiền đặt báo này cũng chỉ bằng tiền ăn một bữa cơm. Nhưng từ trước tới giờ anh chưa bao giờ tiêu nhiều tiền thế vì bản thân mình. Tiêu nhiều tiền thế đúng là cũng cảm thấy thích thật.

Quách Trường An đóng tiền xong, Cẩm Tú lại nhận được tiền hoa hồng từ bộ phận quảng cáo. Hai mươi phần trăm tiền hoa hồng, một trăm tờ báo là hai mươi nghìn nhân dân tệ thì Cẩm Tú nhận được bốn nghìn tệ, cô bèn lấy trong đó ra sáu trăm tệ đưa cho Quách Trường An, Cẩm Tú nói đây là tiền chiếc áo dài, nhưng Quách Trường An nói: “Em sợ phải nợ anh à? Sợ anh lúc nào đó sẽ tìm em tính sổ cả vốn lẫn lãi à?” Nói rồi Quách trường An nhìn sâu vào mắt Cẩm Tú mà không chút ngượng ngùng.

“Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Cẩm Tú nghiêng răng nói, nếu hôm nay không phải là Quách Trường An giúp cô thì chắc là cô còn nói những câu không ra gì với anh ta..

Tổng Đoạt tới tòa soạn tìm Cẩm Tú để làm hai trang quảng cáo cho trung tâm của họ. Theo cách nói của lão Hắc tìm cẩm Tú để làm quảng cáo

thì cũng coi như là quảng cáo cho Cẩm Tú, Cẩm Tú sẽ biết ơn anh. vừa làm xong, Tả Thi Giao đã gọi điện tới mời Cẩm Tú và Tống Đoạt tới ăn cơm.

“Lão Hắc nói với mình rằng Tống Đoạt tới tìm cậu để làm quảng cáo, các cậu qua đây đi, tớ đợi.” Bây giờ Tả thi Giao đã ra dáng đàn chị lắm rồi.

Cung kính không bằng tuân lệnh, bởi lão Hắc và Tống Đoạt đã giúp cô có được vụ quảng cáo, bởi thế cô nên nhận tấm thịnh tình này. Cô bèn lên xe Tống Đoạt tới nhà Tả Thi Giao.

Lần này Tống Đoạt không giống như lần trước, chủ động, nhiệt tình, chào hỏi Cẩm Tú, lại còn ân cần kéo ghế cho Cẩm Tú nữa, thậm chí lúc ăn cơm Tống Đoạt còn gấp thức ăn cho cô. Hành động của Tống Đoạt không những khiến cho Cẩm Tú ngạc nhiên mà còn khiến Tả Thi Giao vui mừng, đôi mắt của Tả thi Giao lúc nào cũng như cười.

Trong bữa ăn, Tống Đoạt uống khá nhiều rượu vang, Lão Hắc khuyên Tống Đoạt không nên uống nữa: “Lát nữa cậu sẽ chịu trách nhiệm đưa Cẩm Tú về nhà đấy.” Nhưng Tống Đoạt khoát tay nói: “Tửu lượng của tôi người khác không biết lẽ nào anh cũng không biết sao? Ba bát lớn với tôi cũng chẳng có vấn đề gì.”

Cẩm Tú ngồi bên cạnh bèn cất tiếng: “Các anh cứ uống đi, không cần lo cho em đâu, lát nữa em gọi xe về.” Cô không muốn Tống Đoạt đưa về. Mặc dù ngay từ đầu Tống Đoạt đã nói là: “Không có lần sau nữa.” thì cô cũng không muốn có lần sau để tránh Tả Thi Giao lại tự nhiều chuyện, xen vào mai mối cho cô và Tống Đoạt.

Nghe Cẩm Tú nói thế Tống Đoạt bèn uống liền ba ly rượu vang, kính Tả Thi Giao, kính lão Hắc, đương nhiên cũng không chừa lại Cẩm Tú.

“Không phải là anh nói không có lần sau nữa sao?” Ăn cơm xong, Tả Thi Giao mang bát đĩa vào bếp và cùng lão Hắc dọn dẹp, còn Cẩm Tú ra

ban công ngồi trên chiếc ghế đung đưa để hóng mát, vừa hóng mát vừa nói chuyện với Tống Đoạt.

“Nói là chuyện của nói, còn làm là chuyện khác, như thế không được sao?” Tống Đoạt hỏi.

“Không có gì là không tốt, nhưng cũng không có gì là tốt cả.” Cẩm Tú không biết vì sao Tống Đoạt lại thay đổi quan điểm của mình nhanh đến như vậy. Cô liếc nhìn anh ta, cô thấy trên khuôn mặt anh ta không còn sự ưu tư nữa, nên Cẩm Tú biết tối nay tâm trạng của Tống Đoạt cũng tương đối tốt.

“Em muốn biết vì sao không?” Tống Đoạt đột nhiên tiến sát đến bên cạnh Cẩm Tú, hạ thấp giọng nói: “Bởi vì anh phát hiện ra rằng càng ngày anh càng được mọi người yêu mến.” Cẩm Tú còn chưa kịp phản ứng gì, thì Tống Đoạt đã hôn nhẹ lên má cô.

Mặt và tai Cẩm Tú đỏ bừng lên. Con người Tống Đoạt không giống như một kẻ lông bông, nhưng sao đột nhiên lại trở nên cợt nhả như vậy. Phải mất một lúc lâu, Cẩm Tú mới nghĩ ra rằng mình nên cho Tống Đoạt một cái tát, nhưng sự việc đã trôi qua được năm giây rồi, không thể tìm cơ tính sổ được nữa. Cẩm Tú đành ôm nỗi tức giận trong bụng, bởi cô biết Tống Đoạt không thích cô và cô cũng không thích anh ta.

Thích hay không thích thì người trong cuộc là người hiểu rõ nhất. Nếu Tống Đoạt đã không thích cô, mà lại vô duyên vô cớ đùa cợt với cô như thế, chứng tỏ phẩm chất của anh ta có vấn đề. Hơn nữa rõ ràng anh ta biết Cẩm Tú không thích anh ta mà anh ta lại còn làm như thế, thì trừ phi là anh ta muốn làm để người khác trông thấy.

Anh ta muốn để ai trông thấy vậy?

Trong phòng khách có bóng hai người. Một là của Tả thi Giao, hai là lão Hắc, anh ta làm như thế là muốn để Tả Thi Giao, hay muốn để lão Hắc

nhìn thấy?

Cầm Tú cảm thấy không vui, sau khi chào tạm biệt mọi người ra về, lão Hắc cùng đi với Tống Đoạt và cầm Tú. Anh ta lo Tống Đoạt uống nhiều sẽ không lái được xe. Đáng lẽ Cầm Tú sẽ về cùng Tống Đoạt nhưng nhìn thấy lão Hắc lấy xe đưa Cầm Tú về thì Tống Đoạt cũng không cố nữa. Tống Đoạt tỏ ra hào hứng, vừa đi xuống lầu vừa nói chào tạm biệt rất to với Tả Thi Giao: “Chị à, món canh cá của chị rất ngon, hôm nào rảnh rồi, chị lại mời cô Lý tới để em còn được ăn ké nữa nhé.”

Sau khi xe chạy lên đường lớn, Tống Đoạt lại muốn đi hát. ANh bảo cầm Tú cùng đi nhưng Cầm Tú không thích.

Hát hò là một hình thức giải trí mang lại niềm vui, phải đi cùng với người mình thích mới cảm thấy vui, nếu đi cùng người mà mình không thích hoặc không có tí cảm xúc nào thì chẳng bằng không đi. Đấy chẳng qua chỉ là đi tiếp khách mà thôi. Đi tiếp khách, đa phần đều làm người ta thấy mệt mỏi, bởi thế Cầm Tú nhất quyết từ chối.

“Anh cá với em là em sẽ đi.” Tống Đoạt ngồi ở vị trí phụ lái, đột nhiên anh ta quay đầu lại, thăm dò Cầm Tú. Trông Tống Đoạt lúc này giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, rồi anh ghé sát đến bên tai Cầm Tú nói: “Em đừng tỏ ra giống một người con gái thuần khiết như thế, thật là buồn cười, thời đại bây giờ khác xưa nhiều rồi, những cô gái như thế đều bị coi là những người bảo thủ cả đấy. Nếu muốn chơi bời thì cứ chơi hết mình đi. Nếu đã ra ngoài chơi như thế này thì còn ngần ngại gì nữa, hay ở nhà có đức lang quân đang đợi cô Lý về ấy nhỉ?”

Cầm Tú cảm thấy đôi lúc Tống Đoạt không hề đáng ghét một chút nào nhưng cũng có lúc anh ta đáng ghét tới mức cô chỉ muốn đấm mấy phát vào mặt anh ta. Cầm Tú chỉ muốn tóm lấy Tống Đoạt để đấm cho một phát bay ra khỏi cửa sổ. Đàn ông lắm kẻ mồm thối nhưng cô chưa thấy kẻ nào mồm thối hơn tên Tống Đoạt này. Quách Trường An đã đủ đáng ghét rồi, bây giờ

cô lại thấy Tống Đoạt còn đáng ghét hơn gấp bội. Đúng là nếu đem Quách Trường An so với Tống Đoạt thì chỉ bằng một góc nhỏ.

“Tiểu Đoạt, nếu Cẩm Tú không muốn đi thì đừng làm khó người ta nữa.” Lão Hắc đang lái xe liền lên tiếng.

Giọng nói của lão Hắc lúc nào cũng nhẹ nhàng, nụ cười trên khuôn mặt làm cho người ta cảm thấy anh ta chân thành và nhiệt tình.

“Sáng mai em vẫn phải đi làm đúng giờ phải không?” Lão hắc quay đầu lại hỏi Cẩm Tú, trên khuôn mặt anh ta nở một nụ cười hòa nhã.

“Chắc là cô ta không dám đi đâu.” Tống Đoạt nói với giọng khó hiểu.

“Ôi dào, không phải chỉ là ra ngoài tiêu xài phá phách tí sao, có gì mà không dám? Có trả tiền chứ, em còn sợ là không tiêu đi được ấy.” Cẩm Tú không khách sáo, đáp ngay lại một câu.

Giờ này đúng là lúc hộp đêm đông khách nhất. Tống Đoạt vừa bước vào, khuôn mặt đã sáng rực lên, ánh mắt trở nên lạnh lợi hơn, như cá gặp nước. Anh ta chào hỏi khắp lượt, lúc thì chào hỏi người phục vụ, chốc lại nháy mắt đưa tình với những cô gái rót bia. Anh ta cười nói với tất cả mọi người như thể quen hết tất cả mọi người ở đây, kể cả dân anh chị cũng tới chào hỏi lại anh ta. Anh ta cười khể, nhìn Cẩm Tú và lão Hắc bằng ánh mắt rất kì lạ, cười lắc đầu, như thể từ chối sự trao đổi mua bán của người đối diện.

Uống được một lúc thì Tống Đoạt chạy lên sân khấu, giành lấy chiếc kèn saxophone trên tay người thổi kèn, rồi tự mình độc tấu khúc “về quê” nghe thật tình cảm. Cẩm Tú cảm thấy khúc nhạc này chưa đủ khí thế, nhưng nghe rất dễ thương, thực sự rung động lòng người.

Mười giờ, Cẩm Tú chuẩn bị về, lão Hắc cũng đã cầm áo khoác lên. Khi đó, một cô gái mặc chiếc váy dài bước tới, nhìn thấy lão Hắc, cô ta tươi

cười chào anh, nhưng khi quay đầu lại, cô gái thấy Cẩm Tú thì sững người

Cẩm Tú cũng đứng sững người, người trước mặt cô chính là Tô Gia Văn.

“Mẹ chồng em dạo này đã khá hơn chưa? Có gây phiền phức gì cho em nữa không?” trong lúc lão Hắc đi thanh toán tiền thì Cẩm Tú nói nhỏ với Tô Gia Văn “Người già cũng giống như trẻ con ấy mà, chỉ cần dỗ dành một chút là được.” Dường như Tô Gia Văn không muốn nói tới chuyện của mẹ chồng cô, hình như hôm nay cô không có tâm trí nào để bàn chuyện của người khác. Tô Gia Văn nhìn thăm dò Cẩm Tú từ trên xuống dưới rồi lại nhìn lão Hắc đang đứng ở phía xa, thêm cả Tống Đoạt đang đứng bên cạnh lão Hắc nữa, rồi thản nhiên hỏi: “Chị quen họ à?”

“Đó là khách hàng của chị.” Cẩm Tú trả lời gọn lỏn.

Tô Gia Văn không nói gì, cô đưa tay vỗ lên vai Cẩm Tú và nói: “Nếu ngày kia chị không bận, thì chị em mình gặp nhau nhé, em có chuyện muốn nói với chị.”

Cẩm Tú nhìn theo bóng của Tô Gia Văn khuất dần theo ánh đèn xanh đỏ của quán bar, cô chợt cảm thấy người con gái này thực sự cô độc, thật sự hoang mang. Rồi Cẩm Tú bất giác cười, cô chợt nghĩ, liệu trong mắt người khác, cô trông thế nào, liệu trông cô có cô độc hoang mang thế không?

4

Lão Hắc lái xe đưa Cẩm Tú trở về khu chung cư rồi quay xe đưa Tống Đoạt về khách sạn.

“Mấy giờ cậu đi?” Lão Hắc hỏi.

“Tối nay chơi vui thật đấy.” Tống Đoạt nói, cặp mắt anh vẫn sáng long lanh.

“Máy giờ cậu đi?” Lão Hắc hỏi lại.

“Anh hỏi mấy lần rồi mà còn muốn hỏi tiếp à? Bây giờ tôi muốn đi, anh có đi cùng tôi không?” Tống Đoạt như bị kích động. “Tôi muốn đi Tây Tạng lâu rồi, anh nói sẽ đi cùng tôi tới A Lý, nói cũng mấy năm rồi mà tới bây giờ vẫn chưa đi được.”

“Tôi hỏi cậu là mấy giờ cậu đi?” Lão Hắc vẫn tiếp tục hỏi câu lúc nãy.

“Anh đã gặp Brewse chưa? Anh chàng đó vẫn còn nhận ra tôi đấy, anh ta còn mời tôi trở về đội ăn chơi nữa cơ.” Tống Đoạt không trả lời câu hỏi của lão Hắc. Anh ta vẫn đắm chìm trong thế giới riêng của mình, tay chân múa may. “Tôi rất thích nhạc cụ, bất cứ nhạc cụ nào khi ở trong tay tôi thì cũng giống như con người vậy, chỉ cần tôi nhấn ngón tay là cơ thể đó sẽ vang lên những âm thanh ấy khiến người ta cảm thấy phấn khích.” Tống Đoạt vẫn chưa nói xong, quay sang nhìn lão Hắc thì thấy khuôn mặt lão Hắc tối sầm, nên không nói gì nữa.

Bầu không khí im lặng.

“Anh giận à?” Tống Đoạt thăm dò.

“Máy giờ cậu đi, tôi sẽ bảo chị cậu tiễn cậu.” Lão Hắc nói, khuôn mặt anh trong màn đêm trông càng tối hơn.

“Tôi nói tôi đi lúc nào ấy nhỉ?” Tống Đoạt nhấn nhá câu hỏi với thái độ không vui.

“Cậu phải đi, đi thật nhanh!” Lão Hắc đột nhiên hét lên một câu đầy tức giận.

Tống Đoạt muốn nói điều gì đó nhưng nhìn thấy khuôn mặt của lão Hắc, nên đành hạ giọng, trong bụng không vui chút nào: “Ôi dào.” Vừa thở

dài, Tống Đoạt vừa quay đầu đi, đột nhiên Tống Đoạt nói với lão Hắc: “Dừng xe đi.”

Lão Hắc hỏi: “Làm gì thế?”

“Tôi muốn đi vệ sinh, được không?”

Lão Hắc quẹo xe vào một con phố vắng vẻ, Tống Đoạt mở cửa xe, rồi đóng sập cửa, sải bước đi. Không phải Tống Đoạt muốn đi vệ sinh, mà là không muốn lão Hắc tiễn anh.

Lão Hắc vội lái xe đuổi theo. Lão Hắc nhảy khỏi xe, lao tới tóm lấy Tống Đoạt. Tống Đoạt vùng vằng. Lão Hắc bèn đâm cho Tống Đoạt một cái. Tống Đoạt bị cú đâm bất ngờ làm cho choáng váng, ngã phịch xuống đất rồi không đứng dậy nữa.

“Đêm nay anh sắp trở thành một người khác, có một món canh đầy đau thương, sau khi uống nó anh sẽ có sức mạnh thần kỳ...” Tống Đoạt đột nhiên cất tiếng hát.

Lão hắc đứng trước Tống Đoạt, đắm chiêu nhìn Tống Đoạt một lúc. Còn Tống Đoạt không nhìn lão Hắc mà vẫn nhắm mắt hát.

Cuối cùng lão Hắc đưa tay ra và nói: “Chúng ta làm hòa nhé. Anh xin lỗi cậu.”

Tống Đoạt nắm lấy tay lão Hắc, lấy hết sức rồi ngoéo chân lão Hắc một phát.

Hai người cùng ngã lăn ra đất, cùng phá lên cười.

Trong khách sạn, lão Hắc đứng dựa vào cửa, bây giờ anh đang muốn về nhà. Tống Đoạt đóng chặt cửa lại, thò tay vào túi lão Hắc rút điện thoại ra, tắt máy...

Lão Hắc và Tống Đoạt bất chợt ôm lấy nhau.

Kỷ Viễn ngồi phía sau, trong tay cầm một chiếc kính viễn vọng, anh quan sát về phía xa và vô tình nhìn lên cửa sổ khách sạn của lầu đối diện. Anh nhìn thấy cảnh ấy giữa lão Hắc và Tống Đoạt.

“Lại còn có trò thế này nữa cơ đấy.” Kỷ Viễn phìếu thuốc trong miệng ra. Những cảnh thế này đã không còn lạ gì với Kỷ Viễn, nhưng anh không ngờ Tống Đoạt lại là người như thế.

Bây giờ anh đang chuẩn bị làm việc cho Tống Đoạt. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, không thể bị bán đứng rồi mà vẫn còn giúp người ta đêm tiền, đúng không nào? Bởi thế Kỷ Viễn muốn tìm hiểu kĩ hơn về Tống Đoạt, nhưng không ngờ lại nhìn thấy cảnh khó coi này. Kỷ Viễn cảm thấy cần phải gọi Cẩm Tú tới. Nhưng nhìn đồng hồ đã gần mười hai giờ, thôi đành vậy, người khác không thương vợ thì thôi, nhưng Kỷ Viễn chắc chắn là người rất thương vợ. Giờ này không thể làm phiền Cẩm Tú được nữa.

Sau khi thu dọn đồ đạc, Kỷ Viễn nhìn lại lần cuối căn phòng trong khách sạn trước mặt.

Ra khỏi tòa nhà, lên đường lớn, khi ấy Kỷ Viễn mới cảm thấy gió đêm se lạnh tấp vào da thịt. May mà Kỷ Viễn khoác chiếc áo jacket mỏng bên ngoài. Anh kéo khóa áo lên cao tới tận cổ mới cảm thấy ấm hơn một chút. Hai tay đút vào túi, anh bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa huýt sáo, theo điệu câu hát “Hãy tìm một chàng trai tốt và kết hôn đi nào...”

Trên đường rất ít người đi bộ, chỉ có xe cộ qua lại như mắc cửi. Những ánh đèn xe lướt qua lại, giống như những ánh đèn chiếu trên sân khấu đang rọi vào Kỷ Viễn. Kỷ Viễn cảm thấy rất thoải mái, miệng nở nụ cười.

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện vài bóng người, rồi nhanh như cắt, chúng lao vào Kỷ Viễn khiến anh ngã sõng soài ra đất. Kỷ Viễn cùng biết chút võ công, lại thêm kinh nghiệm đánh nhau bấy lâu, bởi thế hai bà người

bình thường với anh chẳng là gì. Trong phim ảnh, các động tác võ thuật không giống như ngoài đời, soạt soạt, vài chiêu, lại còn quay chậm nữa, đánh một hồi lâu mà không phân thắng bại, còn trong thực tế chỉ cần một chiêu thôi là biết tay nhau ngay.

Trước đây Kỷ Viễn chỉ cần một chiêu đã làm cho đối phương phải nể phục, anh đã dùng chiêu này để đánh Quách Trường An, nhưng bây giờ anh lại bị kẻ khác khống chế mình chỉ bởi một chiêu. Vài tên ở đâu cũng lao tới, lấy bao tải chụp lên đầu anh. Kỷ Viễn đột nhiên chợt dạ, thôi xong rồi, chắc chắn là những kẻ thù oán đã tới tìm. Hôm nay, chẳng biết đã đắc tội với ai. Trong lòng Kỷ Viễn đang kêu trời kêu đất. Ôi thôi! Lần này thì chết oan thật rồi, bây giờ chẳng còn cơ hội để yêu thương tấm thân ngọc ngà mịn màng của cấm Tú nữa.

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Không Tìm Ra Dấu Vết

1

Buổi tối, Quách Trường An từ Tam Viện trở về, cuối cùng thì Tiền Cảnh cũng không lộ mặt, điều này khiến anh vô cùng sốt sắng, anh sợ hẳn đã trốn ra vùng khác, sẽ không có cơ hội để tóm hắn nữa. Đang đi, đột nhiên anh nhìn thấy bên đường đối diện đang xảy ra chuyện gì đó không bình thường. Vài người đột nhiên xông ra từ chỗ ẩn nấp, vây đánh một người, nhóm người đó chụp bao tải lên đầu anh ta, Quách Trường An hét lên một tiếng rồi lao tới.

Khi không phải là cảnh sát thì anh lại có ý muốn làm cảnh sát, lúc còn nhỏ cùng Cẩm Tú và những đứa trẻ trong xóm đi chơi, những đứa trẻ đó bị bắt nạt, anh luôn là người đầu tiên cầm gạch xông lên. Trong con mắt anh, đàn ông con trai phải là anh hùng hảo hán, cứu kẻ sắp chết, cứu người bị thương, dám làm việc nghĩa. Sauk hi đã là cảnh sát, anh nâng cao những điều mình tâm huyết này thành đạo đức nghề nghiệp và phẩm cách của mình. Thế là “trừ bạo an dân”, đã trở thành phản xạ đối với anh. Gặp những sự việc như thế này, anh sẽ không bỏ qua.

Mấy tên đó quay đầu lại nhìn, thấy người đang xông tới cao lớn, chúng cũng có phần sợ hãi. Những kẻ có tật giật mình, làm việc xấu, trong lòng lúc nào cũng nơm nớp lo sợ. Bởi thế, Quách Trường An đã có nửa phần thắng rồi, anh lại còn lôi chiếc còng tay ra để chúng biết được thân phận của mình, anh coi như đã có bảy phần thắng.

Những kẻ hay đánh nhau đều biết đánh cảnh sát thì nên dè chừng, nhìn thấy cảnh sát thì tốt nhất là chuồn cho xong, nếu không cảnh sát mà bắt được thì đúng là không còn gì để nói. Người ta gặp nhiều vụ án đánh người, giết người không bị phanh phui, nhưng ít gặp những vụ án đánh cảnh sát, giết cảnh sát mà không bị phanh phui. Bởi thế, trong lúc hành hung, nếu chẳng may gặp cảnh sát thì thông thường bọn xấu nên chọn đường lui. Trừ phi mang tội giết người trốn cũng chết mà chống lại cũng chẳng xong, lúc ấy mới chọn chiêu liều mạng với cảnh sát.

Nhưng Quách Trường An là người may mắn. Anh toàn gặp những kẻ chưa có tiền án tiền sự, nhìn thấy cảnh sát đã run bắn. Khi ấy anh lại có cơ hội để thể hiện bản thân. Những thứ mà anh học được trong bốn năm ở trường cảnh sát rất khó có cơ hội để phát huy tại đồn, ngày hôm đó gặp phải hai tên phạm nhân trốn chạy, nếu không phải vì bảo vệ viên cảnh sát Tiểu Tấu thì chỉ mình anh cũng đủ tóm gọn mấy tên tội phạm đó.

Quách Trường An lắc lắc cổ tay, tiếng cổ tay anh kêu răng rắc. Anh vẫy tay với mấy tên đó và nói: “Đừng có huênh hoang, lại còn thương lượng cái gì nữa? ai bước lên trước hay là ai chạy trước nào? Còn thương lượng với nhau nữa thì trời sáng đấy, nào lên hết cả đây. Chỉ có mấy người các người còn chưa đủ một lần ta ra tay!”

Mấy tên đó hình như không sợ những điều Quách Trường An nói hoặc là việc đối phó với Kỷ Viễn là một điều vô cùng quan trọng. Bởi thế, chúng vẫn muốn đuổi Quách Trường An đi để tập trung đối phó với Kỷ Viễn. Thế là hai tên một trước một sau, một trái một phải xông lên Quách Trường An.

Mấy năm rèn luyện võ công của Quách trường An đúng là không lãng phí chút nào, tuy ít khi anh dùng tới nhưng những chiêu này đều có tác dụng cả. Chỉ có một chiêu thôi mà hai tên đó đã bị anh đánh cho kêu thảm thiết. Một đứa khụy xuống đất, một đứa lùi lại phía sau mấy bước, tuy hấn chưa khụy xuống nhưng cũng tay ôm bụng, mặt tái mét, xem ra chẳng còn sức chiến đấu gì nữa.

“Mẹ chúng mày, lên hết đi nào, không thì biết nói sao với ông chủ.” Một tên hùng hổ quát to, gọi đồng đảng cùng xông lên, cùng nhau tấn công Quách Trường An.

Hai tên lên trước đã không còn sức chiến đấu, hai tên phía sau lao lên. Xem ra có vẻ rất hùng dũng. Nhưng hiệp đầu Quách Trường An đã thắng đậm, càng khiến anh phấn khích hơn. Anh hăng hái xông lên, hiệp thứ hai cũng thắng, có thể nói là thắng đẹp. Một mình mà địch được bốn tên, trong đội ngũ cảnh sát hình sự cũng được coi là nhân vật cừ khôi. Đường nhiên, chúng ta không đề cập tới hai tên đã như đòn trong số đó.

Bốn tên co căng chạy thực mạng chẳng thêm để ý tới Kỷ Viễn nữa. Quách Trường An không muốn bỏ phí cơ hội này. Anh đang chuẩn bị chạy tới ngáng chân để tóm gọn tên tiểu tử chạy sau cùng nhưng phía sau lưng vang lên tiếng kêu vọng ra từ trong bao tải.

Quách Trường An sợ người ở trong bao tải kia đã bị thương, nếu chậm trễ sẽ nguy hiểm, thế là anh đành dừng bước. Bốn tên còn đồ thừa cơ chạy thực mạng.

Đợi khi Quách Trường An xé chiếc bao tải ra, khuôn mặt của Kỷ Viễn lộ ra dưới ánh đèn đường thì Kỷ Viễn gần như đã không thể thở nổi nữa.

“Chẳng phải anh là người có nhà cửa, có nghề nghiệp堂堂 hoàng sao? Nửa đêm thế này không về nhà mà còn tìm người đánh nhau, vui đấy nhỉ? Nếu không phải gặp tôi thì cái mạng của anh chắc cũng mất rồi đấy, có biết không?” Quách Trường An bực tức răn dạy Kỷ Viễn.

Quách Trường An đã phạm phải ba sai lầm, Kỷ Viễn không phải không thể không răn dạy được mà phải xem là ai răn dạy anh ta, đây là lỗi thứ nhất. Kỷ Viễn không phải tìm người đánh nhau mà là người khác tìm anh để đánh, hoặc có thể là người khác tấn công anh, đây là lỗi thứ hai. Nói Kỷ Viễn mất mạng là sai lầm thứ ba. Nếu Quách Trường An không đến, thì

chắc chắn Kỳ Viễn sẽ bị thiệt thòi nhưng cái mạng của Kỳ Viễn thì tạm thời chưa thể mất được. Xã hội này còn có luật pháp mà, chắc không đến nỗi chúng lấy mạng anh ngay giữa chốn đông người thế này.

Bởi thế, đứng trước viên cảnh sát đầy ngạo mạn như Quách Trường An, Kỳ Viễn chẳng thèm nhìn lấy một cái, chỉ đáp gọn lỏn: “Ồi dào, ý anh là anh đã cứu mạng của tôi đấy à? Anh có biết là vừa nãy anh đã làm lỡ việc đại sự của tôi không? Tôi cố ý thua chúng để biết được kẻ chủ mưu là ai. Anh đến đúng là “tốt quá”, gào thét, khoe khoang, để chúng chạy hết cả. Mà còn ở đây tốn hơi, thừa lời với tôi, anh chắc là hâm không nhẹ đâu!” nói rồi, Kỳ Viễn cũng chẳng đợi Quách Trường An phản ứng gì, bèn đứng dậy lão đảo bước đi.

Cứu được mạng thì đã làm sao? Những thứ vốn không thuộc về người thì cũng không bao giờ thuộc về nhà người. Giao cho ai cũng được nhưng không được giao cho cảnh sát, đặc biệt là kẻ mới nhìn thấy Cẩm Tú mà mắt đã sáng lên thế này.

Quách Trường An thấy Kỳ Viễn đã không nhận ý tốt của anh lại cũng không cảm ơn, anh cũng hơi giận anh ta. Trái tim của người đàn ông luôn ngạo mạn như anh không giữ được cân bằng, càng nói, càng không dễ nghe.

“Đừng tự mạo xưng là trang hảo hán. Mấy tên đó rat ay đánh cậu, cậu hoàn toàn không có khả năng phản đòn, lại còn khoác lác nói điều tra kẻ chủ mưu cái gì nữa. Đừng nói là tôi xem thường cậu, lúc ấy trông đầu cậu chẳng khác gì trái bóng, bị chúng đá lại. Mà nói khoác cũng không bị đánh thuế đâu, cậu cứ nói đi.” Quách Trường An vẫn chưa hết tức, tiếp tục bồi thêm một câu: “Nếu cậu không phải chồng của Cẩm Tú, thì tôi cũng chẳng thèm dây tới việc của cậu làm gì, để người ta ném cậu vào trong nồi làm thịt hầm mới hay.”

Kỷ Viễn đã đi được mấy bước nhưng nghe thấy Quách Trường An nói mấy câu này, trong lòng anh cảm thấy không vui. “Tôi là chồng của Cẩm Tú thì liên quan quái gì tới anh? tôi nói cho anh biết nhé Quách Trường An, sau này ít nhắc tới tên vợ tôi thôi.”

Kỷ Viễn quay lại, đưa tay chỉ vào mũi Quách Trường An và nói: “Muốn làm thịt hàm đấy thì sao nào?”

Quách Trường An cười, cười vì Kỷ Viễn đã mượn từ “thịt hàm” của mình.

“Cẩm Tú là bạn học của tôi, nhắc tới cô ấy thì có làm sao? Đúng là cô ấy là vợ cậu nhưng cô ấy là bạn học của tôi trước, cậu cũng tính toán điều này sao? Chúng tôi học cùng nhau từ tiểu học lên cấp ba, học cùng cũng hơn mười năm, nếu tính cả thời gian học mẫu giáo thì còn lâu hơn nữa.” Quách Trường An nói một cách rất đặc ý.

“Dài cái đầu người, ngày nào người cũng đứng trên đường, đứng hai ba mươi năm rồi, cái đường này chắc đã là của người đấy.” Cách ăn nói của Kỷ Viễn không hề thua bất cứ ai “Quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng, kết quả Cẩm Tú đã là vợ tôi.”

Quách Trường An vẫn không phục, đặc biệt là vấn đề liên quan tới Cẩm Tú. Đây là nỗi đau thầm kín của anh

“Không có quá trình thì lấy đâu ra kết quả?” Quách Trường An thông thả đáp. “Quá trình là trước đây Cẩm Tú đã là bạn gái của tôi, tuy cô ấy lấy anh thì có làm sao? Dù sao trước đây chúng tôi cũng đã từng là bạn.”

Đánh nhau, cũng chia làm mấy loại, đàn ông con trai mà đánh nhau, nếu động chân động tay thì rất nhanh. Hai ba phút là phân thắng bại, nhưng khi đấu khẩu thì cũng có nghĩa là đã chuyển sang giai đoạn khác, quá trình này sẽ chậm dần lại, chưa chắc đã phân định thắng thua. Điều cấm kị nhất của cãi nhau là vạch ra điểm yếu.

Câu nói “Cẩm Tú đã là bạn gái của tôi.” Coi như đã chỉ ra điểm yếu của Kỷ Viễn. Kỷ Viễn đã bị chọc tức tới mức sôi người lên. Hai người đã tiến lại rất gần nhau, khi đã tiến lại gần nhau tới mức khoảng cách giữa họ đủ cho một cú đấm. Giải quyết bằng cú đấm nhanh hơn là giải quyết bằng lời nói, và càng có khả năng trút được sự tức giận và oán hận trong lòng một cách hiệu quả, thế là họ vung tay lên đánh nhau.

Kỷ Viễn vẫn chưa tới mức mất hết lý trí. “Chỉ dựa vào một câu đã từng là bạn gái của anh mà Cẩm Tú là bạn gái của anh chắc?” Kỷ Viễn tức giận nói với Quách Trường An. “Nếu có bản lĩnh thì lấy chứng cứ ra đi”

Kỷ Viễn cũng không biết đòi chứng cứ gì từ Quách Trường An. Đương nhiên Trường An cũng không có chứng cứ mà đến Kỷ Viễn cũng không hiểu là nó là cái gì. Nhưng điều cấm kị nhất của cãi nhau và đánh nhau là rút lui. Họ đang ở cái tuổi tràn trề sức sống, chưa nói gì để thể hiện tính yêng hùng. Nếu không thể khuất phục bằng cú đấm thì cũng phải cãi bằng được.

Trường An nghe vậy bèn đáp: “Cần chứng cứ à, có chứng cứ đấy. Không phải sau lưng Cẩm Tú có một cái bớt sao?” Kỷ Viễn khựng lại, suýt chút nữa là giơ cú đấm vào mặt Quách trường An

Đúng là sau lưng Cẩm Tú có một vết bớt. Lưng là thứ mà không phải ai cũng có thể nhìn thấy được, Quách Trường An đã biết được điều này thì xem ra những điều anh ta nói có phần đúng sự thực. Kỷ Viễn cảm thấy thất vọng.

Cẩm Tú trước đây chắc chắn đã có một vài người bạn trai, xem ra Quách Trường An là một trong số đó. Nhưng Kỷ Viễn không biết rằng Quách Trường An biết điều này là bởi vì khi nhỏ anh là hàng xóm của Cẩm Tú, đã từng leo lên tường rào nhìn trộm Cẩm Tú tắm, đằng sau lưng Cẩm Tú thì anh đã nhìn thấy vài lần. Đương nhiên cái bớt ấu quá quen thuộc với

anh, bởi thế trong lúc bí, Quách Trường An đã nói ra điều đó để cứu lấy thể diện của mình.

Nói xong, Quách Trường An cũng cảm thấy hối hận, không phải Trường An lo Kỷ Viễn sẽ trừng mắt, giương đao với anh, làm như thế thì còn tốt chán. Kỷ Viễn cầm đao hành hung cảnh sát, tội ấy nhẹ cũng tám đến mười năm, như thế Cẩm Tú sẽ không đợi Kỷ Viễn nữa, sau khi Cẩm Tú li hôn với Kỷ Viễn thì Trường An cũng sẽ có cơ hội gần gũi với Cẩm Tú.

Nhưng Quách Trường An hối hận vì anh đã nói ra những điều không nên nói. Cẩm Tú là cô gái mà anh thích, trong lúc cãi nhau vì giữ thể diện mà nói ra những điều bí mật như thế, anh có cảm giác không tôn trọng chính bản thân mình. Chính vì thế anh chẳng nói gì thêm nữa, đợi Kỷ Viễn phản bác thì anh sẽ ngậm miệng không đáp để nhận thua. Nhưng Kỷ Viễn không nói gì, rồi đột nhiên quay đầu bước đi.

Điều này đi xa so với dự tính của Trường An. Anh thậm chí còn cho rằng với tính khí của Kỷ Viễn, chắc chắn hẳn sẽ đánh anh một trận, nhưng Kỷ Viễn lại không nói gì mà lặng lẽ bỏ đi. Trong lòng Trường An cảm thấy bất an. Anh lo câu nói này của anh sẽ gây phiền phức cho Cẩm Tú.

Mang tới phiền phức gì ư? Anh cũng chẳng dám nghĩ đến, anh nghĩ mình đã làm một việc có lỗi với Cẩm Tú.

2

Mấy chiều nay Tô Gia Văn đều hẹn Cẩm Tú ra ngoài. Hai người họ ngồi ở quán trà cả một buổi chiều.

Quán trà ấy là quán của bạn Tô Gia Văn. Bên cạnh chỗ họ ngồi, mấy người đang chơi mạt chược. Họ chơi mạt chược mà rất im lặng, tấm thảm dày trải trên bàn, bốn người đàn ông đều không nói gì, đây là ván mạt chược đầu tiên yên tĩnh nhất mà Cẩm Tú từng trông thấy.

“Đó là vì họ cực quá nhiều, nếu nói chuyện sẽ phân tâm.” Tô Gia Văn nói. Cô vừa nói vừa đưa tay lấy mấy trái hạnh đào trên chiếc xe để hoa quả khô mà người phục vụ đẩy tới. Ngón tay thon dài bóp mạnh trái hạnh đào, trái hạnh đào trên tay Tô Gia Văn nứt một đường nhỏ. Cô lấy nhân hạnh đào đặt lên đĩa rồi đẩy về phía Cẩm Tú, nhẹ nhàng nói: “Nếu mỗi ngày ăn mấy trái hạnh đào này sẽ rất tốt cho não. Công việc làm hao tổn nhiều tâm trí.”

Cẩm Tú nhận thấy Tô Gia Văn rất quen thuộc với nơi này. Chắc cô ấy thường xuyên tới đây. Cuộc nói chuyện nhanh chóng chuyển sang chủ đề của Tô Gia Văn.

“Bà ấy bắt con trai phải bỏ em.” Tô Gia Văn nở nụ cười khổ sở, cô ta lắc lắc đầu.

Cẩm Tú cảm giác chuyên mục tâm tình cô đang phụ trách không hề giúp được gì cho Tô Gia Văn mà ngược lại còn mang tới cho cô nhiều phiền phức.

Người đàn bà ấy sau đó cũng tới tòa soạn mấy lần, lần nào cũng tìm Lý Cẩm Tú. Những người trong ban biên tập đều đã quen mặt bà ấy. Bởi thế lần nào bà ấy tới, mọi người đều nói với bà ấy rằng Cẩm Tú đi công tác.

“Khi nào thì cô ấy về?” Bà ấy cho rằng họ đang hợp sức để lừa bà.

“Một tuần.”

“Mười ngày.”

“Chắc phải đợi tầm nửa tháng”

Mọi người trong ban biên tập mỗi người nói một kiểu nên bà ta càng không tin, bởi thế ngày nào bà ta cũng tới tòa soạn. Cũng may bà không biết mặt Cẩm Tú, nếu không Cẩm Tú chẳng thể tới chỗ làm. Bà ta liên tiếp

tối trong ba hôm rồi dọa tự sát nên chủ biên đành phải xuất hiện và khuyên bà ta về.

“Bà ấy lại dùng chiêu tự sát để hù dọa mọi người đúng không ạ?” Tô Gia Văn nhấp một ngụm trà rồi nói, “Thực tế thì cũng không phải dọa mọi người, trước đây bà ấy đã từng tự sát hai lần rồi.”

“Cái gì? Tự sát hai lần rồi á?” Cẩm Tú ngạc nhiên. Tự sát không phải là thứ có thể đem ra đùa được, thế mà bà ấy đã từng tự sát hai lần.

Lần cuối cùng mẹ chồng Tô Gia Văn tới tìm Cẩm Tú, đúng hôm Cẩm Tú không có mặt ở ban biên tập. Khi trở về Lịch Tử nói với cô điều đó. Lịch Tử nói bà ấy đã tự treo lên lầu, ngồi lên bệ cửa sổ, nằng nặc đòi nói chuyện với tổng biên tập.

“Đúng là làm tớ sợ chết khiếp. Tớ có bệnh sợ độ cao, những chỗ cao như thế đừng nói là tớ gần cửa sổ, nhìn xuống dưới thôi, tớ đã chóng cả mặt rồi. Bà ấy đúng là một cao thủ, không chỉ ngồi trên bệ cửa sổ, lại còn cho hai chân ra ngoài...” Khi Lịch Tử nói trên khuôn mặt của cô ấy lộ rõ vẻ khâm phục.

Tô Gia Văn kể lại câu chuyện hai lần tự sát của mẹ chồng cô. Lần thứ nhất là vì Tô Gia Văn cãi nhau với bà ấy.

“Vì sao em cãi nhau với bà ấy ư? Ngày nào bà ấy cũng thúc ép con trai mình thi nghiên cứu sinh, thi thạc sĩ, lao đầu vào công việc. Những cái ngưỡng mà bà ấy đề ra luôn là nơi mà người khác không thể với tới được. Em có phàn nàn mới hai câu mà bà ấy đã mắng em. Sau đó bà ấy chạy lên ban công, mở cửa sổ ra, định nhảy lầu. Ép con trai bà ấy phải ép em quỳ xuống nhận lỗi...”

Tô Gia Văn vừa nói vừa cười khố sở.

Cầm Tú đoán chắc lần đó Tô Gia Văn đã phải quỳ xuống trước mặt bà ấy thật.

Khom lưng cúi gối thì không phải chỉ có đàn ông không chịu đựng nổi, mà kể cả những người phụ nữ coi thể diện như mạng sống của chính mình, thì càng không thể quên được sự sỉ nhục đó.

“Lần thứ hai, em đưa một người khách về nhà. Bà ấy đã trách mắng em, nói em là hồ ly tinh, đi quyến rũ đàn ông, bà ấy nói em đã làm bại hoại gia phong, và bắt chồng em phải bỏ em.” Tô Gia Văn tách một trái hạnh đào, lấy nhân bên trong ra, nhưng cô không ăn. “Lần này bà ấy không nhảy lầu mà cửa cổ tay. Bà ấy lấy một con dao dài cắt lên cổ tay mình, suýt chút nữa thì em chết ngất.”

Tô Gia Văn ngược đôi mắt nhìn Cầm Tú rồi nói: “Chị có biết không, em hận bà ta. Toàn là những việc con con mà bà ấy lấy cái chết để đe dọa em. Em thực sự hoảng loạn. Sau đó vì quá sợ bà ấy nên bà ấy nói gì em cũng nghe theo, bà ấy nói đông thì em phải theo đông, bà ấy nói tây thì em phải theo tây. Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, còn trong lòng em phải cố gắng nín nhịn để làm theo những gì bà ấy nói. Có lẽ, chứng tỏ rằng em đã giữ được cân bằng.” Tô Gia Văn cười nhưng không thành tiếng. Phần nhân hạnh đào trong lòng bàn tay chẳng biết đã bị cô bóp nát từ lúc nào.

“Có ai sinh ra đã là người đàn bà lạnh nhăng đâu. Em cũng vậy, có lẽ bởi vì quá ức chế, phải sống trong cuộc sống như quả phụ như thế, nên đã thúc giục em làm những việc trái với đạo lý.” Nói tới đây mắt Tô Gia Văn đỏ hoe.

“Chồng em chắc sẽ hiểu nỗi khổ của em.” Cầm Tú nói.

Cầm Tú không biết khi mẹ chồng Tô Gia Văn tự sát lần thứ hai, thì chàng trai với thân phận làm con ấy cuối cùng đã làm gì, chắc là cũng bắt vợ mình quỳ xuống xin lỗi thì mới tha thứ. Một ý nghĩ chột lóe lên trong

đầu Cẩm Tú. Nếu đã phải sống trong uất ức, nếu đã không còn tôn nghiêm như thế, vì sao Tô Gia Văn không ly hôn?

Ai cũng có quyền được hưởng hạnh phúc, nếu đã không hạnh phúc, thì hãy cắt đứt cuộc hôn nhân đó, không phải vẫn có thể sống cuộc sống bình thường hay sao? Vẫn còn tốt hơn là giết thời gian trong những hộp đêm như thế này.

Cho dù là đối với đàn ông hay là phụ nữ, thì danh tiết đều rất quan trọng. Cớ sao Tô Gia Văn phải tự hủy hoại bản thân mình như thế, chỉ vì muốn đấu tranh với mẹ chồng sao? Nhưng Cẩm Tú không dám hỏi Tô Gia Văn điều đó. Điều này liên quan tới bí mật cá nhân của Gia Văn, nếu cô ấy không tâm sự, thì tốt nhất Cẩm Tú cũng không nên khơi lên vết thương của cô ấy.

“Chị ơi, chị nói là chồng em sao? Một thằng đàn ông như thế, luôn cho rằng mình đầu đội trời đạp đất nhưng trước mặt mẹ anh ta, anh ta hoàn toàn không có chính kiến gì, chỉ trừ việc nổi khùng lên với em thì anh ta chẳng làm được gì cả.” Tô Gia Văn nói xong càng cảm thấy đau khổ.

Nếu lấy phải một người chồng như thế thì ai cũng đau khổ cả.

“Em đã từng kể với chị, em đã có một cháu bé, nhưng con em đã qua đời, chị có biết vì sao không?”

Làm sao mà Cẩm Tú biết được nguyên nhân, nên cô chỉ nhìn Tô Gia Văn với ánh mắt lo lắng và cảm thông.

“Mẹ chồng em muốn đi dạo phố, bà ấy muốn em đi cùng, trên phố rất đông, có người chen bà ấy nên bà ấy đã đẩy em, em bị sảy thai. Lúc ấy, con em đã thành hình người rồi, em đã nhìn thấy hình dáng của nó, rất giống chồng em.” Tô Gia Văn nói, giọng cô đột nhiên run lên, nhưng cô vẫn cố nói cho hết câu. Cẩm Tú cảm thấy giọng nói của Tô Gia Văn vỡ òa, rồi cô hòng ghen cứng.

Trong bóng tối trên khuôn mặt Tô Gia Văn lấp lánh những giọt lệ. Cầm Tú không phải là bác sĩ tâm lý, cô không thể chữa được vết thương lòng cho Gia Văn, Bởi thế cô cũng không dám gợi ý Tô Gia Văn nói ra những điều riêng tư hơn thế. Nếu làm như vậy, cô sẽ gián tiếp biết được những điều bí mật đó. Cô không thích là người giữ bí mật, càng không thích giúp người khác giữ bí mật. Những người nhiều bí mật sẽ vô cùng mệt mỏi, Cầm Tú thích sự đơn giản. Bởi thế cô không gặng hỏi Tô Gia Văn.

Cô gái phục vụ bước vào tiếp trà, cánh cửa mở ra, bên ngoài hành lang có một bóng người đi qua vội vã, người đó đang bê một cái két. Dường như chiếc két đó rất nặng, Cầm Tú nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của người ấy. trên khuôn mặt cô hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Sắc mặt Tô Gia Văn đã trở nên ấm áp hơn, cô lấy lại tinh thần và nói như không có chuyện gì lạ lắm: “Ván bài vừa rồi có người thua. Thua từng này này.” Tô Gia Văn giơ ngón trỏ lên.

“Một vạn à?” Cầm Tú cố ý đoán một con số khá lớn. Bởi cô đã nghĩ tới Quách Trường An đã từng hỏi cô đã tiết kiệm cho Âu Thế Hằng bao nhiêu tiền thì cô đã đoán là một vạn nhưng lại bị Quách trường An dè bủ. ANh ta nói là mười vạn.

Lần này Cầm Tú nói thua một ván là đã có tiến bộ hơn lần trước rồi. Nhưng khi nghe câu hỏi của Cầm Tú, trên khuôn mặt Tô Gia Văn hiện nụ cười đầy bí hiểm.

“Trong chiếc két ấy là hai trăm vạn.” Tô Gia Văn đáp, “Nếu đã phải két sắt thì chứng tỏ kẻ bị thua không chỉ thua có một trăm vạn, mà có thể là hai trăm vạn.”

Cầm Tú tròn mắt kinh ngạc.

Thành phố này quả thật là có rất nhiều người lắm tiền. Vì hai mươi hay ba mươi vạn để mua căn nhà mà cô đã lo sốt vó, trong khi lại có người

dám bỏ ra hai trăm vạn chỉ để chơi bời. Khoảng cách giàu nghèo thực sự quá lớn. Cô vì công việc mà toan tính đau đầu nhức óc, lẫn lộn và làm việc chăm chỉ như một con kiến thợ, thế mà lại có người vì việc nhỏ nhặt mà tìm đến cái chết. Cuộc sống của hai loại người này, một ở trên trời, một ở địa ngục. Nhưng có một điều mà Cẩm Tú hiểu, mọi thứ đều bình đẳng, cả niềm vui và đau khổ. Những người có tiền cũng đau khổ không ít hơn những người dân thường như cô, và những niềm vui của họ cũng không thể nhiều hơn cô.

Trong lúc Cẩm Tú đang suy nghĩ miên man thì Tô Gia Văn nhận được một cuộc điện thoại.

“Mấy cái cổ phiếu đó của tôi, đừng có động tới, cậu muốn thả thì thả đi, đấy là đang tự giết mình đấy. Dờ tường phía đông thì bổ sung bằng tường phía tây, sớm muộn gì thì cũng chẳng còn tường để dỡ nữa đâu. Để ừ nóng thêm chút nữa!” Tô Gia Văn nói.

Tô Gia Văn đang nói về chuyện chơi cổ phiếu với người nào đó trong điện thoại, Cẩm Tú vẫn không nhúc nhích, cô tiếp tục thả hồn theo dòng suy nghĩ.

“Ngày hôm đó trong hộp đêm, em đã gặp Tống Đoạt, chị quen với anh ấy đúng không?” Tô Gia Văn nói chuyện điện thoại xong, cô nhận thấy Cẩm Tú đang suy nghĩ miên man, cô nhìn Cẩm Tú, rồi đột nhiên hỏi đến chuyện Tống Đoạt.

“Chồng bạn chị là bạn của Tống Đoạt, ngày hôm ấy anh ấy tới làm quảng cáo, sau đó bọn chị đã đi cùng nhau, thế nên mới quen chứ không phải thân.” Cẩm Tú đáp.

Cô lại suy nghĩ không hiểu vì sao Tô Gia Văn lại nhắc tới Tống Đoạt một lần nữa. Nhớ lại ngày hôm đó, Tô Gia Văn gặp Cẩm Tú trong hộp

đêm,. Gia Văn cũng đã hỏi những câu này. Chắc Tống Đoạt không phải là một trong những người tình của cô ấy đấy chứ?

Cầm Tú khéo léo hỏi Tô Gia Văn điều này: “Đúng là không thân, đây là lần thứ hai chị gặp anh ấy, đó cũng là người tốt nhưng cũng khá kì quặc...”

“Sao lại kì quặc ạ?” Tô Gia Văn đột nhiên ngắt lời Cầm Tú.

“Hơi kì quặc, hơi lạnh lùng, trầm tư, u buồn...” Cầm Tú cố nghĩ tới một từ thích hợp hơn để mô tả về con người này. “Những điều chị nói chưa chắc đã đúng, em và anh ấy quen nhau à?”

“Em quen anh ấy, nhưng chưa chắc anh ấy đã quen em.” Tô Gia Văn nói một cách đầy ẩn ý với Cầm Tú: “Anh ấy là người đồng tính đấy, xem ra chị không biết điều này.”

“Anh ấy là người đồng tính sao?” Cầm Tú giật bắn người. “Người đồng tính à, Tống Đoạt là người đồng tính sao?” Cầm Tú hỏi.

“Em cũng không rõ, nhưng dù sao anh ta cũng là một người đồng tính.” Tô Gia Văn lại bồi thêm một câu, ánh mắt đen láy của Tô Gia Văn nhìn Cầm Tú như muốn thăm dò. Cầm Tú đã hiểu ra rồi, chắc là cô ấy sợ cô hẹn hò với anh ta, hôm nay Tô Gia Văn tới tìm cô, chẳng phải vì muốn tâm sự mà là muốn nói với cô rằng Tống Đoạt là người đồng tính.

3

Mấy ngày liền, trong lòng Cầm Tú cứ thấy bức bối, cả một đống những điều bức mình.

Lịch Tử đã vô tình tiết lộ chuyện dạm hỏi của Kỷ Viễn cho Cầm Tú biết. Khi Cầm Tú gọi điện hỏi Kỷ Viễn về điều này, anh chỉ lạnh nhạt đáp:

“Đây là ý của mẹ kế anh, chẳng phải là ý của anh, em yên tâm. Anh không thích ai cả, anh chỉ thích mình em thôi.”

Cầm Tú nghĩ cô cần phải gặp mặt bố mẹ Kỷ Viễn. Cô nói những điều này với Kỷ Viễn. Kết quả là Kỷ Viễn không đồng ý. Bởi Kỷ Viễn biết bố mẹ anh sẽ không nói dối cho anh, cũng có nghĩa là chỉ cần Cầm Tú tới nhà anh, thì ba mẹ anh sẽ tiết lộ những công việc của anh cho Cầm Tú biết, bởi thế anh nói bố mẹ của anh đã đi du lịch rồi. Cầm Tú có cảm giác chắc chắn là Kỷ Viễn đang nói dối, nhưng vì sao phải nói dối, có phải Cầm Tú không đủ tư cách để tới thăm bố mẹ chồng mình? Hay là vì Kỷ Viễn đã từng dẫn người con gái khác tới ra mắt bố mẹ rồi?

Trước mắt Cầm Tú hiện lên nụ cười ngọt ngào của cô gái đó.

Cuối tuần, Kỷ Viễn nói bận việc không thể tới. Cầm Tú cũng không hỏi nhiều, cô bắt xe tới tòa nhà nơi Kỷ Viễn làm. Cô muốn tận mắt nhìn thấy Kỷ Viễn đang bận rộn với công việc hay đang bận tán gái?

Từ trước tới giờ Cầm Tú chưa bao giờ tới công ty của Kỷ Viễn, cô vừa bước vào trong tòa nhà đã bị bảo vệ ngăn lại, hỏi chứng minh thư và hỏi cô muốn tìm ai.

“Cô tìm ai cũng không được vào, cô có thể tới phòng khách bên cạnh đợi. Tôi sẽ gọi giúp cô. Anh ta tên là gì, ở công ty nào?” Anh nhân viên bảo vệ chân thành nói.

Cầm Tú nói cho nhân viên bảo vệ biết những thông tin mà anh ta yêu cầu. Anh bảo vệ bước tới quầy lễ tân gọi điện lên, phải một lúc sau, anh ta quay lại và nói với Cầm Tú: “Không có người nào như thế”

“Hả, công ty khai thác phát triển thuộc Gia Viễn Hoa không có người nào là Kỷ Viễn ư?” Cầm Tú không dám tin vào câu trả lời của anh bảo vệ. Cô nghĩ anh ta đang đùa.

Nhưng anh bảo vệ nói với cô một cách nghiêm túc rằng không có người như cô tìm ở đây.

“Chẳng phải cô gọi điện cho anh ấy là biết ngay sao?” Anh bảo vệ hơi nhăn mặt nhưng vẫn đưa ra lời gợi ý rất chân thành với Cẩm Tú.

Đành thế vậy. Cẩm Tú bèn gọi cho Kỷ Viễn.

“Anh đang ở đâu?”

Kỷ Viễn vừa nghe máy, Cẩm Tú đã hỏi với giọng đầy oan ức. Lần đầu tiên tới thăm Kỷ Viễn mà lại bị nhốt bên ngoài cửa, sao lại không ấm ức được?

“anh đang ở công ty, em sao thế, ai chọc giận em à?” Kỷ Viễn lo lắng hỏi.

“Em đang ở bên dưới công ty của anh đây, bảo vệ gọi điện thoại lên công ty anh nhưng người ta nói không có người tên như anh ở đó.” Cẩm Tú đáp, cô còn liếc xéo người bảo vệ đang đứng bên cạnh.

“Anh...à...anh đang họp. Cô nhân viên trực điện thoại ở công ty thích nói đùa ấy mà. Hay thế này nhé, nếu có việc gấp, anh sẽ xin ông Tổng cho anh nghỉ để xuống với em.” Kỷ Viễn cố nói nhỏ. “Tổng giám đốc tới rồi, chắc lần này có việc tốt đây, chắc là có liên quan tới việc tăng lương của anh. Nếu không có việc gì gấp thì em về trước nhé. Họp xong anh sẽ đến gặp em, tối nay hai chúng ta ăn cơm được không?” Kỷ Viễn vừa nói giọng như an ủi, vừa như hứa hẹn. Cẩm Tú nghe thấy Kỷ Viễn bảo đang họp, lại liên quan đến vấn đề tăng lương, cô hết cả ấm ức, dặn dò Kỷ Viễn xong việc sớm thì về với cô. Rồi cô bước ra khỏi tòa nhà, chuẩn bị gọi xe về.

Nhưng chưa đi được bao xa, cô nhìn thấy có hai người trên đường đi bộ bên cạnh, người con gái đứng tựa vào lan can của lối dành cho người đi bộ. Người con trai quay mặt về phía Cẩm Tú, đang nói điều gì đó rất kịch

liệt với người con gái. Cẩm Tú kinh ngạc nhìn người con trai. Bởi đó chính là Kỷ Viễn- người vừa mới nói đang họp ở trên lầu.

Cô lại nhìn cô gái, nhìn dáng thì đúng là cô gái đã thấy hôm trước ở trong khu dưới lầu căn hộ thuê.

Cẩm Tú cảm thấy tức giận. Theo đúng lý thì cô muốn tới ngay trước mặt Kỷ Viễn, để vạch trần lời nói dối ngon ngọt của anh ta, và theo đúng tính cách của cô, cô sẽ đánh cho Kỷ Viễn một trận thừa sống thiếu chết. Nhưng không biết vì sao cô không làm như thế mà vội vã chạy đi, như thế vừa làm một việc gì hồ thẹn.

Cô chạy trốn mà quên cả nhìn xe trên đường. Một chiếc xe vụt qua khiến Cẩm Tú sợ toát cả mồ hôi. Đúng lúc đó một người nào đẩy kéo Cẩm Tú lại.

“Mất hồn à? Sao lại ngẩn nga ngẩn ngơ giữa đường thế?” Người vừa kéo Cẩm Tú là Quách Trường An với khuôn mặt đầy sự coi thường quen thuộc.

“Bao nhiêu tuổi rồi, cô nghĩ là xe có mắt chắc, mà cứ lao đầu vào thế?” Quách Trường An túm lấy tay Cẩm Tú không buông ra, cho tới khi kéo được cô tới gần chiếc xe jeep cũ kĩ của anh. Anh mở cửa xe, đẩy Cẩm Tú vào trong.

Nhiệm vụ bây giờ của Quách Trường An là sau khi làm hết các công việc ở đồn thì chạy tới khu vực gần Tam Viện để tìm kiếm Tiền Cảnh. Hôm nay, vừa từ đồn cảnh sát ra thì anh gặp ngay Cẩm Tú.

“Nếu không phải là anh thì hôm nay em mất mạng thật rồi. Sợ mất hồn mất vía chưa?” Quách Trường An nói vài câu mà Cẩm Tú vẫn không đáp lại, anh cúi xuống thấy Cẩm Tú đang nước mắt lưng tròng.

“Đừng có lấy nước mắt để dọa người khác, anh thấy nhiều rồi, anh không thích chiêu này đâu.” Quách Trường An một chân bước lên xe, chiếc xe cũ kĩ rung lên, rồi lao về phía trước.

Cầm Tú không nói gì, nước mắt vẫn rơi lã chã trên vạt áo. “Em đừng khóc nữa. Anh nhớ mặt em dày hơn thế cơ mà.” Tuy Trường An nói có phần cay nghiệt nhưng anh vẫn đưa tay kéo tấm che nắng trên xe xuống, lấy khăn giấy đưa cho Cầm Tú, khuôn mặt anh trở nên ấm áp hơn đôi chút nhưng giọng nói thì vẫn nghiêm khắc, “Lau nhanh lên, để người khác nhìn thấy không hay đâu, lại tưởng anh bắt nạt em.”

Cầm Tú nhận túi khăn giấy từ Quách trường An, cô lấy từng tờ ra lau nước mắt. Nhưng vừa lau xong những giọt nước mắt cũ thì những giọt mới lại trào ra. Thực sự cô cũng không biết tại sao mà cô khóc, là bởi nhìn thấy sự lừa dối của Kỷ Viễn, hay vì lúc này cô ở trong hoàn cảnh mạng sống nghìn cân treo sợi tóc, hay là cô cảm động vì Quách Trường An đã cứu cô.

Hình như tất cả các điều này đều không phải, và hình như tất cả những điều đó chẳng có mối quan hệ gì tới cô. Chẳng qua chỉ vì cô muốn khóc, cảm giác cứ muốn khóc mãi, khóc mãi không thôi. Chỉ một lúc, Cầm Tú đã dùng hết gói giấy mà Trường An đưa. Trường An vừa lái xe vừa nói: Em dùng tiết kiệm một chút, đừng có khóc nữa, đến đây là dùng thôi nhé, không còn giấy nữa đâu.”

Cầm Tú không trả lời, cô lặng lẽ lau sạch nước mắt trên mặt. Cô khóc khoảng mười phút, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Thực ra nghĩ cũng chẳng có gì làm to tát, nếu muốn biết Kỷ Viễn có thực sự lừa dối cô hay không thì có rất nhiều chiêu, chỉ có điều Cầm Tú không thích thử mà thôi. Nếu không lừa cô thì tất nhiên mọi việc sẽ vui vẻ, êm đẹp cả. Còn nếu Kỷ Viễn lừa cô thì sẽ thế nào? Chỉ có hai cách, một là chia tay, hai là tiếp tục.

Chia tay ư? Bây giờ Cẩm Tú không nghĩ tới điều đó, còn tiếp tục ư? Đã biết rõ người ta lừa mình mà mình vẫn còn tiếp tục ở bên người ta, thật quá đê hèn.

Quách Trường An nhìn Cẩm Tú, cô đã không còn khóc nữa, anh rút một điều thuốc từ trong túi ra đưa cho Cẩm Tú nhưng cô không đón lấy.

Quách Trường An tự mình châm điều thuốc rồi đưa bật lửa cho Cẩm Tú, Trường An vẫn nhìn thẳng về phía trước, anh nói: “Thử hút một điều đi, chồng em không nhìn thấy đâu, anh cũng sẽ không nói với ai hết.”

Cẩm Tú cúi xuống cầm bật lửa và nhặt điều thuốc dưới chân lên. Quách Trường An ngồi bên cạnh nắm lấy tay cô rồi nói: “Hút điều này đi, điều ấy bẩn rồi. Em bao nhiêu tuổi rồi, mà còn không biết thế nào là sạch, là bẩn à?”

Cẩm Tú bị Quách trường An trách mắng nhưng cô vẫn không đáp lại. Cô có cảm giác cổ họng mình nghẹn cứng như có một đồng hồ độn. Nếu bây giờ cô mở miệng nói, thì hoặc là cô sẽ thổ ra tất cả mớ hỗn độn ấy ra hoặc là cô lại khóc. Bởi thế mà mặc cho những lời nhạo báng của Quách Trường An, cô cũng không chịu nói câu nào. Châm điều thuốc lên, cô hút một hơi, trong lòng cô như tĩnh lặng hơn. Cô nheo mắt qua làn khói, cô nhìn người đi hai bên đường, đột nhiên cô nhận thấy con người trên thế gian quả thật bận rộn, nhưng họ bận rộn vì miếng cơm manh áo. Còn cô, cô lại khóc vì những điều chẳng ra đâu vào đâu. Đúng là càng ngày cô càng trở nên yếu đuối.

Cẩm Tú suy nghĩ một lúc, điều thuốc đã hút gần hết, không biết màn đêm đã buông xuống từ bao giờ. Quách Trường An đưa bao thuốc cho cô. Cô vẫn không nói gì. Lần này là cô chán không muốn nói, chỉ lặng lẽ lấy thuốc ra, châm thuốc, đưa lên rít một hơi thật sâu, rồi lại nhả khói ra thật sâu. Cô tưởng tượng như mình đang nhả ra bao nhiêu bức tức, giận hờn trong lòng. Quách Trường An bắt đầu hút thuốc khi học cấp hai. Khi ấy

Trường An đã lấy thuốc “Trường Bạch Tham” của bố và chia cho các bạn nam cùng lớp. Về phần khích và háo hức của bọn con trai khi đó khiến Cẩm Tú ngưỡng mộ mà lại có đôi chút đố kỵ. Cẩm Tú chạy tới xin thuốc lá của Trường An. Trường An đưa cho cô một điếu, cô hút một hơi mà không bị sặc khói, thế nên Trường An đã gọi Cẩm Tú là “Đại hiệp cao thủ”. Cẩm Tú cười hì hì, ra điều đặc ý lắm.

Hút thuốc không chứng tỏ được điều gì, nhưng nếu không hút thì có phần không thoải mái. Thế là, Quách Trường An đưa thuốc cho Cẩm Tú hút, mỗi ngày một điếu. Cuối cùng bố của Cẩm Tú bắt quả tang Cẩm Tú hút thuốc. Đương nhiên Cẩm Tú đã khai ra Quách Trường An. Bố Cẩm Tú đã dẫn con tới đập cửa nhà họ Quách, hét lớn: “Con nhà ông bà làm hư con nhà người khác, ông bà có biết dạy con không? Nếu không thì để tôi thay ông bà dạy nó. Đúng là chẳng ra sao cả, lại dám rủ rê con gái tôi hút thuốc.”

Cẩm Tú thấy bố nói không đúng, bởi chính cô đã hỏi xin thuốc của Quách Trường An, nên Trường An mới đưa cô hút, nhưng cô không dám nói. Đương nhiên tối hôm đó Quách Trường An đã bị bố anh cho một trận thừa sống thiếu chết.

Các bậc phụ huynh khi dạy dỗ ra dạy dỗ, khi đánh ra đánh. Tuy nhiên hai người khi ấy vẫn không bỏ thuốc, chỉ có điều thay đổi cách hút từ công khai sang lén lút, điều ấy làm cho Cẩm Tú và Trường An phấn khích hơn, cảm giác được là thành viên của “đảng phái lén lút”. Hàng ngày khi đi học về, Cẩm Tú đều mua kẹo ăn, về đến nhà thì bố cô không ngửi thấy mùi thuốc trên người cô nữa, chỉ còn mùi kẹo hoa quả thơm phức.

Những tháng ngày của tuổi ấu thơ như chú chim nhỏ đang rộng đôi cánh rồi vụt bay đi. Sau khi lên đại học, Cẩm Tú không còn hút thuốc nữa. Bây giờ cô lại nhận điếu thuốc từ tay Quách Trường An, như nhận lại bao nhiêu kỉ niệm của hơn mười năm qua, đột nhiên cô thấy Quách Trường An không còn đáng ghét nữa.

Thực sự hồi trước Cẩm Tú ghét Quách Trường An là bởi Trường An quá tốt với cô. Con gái luôn chẳng biết trời cao đất dày là gì, có người đối xử với mình tốt thì càng phản cảm với người đó. Lâu dần chính bản thân cũng không biết vì sao mình không có cảm tình với người ta.

Chiếc xe của Quách Trường An không biết đã chạy bao nhiêu vòng quanh thành phố. Cẩm Tú đột nhiên nghe thấy tiếng bụng mình sôi. Cô hỏi Quách Trường An muốn đi đâu, anh nói: “Chẳng đi đâu cả, chỉ đưa em đi hóng gió giải sầu thôi. Sao thế, cảm thấy khá hơn chưa? Anh mời em ăn cơm nhé, anh đói rồi.”

Cẩm Tú cảm kích nhìn Quách trường An. Trường An vẫn không nhìn Cẩm Tú, anh chăm chú nhìn các quán ăn ven đường, tìm món mà mình thích.

Đỗ xe xong, hai người cùng bước vào khu ăn uống, ăn thịt nướng. Quách Trường An còn gọi một chai rượu, Cẩm Tú không uống. Trường An rót cho cô nửa cốc, nhưng Cẩm Tú cũng chẳng thèm để ý tới anh, anh đành tự rót tự uống.

Đột nhiên, bàn bên cạnh có hai người bước đến rồi ngồi xuống, thì thầm với nhau, ánh mắt có điều gì đó mờ ám. Cẩm Tú chẳng để ý gì, còn sắc mặt Quách Trường An đột nhiên biến sắc. Anh kéo vội Cẩm Tú thì thầm với cô.

Đây là điều làm cô thấy ghét nhất ở Quách Trường An, khi làm bạn với Quách trường An, đã rất nhiều lần anh dùng ngôn ngữ cơ thể để giao tiếp với Cẩm Tú, không phải là kéo mà là tóm lấy cô, kiểm soát chạm vào người cô. Cẩm Tú đang định né tránh nhưng Trường An đã nắm thật mạnh vào cánh tay cô. Chỉ nghe thấy tiếng anh thì thầm bên tai cô, giọng nói bé nhưng đầy nghiêm nghị: “Nhớ này, đừng động đây, tí nữa có xảy ra việc gì cũng ngồi im đấy nhé.”

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Quên Mình

1

Cầm Tú chưa kịp hiểu đang xảy ra chuyện gì, thì thân hình to lớn của Quách Trường An đã vụt qua chỗ cô, chồm lên người đang ngồi bàn bên cạnh, làm cho người đó ngã bổ nhào xuống đất.

Người bị xô ngã là Tiền Cảnh!

Hai người họ xô đổ cả bàn ghế, túm lấy nhau, lộn đi lộn lại trên sàn. Tiền Cảnh bất ngờ rút từ trong người ra một con dao nhỏ, rồi đâm vào ngực Quách Trường An.

Cầm Tú đứng bên cạnh khiếp sợ đến đờ đẫn cả người. Cô không thể ngờ được mọi việc lại thay đổi nhanh đến thế. Trong đầu cô không còn nghĩ tới việc gì nữa, khi nhìn thấy máu từ ngực Quách Trường An chảy ra, cô hét lên kinh hãi, rồi cô như người điên lao về phía trước.

Cầm Tú không phải cảnh sát, cũng chưa từng trải qua huấn luyện, thậm chí khi cô lao lên, trong đầu cô không nghĩ tới hành động của mình có nguy hiểm hay không, dường như Cầm Tú không nghĩ gì cả. Khi nhìn thấy máu của Quách Trường An rỉ ra, cô lao lên phía trước như một quả pháo. Cô đã hành động, một việc làm mà không ai ngờ tới, hai tay cô tóm lấy con dao găm của Tiền Cảnh đang đâm tới Quách Trường An.

Cầm Tú chân yếu tay mềm, mà lại dám xông lên nắm lấy con dao trên ngực Quách Trường An. Nếu như lúc này Cầm Tú đang cầm một thứ vũ

khí nào đó để có thể tấn công tên sát nhân kia, thì chắc chắn sẽ hiệu quả hơn việc giằng lấy con dao ấy bằng tay không.

Nhưng cũng chính bởi vì Cẩm Tú đã xông lên cướp lấy con dao...

Sau này, Tiền Cảnh kể lại rằng, hắn nhìn thấy một bóng người lao lên, theo bản năng, hắn cho rằng đối phương sẽ tấn công hắn, thế nên hắn chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đối phương lại hành động trái với suy nghĩ của hắn.

“Mẹ ơi, tôi đã từng giết một người phụ nữ, tôi không muốn giết ai nữa. Khi ấy tôi đã nhận ra người đã túm lấy tôi là anh Trường An, trước đó bố tôi đã gọi điện cho tôi, nói anh Trường An đã nộp tiền viện phí cho ông, anh ấy là ân nhân của tôi, khi ấy tôi đã sững sờ hết cả người...” Tên tội phạm khai.

Quách Trường An đã nhận lúc Tiền Cảnh sững sờ, anh đá hắn ngã sõng soài, rồi rút còng tay khóa hai tay hắn lại.

Khi quay đầu nhìn Cẩm Tú, anh thấy Cẩm Tú đang ngồi thất thần trên mặt đất, trên tay đầy máu, trên tay cô vẫn nắm chặt con dao găm vừa giằng được.

Có những nỗi đau bắt nguồn từ thể xác, cũng có những nỗi đau xuất phát từ tâm hồn.

Nỗi đau của Cẩm Tú là nỗi đau thể xác, còn nỗi đau của Quách Trường An lại bắt nguồn từ trái tim. Anh đã hoàn toàn quên mình đã bị tên tội phạm chạy trốn đâm, ngực vẫn đang chảy máu, anh chỉ biết một điều là cần phải đưa Cẩm Tú tới bệnh viện ngay lập tức, thấy tay Cẩm Tú chảy máu, tim anh đau đớn khôn cùng.

Quách Trường An ôm Cẩm Tú dìu vội vào bệnh viện. Cẩm Tú dường như không cảm nhận được sự đau đớn trên tay, bởi Quách Trường An ôm cô quá chặt, cánh tay Trường An ghì chặt vào cánh tay cô.

Cô nghe thấy tiếng tim anh đập thành thạch, rồi đột nhiên mọi thứ xung quanh chìm vào im lặng. Hình ảnh của những ngày tháng ấu thơ như những thước phim hiện về, từng bức, từng bức hiện ra trước mắt cô. Cô nhắm mắt chìm vào cơn mơ, khi tỉnh lại cô thấy dường như thời gian đã trôi qua mười năm rồi. Bác sĩ khâu vết thương ở tay cho Cẩm Tú, cũng may là vẫn chưa bị tổn thương tới gân. Sau khi cô y tá đưa Cẩm Tú vào giường bệnh, họ trở ra, Trường An liền chạy ngay tới giường Cẩm Tú.

Vết thương của anh cũng đã được băng bó, bị khâu vài mũi. Nhưng với anh một chút thương tích này có nhằm nhò gì, đàn ông mà, da dày lắm, có bị đâm một nhát dao, máu có chảy ra, càng giúp cho việc tuần hoàn máu tốt hơn, huống chi lúc này Trường An chỉ quan tâm tới Cẩm Tú nên dường như anh cảm thấy mình rất khỏe, không hề hấn gì. Nhìn đôi môi khô của Cẩm Tú, Trường An đỡ lấy chai nước đưa cho cô. Cẩm Tú muốn đưa tay cầm chai nước, nhưng vừa cử động tay, cô đã cảm thấy đau đớn, may mà vẫn còn thuốc mê nên Cẩm Tú không cảm thấy đau, nhưng bàn tay cô bây giờ đã tê dại cả, cô có cảm giác bàn tay này không còn là tay của mình nữa.

“Để anh giúp em!” Trường An nói, rồi anh mở nút chai, đưa chai nước lên gần miệng Cẩm Tú giúp cô uống.

“Em có đói không, nếu em đói thì anh sẽ mua đồ ăn cho em, em muốn ăn gì?” Thái độ của Quách Trường An đầy quan tâm.

Cẩm Tú lắc đầu, cô không đáp lại.

“Em cảm thấy không thoải mái à?” Trường An đi ra phía sau hạ thấp giường cho Cẩm Tú, rồi kéo chăn đắp ngang chân cho cô. “Em nằm ngủ một lát đi, bây giờ không còn sớm nữa, anh sẽ ngồi đây với em, nếu em cần gì thì cứ nói với anh, tay em vẫn còn đau đấy.”

Cẩm Tú lắc đầu, cô không đáp lại và cũng không chịu nằm xuống, thực ra là giờ Cẩm Tú đang muốn vào nhà vệ sinh. Nhưng nếu muốn đi vệ

sinh thì rất bất tiện, hai tay cô bây giờ đều không cử động được, không thể gỡ nổi thắt lưng nữa, thế thì phải làm thế nào, cô quay sang nhìn Quách Trường An, ánh mắt đầy vẻ lo lắng. Dù thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể nhờ Quách Trường An giúp cô việc này được, có lẽ cô chờ y tá vậy.

Cô cảm thấy đúng là phụ nữ thật phiền toái, nếu có Kỷ Viễn ở đây thì tốt biết bao. Nhưng cô không muốn gọi điện cho Kỷ Viễn, cô sợ Kỷ Viễn lo lắng, và cũng sợ cơn ghen của Kỷ Viễn. Nếu Kỷ Viễn biết tay Cẩm Tú bị thương như thế này là vì Quách Trường An, thì không biết chừng Kỷ Viễn còn đánh nhau với Quách trường An nữa.

Cô nhịn đi vệ sinh tới mức không thể chịu đựng được nữa, cuối cùng đành phải nhờ Trường An gọi y tá tới.

“Tay em khó chịu à?” Quách Trường An căng thẳng.

“Không phải, em có việc phải nhờ chị y tá giúp.” Cẩm Tú tỏ ra hơi xấu hổ, cô không thể nói với Quách Trường An, nếu nói ra thì đúng là sẽ khiến cả hai khó xử.

Quách Trường An bèn chạy ra ngoài gọi y tá, mười phút sau anh mới quay trở lại. Nhưng người mà anh đưa tới không phải là y tá mà là một cô gái.

“Các y tá đều về cả rồi, còn y tá trực ban thì đang ở phòng cấp cứu để giúp bác sĩ cấp cứu một bệnh nhân.” Trường An giới thiệu cô gái đi cùng với Cẩm Tú. “Đây là người nhà bệnh nhân phòng bên cạnh, nếu em muốn đi vệ sinh, thì cô ấy đi cùng em có được không?”

Quách Trường An đã thay đổi rồi, câu nói của anh trở nên dễ nghe hơn, không còn chối tai như trước nữa. Cẩm Tú nhìn Trường An bằng ánh mắt đầy cảm kích, Trường An thật chu đáo biết bao. Nếu như những lời anh nói ra không đen đủi, thì anh sẽ không đáng ghét như vậy nữa.

Trời về khuya, không gia trở nên tĩnh lặng, Cẩm Tú mơ hồ chìm vào giấc ngủ. Giấc mơ nối tiếp giấc mơ, cô mơ thấy mẹ, rồi cô lại mơ thấy mẹ kế, lại mơ thấy hình ảnh bố cô đang đánh Quách Trường An. Cẩm Tú cảm thấy như mình vẫn đang thức, bởi cô có cảm giác có ai đó ngồi bên, vỗ vỗ vào vai cô, người ấy còn kéo chăn cho cô, dèm lại góc chăn nữa.

Hay là Kỷ Viễn đang ở bên cạnh mình? Cô cảm thấy rất nhớ, rất nhớ Kỷ Viễn. Cô đã không còn hận Kỷ Viễn, cho dù trong công ty ấy không có Kỷ Viễn, dù cho Kỷ Viễn không làm việc ở nơi đó thì có sao đâu, chẳng qua cũng chỉ là một công việc, đúng không nào. Có điều gì có thể ngăn được trái tim yêu đương thật lòng của hai người? Ồ, đúng rồi, lại còn chuyện về cô gái mặc váy đỏ đi cùng Kỷ Viễn nữa. Chắc chắn hai việc đó hoàn toàn khác nhau, nếu như Kỷ Viễn thích cô ta thì cứ đi theo cô ta, sao lại phải kết hôn cùng Cẩm Tú?

Tất cả những điều có liên quan tới việc Kỷ Viễn nói dối cô mà cô vẫn đau đầu suy nghĩ trước đây, thì trong giấc mơ này, đều không còn là vấn đề gì to tát nữa. Thậm chí cô còn nghĩ rằng vì sao lúc ấy cô lại nhỏ nhen đến thế.

Cô trở mình, dựa vào người bên cạnh, lần này cô ngủ say hơn. Nhưng cô vẫn mơ, trong giấc mơ cô luôn nhìn thấy Kỷ Viễn. Anh đang đánh nhau với ai đó, rồi Kỷ Viễn kéo tay cô chạy, chạy mãi, chạy mãi cho tới khi người mệt lả. Cẩm Tú chợt tỉnh giấc, bởi có điện thoại của Kỷ Viễn gọi tới. Tiếng điện thoại trong túi sách cô vang lên liên hồi. Cô vừa nhồm người dậy thì người bên cạnh cô cũng đứng dậy, đó là Quách Trường An.

Từ này tới giờ Quách Trường An không hề ngủ, anh chỉ dựa vào cạnh giường của Cẩm Tú. Trường An không cảm thấy buồn ngủ, cũng không cảm thấy mệt mỏi, càng không cảm thấy sự đau đớn từ vết thương. Khi bác sĩ khâu vết thương, anh cũng không cần tiêm thuốc mê, bởi nếu dùng thuốc mê, vết thương sẽ lâu lành hơn, dù sao cũng chỉ có hai ba mũi tiêm thôi mà, chỉ cần cắn răng chịu đau một lúc sẽ xong cả thôi.

Quách Trường An ngồi bên đầu giường của Cẩm Tú, ngắm nhìn cô đang chìm trong giấc ngủ, cuộn tròn mình như một đứa trẻ, một cảm giác thương mến xen lẫn xót xa trào lên trong anh. Anh muốn ôm Cẩm Tú vào lòng nhưng anh biết, ước mơ này không bao giờ trở thành hiện thực.

Trong giấc mơ, Cẩm Tú cứ nhầm tưởng Trường An là Kỷ Viễn, khi Cẩm Tú dựa lưng vào Trường An, anh không thể kìm nén được cảm xúc của bản thân, cả người anh run lên.

Cảm giác run lên của Quách Trường An rốt cuộc là cảm giác như thế nào, Trường An cảm giác như máu trong cơ thể anh đang reo lên, các thớ thịt nhảy nhót như muốn kéo Trường An bay lên tận mây xanh, Trường An thấy dường như đôi tay mình nóng ran, mặt cũng nóng bừng bừng, cả cơ thể cũng nóng lên, thậm chí anh còn cảm thấy một số bộ phận trên cơ thể mình cũng cứng đờ.

Mọi việc diễn ra không như dự kiến ban đầu của Trường An. Cũng may là lúc này Cẩm Tú đang mơ, cô không trông thấy sự ngượng ngùng của anh. Trường An thôi không suy nghĩ miên man nữa, anh muốn ra ngoài hành lang hút thuốc, nhưng lại sợ nếu không có anh bên cạnh, nhờ Cẩm Tú trở mình lại ngã xuống giường thì làm thế nào? Nên anh đành cứ ngồi như vậy, ngồi yên lặng cho tới khi Cẩm Tú tỉnh giấc.

Thoạt nhìn thấy Quách Trường An trong phòng, Cẩm Tú sững người, rồi cô đột nhiên nhớ ra tối qua, khi cô chìm vào giấc mơ, cô đã dựa lưng vào ai đó, người đó chắc không phải là Quách Trường An đấy chứ, thật là xấu hổ. Lúc đó tiếng điện thoại trong túi xách của Cẩm Tú cũng vang lên

Quách trường AN mang điện thoại tới bên giường cho cô. Cẩm Tú đưa tay nhận chiếc điện thoại, tay cô đau tới mức cô kêu “á!” một tiếng. Bây giờ chỗ vết thương đã không còn tác dụng của thuốc tê, chỉ cần cử động một chút thôi là lại đau như có kim châm. Quách Trường An đứng bên cạnh nhìn thấy thế, anh giật mình, trái tim anh như bị dao cứa. Nếu như

lúc đó, con dao của Tiền Cảnh vẫn cứ đâm ở ngực anh, thì Cẩm Tú sẽ không nắm lấy con dao ấy rồi.

Quách Trường An bèn ấn nút nghe trên điện thoại rồi áp vào tai của Cẩm Tú, còn anh thì cố đứng xa hơn một chút. Cẩm Tú đành phải dùng cách này để nói chuyện với Kỷ Viễn.

“Vợ ơi! Em đang làm gì đấy? sao anh gọi mãi mà em mới chịu nghe điện thoại thế? Có phải đang ở cùng anh chàng đẹp trai nào không?” Giữa không gian thanh tĩnh, tiếng của Kỷ Viễn vang lên rất to. Cẩm Tú ngược mắt nhìn Quách Trường An đang đứng gần cầm điện thoại, chắc chắn là Trường An đã nghe thấy nhưng vẫn tỏ ra không nghe thấy gì.

“Em...em ngủ say quá ấy mà.” Cẩm Tú nói ngáp ngừng. Cô đưa mắt nhìn ra phía cửa sổ, bầu trời tối đen, cô không nghe thấy tiếng xe cộ từ bên ngoài vọng vào, cô nghĩ bây giờ chắc đã là nửa đêm. “Bây giờ mấy giờ rồi, sao anh lại nhớ tới việc gọi điện cho em thế? Có việc gì à?”

“Anh nằm ngủ gặp ác mộng, anh mơ thấy người em toàn là máu, anh sợ quá, nên gọi điện cho em xem thế nào.”

“Em có sao đâu, anh đừng lo.” Cẩm Tú cảm thấy giữa cô và Kỷ Viễn có thần giao cách cảm. Cẩm Tú thấy hình như mũi mình cay cay, cô rất muốn Kỷ Viễn tới đây với cô, nhưng cô nghĩ tới việc sáng hôm sau chồng cô còn đi làm, thì cô không nỡ bảo anh tới rồi sáng sớm lại về, đi đi lại lại vất vả như thế. Hơn nữa, Cẩm Tú cũng không muốn Kỷ Viễn biết cô bị thương nằm trong bệnh viện.

“Anh nhớ em lắm vợ ơi, có đúng là em không sao không? Anh rất muốn ôm em.” Giọng Kỷ Viễn nhõng nhẽo khiến Cẩm Tú mỉm cười, cô đang hình dung ra hình ảnh Kỷ Viễn lúc này. Nếu như lúc này hai người ở bên nhau thì chắc chắn Kỷ Viễn sẽ không chỉ nói suông những câu nhõng

nhều như thế, chắc chắn lúc ấy anh giống như chú sói hoang, vồ lấy cô và nuốt chửng cô...

Lúc này, Quách Trường An đang đứng bên cạnh Cẩm Tú không nói gì. Cô cũng sợ Kỷ Viễn lại nói ra những chuyện chần gối, bí mật riêng của hai người khiến Quách trường An cười nhạo. Do đó Cẩm Tú bảo Kỷ Viễn là cô buồn ngủ lắm, rồi tạm biệt Kỷ Viễn.

Thấy Trường An ở trong phòng chăm sóc cho mình mãi, Cẩm Tú cũng thấy ái ngại. hơn nữa nam nữ ở chung một phòng thế này cũng không hay chút nào. Cẩm Tú liền bảo Quách trường An hãy về phòng của anh, Trường An do dự một lúc rồi cuối cùng cũng trở về phòng mình.

Quách Trường An đi khỏi rồi Cẩm Tú mới nằm xuống. tay cô lại bắt đầu đau, nhưng cũng may là không đau đến mức không thể chịu đựng được. Cẩm Tú muốn uống nước, nhưng nghĩ tới việc đôi tay đau của mình lại phải cử động, nên cô đành từ bỏ ý nghĩ đó. Khi ấy cẩm Tú mới hiểu được lòng tốt của Quách trường An, đồng thời cô cũng nhớ tới những cử chỉ ân cần của Kỷ Viễn.

Cô bị thương nằm trong bệnh viện mà Kỷ Viễn đã cảm nhận được ngay. Điều này chứng minh được gì? Nó chứng minh được rằng Kỷ Viễn rất yêu cô, anh đặt hình ảnh cô trong trái tim anh. Cho dù có che dấu cô vài điều gì đó cũng không quan trọng, chỉ cần thực lòng Kỷ Viễn yêu cô là cô thấy hạnh phúc rồi. Nhưng những sự việc sáng nay một lần nữa lại hiện lên trong đầu. Vì sao trong công ty của Kỷ Viễn làm lại không có người nào tên là Kỷ Viễn? rốt cuộc giữa Kỷ Viễn và cô gái mặc váy đỏ có quan hệ gì với nhau? Những câu hỏi ấy cứ hiện lên trong suy nghĩ của cô, cho tới khi cô chìm vào giấc ngủ, những câu hỏi ấy dường như theo cô cả vào trong giấc mơ.

Đêm ấy, Quách Trường An ngủ không yên giấc. Những sự việc sáng nay cứ hiện lên trước mắt anh. Anh đưa tay lên sờ vết thương trên ngực

mình. Có lẽ bởi vì trái tim anh đang cảm thấy thốn thức vì hạnh phúc nên anh không cảm thấy đau. Anh châm một liều thuốc, nhớ về Cẩm Tú, lúc ấy Cẩm Tú như một tia chớp lao tới, dùng đôi bàn tay của cô chạm vào anh, trái tim anh nóng bừng lên, reo vui không ngớt.

Cẩm Tú không phải là cô gái ngốc nghếch, chắc Cẩm Tú biết con dao ấy sắc như thế nào, nếu cô ấy nắm vào nó thì sẽ thế nào. Nhưng vì sao Cẩm Tú vẫn làm điều ngốc nghếch ấy? rõ ràng là Cẩm Tú lo lắng cho anh, cô sợ anh gặp điều không hay, chắc chắn lúc ấy Cẩm Tú sợ con dao ấy sẽ tiếp tục đâm vào ngực anh nên cô mới hành động như thế.

Điều đó có nghĩa là Cẩm Tú lo lắng cho Quách Trường An, sợ Quách Trường An bị thương, sợ Quách trường An chết.

Người như thế nào thì sẽ lo lắng, sợ anh bị thương, sợ anh chết? ngoài bố mẹ anh thì chỉ còn người yêu anh. Nhưng anh tin rằng chắc chắn vợ anh sẽ không dám dùng đôi tay không cướp dao như thế, cũng chỉ có mỗi mình Lý Cẩm Tú vì anh mà tay không cướp dao.

Quách Trường An cứ suy nghĩ mãi, anh đã hút hết cả một bao thuốc. Sau một hồi suy nghĩ anh đã đi tới kết luận, Cẩm Tú không hề có ác cảm với anh như cô vẫn thể hiện. Chắc chắn trong sâu thẳm trái tim, Cẩm Tú thích anh, thậm chí còn vì anh mà không tiếc hi sinh bản thân mình.

Ý nghĩ ấy khiến trái tim Trường An xốn xang, không thể lấy lại trạng thái bình tĩnh. Anh đi đi lại lại trong phòng, đợi tới khi trời sáng để tới phòng Cẩm Tú, nói cho Cẩm Tú biết về công việc của Kỷ Viễn. Anh hy vọng Cẩm Tú sẽ suy nghĩ lại chuyện hôn nhân giữa cô và Kỷ Viễn. Cuộc hôn nhân ấy, đến nhà để ở cũng chẳng có, chẳng khác gì trò chơi gia đình của bọn trẻ. Ban ngày chơi trò thành thân, báai đường, nhưng tới buổi tối thì ai về nhà nấy. Trong mắt Quách trường An, cuộc hôn nhân của Kỷ Viễn và Cẩm Tú chỉ là trò chơi của con nít mà thôi.

Nhưng sáng ra, tỉnh dậy, tới phòng của Cẩm Tú, Quách Trường An không hề nói những điều mà anh đã nghĩ cả đêm với cô. Bởi anh nhìn thấy Cẩm Tú đặt điện thoại ở đầu giường, ngay bên cạnh miệng mình, cô đang nói chuyện rất vui vẻ với Kỷ Viễn. Khuôn mặt Cẩm Tú ửng hồng, không còn màu trắng bệch vì sợ hãi và mất máu tối qua nữa. Vì những câu nói của người cô yêu thương mà gương mặt cô đỏ bừng lên, hình như Cẩm Tú còn đang nghĩ tới chuyện tình tứ riêng tư gì đó thì phải?

2

Sáng sớm Kỷ Viễn đã gọi điện cho Cẩm Tú là vì việc hôm qua Cẩm Tú tới công ty của Kỷ Viễn nhưng không gặp được anh.

“Hôm nay sếp lớn và sếp bé đều lên tổng công ty họp rồi, anh trở thành người đứng đầu ở đây. Em tới nơi anh chiến đấu để tham quan đi. Anh sẽ cho em được mở mang tầm mắt.” Kỷ Viễn nói với giọng huênh hoang. “Hay là anh lái xe tới đón em nhé? Em là tiểu thư lá ngọc cành vàng, không có kiểu tám người khiêng, à không đúng, là không có Porsche là không đi đâu nhỉ, nhưng mong tiểu thư hãy hạ cố tới nơi nhỏ bé này của tại hạ.”

“Không phải đâu, em muốn đi lắm, rất muốn tới chỗ anh. Lúc nào em cũng muốn tới tham quan công ty anh, nhưng mà bận quá nên chẳng tới được.” Cẩm Tú đang nói thật lòng mình, cô rất muốn đi, thực sự rất muốn đi, trước đây cô muốn tới xem nơi Kỷ Viễn làm việc, bây giờ Cẩm Tú muốn đồng nghiệp của Kỷ Viễn biết rằng, cô là người của Kỷ Viễn, để họ đừng tán tỉnh anh. “hoa thơm đã có chủ”, Kỷ Viễn đã là đàn ông có vợ rồi. Nhưng bây giờ, sợ rằng cô không thể làm gì được. Vết khâu trên tay cô trông như hai con rết thế này, cô không muốn để Kỷ Viễn biết, đợi khi nào vết thương lành hẳn, khi ấy nói cho anh cũng không muộn.

“Có việc gì mà to tát thế, quan trọng hơn cả việc tới chỗ anh cơ à?” Kỷ Viễn rất muốn Cẩm Tú tới. Cẩm Tú càng nói không thể tới thì Kỷ Viễn

lại càng muốn cô tới. Bởi lần này anh đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa cả, nếu lần này mọi chuyện thuận lợi, Cẩm Tú sẽ không thể nghi ngờ về công việc của anh được nữa. Không phải lần nào Kỷ Viễn cũng có thể sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa như thế, nếu lần này Cẩm Tú không tới, không biết chừng lúc nào hứng lên lại chạy tới công ty tìm Kỷ Viễn, thì hỏng hết mọi việc! bởi thế mà Kỷ Viễn cứ nhất mực kéo bằng được Cẩm Tú tới.

“Cũng không phải là vì em phải đi họp, mà là việc lên kế hoạch cho chuyên mục. Em kể ra anh cũng không thích nghe đâu.” Cẩm Tú sợ Kỷ Viễn tới đón cô thật, cuối cùng cô đành nói: “Thế này nhé, chiều nay, nếu em xong việc sớm, em sẽ gọi điện cho anh.”

Kỷ Viễn đành miễn cưỡng cúp máy.

Trong lòng Cẩm Tú cảm thấy không vui, khi bị thương, dường như trái tim người ta cũng trở nên mềm yếu hơn, cô muốn có người yêu thương bên cạnh mình lúc này. Nhưng cô không thể làm như thế, vì cô sợ Kỷ Viễn lo lắng. Cẩm Tú quay đầu lại thì thấy Quách Trường An, tự nhiên cô cảm thấy bức mình khôn xiết, đều là vì Quách Trường An, nếu không cô đã chẳng phải tội thế này

“không phải là em muốn đi gặp Kỷ Viễn sao, lại còn không muốn hằn ta vết thương trên tay em nữa à?” Lúc này Trường An đóng vai một người nhỏ nhen, đứng ở cửa nghe gần như toàn bộ cuộc điện thoại của Cẩm Tú. Rõ ràng đã biết hai người họ yêu thương nhau, mà lúc này lại còn nói ra sự thật về công việc của Kỷ Viễn, thì đúng là nhỏ nhen thật. Những điều mà Quách Trường An đã chuẩn bị cả buổi tối đều bị gạt đi.

“Anh không thể làm thế nào để em vừa có thể tới tham quan công ty của Kỷ Viễn, vừa để cho anh ta không phát hiện ra vết thương trên tay em.” Quách Trường An nói, “Nhưng, em phải nghe những gì anh nói.”

Cẩm Tú bán tín bán nghi gật đầu

Chiếc xe Jeep cũ kĩ của Quách Trường An lại băng băng trên đường, Cẩm Tú nằm cuộn mình trên ghế phụ lái. Điều làm cô tin Quách Trường An không phải vì tâm tư của Kỷ Viễn, mà còn vì cô rất hiếu kì, muốn xem Quách Trường An có thể đưa ra ý tưởng tồi tệ nào không?

Khi Cẩm Tú tới tòa nhà Khai Thác và Phát triển, từ xa đã trông thấy Kỷ Viễn đang đứng đợi ở ngoài cửa. Cẩm Tú không muốn để chiếc xe Jeep cũ kĩ của Quách Trường An xuất hiện, để tránh Kỷ Viễn nổi máu ghen. Khi còn cách tòa nhà một đoạn, Cẩm Tú bèn xuống xe. Trường An đứng đợi cô ở chỗ rẽ, còn một mình cô đi về phía Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn cứ nhìn về phía đường trước mặt, nhưng Cẩm Tú lại đến từ phía sau. Cô đưa khuỷu tay huých nhẹ vào Kỷ Viễn, lúc ấy Kỷ Viễn mới quay người lại ôm chầm lấy Cẩm Tú. Kỷ Viễn nheo nheo mắt nhìn Cẩm Tú một hồi lâu rồi mới yên tâm nói: “Ừ, không thiếu gì cả, vẫn là vợ của anh. Đi thôi, chúng ta lên lầu tham quan nào.”

Kỷ Viễn muốn kéo tay Cẩm Tú, nhưng Cẩm Tú lại khom người đưa khuỷu tay về phía anh, Kỷ Viễn hiểu ý, anh bèn khoác tay Cẩm Tú, hai người cùng bước vào tòa nhà. Anh bảo vệ mà trước đây đã từng chặn không cho Cẩm Tú vào tòa nhà lần này đang gật đầu với Kỷ Viễn và để Cẩm Tú đi lên tầng trên. Hai người bước vào thang máy, Kỷ Viễn bắt đầu muốn ôm ấp vợ.

Không gian của chiếc thang máy không rộng nhưng đủ cho hai người. Kỷ Viễn dùng đùi của mình cọ vào đùi của Cẩm Tú, đưa tay ôm eo Cẩm Tú, Cẩm Tú cảm thấy hơi ngượng.

ở không gian riêng của hai người, Kỷ Viễn muốn làm gì cô cũng chiều. Nhưng khi ngoài đường thì Cẩm Tú cảm thấy nếu hai người quá thân mật với nhau sẽ không được hay cho lắm. Dù sao cũng không thoải mái, cả người nổi da gà. Khuôn mặt Cẩm Tú lúc ấy trông không dễ nhìn cho lắm.

“Có gì mà phải khó xử, anh là chồng em cơ mà, em là vợ anh, có phải gái bán hoa đâu.” Kỷ Viễn nói mà không hề suy nghĩ gì, càng không để ý đến Cẩm Tú đang không vui.

“Vợ ơi, em sao thế? Đến các cô gái còn tôn trọng anh mà vợ anh lại không tôn trọng anh thế à?” Cẩm Tú đưa chân đá Kỷ Viễn một cái. Kỷ Viễn cười rồi cất giọng trêu đùa, “Chạm vào em thì không phải tôn trọng em à, anh có phải là chồng em không đấy?” Kỷ Viễn ngược mắt nghiêm túc hỏi Cẩm Tú.

Cẩm Tú đáp: “Đúng thế đấy, chồng yêu vợ lắm đúng không?” Cẩm Tú vừa nói vừa vùng vằng, cô không muốn để ánh mắt nghịch ngợm của Kỷ Viễn nhìn xoáy vào cô.

“Chồng có một cách để yêu vợ, đó là chạm vào người vợ, vợ không thích điều đó à?” Vừa nói Kỷ Viễn vừa nháy mắt với Cẩm Tú. Ánh mắt đầy tình ý ấy là Cẩm Tú hiểu ngay. Trên giường, sự yêu đương vuốt ve của Kỷ Viễn thực sự làm cho Cẩm Tú phấn khích. Bởi thế mà cô không thể không gật đầu đồng ý

“Thôi nào!” Cẩm Tú nói, “Anh không thể tùy lúc tùy chỗ được à?”

“Anh chỉ đợi câu nói này của em thôi đấy. Nếu mà anh biết tùy lúc tùy chỗ thì chỉ là diễn kịch thôi, còn nếu không, lúc nào cũng thân mật không kể ở bất cứ nơi đâu mới là biểu hiện của tình yêu thực sự.” Kỷ Viễn áp sát vào người Cẩm Tú, đôi tay của Kỷ Viễn vuốt ve Cẩm Tú.

Cẩm Tú bắt đầu hơi hoảng hốt. Hai tay cô từ nãy tới giờ vẫn bỏ trong túi áo không cho ra ngoài. Nếu để lâu quá Kỷ Viễn sẽ nghi ngờ. đang lúc Cẩm Tú lo lắng, thì tiếng điện thoại trong túi cô vang lên, Kỷ Viễn tỏ vẻ không vui.

“Ai mà vô ý vô tứ thế, đúng lúc ông đang vui lại quấy rầy ông?” Kỷ Viễn không đợi Cẩm Tú lấy điện thoại mà từ thò tay vào túi xách của Cẩm

Tú lôi chiếc điện thoại ra rồi nghe luôn thay cho Cẩm Tú: “Ai thế?” Kỷ Viễn không khách sáo, hét to vào điện thoại.

“Xin lỗi, tôi tìm Lý Cẩm Tú có việc gấp, ông Tổng nói tôi tìm cô ấy có một chuyên mục quảng cáo bị nhầm số liệu phải đổi sang số liệu khác. Anh là thế nào của Cẩm Tú, sao điện thoại của Cẩm Tú lại trong tay anh?” Trong điện thoại vang lên tiếng của một người đàn ông.

Kỷ Viễn nguôi ngoai cơn giận, đưa điện thoại cho Cẩm Tú.

Cẩm Tú không thèm nghe điện thoại mà hất hàm ra hiệu cho Kỷ Viễn tắt điện thoại bỏ vào trong túi xách.

“Không nghe điện thoại không có nghĩa là em không phải về tòa soạn đâu, nhắc điện thoại lên chắc chắn là sẽ bị lên lớp nữa rồi.” Cẩm Tú nói: “Để hôm khác em tới, hôm nay em phải về tòa soạn thôi.” Thực tế Cẩm Tú cũng cảm thấy yên tâm phần nào, nhìn thấy bên trong tòa nhà khang trang tiện nghi thế này, lại toàn những người mặc vest tay cầm tài liệu, đi ra đi vào tòa nhà, đúng là hình mẫu của dân văn phòng, cô cũng cảm thấy yên tâm hơn về Kỷ Viễn. Mục đích của chuyến đi lần này cô cũng đạt được rồi.

Kỷ Viễn cũng không giữ Cẩm Tú ở lại nữa mà tiễn cô xuống tầng rồi gọi x echo Cẩm Tú. Nhìn theo Cẩm Tú đi rồi, Kỷ Viễn mới thở phào nhẹ nhõm. Kỷ Viễn quay gót bước vào tòa nhà nhét hai tấm séc vào tay anh bảo vệ lúc trước đã gật đầu với Kỷ Viễn rồi khách sáo nói: “Cám ơn sự giúp đỡ của người an hem, đây là chút lòng thành của tớ, cảm ơn, cảm ơn nhiều.” Anh bảo vệ không nói gì, nhận hai tấm séc từ tay Kỷ Viễn.

Khi Kỷ Viễn bước ra từ tòa nhà, Tiểu Ngư chạy lại

“Vẫn chưa diễn hết phải không anh?” Giọng nói của Tiểu Ngư có phần chế giễu.

Kỷ Viễn quay sang nhìn Tiểu Ngự, anh ta không nói gì chỉ nhoen miệng cười. Đây là ý tưởng Kỷ Viễn nghĩ ra. Mọi việc anh ta đã thu xếp ổn thỏa từ trước, đợi khi Cẩm Tú tới văn phòng ở tầng chín, dẫn Cẩm Tú đi thăm một vòng xong, tiểu Ngự sẽ gọi điện cho anh, nói lãnh đạo có việc gấp cần tìm anh, rồi sau đó Kỷ Viễn sẽ tiễn Cẩm Tú về. Đâu ngờ anh vẫn chưa sử dụng chiêu cuối cùng thì Cẩm Tú đã bị sắp gọi về.

“Có đáng phải như thế không?” Tiểu Ngự cùng bước đi với Kỷ Viễn, vừa đi vừa nói.

“Đáng chứ, rất đáng là đáng khác.”

“Em không hỏi chuyện diễn kịch vừa nãy, ý em muốn hỏi chuyện làm ăn với bọn Đào Tử cơ. Nếu lần này có muốn kiếm tiền thì cũng phải kiếm tiền một cách an toàn chứ.” Tiểu Ngự còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy thái độ của Kỷ Viễn, cô nén lại không nói ra.

Kỷ Viễn quay người bỏ đi, không nghe những lời Tiểu Ngự nói. Kỷ Viễn cũng có cách tính của anh. Cuộc hôn nhân của anh và Cẩm Tú nếu cứ mãi thế này thì không phải là kế sách lâu dài. Ngộ nhờ nếu anh không có thời gian ở bên vợ mình, tới đêm vợ anh lại nhớ tới đàn ông, cần một người để dựa vào, muốn một cái chăn ấm áp, thì biết làm thế nào? Tuy Kỷ Viễn biết Cẩm Tú không coi trọng chuyện giường chiếu, nhưng ngộ nhờ gặp phải một tên đàn ông như Kỷ Viễn, hẳn sẽ gợi ý, sẽ quyến rũ cẩm Tú thì Kỷ Viễn không dám tưởng tượng tới hậu quả lúc đó như thế nào nữa. Kỷ Viễn nhoen miệng cười, anh cảm thấy lấy ý nghĩ này làm động lực để kiếm tiền đúng là có tác dụng thật.

Cuộc làm ăn lần này của Kỷ Viễn có liên quan tới việc ngày hôm đó Kỷ Viễn theo dõi Tống Đoạt

Công trình của lão Hắc đã được phê duyệt, công trình này gồm ba tòa nhà. Trong đó có hai vị trí phải tiến hành giải phóng mặt bằng, công việc tuy rất vất vả nhưng dù sao thì mọi việc cũng đã thu xếp xong xuôi. Bây giờ chỉ còn thiếu việc giải phóng mặt bằng của mảnh đất cuối cùng nữa là xong.

Những tòa nhà cũ kĩ ở khu vực này đều có lịch sử tám, chín mươi năm. Ngoài ra còn có những ngôi nhà tạm bợ. Những căn nhà lớn bên trong lại có những căn nhà nhỏ, bên trong những căn nhà nhỏ lại có những mái hiên cũ kĩ. Nhìn bề ngoài có thể thấy khối kiến trúc này không lớn lắm, nhưng thực tế khi đo đạc, diện tích bồi thường cũng rất lớn. bây giờ đất đang lên giá, diện tích phải bồi thường lại nhiều, những khoản phải nộp lên trên cũng nhiều, tiền cho bên trên chắc chắn là phải nộp, bên khai thác chỉ có thể tiết kiệm từ những chi phí rất nhỏ.

Nếu tiết kiệm bằng cách trả tiền đền bù cho người dân thấp, thì mâu thuẫn sẽ càng lớn hơn. Dân không chịu chuyển đi thì không thể khởi công xây dựng được. Lãi vay ngân hàng sẽ dồn dập đè nén người đi vay, ép người đi vay ra bã. Hơn nữa, việc xây dựng ở miền Bắc lại còn chịu ảnh hưởng của thời tiết, chỉ cần tới mùa đông là không thể làm được gì, nên phải tận dụng cơ hội thời tiết đang lúc là mùa thu để san bằng diện tích ở đây, khởi công, làm móng xong, tới mùa xuân sang năm mới có thể tiến hành xây dựng được.

Để thực hiện được mục tiêu này, một loạt các chiêu bài được đưa ra. Tốt cũng có, xấu xa cũng có.

Tổng Đoạt nhìn lão Hắc, đã mấy đêm nay vì việc này mà lão Hắc không sao chợp mắt được, hai mắt đỏ ngầu cả lên, đầu óc căng ra, không thể nào nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn, Tổng Đoạt đã tự mình nhận sẽ giúp lão Hắc giải quyết vấn đề này.

“Tôi có an em giúp đỡ, anh cứ yên tâm, chắc chắn một tuần sẽ giải quyết ổn thảo cho anh” Tống Đoạt nói.

“Cậu đừng làm liều. Người anh em đó của cậu là...” Lão Hắc nói tới đây rồi không nói gì nữa.

Tống Đoạt cũng chẳng nói gì thêm.

Nhưng trong lòng Tống Đoạt đã xác định rõ mục tiêu. Việc của lão Hắc cũng là việc của anh ta, khó khăn của lão Hắc cũng là khó khăn của anh ta. Tống Đoạt giúp lão Hắc giải quyết khó khăn cũng là lẽ đương nhiên, nên anh ta không nói gì thêm với lão Hắc, nếu nói ra, có thể lão hắc sẽ không đồng ý.

Tống Đoạt tới hộp đêm tìm vài người bạn quen, trong số đó có Đào tử.

Có tiền thì ai chẳng muốn làm, đặc biệt là đối với đàn ông. Đào tử vỗ ngực, dương dương tự đắc. trong ánh đèn mờ ảo của hộp đêm, nhìn dáng vẻ của Đào tử, Tống Đoạt cảm thấy không yên tâm cho lắm

Mấy người bạn thân với anh chen vào: “Yên tâm đi, Đào Tử có người anh em thân thiết lắm. Đào Tử có việc gì đều có thể nhờ người anh em đó giúp đỡ. Việc này chúng ta cứ làm theo Đào Tử, chắc chắn sẽ thành công.”

Người anh em của Đào Tử mà họ nhắc tới chính là Kỷ Viễn.

Món hời mà Kỷ Viễn muốn kiếm là cuộc mua bán lần này của Đào Tử.

Phải nghĩ ra cách, dồn những hộ khó giải quyết lại, còn lại mới dễ động viên. Nhưng nếu làm theo cách này chắc chắn sẽ khó, thậm chí là nguy hiểm.

Điều Tiểu Ngư lo lắng chính là những hộ khó di dời này. Ngày nào trên ti vi cũng đưa tin những vụ người chết vì giải phóng mặt bằng, rồi lại cả đánh người thi hành công vụ nữa. Lần này Kỷ Viễn bị cuốn vào vụ này rồi, Tiểu Ngư không dám nghĩ tới hậu quả. Cô nghĩ đi nghĩ lại, nhưng không nghĩ ra phương pháp nào vẹn toàn. Trong lúc lo lắng, Tiểu Ngư đã gọi điện cho người dẫn chương trình chuyên mục tâm tình của tòa soạn – Cẩm Tú. Khi ấy, Tiểu Ngư đã tâm sự với Cẩm Tú là cô đã thích một người đàn ông đã có vợ, nhưng cô cho rằng người vợ của anh ấy không làm tròn trách nhiệm. Vợ anh ta hoàn toàn không hiểu anh, cũng không trân trọng tình yêu của anh.

“Anh ấy vì muốn mua nhà đã không tiếc thân mình lao vào nguy hiểm, còn vợ anh ta lại chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng, dồn hết mọi gánh nặng lên vai anh. Em rất thương anh ấy.” Tiểu Ngư nói, giọng nghẹn ngào. Tiểu Ngư rất muốn nói ra tên của Kỷ Viễn, để Cẩm Tú khuyên nhủ Kỷ Viễn hãy trân trọng bản thân anh hơn. Nhưng cô biết, nếu tiết lộ thân phận thật của Kỷ Viễn cho tòa soạn báo thì Kỷ Viễn sẽ rất hận cô.

4

Cẩm Tú ngồi trên giường bệnh trong bệnh viện, nghe Tiểu Ngư tâm sự về người đàn ông mà Tiểu Ngư yêu, và còn người vợ của anh ta nữa, đột nhiên cô thấy người mình lạnh toát.

Cẩm Tú nhớ lại, giọng nói đó, giọng nói này là giọng của cô gái đêm hôm đó đã gọi điện cho Kỷ Viễn, hôm ấy Cẩm Tú đã nghe thấy tiếng của cô gái đó từ điện thoại.

Sao lại có thể thế này? Sao giọng nói ấy lại là tiếng của độc giả đang vang lên bên tai cô lúc này? Những dự cảm không lành cứ trào lên trong cô, Cẩm Tú nhận ra chính là giọng nói ấy. Cẩm Tú hoàn toàn như thất thần, rồi cô đột nhiên cất tiếng lạnh lùng hỏi Tiểu Ngư: “Người đàn ông mà em yêu có phải tên là Kỷ Viễn không?”

Tiểu Ngự đột ngột cúp máy.

Cầm Tú như rơi vào khoảng không tĩnh lặng, trước mắt cô là cả một khoảng không đen kịt. Tiểu Ngự chính là người con gái đã thầm yêu Kỷ Viễn. Không đúng, người đàn ông mà Tiểu Ngự thầm yêu mở quán bar đấy chứ, không phải là nhân viên văn phòng. Cầm Tú càng nghĩ càng thấy không đúng chút nào, càng nghĩ cô càng cảm thấy cô phải xác minh một vài điều.

Cầm Tú không còn để ý tới giờ có phải là đêm tối hay không, mà chỉ biết cô phải nhanh chóng rời bệnh viện. Cô muốn bắt xe đi tới tòa nhà Khai thác và Phát triển. Chỉ cần Kỷ Viễn không làm việc ở đó, thì chắc chắn Kỷ Viễn là người tình trong mộng của Tiểu Ngự. Anh lại còn làm việc ở quán bar cơ à? Lại còn làm việc gì nguy hiểm nữa? Cầm Tú không dám nghĩ nữa, cô vội và chạy ra ngoài. Không ngờ ra tới cửa là gặp người quen.

Đó là Tả Thi Giao.

Tả Thi Giao vừa quay đầu là nhận ran gay Cầm Tú. Cầm Tú đi về phía Tả Thi Giao, Tả Thi Giao nghiêng đầu, muốn tránh Cầm Tú, sắc mặt của Tả Thi Giao không được tốt lắm, Tả Thi Giao dùng khăn che nửa khuôn mặt, làm cho Cầm Tú nhìn đã cảm thấy chán nản.

“Sao thế, cậu tới khám bệnh à?” Cầm Tú vội vàng chạy về phía Tả Thi Giao.

Tả Thi Giao vừa quay đầu lại, chiếc khăn trùm trên đầu cô rơi xuống. Nửa khuôn mặt bên trái của cô lộ ra, tím bầm

“Cậu sao thế? Ai đánh cậu đến nông nỗi này?” Cầm Tú lo lắng hỏi.

“Chẳng ai đánh tớ cả, là do tớ...uống rượu say rồi bị ngã đấy.” Tả Thi Giao ấp úng.

“Thật hay giả đấy, không phải là bạo hành gia đình đấy chứ?” Cẩm Tú buột miệng nói ra những điều mà cô nghĩ trong lòng.

“Cậu muốn cuộc hôn nhân của tớ không hạnh phúc, muốn tớ bị bạo hành sao?” Khuôn mặt Tả Thi Giao đột nhiên trở nên lạnh lùng.

“Sao cậu lại nghĩ thế, tớ hỏi vậy cũng vì tớ quan tâm tới cậu mà.” Cẩm Tú giải thích.

“Tớ nói đùa thế mà cậu tưởng thật à?” Tả Thi Giao cười rồi tạm biệt Cẩm Tú. Tả Thi Giao nói tới đây là để thăm một người bạn, nói xong Tả Thi Giao vội vàng bỏ đi.

Cẩm Tú thấy Tả Thi Giao không muốn nói nhiều về chuyện vừa rồi nên cô cũng không gặng hỏi nữa. dù bạn bè thân thiết tới mức nào thì cũng nên giữ một khoảng cách nhất định, nhưng thực lòng Cẩm Tú rất lo cho Tả Thi Giao, sợ Tả thi Giao gặp chuyện gì không lành. Cô đột nhiên nhớ lại những điều mà Tô Gia Văn nói với cô, Tống Đoạt là một người đồng tính. Lần đầu tiên cùng Tô Gia Văn tới nhà Mật Thạch massage, không phải là Cẩm Tú đã trông thấy Tống Đoạt ở cùng với lão Hắc sao. Họ cười nói rất vui vẻ, nhìn họ, rất giống một đôi tình nhân. Cẩm Tú giật mình, cô thấy lạnh cả sống lưng, chẳng lẽ lão Hắc lại là người tình của Tống Đoạt?

Cẩm Tú lo lắng nhìn theo bóng của Tả Thi Giao khuất dần phía cuối hành lang, thôi chẳng có thời gian để lo chuyện người khác, nghĩ tới đây Cẩm Tú vội vã đi ra khỏi bệnh viện, cô gọi một chiếc taxi rồi đi thẳng tới tòa nhà Khai thác và Phát triển.

Ngoài trời đã bắt đầu mưa. Những hạt mưa hắt vào cửa kính ô tô, mưa lớn dần, nước mưa không còn là những hạt nhỏ li ti nữa mà thành từng hạt lớn, gió tạt nước mưa vào thành xe nghe lộp độp.

Lần này, Cẩm Tú nhanh chóng biết được trong tòa nhà này không có người nào tên Kỷ Viễn. Anh bảo vệ trong phong quản lý tòa nhà đã đưa

danh sách các nhân viên trong tòa nhà này cho Cẩm Tú xem. Đương nhiên, người bảo vệ có thể cho cô xem những tư liệu này vì cô nói cô là phóng viên, đang làm tin tức và phải đèn đối chiếu một số vấn đề.

Kỷ Viễn đã lừa cô, thậm chí sáng nay lại còn diễn kịch với cô. Nghĩa là khi cô đang diễn kịch với Kỷ Viễn thì Kỷ Viễn cũng diễn kịch cho cô xem.

Cẩm Tú bức tức, lấy điện thoại gọi cho Kỷ Viễn. Nhưng máy Kỷ Viễn cứ bận mãi. Cẩm Tú đột nhiên nhớ tới những lời Tiểu Ngư nói lúc nãy “... anh ấy vì muốn mua nhà mà không tiếc thân mình lao vào nguy hiểm, nhưng vợ anh ấy chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng, cô ấy dồn hết mọi gánh nặng lên vai anh ấy, em rất thương anh ấy.”

Cẩm Tú nhìn những giọt mưa bên ngoài cửa kính ô tô, đột nhiên cô có cảm giác bất an.

5

Một chiếc xe con lao đi trong màn mưa. Trong xe là Kỷ Viễn, Đào Tử, còn có cả Tiểu Ngư.

Chiếc xe của Cẩm Tú cùng lúc đó chạy theo hướng ngược lại.

Hai chiếc xe lướt qua nhau nhưng vì lúc này trời đã tối, và mưa cũng khá dày nên họ không nhận ra nhau.

Tiểu Ngư không khỏi lo lắng, cô lên tiếng: “Anh à, hay là chúng ta dừng đi nữa. Nghĩ cách khác xem.”

“Được cho em năm phút, nếu em nghĩ ra cách gì thì anh sẽ không đi nữa.” Kỷ Viễn nghiêm mặt, không buồn quay sang nhìn Tiểu Ngư.

Điện thoại trong túi Kỷ Viễn rung lên không ngừng, là Cẩm Tú gọi tới. Kỷ Viễn nhìn ra bên ngoài, trời mưa rất to, rồi nhấn nút từ chối cuộc gọi. Sau đó, Kỷ Viễn mở chức năng chụp ảnh của điện thoại, anh chụp lại khung cảnh lúc này. Kỷ Viễn làm như thế là vì Tống Đoạt nhắc anh khi hành động phải chụp ảnh lại. Làm như vậy không có ý gì, chỉ là muốn để lại con đường sống sau này.

“Nói đi, sao lại không nói, câm à?” Kỷ Viễn giậm chân trên sàn xe.

Mọi người trong xe đều im lặng.

Kỷ Viễn không thích khi anh hành động lại có người chen vào bàn lùi, đặc biệt là những chuyện quan trọng, người thân hay bạn bè của anh lại còn nói những câu ủy mị, làm lung lay tinh thần của anh, thì cho dù là Cẩm Tú anh cũng tức giận chứ huống hồ là Tiểu Ngư.

“Đã tính toán hết cả rồi, phải chờ đến tận hôm nay mới ra tay, thời cơ tốt như thế này, nghe xem, bên ngoài tiếng sấm to như thế, đúng là trời chiều lòng người.” Kỷ Viễn hét lên.

Nước mắt Tiểu Ngư trào ra. Nếu như có cách nào tốt hơn, thì cô sẽ làm không tiếc thân mình. Chỉ cần Kỷ Viễn được an toàn, thì điều gì cô cũng dám làm.

Vài phút sau, chiếc xe dừng lại. vừa nhìn thấy xe của Kỷ Viễn tới, một vài người chạy lại vây quanh. Kỷ Viễn xuống xe hỏi nhỏ: “Đã chuẩn bị xong cả rồi chứ?”

Tên dẫn đầu trong đám người đưa tay gạt nước mưa trên mặt và đáp: “Anh yên tâm, bọn em đang đợi lệnh anh.”

“Mọi người trong nhà đều đã kéo cả ra rồi chứ?” Kỷ Viễn ngẩng đầu nhìn khoảng sân đang chìm trong màn mưa trước mặt, “Đừng để xảy ra sai sót gì đấy.”

“Anh yên tâm, anh xem đã được chưa?” Người kia nói, “Mưa to thế này, dù có xảy ra chuyện gì thì những người xung quanh đây cũng không ra xem đâu.”

“Tốt, cứ làm thế nhé. Nói với người của anh là tôi đợi đấy!” Kỷ Viễn rút một liều thuốc, châm thuốc lên và hít một hơi thật sâu.

Một vài người nhanh chóng chạy vào khoảng sân trước mặt, sau đó, họ lại lao vội trở ra.

Kỷ Viễn dựa vào cửa xe, anh không ở trong xe, mà cứ để mưa to tấp ướt hết người. Anh nhắm mắt lắng nghe, chờ đợi tiếng nổ long trời lở đất. Tiếng sấm, tiếng mưa như thế này thì tiếng nổ chắc không vang xa được. Nhưng đột nhiên Kỷ Viễn nghe thấy một âm thanh kì lạ, âm thanh ấy vang ra từ khoảng sân đang chìm trong bóng đêm trước mặt, đó là tiếng trẻ con khóc.

“Sao trong đó lại có người, chẳng phải là không có ai ở trong đó sao?” Kỷ Viễn kinh ngạc hỏi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ đến sững sờ. Lúc này nếu có ai còn ở trong đó thì chắc chắn không còn hi vọng sống sót.

Chính trong giây phút mà mọi người đều hoảng hốt lo sợ ấy. Kỷ Viễn đột ngột lao vào khoảng sân đang bị màn mưa bao vây phía trước mặt.

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Biển Cố

1

Khi Tả Thi Giao đi ra từ bệnh viện, cô không về nhà, và cũng không trở về công ty mà đi thẳng tới công ty của lão Hắc. Cô không để cho nhân viên tiếp tân thông báo cho lão Hắc biết, trước khi đến cô cũng không gọi điện. Một mình cô lặng lẽ đi vào văn phòng của lão Hắc

Khi cô bước vào, lão Hắc đang ngồi ở bàn làm việc, uống cà phê. Bên cạnh là một tờ báo, trên bàn làm việc có máy tính, sổ ghi chép và một khung ảnh nhỏ, trong ảnh là hình của lão Hắc và Tả Thi Giao đang tay trong tay cười với nhau rất tình tứ. Trong phòng còn có Tống Đoạt. Lúc này Tống Đoạt không ngồi mà đứng hút thuốc cạnh sofa, tay cầm một chiếc bút chì, đứng quay mặt vào tấm bản đồ thế giới treo trên tường. Tống Đoạt đang đưa chiếc bút chì trên tấm bản đồ để tìm kiếm, vừa tìm vừa nói với lão Hắc: “Anh đã đi Maldives bao giờ chưa? Nghe nói đấy là một nơi rất lí tưởng để hưởng tuần trăng mật đấy.”

Sau khi Tả Thi Giao bước vào phòng, cả lão Hắc và Tống Đoạt đều dừng lại, cùng hướng mắt về phía Tả Thi Giao. Lão Hắc đứng dậy cười niềm nở: “Sao em lại tới đây? Thị sát công việc của chồng mình đấy à?” Tống Đoạt thì quay người lại rồi chỉ vào một nơi nào đó trên tấm bản đồ thế giới, vừa chỉ vừa nói: “Chị à, chị có biết Maldives không, những đôi mới lấy nhau đều tới Maldives để hưởng tuần trăng mật. Anh trai em đã đưa chị đi Maldives chưa? Nếu chưa đi thì chị phải bảo anh ấy đưa đi nhé, để xem anh ấy yêu chị tới mức nào.”

Lão Hắc liếc mắt nhìn Tống Đoạt rồi cất tiếng dạy bảo: “Cậu không muốn mọi chuyện rồi tung lên đấy chứ? Cậu ra ngoài đi, tôi có chuyện muốn nói với chị cậu, lại còn không đi chỗ khác sao?”

Tống Đoạt đáp: “Đi chỗ khác á, những người nhàn rồi mới phải đi chỗ khác, nhưng tôi không phải người nhàn rồi, tôi là một người rất bận rộn.” Nói rồi Tống Đoạt lấy cốc rót nước cho Tả Thi Giao.

Tả Thi Giao vớt chiếc túi xách lên ghế sofa, sắc mặt cô vẫn không thay đổi bởi những lời hỏi han ân cần của lão Hắc và Tống Đoạt. Tả Thi Giao buông một câu: “Em có chuyện, trong lòng thấy không thoải mái lắm, chỉ muốn tới đây ngồi một lát.”

Lão Hắc sững sờ, còn Tống Đoạt thì cướp lời: “Chị sao vậy, có chuyện gì thế? Có anh em đây thì không có vấn đề gì cả. Chị nói đi, nếu anh em không đứng ra giải quyết giúp chị thì em sẽ làm thay.” Nói rồi Tống Đoạt bỏ chiếc bút chì trên tay xuống bàn, rồi cũng ngồi vào sofa. Tống Đoạt nhìn thấy chiếc túi nhãn hiệu LV mới cứng của Tả Thi Giao có hai vết xước. Tuy vết xước rất mờ nhưng chỉ cần nhìn là chắc chắn vết rạch là bởi một vật gì đó rất cứng.

Kẻ trộm thì không để lại vết xước thế này, chỉ để lại vết dao rạch mà thôi. Kết hợp với sắc mặt và điều mà Tả Thi Giao nói lúc này, chứng tỏ cô đã gặp chuyện phiền phức, có thể dự đoán rằng cô đã bị ai đó bắt nạt.

Còn lão Hắc không tỏ ra bị kích động như Tống Đoạt, anh cầm chiếc cốc đang đặt trên bàn đặt lên tay Tả Thi Giao, nhẹ nhàng an ủi: “Em uống nước đi đã, cứ bình tĩnh không có chuyện gì cả, còn có chồng em đây mà, chuyện của em cũng là chuyện của anh, dù có gặp chuyện gì anh cũng sẽ giúp em.”

Hôm nay, đúng là Tả thi Giao đã gặp phải chuyện không vui. Theo giác quan thứ sáu của cô và theo những dấu vết để lại, cô phát hiện ra rằng

mối quan hệ giữa chồng cô và Tống Đoạt không bình thường. Trong văn phòng của giám đốc, giám đốc không hút thuốc, còn nhân viên lại hút thuốc, giám đốc thì ngồi, còn nhân viên cầm bút chì thao thao bất tuyệt chỉ chỉ trỏ trỏ trên tấm bản đồ thế giới, vợ giám đốc tới, mà nhân viên không chịu đi, lại còn ngồi trước mặt vợ giám đốc, lại còn tham gia vào câu chuyện giữa giám đốc và vợ anh ta. Điều đó chứng tỏ mối quan hệ giữa nhân viên này và lão Hắc thân mật tới mức không phân biệt trên dưới nữa. Nếu không thì dù là cấp dưới hay bạn bè thì cũng phải giữ khoảng cách chứ.

Tả Thi Giao cảm thấy chán nản và hoang mang, cô đưa mắt nhìn Tống Đoạt, lão Hắc hiểu ngay ý Tả Thi Giao, bèn sai Tống Đoạt: “Cậu hay uống trà sữa, loại trà sữa mà Châu Kiệt Luân quảng cáo là gì ấy nhỉ?” Tống Đoạt biết ý, vội đi chuẩn bị trà sữa.

Sau khi Tống Đoạt đi rồi, lão Hắc đóng chặt cửa lại, rồi quay lại ngồi cạnh Tả Thi Giao trên chiếc ghế sofa. Lão Hắc cũng nhìn thấy ngay hai vết xước rất rõ trên chiếc túi LV của vợ, anh nhíu mày nhưng không hỏi gì, mà im lặng chuẩn bị tư thế lắng nghe Tả Thi Giao

Tả Thi Giao bèn bỏ chiếc khăn che nửa khuôn mặt mình xuống, những vết thâm tím như bị đánh đập, bạo hành trên mặt và trên cổ Tả Thi Giao hiện ra trước mặt lão Hắc.

“Sao thế này?” Lão Hắc kinh ngạc. “Em có đau không, em đã tới bệnh viện chưa?” Lão Hắc lo lắng hỏi một tràng dài

Theo tính cách của Tả Thi Giao, tuy lúc nào cô cũng không chịu nhận thua về mình, lúc nào cô cũng muốn hơn người khác, nhưng từ trước tới giờ cô chưa từng động chân động tay, hay cãi nhau với ai. Chắc chắn những vết thương này của Tả Thi Giao là do bị đánh, có chuyện gì lớn tới mức mà đàn bà con gái phải động chân động tay vậy.

“Anh đừng lo lắng, không có chuyện gì lớn lao cả.” Nhìn dáng vẻ lo lắng của lão Hắc, Tả Thi Giao cảm thấy vừa lòng. Cô nói tiếp: “Xe của đoàn du lịch bị cướp, bọn chúng đã đưa xe tới chỗ vắng vẻ rồi ra tay”

“Cái gì, xe của đoàn khách du lịch bị cướp cà?” Lão Hắc tròn mắt ngạc nhiên.

“Bọn cướp đã đóng giả làm khách du lịch, đi được nửa đường thì chúng rút dao ra, hành khách và em phải đưa hết tiền cho chúng, chúng nhìn thấy em xách túi LV, nên chúng giằng lấy, em không chịu buông tay nên chúng đánh...”

Lão Hắc tức giận nói: “Em có bị làm sao không đấy, túi xách đáng tiền hay là em đáng tiền, cứ đưa cho chúng, đừng nói là một cái túi xách, kể cả nhà cửa hay xe cộ, nếu chúng cần thì cũng đưa cho chúng, chỉ cần chúng đừng động chân động tay là được. Dao kiếm vô tình, lần này em may mắn trở về, nếu em có mệnh hệ gì thì anh...”

“Thì anh làm sao?” Tả Thi giao tỏ ra rất hứng thú muốn nghe câu nói tiếp theo của lão Hắc.

Lão Hắc thành thật: “Thì làm sao anh nói chuyện được với bố mẹ em, chúng ta mới lấy nhau được có mấy ngày, mà vợ anh lại gặp phải chuyện lớn như thế.” Lão hắc nhìn Tả Thi Giao với ánh mắt thương xót và tự trách mình, rồi tỏ ra không vui: “Em lại còn có tâm trí hỏi thế à, đúng là chẳng biết gì cả. Em bước vào đời bao lâu như thế mà không biết bọn cướp ấy là lũ dã man hung hãn, tất cả vì tiền, chỉ vì một chiếc túi mà suýt chút nữa đã làm hại em.”

Tả thi Giao bĩu môi, các ngón tay cô đan vào nhau, nước mắt cứ trực trào ra, ngân ngấn trên mi mắt. Cô đang cố kìm chế để không khóc. Trông thấy Tả Thi Giao như thế, lão Hắc rất thương vợ, nhưng không thể không trách móc, rồi lão Hắc nhẹ giọng: “Sau này em phải nhớ, gặp những tình

huống như thế, nếu chúng muốn túi xách thì em đưa cho chúng, nếu chúng muốn gì thì cứ đưa cho chúng, thiếu thứ gì anh sẽ mua cho em.”

Đáp lại sự trách móc của lão Hắc, Tả Thi Giao lí nhí nói: “Đây là món quà đầu tiên anh tặng em, dù thế nào thì em cũng không đưa cho chúng, sau đó em tháo đồ trang sức ở đai áo đưa cho chúng, chúng mới cho qua.”

Lão Hắc khựng lại, anh đang bị kích động mạnh? Chiếc dây đai áo của Tả Thi Giao là vàng thật, đó là tài sản mà cô kiếm được bằng khoản tiền tiết kiệm mấy năm đi làm, còn đáng tiền hơn cả chiếc túi LV. Vợ anh đã vứt bỏ món tài sản lớn, chỉ để bảo vệ một món đồ nhỏ, chỉ vì đó là món quà đầu tiên mà anh đã tặng cho cô? Trên thế gian này lại còn có người như thế sao? Lão Hắc vội ôm Tả Thi Giao vào lòng, lau nước mắt cho cô, anh không nói gì, chỉ ôm thật chặt vợ mình vào lòng.

Tả Thi Giao vẫn chưa nói hết, “Về tới thành phố là em muốn tới chỗ anh ngay, em chỉ muốn gặp anh. Nhưng em đã không tới đây ngay, em tới bệnh viện.”

“Em hành động đúng đấy, em đã kiểm tra tổng thể cả chưa?” Lão Hắc buông Tả Thi Giao ra, rồi nhìn cô từ trên xuống dưới. Lão Hắc nhận thấy sắc mặt của Tả Thi Giao đã khá hơn, trong mắt của cô còn như đang ẩn giấu nụ cười. Lão Hắc tỏ ra không hiểu nhưng anh không hỏi mà đợi vợ mình lên tiếng. Ánh mắt đó đầy háo hức, như muốn nói điều gì đó.

“Em không kiểm tra tổng thể, mà chỉ kiểm tra một chỗ thôi.”

Tả Thi Giao cười hì hì và nói, vừa nói cô vừa đặt tay lên bụng mình rồi nhìn lão Hắc bằng ánh mắt đầy ẩn ý, cô như muốn nói với lão Hắc hãy đoán xem cô đã kiểm tra ở chỗ nào.

Đầu óc lão Hắc như mê muội cả đi.

Tả Thi Giao đoán chắc lão Hắc cũng không đoán ra được, cô muốn tự mình nói với chồng: “Anh sắp được làm cha rồi đấy.”

Người lão Hắc run lên.

Đã rất lâu rồi, anh chưa từng nghĩ tới việc sẽ kết hôn. Nhưng anh đã muốn có một đứa con từ lâu. Có phải là vì muốn có con mà lão Hắc mới kết hôn không? Cùng không phải vì điều đó, anh chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường của một người đàn ông bình thường. cuộc sống của một người đàn ông bình thường là có vợ, có con cái. Bây giờ lão hắc đã có vợ cả có con, trong lòng anh cảm thấy ấm áp, một cảm giác bình yên như thể anh đang có trong tay tất cả giang sơn, giàu có và thịnh vượng. Nhưng đồng thời lúc đó trái tim anh như trùng xuống, cuộc hôn nhân và cả đứa con của anh nữa cũng chỉ là thủ đoạn để che giấu sự bất bình thường của anh trong mắt người khác. Bí mật này thực sự là điều sẽ làm tổn thương vợ anh. Bởi thế anh càng phải sống thật hoàn mỹ, không để vợ biết sự thật này. Thậm chí dù là điều nhỏ nhất.

Anh ôm tả Thi Giao vào lòng thật chặt, rồi quyết định đưa Tả Thi Giao đi tắm, đi mua một dây đai áo mới, lần này anh sẽ không mua đai áo bằng vàng nữa mà sẽ mua loại bằng bạch kim, và mua thêm một chiếc túi LV loại mới nhất, sau đó tới quán Thiên Ngoại Phi Tiên để ăn một bữa linh đình. Để được ngồi trên chiếc bàn xoay ở tầng trên cùng của nhà hàng và nói với vợ rằng, anh yêu vợ biết nhường nào. Anh muốn Tả thi Giao hứa rằng từ nay về sau sẽ không được làm bất cứ điều gì ảnh hưởng tới bản thân, cho dù là trầy xước da một chút thôi cũng không được.

Tả thi Giao không chỉ là vợ anh mà còn là thần hộ mệnh của gia đình anh, là vị công thần giữ ngọn lửa ấm trong gia đình anh!

Tống Đoạt mang một ly trà sữa tới trước cửa phòng lão Hắc, vừa định bước vào, thì tiếng nói chuyện trong phòng vọng ra khiến Tống Đoạt do dự, Tống Đoạt nghĩ phải gõ cửa rồi mới bước vào. Dù gì người ta cũng là vợ chồng, hơn nữa trước mặt người ngoài, lão Hắc là cấp trên của Tống Đoạt. Khi bước vào phòng cấp trên, chắc chắn phải gõ cửa.

Khi Tống Đoạt định giơ tay lên để gõ cửa thì đột nhiên anh nghe thấy tiếng nói đầy vui mừng của lão Hắc: “Em có bầu rồi à, tốt quá, em đúng là thần hộ mệnh của gia đình chúng ta.”

Tống Đoạt đỡ đầu, chiếc cốc trên tay nghiêng sang một bên, trà sữa đổ cả ra ngoài, bắn lên tay anh ta, trà sữa nóng làm trái tim anh bỏng rát, Tống Đoạt cảm thấy trái tim mình như bị lửa thiêu. Tống Đoạt nhú mày, lúc này anh ta chỉ muốn ném ngay cốc trà sữa qua cửa. Nhưng không thể làm như thế, lý trí trong anh ta đã chiến thắng những ý nghĩ ngốc nghếch trong đầu, anh ta quay người định bỏ đi nhưng dường như đôi chân bị dính chặt trên mặt đất không cử động nổi. Đôi tai anh ta như hướng vào căn phòng để lắng nghe từng tiếng động bên trong.

“Em thấy Tống Đoạt chẳng có cô bạn gái nào cả, em muốn giới thiệu một cô bạn cho cậu ấy!” Tiếng Tả thi Giao vang lên. “Có một lần trong đoàn khách du lịch mà em dẫn tham quan, có một vị khách nước ngoài đã nhắc tới Tống Đoạt. Anh đoán xem anh ta đã nói gì?”

Tống Đoạt không muốn rời khỏi vị trí lúc này. Không phải là anh muốn nghe xem người khác đánh giá về mình thế nào, mà thực sự anh muốn nghe Tả thi Giao, cô vợ yêu quý của lão Hắc đánh giá về anh như thế nào. Hơn nữa anh thấy trong giọng nói của Tả Thi Giao có chút gì đó rất kì quái như thể sắp tiết lộ ra bí mật động trời nào đó. Điều này khiến Tống Đoạt cảnh giác. Người phụ nữ này không phải là đã biết mối quan hệ giữa anh và lão Hắc rồi chứ? Nếu biết càng tốt, cô ta sẽ nhanh chóng rời xa lão Hắc, khi đó lão Hắc sẽ chỉ còn là của mình anh ta.

“Nói gì cơ?” Tiếng lão Hắc hỏi.

“Anh chàng đó nói Tống Đoạt là người đồng tính đấy.” Tả Thi Giao nói: “khi đó đoàn tham quan của em tới Hường Hải, xe của Tống Đoạt vừa chạy qua, người đàn ông đó đã nhìn thấy, anh ta đã chỉ cho những người đi cùng nhìn Tống Đoạt, anh ta đã nói: đó không phải Tống Đoạt sao, anh chàng đồng tính.” Tả Thi Giao ngừng một lát rồi nói tiếp, “Nhưng em không cảm thấy cậu ta là một người đồng tính. Một người đẹp trai tuấn tú như Tống Đoạt không phải là nhiều, nhưng mà cậu ấy không có bạn gái, cũng không có cô gái nào gọi điện tìm cậu ấy, anh có thấy kì lạ không?”

“Em đừng đoán mò nữa, chuyện riêng tư của người khác chúng ta không nên hỏi nhiều. Vợ à, chúng ta hãy nói chuyện của chúng mình nhé! Bây giờ chúng ta tới cửa hàng vàng bạc để mua đồ trang sức hay mua túi xách trước nào?”

“Đi đâu cũng được ạ, chỉ cần có anh ở bên là em vui rồi.” Giọng tả thi Giao nhõng nhẽo khiến Tống Đoạt đứng ngoài cửa sờn cả gai ốc.

Xung quanh đó, nhân viên đi qua đi lại, không biết bọn họ có nghe thấy tiếng trò chuyện trong phòng hay không?

Tống Đoạt đi xuống lầu, bước lên xe, kéo cửa kính xe xuống, anh ta gác một tay lên cửa sổ, châm điếu thuốc. đúng là cuộc đời này không nói trước được điều gì, không thể nào biết được ngày mai bạn sẽ gặp phải chuyện gì, sẽ làm gì. Tống Đoạt còn chưa tốt nghiệp cấp hai thì bố mẹ li dị, mẹ anh ta bỏ đi biệt tăm. Anh sống cùng bố, cuộc sống khi ấy là “ăn bữa nay lo bữa mai”. Ngày nào anh ta cũng sợ phải ăn những trận đòn roi của ông bố nát rượu. Một buổi sáng nọ, bố anh ta đã bỏ nhà ra đi và không bao giờ trở lại. Năm ấy, Tống Đoạt mới mười lăm tuổi. Ba ngày liền anh không được ăn gì, Tống Đoạt bị chủ nhà đuổi khỏi phòng trọ cùng với túi hành lý là tài sản duy nhất.

Những cơn gió mùa đông gào thét, tuyết đua nhau rơi, trên người Tống Đoạt chỉ có một chiếc áo len mỏng, bên ngoài là một chiếc áo khoác, tổng Đoạt lạnh tới mức cả người run bần bật. trên đường phố ai ai cũng mặc những chiếc áo long vũ dày dặn, ấm áp, họ quàng khăn, trong khi đó Tống Đoạt chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, cánh tay lại còn bị sờn rách. Anh đưa tay quệt nước mũi đang chảy xuống, tay chân lạnh cóng như bị ngâm vào thùng nước đá. Nhìn ánh đèn ấm áp và mùi thức ăn bay ra từ nhà hàng nằm trên phố. Tống Đoạt nuốt nước bọt. Lòng tự tôn khiến anh không thể bước vào nhà hàng xin ăn như một kẻ ăn mày

Có lẽ bởi khi ấy anh đang chú ý tới sự náo nhiệt và mùi thức ăn trong nhà hàng, nên không chú ý tới mọi việc xung quanh. Từ xa, một chiếc Audi chạy tới, Chiếc xe phanh gấp làm hất một lớp tuyết lên trước mũi xe, tiếng phanh xe kêu “két” vang lên chói tai. Tống Đoạt quay đầu lại, chiếc xe đã lao ngay tới trước mặt. Anh giật mình ngã sõng soài ra đất.

Từ trong xe, một người đàn ông bước ra, ông ta vội vàng chạy tới bên Tống Đoạt, đỡ anh dậy, rồi nói với giọng lo lắng: “Đã đâm vào cậu chưa, xem nào, xem có cử động được không nào?”

Tống Đoạt đứng lên, lảo đảo, tuyết trơn quá anh lại ngã xuống. Người đàn ông đỡ lấy Tống Đoạt, ông ta cảm nhận được toàn thân Tống Đoạt đã run lên, nên ông ta cứ nghĩ người này chắc bị thương. “Tôi đưa cậu tới bệnh viện nhé?”

“Không sao đâu, đế giày tôi trơn quá nên bị ngã, xe của anh vẫn chưa đâm vào tôi. Anh đi đi, không cần để ý tới tôi đâu.” Tống Đoạt lại xiêu vẹo đứng dậy, anh nhặt túi hành lý của mình lên, phúi những lớp tuyết đang bám trên đó, rồi lại phúi tuyết trên chân mình, định băng qua đường để tìm một con ngõ nhỏ để tránh gió. Nhưng Tống Đoạt không muốn đi nữa, vì đã quá mệt mỏi. Gió lạnh và cái đói khiến Tống Đoạt cảm thấy sợ hãi. Nỗi sợ mà cậu chưa từng cảm thấy trước đây. Người đàn ông phía sau gọi lại.

“Này người anh em, có thật là cậu không sao đấy chứ?”

“Không sao cả.”

“Cậu đừng đi, để tôi mời cậu một bữa.” Người đàn ông nói.

Tống Đoạt dừng lại, bây giờ hai chữ “ăn cơm” đối với cậu quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này.

Người đàn ông đó là lão Hắc. Lão hắc đặt phòng ăn riêng, rồi gọi một bàn thức ăn, nhưng lão Hắc không ăn mà đặt hai tay trên bàn, chăm chú nhìn Tống Đoạt ăn. Đã từ lâu lắm rồi lão Hắc không nhìn thấy ai ăn ngon miệng đến vậy. Thậm chí đã có lúc lão Hắc không ăn cơm và quên cả đói, quên đi cảm giác hưởng thụ hạnh phúc khi được ăn cơm. Cũng có lúc lão Hắc cảm thấy xung quanh anh không có gì khiến anh cảm thấy vui.

Tối hôm đó lão Hắc đã rất vui, anh uống rất nhiều rượu, anh cảm thấy cậu thiếu niên đó đem lại may mắn đối với anh. Suýt chút nữa anh đã đắm vào cậu ta, nhưng may mà không sao. Còn nữa, cậu thanh niên ấy đã cho lão Hắc cảm giác ấm áp. Lão Hắc đã đưa Tống Đoạt về nhà, muốn cho Tống Đoạt một đêm yên giấc. Túi hành lý nhem nhuốc của Tống Đoạt bị lão Hắc bỏ lại nhà hàng, lão Hắc nói sẽ mua cho Tống Đoạt một cái túi mới.

Tống Đoạt đứng trong phòng tắm, nói là phòng tắm nhưng còn rộng hơn cả căn nhà mà bố cậu từng thuê, cậu nghĩ mình đang mơ. Khi làn nước ấm áp bao vây lấy cậu, cậu cảm thấy thật hạnh phúc và ngưỡng mộ cuộc sống của lão Hắc. Sau khi bước ra khỏi phòng tắm, cậu thấy lão Hắc đã ngủ rồi, cậu cúi xuống nhìn người đàn ông đang nói mê trong giấc ngủ. Cậu đã nhìn lão Hắc rất lâu.

Sau đó, cậu vào phòng tắm, giặt sạch bộ quần áo bẩn của cậu và chiếc áo sơ mi mà lão Hắc đã thay ra, lại còn là phẳng chiếc áo sơ mi ấy nữa. Tất cả những điều này đều là những thứ mẹ đã dạy cậu trước đây. Cậu có cảm

giác như mình đã bước chân vào chốn thiên đường, cần phải báo đáp lão Hắc, và cần phải giúp lão Hắc làm gì đó.

Sau khi lão Hắc tỉnh dậy, nhận thấy căn phòng sáng sủa và sạch sẽ hơn nhiều, quần áo được gấp gọn gang đặt trên bàn, trong bếp còn phảng phất mùi cháo nóng hồi hấp dẫn. Lão Hắc hỏi Tống Đoạt tối qua ngủ có ngon không, hỏi Tống Đoạt đã làm những gì. Tống Đoạt đáp: “Tôi không dám ngủ, nếu ngủ thì thật tiếc biết bao, một căn nhà đẹp như thế này, tôi muốn tận hưởng một chút, sau này nếu nhớ lại chắc chắn tôi sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.”

Tống Đoạt học rất khá, những bài văn mà Tống Đoạt viết, luôn được thầy đọc làm mẫu cho cả lớp. Tiếc là cậu đã bỏ học lâu lắm rồi.

Lão hắc không để Tống Đoạt đi, anh muốn Tống Đoạt thành người giúp việc cho anh, theo anh buôn bán. Mỗi khi kiếm được một khoản kha khá, họ lại đi hát hò chúc mừng. Năm thứ hai khi Tống Đoạt ở cùng lão Hắc, vào một đêm khi chợt tỉnh giấc lão Hắc đã đánh thức Tống Đoạt ở phòng bên cạnh rồi nhìn sâu vào mắt cậu và nói: “Tiểu Đoạt, thương trường vô tình lắm, kiếm bao nhiêu tiền thì mới đủ. Đừng nghĩ như thế, học mới thấy cuộc đời có ý nghĩa, hay là cậu quay trở lại trường học nhé, tôi tặng cậu một chiếc xe.”

Tới năm thứ ba, phần thưởng mà lão Hắc dành cho Tống Đoạt là một ngôi biệt thự. Nhưng Tống Đoạt không chịu đi, cậu chỉ trả lời ngắn gọn rằng: “Tôi không thích học, tôi thích được đi làm cùng anh, tôi thích đánh trống, thổi saxophone!” Khi trước tới phòng hát, Tống Đoạt thường chạy ra sân khấu phía sau để thảo luận với các nhạc công, còn dàn dựng tiết mục. Năm ấy Tống Đoạt hai mươi tuổi. Khi đó trông Tống Đoạt hào hoa phong nhã, đi tới đâu cũng được các cô gái vây xung quanh. Nhưng Tống Đoạt rất kiêu, không nhắm cô nào. “Đúng là một lúc lú ra lú rú, chán thế không biết.” Đôi lúc, khi tới phòng hát của lão Hắc, Tống Đoạt cũng gọi vài cô gái trẻ đẹp vào ngồi cùng, nhưng đa phần là cả buổi Tống Đoạt chả để ý gì tới

những cô gái đó, khiến các cô gái đều cảm thấy sợ: “Có phải anh muốn đổi người khác không ạ?”

Mùa hạ năm đó, Tống Đoạt cùng lão Hắc đi kiểm tra ở công trường, Tống Đoạt không đội mũ bảo hộ, cậu không thích cảm giác chiếc mũ ép lên đầu mình. Bất ngờ có tảng đá từ trên cao rơi xuống, lão Hắc nhìn thấy vội vàng chạy tới đẩy Tống Đoạt ra.

Tuy lão Hắc không bị hòn đá rơi trúng người nhưng bị đau lưng, chỉ cần trở trời, làm việc quá sức là lưng lại đau.

Tống Đoạt ở bệnh viện chăm sóc lão Hắc mấy ngày liền, lúc nào mắt cậu cũng ướt đầm đỏ ngầu.

Đêm đó, người con gái đang học nghiên cứu sinh mà lão Hắc yêu thương đã ra nước ngoài cùng với một người đàn ông giàu có. Lão Hắc uống rất nhiều rồi ngủ quên trên sofa. Tống Đoạt đã quỳ bên cạnh, cũng giống như ngày trước khi lão Hắc đưa Tống Đoạt về nhà. Trong đêm tối tĩnh mịch, Tống Đoạt chăm chú nhìn lão Hắc, từ chiếc mũi đến đôi long mày, tới vầng trán, vầng trán ấy dường như chứa đựng biết bao lo toan. Tống Đoạt đưa tay vuốt lên trán lão Hắc, đột nhiên lão Hắc nắm lấy tay Tống Đoạt rồi gục đầu vào đôi tay cậu.

Tống Đoạt đưa bàn tay lão Hắc đặt trên ngực mình, lúc này dường như Tống Đoạt không còn là chính mình nữa, lồng ngực ấy nóng hổi, trái tim Tống Đoạt đang thổn thức.

Không biết là ai bắt đầu trước, chỉ biết là hai người đàn ông đã sát lại gần nhau, khoảng cách giữa họ giờ chỉ là con số không. Trong lúc lão Hắc còn say, Tống Đoạt thổ lộ với lão Hắc: “Từ ngày đầu tiên gặp anh tôi đã không muốn rời xa anh.” Lão Hắc trầm ngâm không đáp.

Lúc tỉnh rượu, trước khi bước ra khỏi cửa lão Hắc nói với Tống Đoạt: “Cút, phải cút ra ngay, đúng là đồ bỉ ối. Sao ta đuổi mi đi mà mi không chịu

đi. Sáng mai trước khi ta quay trở về đừng để ta thấy mi nữa.”

Đương nhiên Tống Đoạt không chịu đi. Cậu ta dọa tự sát, cậu dùng dao lam cắt vào hai cổ tay mình. Cuộc đời này cậu không thể không có lão Hắc, lão Hắc đuổi cậu đi, cậu chỉ có một con đường duy nhất là tự kết liễu đời mình.

Sáng sớm hôm sau, lúc lão Hắc trở về nhà, như có giác quan thứ sáu, lão Hắc thấy mắt mình cứ máy liên hồi, tâm trạng bồn chồn không yên. Lão hắc soi điện cho bố mình, bố anh tỏ vẻ không vui: “Nửa đêm nửa hôm, không có chuyện gì con đánh thức bố làm gì, có việc sao không gọi điện từ sớm đi! Sao con không tranh thủ thời gian đi, Phát Tiểu Khả đã kết hôn rồi đấy, nó còn dẫn cả vợ nó về nhà đây này. Con mau chóng chọn lấy một người đi, đừng kén cá chọn canh nữa.”

Lão Hắc lái xe vòng đi vòng lại ba lượt liền, anh thấy tim mình càng lúc càng đập nhanh hơn. Thế là anh quyết định về nhà. Vừa mở cửa đã nhìn thấy Tống Đoạt nằm bên vết cắt. Người lão Hắc mềm nhũn rồi ngã sòng soài xuống đất, không thể gượng dậy nổi. Lão hắc ngồi trên sàn nhà gọi điện cấp cứu nhưng gọi nhầm mấy lần, cuối cùng cũng gọi được. Lão Hắc ngồi trên sàn, kéo chiếc caravat ra buộc chặt lấy cánh tay Tống Đoạt. Khi bác sĩ đỡ Tống Đoạt dậy, lão Hắc vẫn chưa thể đứng dậy. Họ hỏi: “Anh có cần người đỡ dậy không?”

Có rất nhiều việc đã bắt đầu từ đó, bố của lão Hắc muốn lão Hắc lấy vợ, việc làm ăn buôn bán của lão Hắc đã đưa lão Hắc tới thành phố này, bởi vì công việc của lão Hắc ở chỗ cũ vẫn chưa kết thúc. Còn bây giờ lão Hắc đã lấy vợ. “Anh đã từng nói sẽ đưa tôi đi Tây Tạng, đi Ali, đi ngắm sông Nhã Lỗ Tạng Bố, leo lên đỉnh chômôlungma , còn bây giờ anh lấy vợ rồi, chỉ còn lại mỗi mình tôi...”

Tống Đoạt nhìn hình xăm trên cánh tay mình, một long một phượng, rồi cất tiếng cười đau khổ. Trên thế gian này, người si tình như anh ta cũng

chỉ có một mà thôi, đây là vết thương cũ để lại. Tống Đoạt đã sấn lên cánh tay để che đi vết thương ngày ấy. Nhưng vết thương mà không ai nhìn thấy là vết thương lòng, lúc nào vết thương ấy cũng giày vò anh ta.

Cửa xoay của tòa nhà mở ra, lão Hắc và Tả Thi Giao sánh vai nhau bước ra. Hai người khoác tay nhau nhanh chóng bước lên xe và không để ý Tống Đoạt ở gần đó. Tống Đoạt đi sau xe lão Hắc, chính bản thân Tống Đoạt cũng không hiểu mình làm thế này để làm gì, anh ta chỉ muốn đi sau xe lão Hắc.

Tống Đoạt theo tới tận quán Thiên Ngoại Phi Tiên. Lão Hắc và Tả Thi Giao khoác tay nhau bước vào nhà hàng, còn lại một mình Tống Đoạt ngồi im lặng trong xe, dường như mọi sức lực trong cơ thể anh ta đều đã cạn kiệt. Tống Đoạt gục đầu trên vô lăng, những dòng xe bên ngoài cứ lao qua vun vút như thể dòng thời gian đang đưa Tống Đoạt quay trở lại những ngày xưa ấy.

Cho tới khi lão Hắc và Tả Thi Giao bước ra khỏi nhà hàng, dường như Tống Đoạt vẫn ngồi yên trên xe không nhúc nhích. Đợi lão Hắc và Tả Thi Giao lên xe đi, Tống Đoạt lại tiếp tục đi theo sau xe. Cho tới khi chiếc xe lão Hắc quay vào khu biệt thự. Tống Đoạt dừng xe bên ngoài rất lâu, rồi mới nổ máy. Trong đêm tối, chiếc xe của Tống Đoạt cứ chạy vòng quanh không biết nên đi đâu về đâu, đến khi cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, anh ta dừng xe ở bên ngoài một nhà hàng.

Tống Đoạt định tìm thứ gì đó ăn cho đỡ đói nhưng cuối cùng anh ta lại uống hết rượu, không động tới một chút thức ăn nào. Ánh đèn quét qua quét lại, tiếng nhạc lúc gần lúc xa khiến con người trở nên chán chường. Tống Đoạt vẫy tay gọi thêm bia, một cô gái xinh xắn, ăn mặc hở hang bê theo hai chai bia bước tới, ngồi xuống bên cạnh Tống Đoạt, cô gái tiến lại gần anh, gần đến mức Tống Đoạt phải dịch chuyển chỗ ngồi. “Anh, sao lại uống rượu một mình thế, em uống cùng anh nhé.” Cô gái nói rồi mở bia cho Tống Đoạt, rót cho anh một cốc, Tống Đoạt không nhìn cô gái mà

uống ừng ực hết cốc bia. Không ngờ bàn tay của cô gái đã đặt lên đùi Tống Đoạt và còn định tiếp tục sờ soạng lên người anh ta. Tống Đoạt nắm chặt tay cô gái rồi bóp thật mạnh làm cô gái kêu lên sợ hãi,

“Cút ngay đi, đừng làm phiền lúc tao đang uống rượu.” Tống Đoạt không thích phụ nữ, đặc biệt là những người phụ nữ chủ động và phóng túng như thế. Tống Đoạt cho rằng phụ nữ là những kẻ chỉ biết làm dáng, giả dối để móc ví đàn ông. Trong đầu Tống Đoạt đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Cẩm Tú, ở người con gái này ít những điều giả dối và cũng không đáng ghét như những người phụ nữ khác.

Tống Đoạt nhớ tới những điều Tả Thi Giao đã nói khi ở văn phòng lão Hắc rằng việc Tống Đoạt không hề có người bạn gái nào thật kì lạ. Hay là kiếm một cô bạn gái giả tới trước mặt Tả Thi Giao, nếu không người phụ nữ này sẽ tiếp tục xen vào mối quan hệ giữa Tống Đoạt và lão Hắc, không biết chừng cô ta còn trở thành hòn đá ngáng đường, muốn gạt bỏ Tống Đoạt.

Tìm một bạn gái giả, cũng hay đấy. Cô gái lúc này cứ cố mơn trớn anh chắc chắn không đủ tư cách, ánh mắt đưa tình như thế không phù hợp chút nào. Trước mắt Tống Đoạt lại hiện lên hình ảnh Cẩm Tú.

Sau khi đã đưa ra quyết định dứt khoát, Tống Đoạt tính tiền rồi ra về. Cô gái lúc này vẫn chạy theo sau quyến luyến không muốn rời. Tống Đoạt rút một tờ séc đưa cho cô ta, cô ta liền buông tha ngay, rồi biến mất trong tiếng nhạc xập xình.

Tống Đoạt đang lái xe thì thấy điện thoại trong túi rung lên không ngớt. “ Ôi ông nội ơi, tên đó lại gọi điện tới rồi!” tiếng chuông điện thoại mà Tống Đoạt cài cho số máy gọi đến rất đặc biệt, thế nên vừa nghe đã biết ngay.

Tống Đoạt nhắc máy nói: “Người an hem, thế nào rồi?” Liên ngay sau đó, sắc mặt Tống Đoạt cũng thay đổi, “cái gì, nổ rồi à? Có người bị thương à? Đúng là lũ ăn hại. Tao đã nói là bất chấp thủ đoạn nhưng cũng không bảo chúng mày cho nổ để bị thương người. Đúng là lũ ăn hại, lũ rác rưởi.” Tống Đoạt hần học, vứt điện thoại sang một bên. Hai tay đập mạnh lên vô lăng.

3

Sau khi Cẩm Tú biết đúng là Kỷ Viễn không làm việc ở tòa nhà đó, rồi lại nhận được điện thoại tâm sự của Tiểu Ngư, Cẩm Tú đã tin ngay những điều mà Tiểu Ngư nói.

Cẩm Tú đứng dưới tầng 1 của tòa nhà, cô quay mặt ra phía ngoài, rút điện thoại gọi cho Kỷ Viễn. Nhưng không có ai nhắc máy.

Ngồi trên taxi, Cẩm Tú lại gọi cho Kỷ Viễn nhưng đầu bên kia đã tắt máy.

Cẩm tú quay trở lại bệnh viện thu dọn đồ đạc của mình. Ngày mai tháo chỉ là cô có thể xuất viện được rồi. Mấy tối hôm nay, tối nào Quách trường An cũng tới chăm sóc cô. Nhưng tối nay anh ta không tới, và đã gọi điện nói với Cẩm Tú là anh ta phải đi xử lý việc ở đồn.

Đột nhiên Cẩm Tú nhìn thấy có bóng người chạy vụt qua hành lang, dáng người ấy rất giống Kỷ Viễn. Cẩm Tú cảm thấy hơi nghi ngờ, sao Kỷ Viễn lại tới bệnh viện nhỉ? Cẩm Tú lao ra ngoài định gọi Kỷ Viễn, nhưng bóng người đã mất hút phía cuối hành lang.

Không phải mình hoa mắt đấy chứ, Cẩm Tú chạy tới đầu hành lang, nhìn thấy một căn phòng nhỏ ở đó, hình như Kỷ Viễn chạy vào đó thì phải. Cẩm Tú nhận thấy cửa phòng bệnh khép hờ nên cô tiến lại gần.

Qua khe cửa, Cẩm Tú nhìn thấy bên trong căn phòng này chỉ có một giường bệnh, Kỷ Viễn ngồi trên giường bệnh quay lưng về phía cửa, trên giường là một cô gái. Cẩm Tú không nhìn rõ khuôn mặt cô gái đó bởi đã bị tấm lưng Kỷ Viễn che khuất. Người con gái này có mối quan hệ gì với Kỷ Viễn? nửa đêm nửa hôm thế này mà Kỷ Viễn lại phải tới bệnh viện để chăm nom cô ta?

Cẩm Tú cảm thấy xót xa, trong lòng không vui. Cô gặp chuyện lớn thế này mà không dám nói với Kỷ Viễn, không dám kéo Kỷ Viễn tới bệnh viện. Nhưng Kỷ Viễn có rồi rồi gì mà chạy tới bệnh viện chăm người khác, mà người ấy lại là một cô gái! Chắc chắn là phải có tình cảm sâu đậm lắm! đồ đáng ghét, tên Kỷ Viễn này không biết còn giấu Cẩm Tú bao nhiêu chuyện nữa?

Cẩm Tú muốn thăm dò xem rốt cuộc mối quan hệ giữa Kỷ Viễn và cô gái kia như thế nào. Cô không quay về phòng bệnh và cũng không sợ Kỷ Viễn phát hiện ra mình. Cô áp tai lên cửa, nghe ngóng cuộc trò chuyện bên trong.

Cẩm Tú chỉ nghe thấy tiếng Kỷ Viễn nói: “Sao em lại ngốc nghếch thế? Nếu em có mệnh hệ gì thì kiếp này anh không thể làm người được nữa.”

Giọng nói của Kỷ Viễn mới nặng nề, đau khổ, áy náy và lo lắng biết nhường nào.

Người con gái ấy là ai, cô ấy phải nằm viện vì Kỷ Viễn sao? Sao Kỷ Viễn lại nói ra những câu chứa chất tình cảm sâu nặng như thế? Cẩm Tú cảm thấy bức xúc, chỉ muốn đẩy cửa bước vào. Nhưng cô lại nghe thấy giọng nói của cô gái kia.

“Anh ngốc quá, anh biết lo cho em rồi đấy à, em không sao, em vẫn chưa hưởng thụ hết cuộc sống này mà, chắc chắn ông trời sẽ không lấy đi

cuộc sống này của em. Em vẫn còn muốn ở bên cạnh anh.” Cô gái nhẹ nhàng nói: “Anh đừng đi, anh cứ ngồi thế này nhé, hãy để em được nhìn thấy anh. em cứ nghĩ cả đời này không được thấy anh nữa. Không ngờ ông trời vẫn còn thương em, vẫn cho em được nhìn thấy anh. Mắt em không sao, em vẫn có thể nhìn thấy anh mười, hai mươi, năm mươi, tám mươi năm nữa cơ.”

Kỷ Viễn cười, tiếng cười nghẹn ngào, hình như Kỷ Viễn lại còn đưa tay nắm lấy bàn tay của cô gái đó.

Đúng rồi, đúng là giọng nói của người con gái ấy.

Là giọng nói của Tiểu Ngư trong điện thoại mà Cẩm Tú đã từng nghe.

Khi Cẩm Tú nghe thấy câu nói thứ hai của cô gái đó, Cẩm Tú đã đoán ngay ra đó là ai. Chính là Tiểu Ngư – người mới gọi điện cho Cẩm Tú, người đã thổ lộ rằng cô ta đã yêu ông chủ của mình – một người đàn ông đã có vợ.

Cẩm Tú chết đứng như trời trồng. Người con gái đó là Tiểu Ngư, người Tiểu Ngư thích là Kỷ Viễn. Giờ đây, người con gái đó đang nằm trên giường bệnh, còn Kỷ Viễn đang chăm sóc cho cô ta, hai người anh em với nhau ngọt xớt, quên cả trời đất. Cẩm Tú đương nhiên trở thành người ngoài cuộc.

Trong giây phút đó, Cẩm Tú muốn đẩy cửa bước vào, muốn hỏi cho rõ mối quan hệ của hai người. Mối tình này chỉ là tình đơn phương của Tiểu Ngư hay là Kỷ Viễn cũng đã yêu cô gái đó. Nhưng cuối cùng Cẩm Tú cũng không làm như thế, cô bỏ đi. Bởi vì Cẩm Tú đã nhìn thấy Kỷ Viễn ôm cô gái đó vào lòng, lại còn hôn lên mặt cô ta. Lúc này tâm trạng Cẩm Tú rối bời, cô đã không còn kiểm soát nổi mình nữa, vòng tay ấy chỉ có mình Cẩm Tú mới được tận hưởng, nhưng giờ đây đã dành cho một cô gái khác, người đã luôn yêu anh say đắm!.

Giờ đây với Cẩm Tú, vấn đề không phải là có thể tha thứ cho Kỷ Viễn được hay không, mà cô cảm thấy mình như bị bỏ rơi, bị ruồng rẫy.

Cẩm Tú không nhớ rõ mình đã trở về phòng bệnh như thế nào. Nhìn bốn bức tường trắng toát của bệnh viện, màu trắng trống rỗng, thậm chí lúc này Cẩm Tú có cảm giác sợ hãi. Cửa phòng bệnh mở ra, nhưng Cẩm Tú không hề hay biết. Quách Trường An bước lại đến trước mặt cô, khi ấy Cẩm Tú mới giật mình nhận ra Trường An đã tới.

Ánh đèn trong căn phòng vốn không sáng, Quách Trường An lại bước vào từ hành lang tối om, trên người vẫn còn khoác áo mưa. Bởi vậy anh chưa kịp nhận ra sắc mặt của Cẩm Tú lúc này. Anh dựa người vào ghế, tỏ vẻ mệt mỏi và nói: “Em đoán xem hôm nay anh đã làm gì?”

Cẩm Tú chẳng có tâm trạng nào để nói chuyện với Quách Trường An, cô chỉ muốn ngồi một mình, không muốn làm bất cứ việc gì. Nhưng rõ ràng là Quách Trường AN sẽ không để cho Cẩm Tú có cơ hội đó.

“Hôm nay anh đi bắt tên tội phạm bỏ trốn ấy.” Quách Trường An nói, anh châm một điếu thuốc rồi dường như nhớ ra mình đang ở trong bệnh viện nên vội vã dập thuốc. Ngón tay anh đặt lên đầu điếu thuốc, nóng tới mức anh phải rút tay lại.

“Hình như trước đây anh đã kể với em rồi thì phải, có hai tên tội phạm bỏ trốn. hai tên đó là an hem với nhau. Tên Tiền Cảnh ấy đã bị bắt rồi, còn tên Trương Khánh thì vẫn đang lẩn trốn. Có ép thế nào tên Tiền Cảnh cũng không khai tung tích của Trương Khánh.”

“Bây giờ hẳn khai rồi à?” Nghe Quách Trường An hào hứng kể chuyện, Cẩm Tú đành lịch sự đáp lại.

“Chưa, nếu mà hẳn chịu nói thì tốt quá, đỡ tốn công tốn sức.” Quách trường An đáp: “Tiểu Mã nói với anh rằng đã phát hiện ra dấu vết của Trương Khánh ở Dương Thụ Loan. Thế nên anh đã tới đó, nhưng cuối cùng

vẫn chưa kịp động chân động tay gì cả, vì hắn đã kịp tẩu thoát trước khi anh tới.”

Nhìn khuôn mặt ủ rũ của Cẩm Tú, Trường An cứ nghĩ Cẩm Tú thất vọng vì anh không bắt được tội phạm. Trường An nhìn thăm dò Cẩm Tú từ đầu tới chân, ánh mắt đưa tình, nhưng Cẩm Tú thì không để ý gì đến anh. Quách Trường An bèn nói: “Nhưng không thể nói chuyện đi này không có thu hoạch gì. Anh mang về một con gà rừng và một con thỏ rừng, ngon lắm. Lúc nãy trên đường về, anh đem chúng vào nhà hàng bên cạnh để chế biến rồi. Nửa tiếng nữa chúng ta đi ăn nhé, đảm bảo là cả đời này em chưa bao giờ ăn món thịt nào thơm ngon như thế.”

Quách Trường An nói một hồi mới nhận ra Cẩm Tú không được vui. Nhưng nếu cứ hỏi như thế, chưa chắc Cẩm Tú đã trả lời, nên Quách Trường An đành tìm mọi cách để làm cô vui.

“Anh sẽ kể cho em nghe một câu chuyện cười nhé. Có một tên cướp, khi cướp ngân hàng, hắn nói: “Không được cử động, tiền là của nhà nước, mạng là của các người!” Sau đó tên cướp nắm lấy súng và hét to: Nằm xuống không được cử động! tất cả mọi người đều nằm xuống, im thít. Tên cướp đưa mắt nhìn cô thủ quỹ đang nằm ngửa mặt phía dưới gầm bàn bèn nói: cô nằm cho lịch sự một chút! Tôi đến đây để cướp tiền chứ không phải đến để chơi gái! Sau khi cướp ngân hàng xong, một tên cướp vừa tới bèn nói: anh hai chúng ta mau đếm tiền đi. Tên đầu xỏ mắng: Mày là đồ ngốc, nhiều thế này, đếm đến bao giờ cho hết? tối nay xem thời sự là biết ngay ấy mà!”

Câu chuyện của Quách Trường An đã khiến cho Cẩm Tú cười: “Em không ngờ anh còn biết kể chuyện cười cơ đấy!”

“Những điều anh biết không chỉ có thể thôi đâu, lúc ăn cơm anh sẽ kể cho em nghe.” Quách trường An nói.

Quách Trường An đã cất công mang từ xa về một con thỏ và một con gà rừng, Cẩm Tú không thể phụ lòng tốt của anh. hơn nữa, tối nay Cẩm Tú cũng chưa ăn gì. Nghĩ tới đây, Cẩm Tú đột nhiên cảm thấy đói, nên cô cùng Quách Trường An đi xuống lầu.

Khi đi xuống cầu thang, cũng đúng lúc Kỷ Viễn cũng đi xuống. Kỷ Viễn nhìn thấy hai người đi phía trước mình trông rất quen, Kỷ Viễn chớp chớp mắt nhìn lại rồi sững người, đây không phải là Cẩm Tú và Quách trường An sao? Mới có mấy ngày mà sao họ lại trở nên thân mật như thế, nửa đêm nửa hôm lại còn đi có đôi có cặp với nhau thế này? Kỷ Viễn chợt nhớ tới câu nói của Quách Trường An rằng Cẩm Tú là bạn gái cũ của anh ta, lại còn nói tới việc phía sau lưng Cẩm Tú có một cái bớt.

Cộng thêm với việc Kỷ Viễn nhìn thấy Cẩm Tú và Quách Trường An sánh vai nhau đi thế này, Kỷ Viễn tức giận, hai hàm răng anh nghiến chặt vào nhau, các thớ thịt trong cơ thể anh như đang run lên. Nỗi uất hận trào lên trong lòng Kỷ Viễn. tên Quách Trường An đáng ghét, nếu ông mà không làm rõ chuyện này với mà thì chắc mà không biết ai là chồng của Lý Cẩm Tú! Nếu không phải là vì Tiểu Ngư vẫn còn đang nằm trong phòng bệnh, chắc lúc ấy Kỷ Viễn đã lao tới đánh cho Quách Trường An một trận.

Tối hôm trước Kỷ Viễn đưa người tới khu đất cần giải tỏa. Dân ở đây đều không có lai lịch rõ ràng, sống trong những căn nhà được xây tạm bợ. Trước khi xảy ra sự việc, có người đã kéo bọn họ ra ngoài để bàn về việc kí kết hợp đồng, để hỏi xem cuối cùng họ muốn giá bao nhiêu thì mới chịu chuyển đi. Thực ra đó chỉ là âm mưu mà thôi, bọn họ kéo những người dân sống trong khu nhà đó ra ngoài trước, sau đó người của Kỷ Viễn tới cài sãn thuốc nổ trong nhà, chỉ cần ấn nút khởi động mấy căn nhà đó sẽ nổ tung. Tiếng sấm và tiếng mưa sẽ che đậy tất cả.

Nhưng khi họ cài thuốc nổ xong và chạy ra ngoài, thì đột nhiên Kỷ Viễn nghe thấy có tiếng trẻ con khóc, tiếng khóc vọng ra phía căn nhà trước mặt. Chính là căn nhà vừa bị đặt thuốc nổ. Kỷ Viễn nghe thấy tiếng khóc

mà hồn vía như lên mây, tóc Kỷ Viễn như muốn dựng ngược lên. Mẹ nhà nó, không biết ai đây nữa, quả này là muốn hại ta rồi, mìn cài xong cả rồi, đồng hồ đang đếm ngược chuẩn bị phát nổ, vậy mà trong nhà vẫn còn vọng ra tiếng trẻ con khóc. Lần này chết chắc thật rồi, không chỉ là đứa bé chết mà Kỷ Viễn cũng sẽ chết, xảy ra việc lớn thế này, mạng người quan trọng, liệu Kỷ Viễn ta có thể sống được sao?

Trong đầu Kỷ Viễn hiện ra biết bao suy nghĩ, những suy nghĩ đó không ngăn được hành động của Kỷ Viễn. Anh lao vào trong căn nhà như tên bắn, đập tung cánh cổng, chạy thật nhanh vào bên trong. Kỷ Viễn cố tìm đứa bé đang khóc trong bóng tối.

Tiểu Ngư nhìn thấy Kỷ Viễn chạy vào căn nhà sắp nổ tung, cô sợ hãi, mặt tái mét, gào tên Kỷ Viễn liên tục. Nhưng Kỷ Viễn vẫn lao đi trong màn mưa như thể không nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Ngư. Tiểu Ngư sợ hãi như hồn lìa khỏi xác. Người có nhiệm vụ ấn thiết bị khởi động sắp ra tay rồi, bây giờ có gọi điện cũng chẳng kịp, giờ chỉ có thể tính bằng phút bằng giây mà thôi. Tiểu Ngư muốn lao vào trong cùng Kỷ Viễn, nhưng không biết ai đó đã kéo lấy cô từ phía sau. Đúng lúc ấy Tiểu Ngư nhìn thấy Kỷ Viễn đã ôm đứa bé chạy ra ngoài, Tiểu Ngư cũng không kịp quay lại để xem ai kéo cô. Ai cần anh kéo tôi, tôi phải cùng sống cùng chết với Kỷ Viễn. tiểu Ngư thầm nghĩ như thế, nhưng nhìn thấy Kỷ Viễn chạy ra, Tiểu Ngư lại cảm thấy rất biết ơn người vừa rồi, người đó kéo cô lại, chứng tỏ rất quan tâm tới cô.

Tiểu ngư lao tới mở cửa cho Kỷ Viễn chạy ra ngoài. Cô đi ngay phía sau lưng Kỷ Viễn. Khi đó trong đầu Tiểu Ngư nghĩ nếu mình có phát nổ bây giờ thì ít nhất cô cũng đang đứng sau lưng Kỷ Viễn, có thể chặn được cho anh.

Còn Kỷ Viễn chỉ chú ý tới đứa bé trong tay mình, nhưng tới khi lao được về phía trước, Kỷ Viễn mới cảm thấy chột dạ, bởi lúc này Tiểu Ngư không đứng phía trước mà đang ở sau lưng anh.

Kỷ Viễn còn chưa kịp định thần thì Tiểu Ngư đã lao tới ôm chầm lấy anh khiến anh ngã sõng soài ra đất. Trong giây phút ấy Kỷ Viễn cảm thấy hồn phách mình bay tận lên mây, linh hồn anh đang quay đầu lại nhìn Tiểu Ngư, lo sợ Tiểu Ngư có mệnh hệ gì.

Mìn phát nổ, Tiểu ngư bị gạch bắn trúng lưng, cũng may là chỉ bị thương phần mềm. Kỷ Viễn vội vã đưa Tiểu Ngư tới bệnh viện. Bác sĩ nói vết thương của tiểu Ngư không ảnh hưởng tới tính mạng, lúc ấy anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trái tim Kỷ Viễn như thắt lại, tiểu Ngư đối xử với anh tốt như vậy, làm sao anh có thể trả được món nợ ân tình này. Làm thế nào để nói với Tiểu Ngư, làm thế nào để Tiểu Ngư hiểu, mối ân tình cô dành cho anh, đời này kiếp này anh không biết lấy gì để báo đáp?

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Âm Mưu

1

Hôm nay Tả thi Giao rủ Cẩm Tú đi ăn cơm.

Cẩm Tú đi xuống cầu thang đã nhìn thấy chiếc BMW của Thi Giao đỗ phía dưới, cô ấy đưa Cẩm Tú tới nhà hàng Tả Ngạn – chuyên món ăn Âu. Nhà hàng này đã có từ lâu, món ăn cũng không phải ngon lắm, nhưng khung cảnh ở đây lại rất trữ tình, thích hợp cho các đôi nam nữ đến đây hẹn hò, và cũng thích hợp cho những người có tiền đến chốn này để tiêu xài. Một phần sườn bò có giá đến chín mươi tám tệ. Cẩm Tú nhìn qua nhìn lại đĩa thức ăn, có một tí thế này làm sao mà đủ ăn, một miếng sườn bò chỉ to bằng bàn tay cô mà những chín mươi tám tệ sao? Chẳng biết có phải tiền mất giá hay là thịt bò tăng giá không biết?

Tả Thi Giao nổi hứng gọi thêm cả rượu vang, mì Ý, còn thêm cả món cánh gà nữa. Cả một bàn thức ăn với đủ màu sắc, món nào trông cũng hấp dẫn. Cẩm Tú hỏi: “Lão Hắc nhà cậu kiếm được món hời nào đấy à?”

Thi Giao cười, đưa tay đánh nhẹ Cẩm Tú một cái: “Ăn cơm mà cậu cứ làm như đang phỏng vấn không bằng, tiêu xài thoải mái một tí chứ. Nhìn cậu gầy yếu xanh xao thế này, nếu không biết lại tưởng cậu là dân tị nạn. Nào ăn thôi, tớ gắp cho cậu một miếng cánh gà nhé!” Vừa nói, Tả Thi Giao vừa gắp thức ăn cho Cẩm Tú.

“Cậu tử tế như thế, không phải là cậu có chuyện gì cần tớ giúp đấy chứ?” Cẩm Tú vừa cười hì hì vừa cất tiếng hỏi bạn.

Người như Tả Thi Giao nếu không có lợi, chắc chắn sẽ không làm, Thi Giao tìm Cẩm Tú chắc chắn có việc muốn cô giúp. Vì thế Thi Giao đã vội vã lái xe đến đón Cẩm Tú, lại còn ân cần gấp thức ăn cho cô. Làm bạn với Thi Giao bao nhiêu năm nay, Cẩm Tú hiểu rất rõ bạn mình, chắc chắn cô ấy có điều gì đó muốn nhờ Cẩm Tú. Trước đây, nếu thái độ Tả Thi Giao đối với Cẩm Tú ân cần như thế, có lẽ là có liên quan tới chuyện vay tiền. Cẩm Tú nhớ ngày còn đi học, Tả Thi Giao ham chơi, đã rất nhiều lần Thi Giao nhờ Cẩm Tú gọi điện về nhà nói dối bố mẹ là cô không về nhà vì phải ở lại trường làm bài luyện tập. Còn bây giờ Tả Thi Giao đã lấy một người giàu có, thì chắc chắn lần này không phải là chuyện vay mượn tiền bạc gì nữa rồi. Không phải là bây giờ Thi Giao lại muốn Cẩm Tú nói dối điều gì với lão Hắc đó chứ. Những ý nghĩ trong đầu khiến Cẩm Tú cảm thấy rất buồn cười.

Cẩm Tú chăm chú quan sát cô bạn thân của mình, cô nhận thấy những vết thương trước đây trên cổ Thi Giao không còn nữa. Không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy. Nhìn thái độ của Thi Giao, người khác có thể đoán ngay ra được cô là phu nhân của một người giàu có, đang sống một cuộc sống sung túc.

Bạn bè với nhau nhưng không thể điều gì cũng có thể chia sẻ. Đặc biệt là những bí mật về vết thương. Nếu Tả Thi Giao không tự mình nói ra thì Cẩm Tú không thể hỏi thêm, nếu không, chắc chắn người đa nghi như Thi Giao sẽ cho rằng Cẩm Tú muốn xen vào chuyện gia đình cô ấy.

“Có sao đâu, tớ thấy nhớ cậu nên muốn gặp cậu nói chuyện tí thôi. Một mình tớ ở nhà buồn lắm.” Tả Thi Giao cầm con dao cắt nhỏ miếng sườn bò một cách điệu nghệ.

Cách ăn uống của Thi Giao trông thật yếu điệu và cũng rất kiêu cách. Nhìn thấy thế Cẩm Tú chỉ muốn cười phá lên. “Bây giờ cậu là quý phu nhân rồi, cậu đã biết thế nào là cô đơn buồn chán rồi đấy à? Không phải cậu vẫn làm ở công ty du lịch sao, cậu dẫn tour đi, không phải là lão Hắc

bắt cậu trở thành người phụ nữ của gia đình, suốt ngày quanh quẩn ở nhà đấy chứ?”

Tả Thi Giao cười: “Đúng là miệng lưỡi của cậu, không tha cho người khác bao giờ, khi nào cậu làm quý phu nhân cậu sẽ biết thế nào là cô đơn, buồn tủi ngay ấy mà.” Nói rồi Thi Giao liếc Cẩm Tú, cô huých đầu gối vào chân Cẩm Tú và nói, “À đúng rồi, tớ nhớ ra việc này muốn nói cho cậu biết. Cậu biết Tống Đoạt đúng không nào?”

Con người này thì Cẩm Tú biết quá rõ rồi.

Tả Thi Giao thấy vẻ hờ hững của Cẩm Tú, nên đành mô tả cho Cẩm Tú nghe về Tống Đoạt, “Cậu quên nhanh thế à? May là cái tên ngạo mạn ấy vẫn còn hỏi thăm tớ vài lần về cậu. Tớ không tin là cậu không có chút ấn tượng nào về hắn ta.”

“Có gì thì cậu cứ nói thẳng ra đi, tìm tớ có việc gì, cậu nói ra thì tớ mới yên tâm ăn uống chứ. Đừng có úp úp mở mở như thế, cậu nói trước đi rồi chúng ta ăn.” Cẩm Tú dường như đoán được Thi Giao định nói gì.

Tả Thi Giao nhẹ nhàng đặt thìa và đĩa trên tay xuống rồi đột nhiên nắm chặt tay Cẩm Tú, nhìn trái nhìn phải, lại còn đưa tay vuốt vuốt lên người Cẩm Tú khiến Cẩm Tú cảm thấy buồn cười, cô cười phá lên: “Cậu đừng nói là cậu thích tớ rồi đấy nhé. Tớ không bệnh hoạn thế chứ, tránh xa tớ ra đi.”

Trong mắt Thi Giao chợt toát lên vẻ ưu tư. Nhưng sự ưu tư đó cũng nhanh chóng mất đi, rồi cô lại cười tươi rạng rỡ với thái độ chân thành. Cô chỉ trừng mắt lên với vẻ trách móc nhìn Cẩm Tú và nói: “Chúng ta quen nhau từ bé tới giờ, là chị em tốt của nhau. Bây giờ tớ đã lấy được chồng giàu có, đương nhiên tớ cũng hy vọng cậu cũng tìm được một người giàu có. Thực sự, Cẩm Tú à, tớ muốn nói với cậu một điều bí mật. Trước đây, tớ lúc nào cũng cảm thấy đố kỵ với cậu, cái gì tớ cũng đem ra so sánh với cậu,

nếu tớ có đi một đôi giày thấp hơn cậu một chút, thì tớ cũng đòi mẹ mua một đôi cao hơn cậu. Từ những điều nhỏ nhặt nhất lúc nào tớ cũng so sánh với cậu, tớ chỉ sợ bị bỏ rơi sau lưng cậu.”

Tả Thi Giao nói, giọng nói của cô có phần xúc động, cô nhắc ly rượu vang lên chạm vào ly rượu của Cẩm Tú, rồi nhấp một ngụm. Cẩm Tú đã uống hết ly rượu từ lâu, cô lại tự rót thêm một ly nữa.

“Hai ngày trước đây tớ đã suy nghĩ rất kỹ và hiểu ra rằng, việc gì tớ cũng muốn so sánh với cậu là bởi vì tớ tự ti, lúc nào tớ cũng nghĩ rằng tớ không bằng cậu. Và có lẽ cũng bởi vì từ trước tới giờ tớ luôn nghèo. Con người mà, khi nghèo sẽ lộ ra bản chất, hành động cũng không được phóng khoáng, nghèo thì suy nghĩ cũng trở nên hạn hẹp. Bây giờ có tiền rồi, suy nghĩ của tớ cũng không giống như trước nữa, bây giờ có mua quần áo tớ cũng tới các trung tâm mua sắm nữa, toàn là tới các cửa hàng đồ hiệu và cũng chẳng phải xem giá, cũng không phải nhắm tính tiền nhà phải nộp cuối tháng. Đến mua băng vệ sinh trong siêu thị cũng không cần phải so sánh giá của mười mấy loại khác nhau. Cậu không biết được rằng những ngày tháng không phải tính toán đến chuyện tiền bạc hạnh phúc, thoải mái biết chừng nào. Nhưng chính trong lúc ấy tớ lại nhớ tới cậu.” Nói rồi Thi Giao lại chạm ly với Cẩm Tú và nhấp một ngụm rượu vang.

Cẩm Tú đã uống hết ly thứ hai.

“Tổng Đoạt còn có nhiều tiền hơn cả lão Hắc, anh ta có biệt thự ở mấy thành phố liền. Lại còn trẻ hơn lão Hắc, và có một vẻ gì đó rất quý tộc. Chúng ta là chị em với nhau, của thơm của lạ không thể để lọt ra ngoài được. Hơn thế nữa, hẳn ta có vẻ rất quan tâm tới cậu, lại còn hỏi thăm tớ về cậu mấy lần liền. Con người hẳn cũng không tồi, cậu và hẳn cứ tìm hiểu nhau thêm đi, nếu thành đôi, cậu lấy hẳn, không phải là cũng sẽ sống cuộc sống cơm no áo ấm sao, lúc nào thích mua gì là có thể quẹt thẻ là xong.” Cuối cùng Tả Thi Giao cũng nói vào vấn đề chính.

Nhưng Cẩm Tú chẳng có tâm trí nào để đi xem mắt, hay hẹn hò nữa. Từ hôm mưa gió đó cho tới nay, Kỷ Viễn vẫn chưa xuất hiện, chỉ gọi điện cho Cẩm Tú hai lần, mà nói năng cũng không có vẻ gì là nhớ nhung lắm, chỉ bảo bây giờ anh đang bận. Bận gì anh ta, chẳng qua là bận đi theo đứa con gái khác chứ còn gì? Cẩm Tú cũng ngang bướng không kém, chẳng thèm để ý tới Kỷ Viễn. Cô vẫn chưa nghĩ ra nên nói chuyện với Kỷ Viễn như thế nào. Đợi khi nào cô nghĩ ra sẽ đi tìm Kỷ Viễn, lúc ấy mọi chuyện sẽ không còn đơn giản nữa.

Hôn nhân là chuyện của hai người, đặc biệt là cuộc hôn nhân giữa họ, buổi tối họ không ở bên nhau, nếu không có sự tin tưởng và thủy chung thì không còn là hôn nhân nữa. Nếu Kỷ Viễn không yêu cô, thì cũng nên tôn trọng cô, cũng không nên trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài. Nếu Kỷ Viễn có người khác, Cẩm Tú sẽ đưa ra lý do để ly hôn, để cô gái kia có được danh phận chính đáng.

Tuy Cẩm Tú nghĩ thế nhưng trong lòng vẫn khó lấy lại bình tĩnh. Tuy nhiên, bây giờ cô không vội vàng như đêm hôm đó nữa. Cẩm Tú đang chờ đợi, chờ đợi tới khi nào thực sự bình tĩnh trở lại thì cô sẽ nói chuyện với Kỷ Viễn.

Cẩm Tú uống hết ly rượu thứ ba, rồi lẩm bẩm: “Rượu này từ thời đại vua chúa nào có phải không? Đúng là không tồi, ngon đấy chứ.” Nói rồi Cẩm Tú lại tiếp tục rót rượu. Thi Giao đưa chân đá Cẩm Tú một cái rồi nói: “Đây là nhà hàng món ăn Tây, cậu có thể ăn uống lịch sự hơn một chút được không? Rượu vang là để thưởng thức, có phải nước giải khát đâu mà cậu uống ừng ực thế?”

“Tiểu quý, cậu đúng là tiểu quý, tớ là kẻ uống rượu như uống nước lã, lấy người giàu có thì có tác dụng quái gì? Tớ còn chẳng phân biệt được cái nào là Champagne ngon, cũng không biết thưởng thức rượu vang, dân dã quen rồi, tớ không quen sống trong biệt thự, hai chân tớ lại thô kệch, nếu chỉ ngồi ô tô không chịu đi bộ, tớ đoán chắc chỉ ba ngày là tớ bị liệt ngay.

Cậu xem một đứa con gái bình thường như tớ thì có chàng hoàng tử bạch mã nào thích nổi hay không, làm sao mà tớ phục vụ nổi những chàng hoàng tử ấy, thôi thì lòng tốt của cậu tớ đành ghi nhận vậy, lòng tốt mà trở thành nước tưới cho hồng và hành tây thì chắc là được mùa lắm.”

Tả Thi Giao tức đến mức chỉ muốn vung tay đâm ngay Cẩm Tú, “Sao cậu lại tỏ ra tức giận thế nhỉ!” Tả Thi Giao vẫn tỏ ra bướng bỉnh, “Muốn cậu lấy một người giàu có mà cứ như thể cầm dao cướp của cậu cái gì ấy. Tớ làm việc tốt mà cậu còn nghĩ sai về tớ hay sao?” Thi Giao có một ưu điểm đó là cho dù Cẩm Tú có nói khó nghe thế nào, cô đều có thể đáp lại được. Một khi Thi Giao đã có ý rồi thì những câu nói tiếp theo vẫn xoay quanh chủ đề mà cô đã nói từ đầu.

“Tổng Đoạt không tồi đâu, dù có giới thiệu cho người khác thì người khác cũng không xứng với cậu ta đâu, uổng phí lắm.” Tả Thi Giao lại tiếp tục đưa đẩy cho Cẩm Tú. Dù sao thì còn lâu mới tối, Thi Giao phải hướng Cẩm Tú đi theo kế hoạch của cô.

Thực tế đúng là có một lần Tổng Đoạt đã nhắc tới Cẩm Tú với Tả Thi Giao, nhưng những lời nói ấy không phải dễ nghe cho lắm

“Chị à, trong những người bạn của chị lại có người giống như cô ấy sao? Ngây thơ quá, thật thà quá, chẳng khác gì một cô gái nhà quê.” Tổng Đoạt nói. Tuy câu nói của anh không hề có ác ý, nhưng Tả Thi Giao cảm thấy trong câu nói đó có quá nhiều ẩn ý chê bai, thậm chí lại còn lôi cả Tả Thi Giao vào nữa. Tả Thi Giao ăn nói sắc sảo đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Tổng Đoạt, cô cười tươi và nói: “Cậu không phải là đã thích cô bạn cùng quê với chị đấy chứ? Con người ai chả thế, thích ai rồi thì tìm mọi cách để chê bai nói xấu người ta. Cũng giống như đi mua lê ấy mà, rõ ràng là rất thích, rất muốn mua nhưng vẫn cứ nói là đồ không tốt để ép giá. Điều này chị cũng không trách cậu. Cậu nói đi, nếu cậu thích cô ấy, chị sẽ làm mối cho. Mặc dù Cẩm Tú là người hơi kiêu kì, nếu là người khác thì cô ấy

chắc chắn sẽ không coi ra gì, nhưng những lời chị nói, cô ấy sẽ coi là một lời góp ý và sẽ suy nghĩ về nó.”

Thực tế Tả Thi Giao đã sớm cảm thấy sự bất thường trong mối quan hệ giữa Tống Đoạt và lão Hắc. Không phải là cô có bằng chứng chính xác nào, mà chính giác quan thứ sáu của cô đã khiến cô phải đề phòng.

Ánh mắt của Tống Đoạt nhìn lão Hắc không hề bình thường, giống như ánh mắt của một cô gái nhìn người đàn ông mà cô ta yêu. Nếu phân tích kỹ, thì thấy Tống Đoạt để lộ quá nhiều sơ hở, còn lão Hắc kể từ sau khi Tống Đoạt tới thành phố này, tuy lão Hắc vẫn đối xử tốt với Thi Giao nhưng thường không về nhà, toàn nói là phải làm thêm giờ, hay đi gặp khách hàng. Chỉ có quý mới tin những lời nói ấy. Một người phụ nữ thông minh như Tả Thi Giao, khi dẫn đoàn khách đi du lịch, cô gặp biết bao loại người, chỉ cần cô chú ý một chút thì có thể nhìn ra rất nhiều điểm đáng nghi ngờ trong cuộc hôn nhân với lão Hắc.

Cô gái lọ lem đã lấy được chàng hoàng tử. Đó là điều mà Tả Thi Giao vẫn luôn ao ước, khi cô thực sự lấy lão Hắc, cô cảm thấy cuộc đời này đẹp biết bao, cô quay cuồng với niềm hạnh phúc ấy. Bởi thế, lúc đó có quá nhiều điểm nghi ngờ mà cô không thể cảm nhận được. Sau này nghĩ lại cô thấy trong lòng không được thoải mái. Lão Hắc lấy vợ chẳng qua chỉ là cuộc hôn nhân để bù đắp, sau khi kết hôn một tuần, lão Hắc đưa Tả Thi Giao về thăm bố mẹ. Lúc kết hôn cô muốn đưa bố mẹ mình tới gặp lão Hắc, để bố mẹ biết được cô đã lấy được một người giàu có, nhưng lão Hắc lại tỏ ra rất vội vã như thể kết hôn muộn một ngày thì Tả Thi Giao sẽ cao chạy xa bay.

Trước khi kết hôn, lão Hắc đối xử với cô rất ân cần, từ trước tới giờ cô chưa thấy ai dịu dàng như thế. Nhưng sau khi kết hôn lão Hắc thường xuyên không về nhà buổi tối, không phải là có tật gì sao? Mới kết hôn có mấy ngày, mà đêm đã không về nhà, lấy vợ rồi để vợ ở nhà một mình làm gì? Có phải là để “trưng bày” không?

Nghĩ tới từ “trưng bày”, Tả Thi Giao cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Lại nhớ tới Tống Đoạt, sao trông hẵn cứ như tên hàng xóm trộm cắp ấy. Điều này thì không phải có chứng cứ, nếu tìm được chứng cứ thì chắc không thể sống với nhau được nữa. Thế là Tả Thi Giao nghĩ ngay tới việc nhờ Cẩm Tú ra tay giúp đỡ

Người như Tống Đoạt đơn giản và thẳng thắn hơn lão Hắc nhiều. Chỉ cần tiếp xúc vài lần, Thi Giao đã đoán ngay ra được những sở thích của Tống Đoạt. Tống Đoạt xuất thân từ gia đình nghèo khó, tuy bây giờ đã có tiền, nhưng không quá xa xỉ, không chú trọng tới địa vị danh giá của người khác. Tống Đoạt không hề thích phụ nữ. Những người đàn ông như thế, nếu được giới thiệu một người phụ nữ nhiệt tình thì chắc chắn anh ta sẽ chán ngay, Nếu giới thiệu cho anh ta một người có phần hồ hững như Cẩm Tú, chắc chắn tỉ lệ thành công sẽ cao hơn

Mặt khác với danh nghĩa là chị dâu, Tả thi Giao làm mối cho Tống Đoạt, hơn nữa cô còn bỏ công sức chăm chút cho bản thân mình nhiều hơn. Ngày hôm ấy, Thi Giao tới bệnh viện là để tìm bác sĩ phẫu thuật giúp cô làm mờ những vết thương trên người, cô tới khoa sản cũng không phải là vì cô có bầu thật, mà bởi vì cô tới nhét cho chủ nhiệm khoa một ít tiền để lấy về một tờ kiểm tra, chứng minh mình đã có bầu.

Tả Thi Giao phải cho lão Hắc biết cô là vợ của anh ta, và là mẹ của những đứa con của anh ta. Tả Thi Giao với lão Hắc mới là một gia đình, anh ta không nên bỏ mặc gia đình, đêm hôm không trở về gia đình nhỏ ấy, cho dù một lần cũng không được chứ đừng nói là thỉnh thoảng lại vắng nhà như thế. Chỉ có điều Thi Giao vẫn hơi lo lắng, cô không lo lắng chuyện kết thân giữa Cẩm Tú và Tống Đoạt, bởi sự nhiệt tình của cô, thêm vào đó là sự ngây thơ trong sáng của Cẩm Tú, chắc chắn mọi chuyện sẽ êm xuôi. Điều cô lo lắng nhất là cái bụng của mình, kết hôn đã lâu như thế mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Nếu lão Hắc vẫn tiếp tục không về nhà ngủ thế này thì cô biết mang bầu với ai?

Cầm Tú nhìn cô bạn thân, cô biết trong lòng Thi Giao đang nghĩ gì, dù có thể nào thì Thi Giao cũng cố làm mối cho cô với Tống Đoạt. Có rất nhiều lý do để từ chối Tống Đoạt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Cầm Tú vẫn quyết định nói cho Thi Giao biết những điều mà Tô Gia Văn đã nói với cô.

“Có người nói với tớ rằng, Tống Đoạt là người đồng tính. Nếu hôm nay không phải vì cậu cứ muốn giới thiệu Tống Đoạt cho tớ thì có lẽ tớ sẽ không bao giờ nói ra điều này. Nhưng giờ đã liên quan tới chuyện hôn nhân và hạnh phúc của tớ thì tớ không thể không nói. Chuyện này chỉ hai chúng ta biết thôi, đừng nói cho người khác biết.” Cầm Tú thổ lộ, “Nhưng dù sao tớ cũng cảm ơn ý tốt của cậu!” Cầm Tú nói thêm.

“Cậu đừng nói lung tung, ai mà lại thiếu đạo đức, đặt điều cho Tống Đoạt như thế?” Thi Giao ra mặt bênh vực cho Tống Đoạt. Nhưng lúc này mặt Thi Giao đã tái nhợt đi. Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc bản thân, tuy đang nói với Cầm Tú nhưng trong lòng cô là tâm trạng hoảng loạn rối bời, cô biết những điều mình nghi ngờ là đúng.

“Dù thế nào thì tớ cũng không cần người đàn ông như thế, tớ không có thời gian để chăm sóc hay dạy dỗ anh ta, hơn thế nữa anh ta cũng không thích mẫu người như tớ. Anh ta cần một người con gái dịu dàng và biết nghe lời.” Cầm Tú trả lời. Câu nói ấy của Cầm Tú có nghĩa là cô đang thẳng thắn từ chối.

Tình bạn dù có thân thiết đến mấy nếu không liên quan tới lợi ích của bản thân thì ai cũng có thể thao thao bất tuyệt được.

Thi Giao thấy công sức mình bỏ ra từ nãy tới giờ đều vô nghĩa, nên tâm trạng cô có phần ảo não.

“Nhìn thế nào cũng không thấy Tống Đoạt giống kẻ đồng tính.” Thi Giao đành nói một câu vớt vát, nhưng trong bụng đang chửi thầm Tống

Đoạt.

“Thi Giao, đừng nói là tớ không nhắc nhở cậu, cậu có muốn biết tớ đã phát hiện ra mối quan hệ bất thường giữa Tống Đoạt và lão Hắc không?” Cẩm Tú nhớ lại lần đầu tiên gặp Tô Gia Văn tại Thần Mật Thạch, cô đã từng nhìn thấy Tống Đoạt và lão Hắc ở bên nhau rất thân thiết.

“Cậu đừng nói lung tung nữa, lão Hắc nhà tớ là người bình thường, chúng tớ còn đang chuẩn bị có em bé đây.” Tuy ngoài miệng cô nói như vậy nhưng trong lòng nóng như lửa đốt, cô không ngồi yên được nữa. Sau khi tạm biệt Cẩm Tú, Thi Giao vội vàng đi mua thức ăn rồi trở về nhà, cô đã gọi điện cho lão Hắc, cô bảo lão Hắc tối nay về nhà thử tài nghệ mới của cô. Thi Giao cũng đã xin nghỉ việc ở công ty du lịch, lại còn tham gia lớp học nấu ăn. Vì cuộc hôn nhân này, cô đã bỏ ra khá nhiều tiền của, chắc chắn cô phải có một đứa con để giữ lão Hắc. Cô không muốn giấc mơ giàu sang của mình tan vỡ. Vì căn nhà, vì tiền bạc, cô càng phải giữ lấy lão Hắc. Từ khi biết vợ mình mang bầu, lão Hắc luôn về nhà đúng giờ. Thi Giao trang hoàng cho căn nhà của mình chẳng khác gì một quán bar, ánh đèn ấm áp. Lãng mạn, những câu nói ngọt ngào, thêm vào đó là những món ăn hấp dẫn, người đàn ông nào không thích cơ chứ? Lại còn có một người phụ nữ xinh đẹp với thân hình mềm mại như Thi Giao, cô không tin là cô không thể giữ được lão Hắc. Hai người đã trêu ghẹo, mặn nồng với nhau từ lúc vẫn đang ngồi bên bàn ăn. Thi Giao tiến sát lại, áp cơ thể mình lên người lão Hắc. Vừa ăn, cô vừa đưa tay đặt lên đùi anh. thêm một lúc nữa, Thi Giao nũng nịu dụi người vào lão Hắc và nói: “Anh bảo em phải làm thế nào bây giờ, không được rồi, em nhớ anh lắm, rất nhớ anh.”

Lão Hắc nhìn vợ âu yếm, đáp: “Có được không? Nhưng bây giờ em có bầu rồi, nếu chạm vào con thì thế nào?”

Thi Giao nũng nịu quấn lấy người lão Hắc, vừa thủ thỉ bên tai lão Hắc vừa uốn éo: “Bây giờ con mới chỉ là tế bào nhỏ thôi, nếu lớn hơn một chút

thì em sẽ không như thế này nữa. anh yêu, đến khi bụng to rồi lại không yêu được nữa.”

Nếu ông chồng nào có bà vợ như thế liệu có thể không động lòng được không? Vì đã ngà ngà hơi men, lại thêm cơ thể mềm mại của Thi Giao cứ lướt đi lướt lại trên người lão Hắc, nên lão Hắc cũng cảm thấy ham muốn, lão Hắc cúi xuống bế vợ vào phòng.

Tả Thi Giao nhắm mắt và nghĩ: “Cầu trời, cầu phật hãy giúp con có mang lần này.”

2

Tuần này, Cẩm Tú lại nhận được vài cuộc điện thoại tâm sự nhưng không thấy giọng của Tiểu Ngư. Chắc chắn cô gái này vẫn còn nằm trong bệnh viện. Và chắc chắn Kỷ Viễn vẫn đang ở bên cạnh cô ta, bởi thế Kỷ Viễn không thể tới gặp Cẩm Tú. Rốt cuộc thì mối quan hệ của họ đã phát triển tới mức nào rồi? cuộc hôn nhân tưởng vững chắc như tường thành đồng của Cẩm Tú mà giờ đây rơi vào bế tắc hay sao?

Tối nay, tô Gia Văn hẹn Cẩm Tú đi ăn lẩu.

Mưa mùa thu từng đợt, từng đợt, mang tới không khí se lạnh. Thời tiết này thật thích hợp để ăn lẩu. hai người ngồi bên bếp lẩu của mình và tự gấp thêm rau, thịt bò vào chiếc nồi nhỏ đang bốc khói nghi ngút.

Cẩm Tú vốn định hỏi thăm về mẹ chồng của Tô Gia Văn, nhưng thấy Tô Gia Văn vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn thì lại có điện thoại đến không ngớt, nên cô không hỏi nữa. Điện thoại của Tô Gia Văn không phải là chuyện chơi cổ phiếu thì lại là vấn đề buôn vàng. Tô Gia Văn là nhân viên bảo hiểm, xem ra những lĩnh vực mà cô tham gia cũng không ít. Tuy nhiên việc làm ăn buôn bán của Tô Gia Văn đang gặp khó khăn, không được thuận lợi cho lắm. gọi điện bàn về những vấn đề này, trông cô khá ức chế.

Cuối cùng Tô Gia Văn nhận được một cuộc điện thoại. Cẩm Tú nhìn thấy Tô Gia Văn hơi do dự, cô đành nói phải ra ngoài một chút rồi giả vờ như nghe một cuộc điện thoại. Sau đó Cẩm Tú nói mình có việc phải đi. Gia Văn vui vẻ đi thanh toán tiền, định lái xe đưa Cẩm Tú về nhà nhưng Cẩm Tú từ chối. Thế nên Gia Văn không đưa Cẩm Tú về nữa mà lên xe phóng đi. Chiếc xe của Gia Văn nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt Cẩm Tú. Sau đó Cẩm Tú lên xe bus, đi tới tòa soạn.

Cẩm Tú mua ít đồ ăn vặt ven đường, bọc lại, rồi cô đi về hướng khu chung cư. Đây là con đường gần nhất dẫn tới chung cư cô ở, hơi vắng vẻ và lạnh lẽo một chút. Nhưng bây giờ trời vẫn chưa tối nên Cẩm Tú có thể an tâm thả bộ trên con đường này.

Bóng Cẩm tú trong ánh tà dương đổ dài lên những viên gạch xanh đỏ, cô nhớ lại những ngày bé với trò chơi nhảy lò cò đầy thú vị. Bây giờ Cẩm tú đã thấy dễ chịu hơn một chút. Cô bước về phía trước, rồi đột nhiên cô cảm thấy có điều gì đó bất thường. Vừa quay đầu lại thì hai người đàn ông từ phía sau đã lao tới túm chặt lấy cô. Cô vừa nhận thức được sự nguy hiểm, nhưng chưa kịp bỏ chạy thì đã bị hai tên vây chặt lấy.

“Cô em, đừng sợ, cho mượn ít tiền nào, dạo gần đây các anh thiếu thốn quá.” Một người đàn ông nói. Người còn lại đưa chân ngáng ngang đường Cẩm tú.

Cẩm Tú biết mình đã bị hai tên này theo dõi từ lúc này. Khi này lúc mua đồ ăn, chúng đã nhìn thấy tiền trong ví cô. Trong ví có hơn một nghìn tệ, là tiền hoa hồng từ một vụ quảng cáo, nếu đưa cho những tên ranh này thì coi như cô đã làm không công. Thật đúng là xui xẻo, vận may chẳng thấy đâu chỉ toàn gặp vận đen. Cẩm Tú bèn lùi lại phía sau mấy bước, lưng sát vào tường, nắm chặt túi đồ ăn trong tay. Cô nhìn hai người đàn ông trước mặt lạnh lùng hỏi: “Các người có biết Tứ Hồ không?”

Hai tên kia sững người, Cẩm Tú hỏi: “Các người không phải là không quen anh ta đó chứ? Tứ Hổ là hàng xóm của tôi, đều là người Bạch Thành, anh ấy đã từng nói với tôi, nếu gặp phải những kẻ không biết trời cao đất dày mà đắc tội với tôi, thì chỉ cần nhắc tới tên anh ta, còn nếu không được thì anh ấy sẽ ra tay.”

Câu nói này của Cẩm Tú là cô nghe được lúc cô đi ăn cơm với khách hàng. Người ta nói trong giới xã hội đen, khi nhắc tới Tứ hổ là ai cũng thấy khiếp sợ, thế là Cẩm Tú đã mượn ngay câu nói đó. Nhưng cô không dám chắc là nó có tác dụng. trong lúc hai tên kia vẫn còn đang sững sờ khi nghe câu nói của Cẩm tú, thì Cẩm Tú ném thật mạnh túi thức ăn vào mặt tên đứng cách xa cô, rồi co chân đá một phát vào háng tên đứng gần cô bằng đôi giày mũi nhọn vừa mới xỏ chân một lần. Hai tên đó kêu rú lên

Trên tay Cẩm Tú đang cầm túi quả hạnh đào vừa mua. Cô vung mạnh túi hạnh đào đập mạnh vào mũi tên đứng gần. Chẳng phải nói khoác nhưng cú đập đó cũng đủ làm hấn gãy mũi. Đôi giày mũi nhọn của Cẩm Tú cũng lập công, tuy đi đôi giày này không thoải mái cho lắm, nhưng đúng là dùng để đá ai đó thì hữu hiệu thật, đặc biệt là đá bọn đàn ông. Hai tên cướp, một tên ôm lấy mũi, một tên ôm hang, cúi gập người kêu la thảm thiết.

Nhân lúc chúng không để ý tới mình, Cẩm Tú vội bỏ chạy. Cô dốc sức chạy thì chỉ cần hai, ba phút là thoát ra khỏi con hẻm nhỏ đó. Nhưng vừa mới ngẩng đầu thì đột nhiên cô nhìn thấy đầu hẻm có một người đang đứng, không phải là xui xẻo thế chứ, hai gã đáng ghét kia còn có đồng đảng cơ à?

“Lý Cẩm Tú, cô làm sao mà chạy như ma đuổi thế, có chuyện gì à?” Người phía trước cất tiếng gọi Cẩm Tú. Cẩm Tú thở hỗn hển, nheo mắt nhìn, thì ra là Tống Đoạt – người an hem của lão Hắc. “Hai tên đó muốn cướp của tôi.” Cẩm Tú quay đầu chỉ về phía hai tên cướp đang chạy về phía cô, trên tay chúng lúc này còn cầm theo hung khí sáng loáng.

“Đừng sợ, có tôi đây, mấy tên này không đủ để tôi luyện tay đâu.”
Tổng Đoạt khom người rồi lao về phía trước.

Kết quả là Cẩm Tú còn chưa kịp được tận mắt chứng kiến võ công của Tổng Đoạt cao cường thế nào thì hai tên kia đã nhận thấy Cẩm Tú có người giúp sức, chúng sợ hãi, đành vội vã rút lui, quay đầu bỏ chạy.

“Con người đúng là hèn nhát, nhu nhược thì sợ kẻ cứng rắn, cứng rắn thì sợ những kẻ ngang ngược, ngang ngược thì sợ kẻ liều lĩnh. Nhìn thấy tôi, tay không lao tới nên chúng sợ hãi, chúng cứ nghĩ tôi là Lý Tiểu Long tái thế, không để tôi có cơ hội ra tay thì chúng đã bỏ chạy mất, đúng là không có gì hấp dẫn cả.” Tổng Đoạt nói.

Tổng Đoạt quay đầu nhìn Cẩm Tú một lúc rồi lên tiếng: “Đúng là khỏi phải nói, rất tuyệt! bị bắt nạt mà không chịu khuất phục!”

Cẩm Tú nhìn về phía hai tên cướp đang bỏ chạy, lại nghe những điều Tổng Đoạt nói, cô cảm thấy rất sung sướng, chỉ tiếc chỗ đồ ăn đó, Cẩm Tú quay sang nói với Tổng Đoạt: “Cảm ơn anh, thôi không nói chuyện với anh nữa, tôi về còn đi mua đồ ăn.” Nói rồi Cẩm Tú quay người bước đi.

Tổng Đoạt kéo tay cô và nói: “Ngốc à, vẫn còn đi đường ấy à?”

Cẩm Tú cười, Tổng Đoạt nói: “ Có xe ôm đây, cô có đi không?”

“Đương nhiên là có đi chứ.” Cẩm Tú bước ra khỏi con hẻm, cô nhìn thấy chiếc Mercedes của Tổng Đoạt đang đỗ bên đường, vừa mở cửa xe bước lên cô vừa hỏi: “Lúc này sao lại trùng hợp thế nhỉ, sao anh lại đi ngang qua đó?”

“Tôi biết xem bói đấy, tôi biết cô đang gặp chuyện không hay nên tới trợ giúp.” Tổng Đoạt đáp.

Hôm nay tâm trạng của Tống Đoạt khá vui nên cách nói chuyện cũng khác, không kì quặc giống mấy hôm trước.

“Cảm ơn khả năng bói toán của anh.” Cẩm Tú nói và không nghĩ gì thêm về những điều Tống Đoạt vừa nói.

Tống Đoạt lái xe đưa Cẩm Tú tới quán bán đồ ăn vặt, Cẩm Tú mua xong, rồi lại mở cửa bước lên xe.

“Đúng là cô không kén chọn tí nào cả, thế này mà cũng nuốt được, hàng quán bên đường hết gió, lại mưa, bụi, có bẩn không hả?” Tống Đoạt lái xe đưa Cẩm Tú tới phố ẩm thực, dẫn Cẩm Tú đi một vòng, khi đi ra khỏi khu phố, chỗ thức ăn xách trên tay chắc đủ nhét kín một cái tủ lạnh. Đương nhiên không chỉ có một mình Tống Đoạt xách, mà còn thuê một cậu bé choai choai giúp họ xách đồ đi phía sau. Sau khi đặt hết đồ ăn mua được vào cốp xe, Tống Đoạt rút một tờ ngân phiếu đưa cho cậu bé, nhìn thấy tờ ngân phiếu, khuôn mặt cậu bé rạng rỡ như hoa hướng dương, cậu ta cười hớn hờ.

“Tùng đây chắc là ăn được lâu lắm?” Cẩm Tú bĩu môi. Không phải là cô không vui mà là cô không muốn nợ Tống Đoạt món nợ tình nghĩa.

“Cô cứ để trong tủ lạnh, từ từ ăn, hạnh đào hay cái gì đó có thể để bên ngoài, Tôi cũng đâu có nói là cô phải ăn hết trong một buổi tối đâu.” Tống Đoạt vặn chìa khóa rồi khởi động xe.

Cẩm Tú lẩm bẩm: “Trong chung cư làm gì có tủ lạnh, vì những món đồ ăn của anh mà tôi phải đi mua một cái tủ lạnh à?”

Tống Đoạt không nói gì mà chỉ tập trung lái xe, xe đi được một đoạn, Cẩm Tú phát hiện ra hướng đi lúc này không phải là về khu chung cư, mà là theo hướng ngược lại, cô tỏ ra ngạc nhiên hỏi: “Anh vẫn muốn dẫn tôi đi mua đồ ăn à?”

Tống Đoạt nói: “Tôi đói rồi, muốn ăn, nhưng lại không muốn ăn một mình nên kéo cô đi cùng vậy.”

Cầm Tú bất mãn nói: “Thế mà anh không thèm hỏi tôi có thích hay không mà cứ dẫn tôi đi à?”

Tống Đoạt trả lời: “Lúc này coi như là tôi giúp cô, tôi không muốn cô nợ tôi gì cả, đi ăn cùng tôi không làm lãng phí quá nhiều thời gian của cô đâu.”

Thực ra Tống Đoạt không có tâm trạng nào mà ăn uống cả, nhưng chỉ vì muốn ở bên cạnh lão Hắc, nên đành phải hành động theo đúng kế hoạch đã đề ra. Việc vụ nổ hôm trước coi như cũng đã êm êm rồi, lão Hắc trách Tống Đoạt, Tống Đoạt cũng đã phải tự làm kiểm điểm. Tống Đoạt nói những người dưới tay anh ta đều là những tên lang thang, chơi bời trong giới xã hội đen, chúng không biết thế nào là cao là thấp. Chắc chắn lần sau sẽ không để xảy ra những việc như thế nữa.

Cũng may là sau sự việc đó, dân ngụ cư ở khu đó đột nhiên biến mất, không thấy bóng dáng đâu, công trình của lão Hắc cũng tiến hành tương đối thuận lợi. Sau khi Tống Đoạt làm hết việc công ty đã bắt tay chuẩn bị là kế hoạch riêng của mình

Hai kẻ tới cướp Cầm Tú cũng là do Tống Đoạt thuê, anh đã chuẩn bị một màn “anh hùng cứu mỹ nhân” để dành được tình cảm của Cầm Tú. Sau sự việc này, Tống Đoạt biết Cầm Tú cũng không có sở thích gì to lớn lắm, cũng không phải là người nhìn thấy tiền là sáng mắt. Vậy muốn để Cầm Tú mắc câu, không nên thẳng thừng quá mà tốt nhất là phải tiến hành theo đường vòng. Tống Đoạt nghĩ dù sao thì chỉ cần để Cầm Tú trở thành bạn gái hờ của anh ta là đủ rồi.

Tống Đoạt muốn tìm một cô bạn gái giả để như trở bàn tay, chỉ cần tốn một chút tiền thì việc gì cũng xong. Kể cả bây giờ bỏ tiền để tìm một

người đàn bà sinh cho anh ta một đứa con cũng có người chịu làm. Nhưng Tống Đoạt phải tìm một người phù hợp. Trước tiên, người phụ nữ đó phải là người không thích anh, không thể quyến lấy anh, việc công tư phải rõ ràng, không thích tiền, nếu không sau này muốn đá cô ta thì cũng phiền phức lắm, và có khi còn để lại nhiều hậu quả khó lường.

Cầm Tú vừa vặn với mọi điều kiện mà Tống Đoạt đề ra, hơn nữa Cầm Tú lại đã có bạn trai, thế thì càng không phải lo lắng gì nhiều chuyện sau này. Tống Đoạt đã dàn xếp mọi việc để lôi kéo Cầm Tú vào cuộc.

Tuy Cầm Tú không phải là người có địa vị cao sang nhưng cũng là người thuộc giới trí thức, là biên tập trong tòa soạn, nếu có đưa đi chơi thì cũng không mất mặt. Tống Đoạt đưa Cầm Tú đến tầng trên cùng của quán Thiên Ngoại Phi Tiên. Họ ngồi bên chiếc bàn xoay, Tống Đoạt để mặc cho chiếc bàn xoay chậm chậm, anh vừa nghĩ làm thế nào để bắt chuyện được với Cầm Tú, vừa tưởng tượng lại cảnh lão Hắc và tả thi Giao đã cùng nhau ăn cơm tại đây mấy bữa trước.

Phòng ăn bàn xoay ở tầng trên cùng của quán trông khá lịch sự và được trang hoàng tương đối đẹp. Trên bàn bày rất nhiều thức ăn với màu sắc và mùi vị khác nhau. Các vị thực khách vừa thưởng thức món ăn vừa được ngắm nhìn thành phố, ở đây lại có thể đón gió biển từ phía đông thổi lại. Mang tới cho thực khách cảm giác như ở chốn tiên cảnh.

Cầm Tú không biết âm mưu trong lòng Tống Đoạt. Cô chọn cho mình một vài món ăn mà cô yêu thích. Cô biết Tống Đoạt thích uống rượu vang, cô cũng gọi rượu vang giúp Tống Đoạt. Thấy Tống Đoạt chăm chú nhìn mình, Cầm Tú cười và nói: “Anh cứ yên tâm, chẳng qua tôi gọi giúp anh vậy thôi, chứ hoàn toàn không phải tôi thích anh đâu.”

Tống Đoạt càng lúc càng cảm thấy Cầm Tú thật thú vị. Ở bên cạnh những người phụ nữ như thế này, anh không hề cảm thấy mệt mỏi, mà thấy rất thoải mái, nhẹ nhõm. Hai người cùng nhau uống rượu và thưởng thức

các món ăn. Tống Đoạt gợi ý muốn chơi một trò chơi gì đó, nếu chỉ ngồi ăn và uống rượu không thôi thì không thú vị cho lắm.

Trên bàn có một cái máy trò chơi, ném một đồng xu vào đó, đoàn tàu hỏa sẽ chạy xình xịch mấy vòng, tàu dừng lại khoảng của ai thì người ấy thua. Cầm Tú thấy trò chơi này hoàn toàn dựa vào vận may. Thấy Tống Đoạt tỏ ra thích thú, nên Cầm Tú gật đầu. Dù sao thì người ta cũng giúp cô đuổi mấy tên du côn, lại còn mua bao nhiêu là đồ ăn cho cô nữa, nên không thể cố tình làm những việc để người ta ghét mình được.

Nhưng chơi ba vòng mà Cầm Tú vẫn thua. Cô đã uống hết cả bal y rượu vang.

Cầm Tú không tin rằng mình đen đui như thế, nên muốn lấy lại chiến thắng ở ba ván sau. Thấy vậy, Tống Đoạt hỏi: “Nếu mà cô lại thua nữa thì tính sao đây?”

“Thì uống rượu thôi.” Cầm Tú trừng mắt nhìn Tống Đoạt với vẻ bất mãn.

“Rượu cũng là tôi bỏ tiền mua, nếu cô thua mà cứ uống rượu thì không công bằng.” Tống Đoạt trả lời.

“Thế anh nói xem chúng ta cược gì nào?” Cầm Tú tỏ ra có phần đề phòng.

“Yên tâm đi, chắc chắn là không vượt qua ranh giới đâu.” Tống Đoạt nhìn thái độ của Cầm Tú bèn cười nói: “Tôi không có hứng thú gì với cô cả, tuy nhiên cuối tuần này, có một buổi tiệc, ông chủ đã nói ai cũng phải đưa bạn nhảy tới. Tôi thì không thể tìm một cô gái làm bạn nhảy được. Ngộ nhờ người đó thích tôi, yêu tôi thì làm thế nào. Tôi không phải là kẻ hay đá phụ nữ. Bởi thế tôi quyết định, nếu ba ván tiếp theo mà cô thua, thì cô phải cùng tôi tham gia buổi tiệc đó, còn nếu tôi thua, tùy cô muốn đánh muốn phạt thế nào cũng được.”

Trò này xem ra cũng hay đấy. Thứ nhất là tỉ lệ ba lần đều thua không cao, có lẽ còn khó hơn việc trúng giải độc đắc, thứ hai là lần này được tham dự một buổi tiệc lớn thì đúng là mong ước của một số người nào đó, thứ ba là nếu Tống Đoạt thua, muốn đánh muốn phạt thế nào cũng được, đúng là rất thú vị. Cầm Tú nhìn Tống Đoạt cười đầy ẩn ý: “Nếu anh thua, anh sẽ phải quỳ gối bò ba vòng quanh phòng lớn, vừa bò vừa nói “gâu gâu” có được không?”

“Được!” Tống Đoạt cười hả hê, anh không muốn nắm lấy phần thắng nhưng cũng không nắm chắc phần thua. Thế là cuộc chơi bắt đầu. Kết quả Cầm Tú quá đen đui thua liên tiếp ba lượt. Với vẻ mặt khổ sở, Cầm Tú nói: “Tôi có thể đưa ra điều kiện được không?”

Tống Đoạt không nhìn Cầm Tú, anh uống hết rượu trong ly rồi nói: “Không sao, cô nói đi, trang phục và đồ trang sức tham gia buổi tiệc hôm đó tôi sẽ lo tất.”

Trái lại với ý nghĩ của Tống Đoạt, Cầm Tú nói: “Điều đó đối với tôi không quan trọng, tôi chỉ muốn biết, vì sao mà cả sáu lần anh đều thắng tôi? Tôi cho rằng chắc chắn là có ma. Nếu anh không nói với tôi thì việc chúng ta cược lúc trước sẽ vô hiệu. Còn nếu anh nói với tôi thì tôi sẽ nhận thua.”

“Không phải là cô định lẳng nhăng đấy chứ?” Tống Đoạt hỏi

“Lẳng nhăng cái gì, cả sáu lần anh đều thắng tôi, tôi không tin anh lại là người may mắn đến thế. Chắc chắn là có vấn đề gì đó.” Cầm Tú nghiêm túc nói.

Tống Đoạt cảm thấy Cầm Tú có điều gì đó rất hay. Người con gái này không cần trang sức châu báu, cũng không cần những bộ hàng hiệu đắt tiền, mà chỉ cần biết sự thật.

“Tôi hết kiên nhẫn rồi đấy.” Tống Đoạt nói, tuy nhiên anh không thể không công nhận là Cẩm Tú nói rất có lý

Tống Đoạt bèn nhắc đoàn tàu hỏa lên, lật ngược lại cho Cẩm Tú xem. Cẩm Tú nhìn thấy ở phía đường ray tàu hỏa có một viên nam châm bé xíu.

“Mỗi lần tôi tung đồng xu, tôi đều đặt viên nam châm ở phía cô, thì đương nhiên tàu hỏa sẽ dừng ở phía đó rồi.” Tống Đoạt nói.

Khi đó Cẩm Tú mới ngờ ngàng hiểu ra, nên đành nhận thua.

Việc tham dự buổi tiệc đã được ấn định. Tối thứ năm, Tống Đoạt đưa Cẩm Tú đi chọn quần áo. Những bộ quần áo hàng hiệu giá hàng trăm ngàn nhân dân tệ Cẩm Tú đều không thích mặc hoặc cô thấy quá đắt, mặc vào người không thoải mái. Thậm chí, khi Tống Đoạt đưa Cẩm Tú đi chọn dây chuyền, Cẩm Tú đã từ chối thẳng thừng.

“Tôi không thích đeo đồ trang sức. Tôi chỉ đeo những món đồ trang sức mà người yêu tôi mua cho tôi, chỉ là những thứ có mấy tệ nhưng khi đeo tôi cảm thấy rất thoải mái, rất hạnh phúc.” Câu nói của Cẩm Tú khiến Tống Đoạt tức giận, trừng mắt nhìn cô.

“Mặc quần áo không phải là để người khác ngắm, chỉ cần tôi thấy thoải mái là được.”

Khi Tống Đoạt đưa Cẩm Tú đi chọn quần áo, cô cũng từ chối.

Tống Đoạt tức giận: “Cô chỉ cần mặc lần này thôi, sau này bỏ đi cũng không được à? Tôi không thể dẫn bạn gái tới trước mặt mọi người mà lại để bạn gái mặc những bộ rẻ tiền ở những hàng ven đường, như thế có khác nào để người ta cười vào mặt Tống Đoạt này?”

Nhưng Cẩm Tú vẫn khẳng định: “Tôi đã đồng ý tham gia bữa tiệc đó với anh nhưng không đồng ý là sẽ nghe theo anh trong việc mặc quần áo.

Nếu anh không đồng ý thì tôi về, coi như không có vụ cá cược nào cả.”

Tống Đoạt nói giọng không vui: “Có phải là cô không muốn đi không? Tôi nói cho cô biết, tôi đã cầm hai tấm thiệp mời rồi, cô dám phản đối à? Cứ thử xem.”

Nhưng Cẩm tú đã từ chối, tham gia bữa tiệc trong vai trò bạn gái, thì chắc chắn sẽ khiến mọi người nghĩ Cẩm Tú là người yêu của Tống Đoạt, điều đó là không đúng với Kỷ Viễn, nếu chẳng may Kỷ Viễn biết được thì hiểu lầm giữa hai người càng sâu sắc hơn.

Hơn nữa Cẩm Tú cũng không thích những bộ quần áo đắt tiền ấy, mặc chúng lên người trông thật cứng nhắc, không cá tính chút nào. Mặc lên người thì lại phải trang điểm, thứ quần áo đó Cẩm Tú không thích, cô thích những bộ quần áo mà khi mặc cô có cảm giác những bộ đồ đó được may cho chính cô.

Nhưng không phải là cô kén cá chọn canh, mà cô chỉ muốn mọi thứ thật tự nhiên.

Cuối cùng, Tống Đoạt không thể không đồng ý với điều kiện của Cẩm tú, nếu không Cẩm Tú sẽ không tham gia buổi tiệc đó.

3

Dạo gần đây, Quách Trường An rất bận. Anh phải lên tỉnh tham gia một buổi biểu dương anh hùng tổ chức rất rầm rộ. Nhưng trong lòng Quách Trường An lúc nào cũng cảm thấy buồn phiền. Dù sao thì anh vẫn chưa bắt được tên Trương Khánh, đây vẫn còn là mối hiểm họa ngầm.

Việc Cẩm Tú nắm con dao của Tiền Cảnh hỗ trợ anh, Cẩm Tú nói anh phải giữ bí mật, không được nói cho bất cứ ai. Cô không muốn để cho Kỷ Viễn biết cô đã ở cùng với Quách Trường An lúc đó, thậm chí còn suýt chút nữa thì mất mạng vì Quách trường An. Nhưng không tránh được đám

phóng viên, họ vẫn đưa Cẩm Tú lên mặt báo. Tuy họ đã thay đổi tên của Cẩm Tú nhưng cô vẫn không vui.

Trường An vốn đã không muốn giữ bí mật cho Cẩm Tú, anh nghĩ đây là một “chiến tích” lớn, một mình mà ôm trọn thì chẳng đáng mặt anh hùng và cũng không đúng với thực tế. Cái lý lẽ của Cẩm Tú không muốn mọi người biết, làm cho Quách Trường An cảm thấy cẩm Tú càng lúc càng không giống trước kia, càng khiến người khác phải suy nghĩ. Quách trường An rất đố kị với Kỷ Viễn.

ở tình vật vờ cũng qua mấy ngày, Quách Trường An bắt đầu thấy nhớ Cẩm tú, không biết giờ này vết thương trên tay cô đã khỏi chưa? Nếu như để lại di chứng gì, cả đời này Trường An sẽ thấy áy náy vô cùng. Mỗi lần nghĩ tới việc Cẩm tú đã không tiếc mạng sống của mình để lao lên cướp lấy con dao, trong lòng anh lại cảm thấy nôn nao.

Tối hôm ấy, sau khi tham dự liên hoan trở về, bởi không phải làm nhiệm vụ nên cấp trên đã ép Trường An uống chút rượu, anh cảm thấy đầu nặng trĩu. Về tới nhà nghỉ, anh đổ người xuống chiếc giường mềm mại, sau đó anh gọi điện cho mẹ.

Trong điện thoại, mẹ anh vẫn luôn trách móc những điều không phải của vợ anh. Chính bởi điều này mà anh không muốn về nhà, đôi lúc anh thấy sợ phải về nhà. Vợ và mẹ của anh đều là những người anh muốn tránh mặt, bản thân anh cũng biết đây không phải là cách hay. Nhưng anh không thể đối diện với vợ mình, càng không thể đẩy những vấn đề của mình cho mẹ giải quyết nên chỉ có cách tránh mặt mọi người, thậm chí anh còn hy vọng vợ anh đề nghị li hôn, khi ấy anh sẽ được giải thoát.

Tắt điện thoại rồi, anh nhấn số muốn gọi điện cho Cẩm Tú. Nhưng nên nói gì bây giờ? Nói nhớ cô ấy à? Tiểu a đầu ấy chưa chắc đã tin, thậm chí có khi anh còn bị mắng một trận không biết chừng. Nhưng cuối cùng anh

cũng quyết định gọi cho cẩm Tú. Vừa bấm xong số điện thoại, còn chưa kịp nhấn nút gọi đi, thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Gặp ma rồi à, mình đã nhấn nút gọi đâu.” Quách Trường An ngồi phắt dậy, tròn mắt nhìn vào màn hình điện thoại. Không phải anh gọi đi mà có người gọi tới.

“Âu thế Hằng, anh làm gì thế, nửa đêm nửa hôm gọi điện làm tôi giật hết cả mình?” Cuộc điện thoại vừa rồi là của Âu Thế Hằng giám đốc Tam Giang gọi tới. Âu Thế Hằng không khách khí, trách móc trong điện thoại: “Tôi nhớ anh, không được à?”

Âu Thế Hằng giả vờ là giọng nhõng nhẽo: “Tôi muốn biết hôm nào anh về, để còn tẩy trần cho anh?”

“Chẳng lẽ anh lại tốt thế à? Không phải là tìm tôi có việc gì đấy chứ?” Quách Trường AN hỏi.

“Ha ha, có việc tốt đây, làm sao tôi quên anh được.” Âu Thế Hằng nói: “Anh đoán xem, món đồ cổ của ông già đó tôi mua hết bao nhiêu tiền?”

“Ôi khốn thật, việc gì mà anh lại không làm được, anh là giỏi nhất trong cái khoản ép giá rồi, làm sao mà tôi đoán được?”

“Còn ít hơn mà giá hôm đó ông già ấy nói với tôi một số.” Âu thế Hằng cười đắc ý và nói: “Nhưng hàng vẫn chưa về tay tôi, tuy nhiên ở bên đó đã đặt hàng rồi, tôi chỉ cần ra tay là kiếm về năm con số.”

Quách Trường An biết món đồ cổ ấy trị giá gấp mấy lần, không ai có thể đoán ra được. trường An không có tâm trí nào mà chơi Trò đoán già đoán non nên đã nói cho Âu Thế Hằng biết về lịch trình của mình

“Nếu không muộn thì chín rưỡi mai tôi sẽ về tới nơi. Tôi xuống máy bay, anh đón tôi chứ?” Quách trường An nói, “Tôi không chắc là muốn gặp

anh đâu.”

“VẬY mai tôi mời anh ăn cơm vậy.” Âu Thế Hằng nói. Cuộc nói chuyện của hai người dừng ở đó. Họ sẽ gặp nhau tại sân bay vào tối mai. Âu thế Hằng đặt điện thoại xuống rồi nói với người đứng sau: “Được rồi, địa điểm với thời gian đều biết cả rồi, anh vẫn còn nắm cái thứ đó mà chìa vào người tôi là không trượng nghĩa tí nào đâu.”

Sau lưng Âu Thế Hằng là một thanh niên còn rất trẻ, anh ta chừng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi. Trông anh ta rất đường hoàng, thậm chí là còn có vẻ thư sinh. Chỉ có điều trên khuôn mặt có dấu vết của tội ác làm mất đi dáng vẻ thư sinh hiền lành. “Tiểu Khánh, hãy nghe tôi khuyên cậu một lần, cậu không giết được Quách Trường An đâu. Anh ta là công an, cậu giết công an, còn có thể thoát được sao?”

Người kia thu lại con dao đang chìa về phía Âu thế Hằng vào trong tay áo, không nói gì rồi thả mình lên ghế sofa, trầm ngâm hút thuốc.

“Anh cậu đã vào tù rồi, bây giờ cậu cao chạy xa bay mới là kế hay.” Âu thế Hằng nói như thế vừa nhớ ra điều gì, “Dạo này chắc cậu khó khăn, tôi đưa cho cậu trước một ít để cậu dùng, không đủ thì nói với tôi.”

Người thanh niên đó là Trương Khánh – một trong hai tên tội phạm trốn ngục một tháng trước đây. Lần này hắn tìm tới Âu Thế Hằng là muốn Âu Thế Hằng gọi điện dò la tin tức của Quách Trường An. Hắn đã phục ở đồn Hải Minh nơi Quách Trường An làm việc mấy ngày rồi, mà không thấy bóng dáng Quách trường An đâu.

“Đời người đừng có nghĩ tới chuyện báo thù mãi, cứ sống yên ổn mới là thượng sách.” Âu Thế Hằng lại khuyên can.

“Dạo này tôi bí quá, anh cho tôi mượn trước một vạn tệ đi.” Mặt Trương Khánh tối sầm.

Âu Thế Hằng lấy tiền đặt lên bàn trước mặt Trương Khánh. Trương Khánh chỉ lấy một phần trong đó rồi nói với Âu thế Hằng: “Cảm ơn anh Âu, tôi tin anh sẽ không để lộ tin tức của tôi cho bất cứ ai.”

Âu Thế Hằng nói với giọng không vui: “Tiểu Khánh, cậu coi Âu Thế Hằng tôi là loại người gì? Cậu thấy tôi thân thiết với Quách Trường An như an hem thế, cậu lại nghĩ tôi lơ là với hắn sao? Làm nghề như chúng ta đây, kết thân với một vài người bạn thì cũng không thiệt thòi gì đâu.”

Trương Khánh không nói gì, đưa điều thuốc lên miệng rồi vội vã bỏ đi.

Sau khi Trương Khánh đi rồi, Âu Thế Hằng lo lắng không yên, hần ngồi bất động trong phòng khách, rồi lại tự mắng mình: “Mẹ ơi, làm việc tốt thì không làm mà lại đi giết người. Người làm buôn bán như ta cả đời này chắc không dám dính vào. Kể cả hai đời cũng không dám.”

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tình Dịch

1

Kỷ Viễn đột nhiên đến thăm Cẩm Tú.

Chiều hôm đó, trời mưa phùn, bên ngoài cửa sổ những hạt mưa nhỏ li ti không ngừng rơi. Trong văn phòng, Cẩm Tú đang ngồi xem bản thảo trên máy tính thì chuông điện thoại reo, là Kỷ Viễn gọi điện đến.

“Anh nhớ em lắm, anh muốn gặp em.” Nghe trong điện thoại, giọng của Kỷ Viễn còn ngái ngủ, như thể vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ, giọng nói ấy lại vừa có chút gì đó chất chứa tâm sự.

Cẩm Tú mềm lòng. Cuối cùng thì Kỷ Viễn cũng nhớ tới cô rồi ư?

Cẩm Tú gửi bài cho xưởng in, rồi nghiêng đầu sang chiếc bàn bên cạnh nói nhỏ với Lịch tử, sau đó vội vã rời khỏi văn phòng. Kỷ Viễn đã đứng dưới nhà, trên tay cầm một chiếc ô màu xanh lá cây nhạt. Nhìn thấy Cẩm Tú bước xuống cầu thang, ánh mắt Kỷ Viễn cứ dõi theo cẩm Tú cho tới khi cô đứng trước mặt anh. Anh mở ô, rồi ôm Cẩm Tú kéo cô vào dưới ô. Cái ôm ấy dường như mạnh hơn trước đây, Cẩm Tú có thể cảm nhận được sự xúc động và cảm xúc đang trào dâng của Kỷ Viễn.

“Sao anh không gọi điện trước?” cẩm Tú nói với giọng trách móc. Mấy ngày không gặp, lại nhìn thấy việc Kỷ Viễn chăm sóc Tiểu Ngư trong bệnh viện khiến Cẩm Tú cảm thấy giữa cô và Kỷ Viễn có khoảng cách. Nói chuyện cũng không được tự nhiên như trước.

Vợ chồng một ngày nên nghĩa trăm năm, nhìn thấy Kỷ Viễn, Cẩm Tú dường như đã tha thứ cho anh ta một nửa, ai bảo họ là vợ chồng cơ chứ.

Cẩm Tú vốn đã hứa với Tống Đoạt sẽ cùng đi tham dự buổi tiệc với anh ta. Nhưng bây giờ Kỷ Viễn đã tới thì đương nhiên lời hứa tham dự buổi tiệc đó sẽ bị hủy bỏ. Cẩm Tú sợ Tống Đoạt gọi điện đến, nên cô để điện thoại ở chế độ im lặng.

Kỷ Viễn chăm sóc Tiểu Ngư mấy ngày trong bệnh viện, bây giờ Tiểu Ngư xuất viện rồi, anh mới có thời gian dành cho Cẩm Tú. Kỷ Viễn không kìm chế được cảm xúc của mình, anh ta muốn đến hỏi về chuyện của Cẩm Tú và Quách Trường An, nhưng vừa nhìn thấy Cẩm Tú đi từ trên lầu xuống, Kỷ Viễn cảm thấy việc của Quách Trường An không phải là vấn đề gì to tát, Cẩm Tú là của Kỷ Viễn, không ai có thể chiếm được cô. Những chuyện mà Kỷ Viễn dự định muốn trao đổi nghiêm túc với Cẩm Tú lúc trước đều tan như mây khói, chỉ còn lại cảm giác nhớ nhung khao khát.

“Không phải em bảo với anh là cửa sổ ở phòng em bị hỏng, nước mưa hắt vào hay sao? Anh là thợ sửa chữa miễn phí, chiều nay anh sửa cho em nhé.” Câu nói của Kỷ Viễn tuy nghe rất nghiêm túc nhưng ánh mắt anh lại hừng hực ngọn lửa yêu thương, như thế chỉ cần châm ngọn lửa nhỏ là bùng cháy thành đám cháy lớn.

Hai người cùng trở về khu chung cư của Cẩm Tú. Ba cô bạn cùng phòng của Cẩm Tú sẽ không về trước 7 giờ. Bên ngoài cửa sổ trời đang mưa, những làn mưa bụi dày đặc nghiêng nghiêng rơi, gợi cảm giác buồn man mác. Cơn mưa ngoài trời khiến căn phòng trở nên tối hơn thường lệ, Kỷ Viễn không để ý thấy vết thương trong lòng bàn tay Cẩm Tú. Anh chỉ cần sửa lại cánh cửa sổ một chút là căn phòng không bị mưa hắt vào nữa.

Kỷ Viễn gấp một ít giấy báo kê vào chiếc ghế cập kên, giờ ngồi lên không còn bị cập kên nữa. Cánh cửa thường ngày vẫn kêu cọt ca cọt két, Kỷ Viễn chỉ dùng đũa thêm một chút dầu luyên vào bản lề, chiếc cửa đã

ngoan ngoan không còn kêu như trước nữa. Chiếc khóa tủ đã han gỉ hết, Kỷ Viễn loay hoay một lúc đã mở được khóa ra, chiếc ấm điện cũng được Kỷ Viễn sửa lại, cắm điện vào nước lại reo, hơi nước bốc lên ngùn ngụt từ chiếc ấm.

Cầm Tú ngồi trên giường đọc sách, tay cầm sách nhưng mắt cô không nhìn vào những dòng chữ trên cuốn sách ấy, mà cô nhìn Kỷ Viễn đang sửa chữa những món đồ trong phòng. Chỉ một lúc sau, Kỷ Viễn đã sửa lại những đồ hỏng hóc, trả lại sức sống cho chúng. Đôi tay của người đàn ông thật thần kì, khi yêu đôi tay ấy đưa người phụ nữ lên thiên đường, những hành động ấy làm cho người phụ nữ thấy hạnh phúc, đó chính là sức hấp dẫn của người đàn ông.

Nước sôi, Kỷ Viễn pha một ấm trà hoa cúc, rồi lại thêm vào đó một chút đường. Cả căn phòng thoang thoảng mùi hương hoa cúc.

Kỷ Viễn nằm soài trên giường, anh nói: “Em để anh nằm thế này một lát nhé, chỉ một lát thôi. Bên cạnh em, anh ngủ rất ngon. Không bao giờ nằm mơ thấy bất cứ điều gì, có thể ngủ say đến tận khi thức giấc.” Nói rồi Kỷ Viễn sát người vào Cầm Tú, gối đầu lên đùi Cầm Tú, một tay ôm lấy eo cô. Cứ như thế, Kỷ Viễn cảm thấy rất thoải mái, rất hạnh phúc và bình yên.

Cầm Tú vốn muốn hỏi chuyện về Tiểu Ngự. Câu hỏi về mối quan hệ giữa Kỷ Viễn và tiểu Ngự cứ luẩn quẩn trong đầu cô. Nhưng nhìn thấy Kỷ Viễn mệt mỏi, và nghĩ đến cảm giác hạnh phúc của Kỷ Viễn khi nằm bên mình, Cầm Tú không nỡ đánh thức anh.

Kỷ Viễn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nghe thấy thở đều đều của Kỷ Viễn bên cạnh mình, Cầm Tú đột nhiên cảm thấy như thế là đủ đối với cô. Một người đàn ông, sau những mệt mỏi của cuộc sống đời thường lại trở về tổ ấm, nằm ngủ thật say bên cạnh vợ, tìm thấy ở cô sự bình yên, tìm thấy đôi bờ vai để dựa vào. Có phải anh rất yêu cô, có phải với anh, cô có ý nghĩa nhất hay không? Nhìn Kỷ Viễn đang ngủ say, Cầm Tú lại mềm lòng.

Ham vui, ham sắc đẹp là tật xấu của cả đàn ông và phụ nữ, ham muốn được hạnh phúc là khao khát của những người đã lập gia đình. Cẩm Tú không đành lòng đánh thức Kỷ Viễn, nên cô cứ để anh ngủ như thế. Dù sao thì cũng phải một lúc lâu nữa mới tới bảy giờ tối.

Cẩm Tú không ra ngoài mua cơm, cô tự nấu cơm. Sau khi cơm chín, cô múc ra một chiếc bát lớn, rồi lấy nồi cơm điện làm món canh gà nấu với rau cải tím, cô còn bỏ thêm vài miếng cà chua và một ít dưa chuột vào nồi canh. Trong căn phòng thoáng thoảng mùi thơm của thức ăn, mùi thơm ấy ấm áp, bình yên biết nhường nào. Mùi hương ấy khiến người ta cảm thấy thích, cảm thấy yêu, cảm thấy an tâm, khiến con người ước mơ về một cuộc sống lứa đôi đầy hạnh phúc. Kỷ Viễn tỉnh dậy, khịt khịt mũi, sau đó không nói gì, anh ôm chầm Cẩm Tú vào lòng, đặt cằm anh lên trán cô. Một lúc sau, Kỷ Viễn hôn lên trán của Cẩm Tú, anh nhẹ nhàng nói: “Chắc không còn lâu nữa đâu, anh sẽ mua cho em một căn nhà, chúng ta sẽ kết thúc cuộc sống xa cách như bây giờ. Chúng ta sẽ mãi mãi sống cùng nhau trong căn nhà của chúng ta, cho dù là đêm hay ngày chúng ta cũng không rời xa nhau.” Kỷ Viễn ôm Cẩm Tú rất chặt, dường như anh muốn hòa cơ thể của Cẩm Tú vào trong mình, khắc hình ảnh cô lên trái tim anh, lên da thịt anh. Cẩm Tú cảm nhận câu nói của Kỷ Viễn như một lời thề vĩnh hằng suốt đời suốt kiếp. Giữa hai trái tim ấy không còn khoảng cách nữa. Họ sát lại bên nhau.

Không biết vì lí do gì mà lần này Cẩm Tú rất chủ động, rất mãnh liệt, thậm chí cô còn nằm lên trên người Kỷ Viễn. Kỷ Viễn sung sướng nhìn Cẩm Tú với ánh mắt ngạc nhiên: “Lần này em yêu anh cuồng nhiệt quá, anh thích em như thế. Thế này mới là một đôi vợ chồng hòa hợp chứ.”

Sau những giây phút đam mê cuồng nhiệt, Kỷ Viễn vào phòng tắm. Lúc ra, vô tình anh nhìn thấy tờ báo đã xuất bản từ hai ngày trước còn để trên bàn, chúng chưa được dọn đi. Ngay trang đầu đã là bài viết về Quách trường An dũng cảm bắt tội phạm, nữ biên tập liều mình cướp con dao. Tuy

tên của nữ biên tập đã được đổi thành tên khác, nhưng Kỷ Viễn vừa đọc được bài viết này, giác quan thứ sáu đã cho anh biết, người cứu Quách Trường An chính là Cẩm Tú.

Cảm giác quẩn luyện khi này dường như tan biến, không biết ngọn lửa giận dữ từ đâu bùng lên trong anh, anh ném mạnh tờ báo vào mặt Cẩm Tú, chỉ tay vào mặt cô và gằn giọng: “Em...em. Là em có phải không, chính là em có phải không? Vì người tình của em mà em không tiếc mạng sống của mình, lại còn tay không cướp con dao? Em được lắm....” Nói rồi Kỷ Viễn túm lấy tay trái của Cẩm Tú, rồi lại túm lấy tay phải của cô, nhìn thấy vết thương trên tay cô, Kỷ Viễn cứ nắm chặt tay Cẩm Tú như thế không buông, rồi giơ tay lên tát thật mạnh vào mặt mình, vừa tát vừa nói: “Anh là kẻ vô dụng như thế đấy, đến vợ của mình còn không giữ được, để cô ấy đi cứu tên cảnh sát vô dụng. Anh không còn chút hấp dẫn nào, không thể hấp dẫn được chính vợ mình. Anh sống mà cảm thấy nhục nhã. Em cứ đánh anh chết đi.”

Phải một lúc sau Cẩm Tú mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Những ân ái, ngọt ngào khi này đã không còn nữa, bây giờ chỉ còn lại sự hung hăng dữ dội. Cẩm Tú vội vàng giải thích: “Anh nghe em nói có được không? Anh đừng đi ngay đến kết luận là có tốt hay không tốt, anh đừng nói lung tung nữa.”

Cẩm Tú càng nói Kỷ Viễn càng tức giận. Nghĩ kỹ lại cô không thấy mình làm sai điều gì. “Lúc đó em nhìn thấy chết mà không cứu thì có đúng không? Anh có còn là con người nữa không? Anh còn dọa dẫm em gì nữa? Nếu em mà giỏi, em mà tài thì em đã vào chiến trường liều mình với những tên lính Mỹ rồi. Vẫn còn một tên tội phạm nữa vẫn chưa bắt được. Nếu em giỏi, em tài thì em sẽ đi liều mình với hắn. Anh đừng kéo em như thế, tay em đau lắm, đau lắm, anh buông em ra...”

Cẩm Tú khóc òa lên, Kỷ Viễn nắm chặt tay cô khiến cô đau. Kỷ Viễn không chỉ nắm chặt bàn tay của Cẩm Tú mà còn nắm chặt cả cánh tay cô.

“Em cảm thấy đau thì em đi nói với ai, trong khi em ở bên cạnh cái tên Quách trường An ấy thì em có nói với anh không. Tay em bị thương thế này là vì tên khốn đó, em đi tìm hăn mà khóc, trước mặt anh thì đừng có khóc lóc gì cả...anh nói cho em biết Lý cầm Tú, anh đã quá nuông chiều em, cái gì cũng nghe theo em, bây giờ anh sẽ tặng lại em cho tên khốn ấy.”

“Kỷ Viễn, anh là đồ đáng ghét, anh ngậm máu phun người, anh buông tay em ra, tay của em...” cầm Tú muốn đánh lại Kỷ Viễn, nhưng không đủ sức, Kỷ Viễn làm cô đau, lại còn kéo ngoặt cánh tay cô. Ngay sau đó, Kỷ Viễn buông tay rồi lặng lẽ bỏ đi.

2

Kỷ Viễn không thể không bỏ đi. Anh sợ mình không kìm nén được cơn tức tối đang bùng lên như ngọn lửa trong lòng thiêu đốt, vì tức giận mà anh có thể làm tổn thương Cầm Tú.

Từ nhà trọ của Cầm Tú bước ra, anh không trở về quán rượu Tiếng Gọi mà đi tới đồn cảnh sát Hải Minh. Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Tiểu Mã trong phòng của Quách Trường An, Tiểu Mã ngồi sau bàn làm việc trông rất ra dáng. Kỷ Viễn nhìn thấy Tiểu Mã bèn cất tiếng hỏi không chút khách khí: “Quách Trường An đâu? Tôi tìm hăn có chút việc.”

Tiểu Mã là một trong những người tham gia vụ bắt gái làng chơi trong nhà nghỉ ngày trước, bởi thế nhìn thấy Kỷ Viễn, Tiểu Mã đã nhận ran gay. Tiểu Mã nghĩ, xem ra người này cũng không có gì tử tế bèn trả lời qua loa: “Đi rồi, ở đây hết giờ làm rồi, anh mang cơm tới à? Có việc gì cứ nói, nói với anh ta hay nói với tôi cũng như nhau thôi.”

Kỷ Viễn đáp bằng giọng coi thường: “Hai người các anh có gì mà giống nhau, trên hay dưới?” Kỷ Viễn đưa mắt nhìn Tiểu Mã từ đầu đến chân. Nếu Tiểu Mã cao hơn một chút, thì chắc chắn Tiểu Mã đã lao lên đánh ngã Kỷ Viễn. Nhưng Tiểu Mã lại quá nhỏ, nếu đánh nhau với Kỷ

Viễn, chắc chắn Kỷ Viễn sẽ không để yên cho anh. Lúc này Kỷ Viễn đang muốn trút hết giận lên đầu Quách Trường An.

“Việc về tên tội phạm chạy trốn đó, tôi có biết đôi chút thông tin.” Một ý nghĩ khôn khéo lóe lên trong đầu Kỷ Viễn, anh nghĩ lại câu chuyện về tên tội phạm bỏ trốn mà anh đã đọc trên báo. Vừa nghe đến tên tội phạm chạy trốn, mắt Tiểu Mã sáng lên: “Anh Trường An không có ở đây, tuy nhiên tối nay sẽ về. Chỉ một tiếng nữa là máy bay sẽ hạ cánh xuống sân bay rồi.” Điều Kỷ Viễn cần chính là câu nói này. Từ đồn cảnh sát bước ra, Kỷ Viễn gọi xe đi thẳng đến sân bay. Không phải ở sân bay sẽ diễn ra một màn đón rước long trọng sao, không phải là sẽ như ca khúc khai hoàn đón anh hùng trở về sao, vậy thì ta sẽ tới đó làm cho hấn xấu mặt, để hấn mất mặt ngay trước mọi người. Kỷ Viễn quyết tâm, tới đó đợi thời cơ hành động. tốt nhất là có một chậu phân chó, khi Quách Trường An mặt mày hớn hở từ trên máy bay xuống, ta sẽ hất vào người hấn, coi như là “tẩy trần” cho hấn luôn.

Quách Trường An cứ bám lấy Cẩm Tú, nghĩ tới đây trong lòng Kỷ Viễn lại hừng hực lửa giận. Lúc này, khi ôm Cẩm Tú, Kỷ Viễn cứ nhìn chăm chăm lên vết chàm sau lưng cô, anh cứ nghĩ mãi mà không hiểu vì sao tên Quách Trường An lại biết vết chàm đó, trừ phi là tên đó đã từng thân mật với Cẩm Tú, nếu không làm sao hấn lại biết.

Tên Quách trường An chó chết, không chịu yên thân yên phận làm cảnh sát mà còn làm kẻ dâm ô. Lại còn khiến Cẩm Tú phải đối mặt với bọn tội phạm. Hấn ta muốn chết mà còn kéo thêm một người nữa. Kỷ Viễn nguyện rửa Quách Trường An, thậm nhủ sẽ cho Quách Trường An biết thế nào là lễ độ.

Kỷ Viễn đang âm mưu tính kế làm cho một ai đó khổ sở. Tới khi đó, biết đâu lại có ý tưởng nào sáng tạo hơn cũng không biết chừng. Anh ta tức giận đi thẳng tới sân bay. Ngày hôm đó, Quách Trường An cứu anh ta, coi như là có ơn, nhưng cái tên tiểu tử ấy cứ bám lấy Cẩm Tú như mèo thấy

mỡ, anh không thể không xử lý vụ này. Nếu anh không xử vụ này thì anh là người dung túng cho kẻ ác làm điều xấu, tuyệt đối không để tên Quách Trường An đó càn quấy thế được.

Ngồi trên taxi, Kỷ Viễn có thời gian để suy nghĩ mọi chuyện. rất nhiều việc cứ dồn dập xuất hiện trong đầu anh, mọi thứ cứ rối tung lên, suy nghĩ một hồi lâu mà chưa ra đầu ra cuối gì cả. Đêm hôm đó, Kỷ Viễn bị đánh úp, anh vẫn cảm thấy rất kì lạ. Mình làm những điều không phải với không ít người, nhưng dường như chưa bao giờ làm gì xúc phạm tới ai. Không biết vì sao từ trong ngõ một đám người lao ra, đánh ngã anh, lại còn không nói gì, chụp bao tải lên người anh. Chúng định chụp bao tải để đánh, hay là định quăng anh xuống sông.

Vì hành động “anh hùng” của Quách Trường An mà Kỷ Viễn đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng Kỷ Viễn không có cơ hội biết được chân tướng sự việc. rốt cuộc là ai đang âm thầm đối phó với anh? anh đã từng bảo bọn đàn em tìm hiểu, nhưng không tìm thấy kẻ khả nghi qua lại con đường đó vào tối hôm ấy. Miệng lưỡi của bọn du côn chẳng bao giờ đúng sự thật, đặc biệt khi đã uống say, hoặc nằm bên cạnh đàn bà, kể cả những việc đã được chôn giấu của quốc dân đảng cũng bị chúng lôi từ đáy túi ra phơi bày cho thiên hạ xem. Nhưng việc Kỷ Viễn bị đánh úp tối hôm đó thì không thể nào tìm ra manh mối, dường như chưa từng xảy ra sự việc đó.

Lẽ nào lại là người cùng hội cùng thuyền với anh? làm sao lại có người muốn đối địch với anh được, Kỷ Viễn nghĩ mãi mà vẫn không hiểu. Những lúc rỗi rãi, Kỷ Viễn lại nghĩ lại về chuyện xảy ra tối hôm đó, nghĩ trước nghĩ sau mà vẫn không tìm ra manh mối.

Vết thương của Tiểu Ngư gần như đã hồi phục hoàn toàn, cô bé này cũng là vấn đề tương đối lớn. Lúc nào cũng kè kè bên cạnh anh, đấy cũng không phải là một việc hay. Làm lỡ cả việc hôn nhân đại sự của con gái nhà người ta, trong khi anh lại không thể cho cô bất cứ điều gì. Kỷ Viễn thầm nghĩ sẽ phải tìm ra cách gì đó để tách Tiểu Ngư ra, đó chẳng qua cũng chỉ

là anh muốn tốt cho cô ấy. Một mình anh vô duyên vô cớ lại bị “tấn công giữa đêm”, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì khác thì sao. Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Kỷ Viễn lại nhớ tới vụ nổ ngày hôm đó. Những tên mà Đào Tử kiếm về được, những người biết làm về mìn Kỷ Viễn cũng quen, thậm chí anh biết tận cội nguồn gốc gác của những kẻ đó, chắc chắn chúng sẽ không dám hai lòng với anh. Làm sao mà lúc cài mìn lại không phát hiện ra trong nhà có đứa trẻ con mấy tuổi vẫn còn ở đó được?

Khi đó, Kỷ Viễn không có đủ thời gian để nghĩ về hành động sơ suất này, đương nhiên là anh ta tin vào cách giải thích “đó chỉ là một sự bất cẩn” nhưng bây giờ nghĩ kĩ hơn, anh ta lại cảm thấy sự việc ngày hôm đó có điều gì uẩn khúc. Đây là việc liên quan chặt chẽ tới sinh mạng của người khác, kiếm tiền đương nhiên cũng rất quan trọng, nhưng mạng sống của con người còn quý hơn cả tiền bạc. Nếu không, kiếm tiền mà mất mạng thì tiền để làm gì? Đạo lý này ai cũng hiểu, tại sao trong giờ khắc quan trọng đó lại xảy ra sự “bất cẩn” chí mạng như thế?

Kỷ Viễn cảm thấy lạnh cả sống lưng, không phải có người cố ý đẩy anh rơi vào vũng bùn tội ác, sau này không có đường làm lại cuộc đời nữa chứ? Kẻ đó là ai? Là Quách Trường An sao? Tên nhãi đó có quá nhiều âm mưu, một mặt cứu Kỷ Viễn, mặt khác lại ném đá dấu tay, phá mọi việc của Kỷ Viễn sao? Kỷ Viễn rùng mình, nhìn ra ngoài cửa, lúc này taxi đã tới sân bay. Kỷ Viễn nghĩ thầm, trước tiên phải giải quyết tên Quách Trường An trước, rồi mọi chuyện sẽ tính sau. Nghĩ rồi Kỷ Viễn bước xuống xe, anh nhận thấy mình đã đến muộn. Máy bay đã hạ cánh, trong phòng chờ chật kín người, toàn là học sinh tiểu học, tay cầm những bó hoa đủ màu sắc sặc sỡ. Kỷ Viễn chen tới phía trước xem chuyện gì đang diễn ra, anh ta nhìn thấy Quách Trường An vừa bước ra khỏi phòng chờ, chậm chậm bước xuống bậc thang phía dưới, lại còn vẫy tay, mỉm cười với đám học sinh.

Lúc này, khoảng sáu giờ chiều, mới đầu thu nên giờ này trời vẫn còn khá sáng. Tuy đứng cách Quách Trường An không xa lắm nhưng Kỷ Viễn

nhìn rõ nụ cười trên mặt Quách Trường An. Kỷ Viễn nghiêng rằng nghĩ thầm đúng là kẻ tiểu nhân đạo đức giả. Kỷ Viễn quan sát xung quanh khu vực Quách Trường An đang đứng, quanh hắn có rất nhiều đồng sự, lại còn lũ trẻ kia, nếu xông ra đánh hắn thì chắc chắn chẳng được lợi gì. Hơn thế nữa, động tay động chân trước mặt lũ trẻ chẳng dễ coi chút nào. Nghĩ vậy, Kỷ Viễn đành vứt bỏ ý định rat ay với Quách Trường An tại sân bay. Kỷ Viễn tính đi theo Quách Trường An đợi khi tới cửa nhà hắn thì sẽ ra tay.

Nhưng Quách trường An lại không về nhà mà bị mấy đồng sự lôi đi uống rượu. Kỷ Viễn đi theo Quách Trường An tới khách sạn Tam Giang. Kỷ Viễn không có tâm trí nào để ăn cơm, nên trốn trong phòng rửa tay Kỷ Viễn tin chắc rằng trên bàn Quách Trường An bày nhiều rượu thế kia, uống một hồi làm sao mà không đi vệ sinh được! kỷ Viễn đã lên kế hoạch cả, Đợi cho Quách Trường An bước vào nhà vệ sinh, cởi thắt lưng, kéo khóa quần, tốt nhất là hắn ta đi vệ sinh thì Kỷ Viễn sẽ rat ay, đó là thời cơ tốt nhất. Đi vệ sinh được nửa chừng, lúc đó thảng là cái chắc. Kỷ Viễn ngồi trên nắp bồn cầu, nghĩ về hình ảnh của Quách trường An bị anh đánh cho một trận. Lúc đó tên Quách Trường An đã cởi thắt lưng, chắc chắn là trông rất lộ bịch, Kỷ Viễn nghĩ mà không nhịn nổi cười. Có người gõ cửa, Kỷ Viễn không nói gì, qua khe hở phía dưới cửa, Kỷ Viễn nhìn thấy từ ống quần cho tới giày của người đang gõ cửa. Người này chắc chắn không phải là Quách trường An, người này đi đôi giày màu đen, mặc chiếc quần âu màu xanh da trời. Quách Trường An mặc bộ vest đen chứ không phải mặc chiếc quần vải xanh da trời và đi đôi giày đen như người này.

Hành động và hơi thở của người này cũng không giống hành động của Quách Trường An. Quách Trường An đi tới đâu cũng phát ra tiếng động rất lớn, hần cao tới một mét tám lăm, lực lưỡng như ngọn núi, hơi thở phì phò. Còn người gõ cửa lúc này thì Kỷ Viễn dường như không nghe thấy tiếng thở của hắn.

Người đó gõ cửa nhưng không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, bèn quay sang phía cửa đối diện với phòng mà Kỷ Viễn đang đứng, rồi hần bước vào bên trong. Sau đó là tiếng nước chảy róc rách, rồi tiếng kéo khóa và tiếng xả nước của bồn vệ sinh.

Kỷ Viễn rất hiếu kì, rất muốn biết kẻ đó là ai, anh nín thở và nhận thấy người ở phía phòng đối diện cũng đang nín thở, không hề có một tiếng động nào. Kỷ Viễn cảm thấy rất kì lạ, kẻ đó chắc chắn là đi vệ sinh xong rồi, đã kéo khóa, thắt lại cả thắt lưng rồi, mà tại sao còn chưa chịu bước ra ngoài. Trừ phi hẳn còn có việc lớn cần giải quyết.

Trong buồng vệ sinh đối diện với buồng vệ sinh mà Kỷ Viễn đang đứng là Trương Khánh.

Trương Khánh biết được hành tung của Quách Trường An từ Âu Thế Hằng. Hắn ta cũng tới sân bay, nhưng hẳn nghĩ nếu ra tay ở sân bay thì quá nguy hiểm, sân bay rất đông người, hắn đã theo Quách Trường An về tận khách sạn Tam Giang. Trong các phòng VIP và nhà ăn dưới lầu khách sạn chật cứng người, hắn nghĩ đi nghĩ lại, rồi nghĩ ra cách giống hệt Kỷ Viễn, đó là trốn trong nhà vệ sinh, đợi tới khi Quách Trường An vào nhà vệ sinh thì sẽ rat ay.

Nhà vệ sinh ở tầng ba cách phòng 305 mà Quách trường An đang ngồi không xa. Nếu Quách Trường An muốn vào nhà vệ sinh thì không thể xuống nhà vệ sinh tầng dưới hay chạy lên tầng trên được. Trương Khánh bước vào khu vệ sinh, dò xét một hồi, phát hiện ở đó có hai cánh cửa đang đóng, trong những buồng vệ sinh khác đều không có người. Hắn nhìn vào buồng vệ sinh mà Kỷ Viễn đang đứng, nhưng không thấy bên trong có người hay không, gõ cửa cũng không thấy động tĩnh gì, có khi là kho chứa đồ đạc gì đó.

Thực tế có một buồng vệ sinh để dụng cụ lau dọn của nhân viên tạp vụ, còn một buồng vệ sinh thì Kỷ Viễn đang ở trong đó. Kỷ Viễn ngồi chờ

đợi, cảm thấy buồn chán, bèn châm một điếu thuốc hút, trước khi Trương Khánh đến, Kỷ Viễn đã vút điếu thuốc đó đi, bởi thế trong phòng vệ sinh không có dấu hiệu gì là có người đang ở trong. Trương Khánh cứ nghĩ chỉ có một mình hắn ở trong đó.

Trương Khánh ngồi dựa vào bồn cầu, nhắm mắt lắng nghe những tiếng ồn ào từ trong căn phòng phía ngoài hành lang, và nghe những tiếng huyên náo của khu chợ đêm bên ngoài khách sạn vọng lại. Đèn đường đã bật, ba lớp kính dày của khách sạn cũng không ngăn hết được ánh đèn và tiếng ồn của khu chợ đêm vọng vào. Thế giới này thật phồn hoa và nhộn nhịp, nhưng đáng tiếc anh trai hắn đang bị giam cầm trong ngục tối, không biết chừng sẽ bị khép tội chết, không biết chừng sẽ không còn cơ hội để sống trên cõi đời này nữa. Thành bại đều phụ thuộc vào việc làm của hắn hôm nay.

Hắn vuốt con dao trên tay, lòng bàn tay lạnh ngắt, áp lên con dao. Hắn kiên nhẫn chờ đợi, chờ Quách trường An xuất hiện.

Cuối cùng thì Quách Trường An cũng xuất hiện, đúng như mong đợi của hai gã đàn ông đang nấp trong nhà vệ sinh. Quách Trường An bước vào khu vệ sinh không phải để “giải quyết nỗi buồn”, mà vì anh buồn nôn. Tầm thịnh tình của đồng nghiệp Quách Trường An khó mà từ chối, anh cứ uống hết cốc này đến cốc khác. Bởi uống quá nhanh, nên dường như rượu không chịu chạy vào trong ruột mà cứ muốn chạy ngược lên cổ. Trường An vừa bước vào nhà vệ sinh là nhào tới trước bồn cầu nôn thốc nôn tháo.

Quách Trường An có dáng người cao, thực ra lúc bước đi cũng không phát ra tiếng động gì nhưng vì uống quá nhiều nên bước chân trở nên nặng nề, tiếng nôn ọe cũng phát ra quá lớn. Khi Quách Trường An ngẩng đầu lên, đột nhiên sau lưng có cảm giác lạ. Chưa kịp quay đầu lại thì đã bị một cánh tay cứng như gọng kìm siết chặt lấy.

Quách Trường An dù sao cũng tốt nghiệp trường cảnh sát, được rèn luyện bốn năm liền, những bài học ngày xưa trong trường đều được mang ra áp dụng, Quách Trường An đưa cánh tay lên đỡ rồi đá chân thật mạnh về phía sau. Trường An nghĩ ngón đòn phản công của mình sẽ hạ gục đối phương phía sau lưng, nhưng cánh tay của kẻ phía sau vẫn như gọng kìm, siết chặt lấy cổ anh. Quách Trường An không thể thở nổi, anh cảm thấy khó chịu.

Hai người giằng co nhau từ buồng vệ sinh cho tới lối đi phía ngoài, Kẻ đang siết chặt Quách Trường An lúc này là Trương Khánh. Một chân Trương Khánh đạp mạnh vào sau gối của Trường An, Trường An không đứng vững nổi, một chân khụy xuống, Trương Khánh vòng tay đâm con dao vào vai Quách Trường An. Quách trường An hét lên đau đớn, anh bị Trương Khánh lôi ra hành lang bên ngoài cửa.

Nghe thấy bên trong có tiếng động, những vị khách đang trong khu vệ sinh hết hoảng chạy ra ngoài. Nhân viên phục vụ trong khách sạn đang bưng đĩa thức ăn, nhìn thấy vai Trường An đầy máu, cũng sợ hãi, tay run lẩy bẩy làm rơi cả đĩa thức ăn xuống đất. Những người bạn cùng ngồi ăn với Trường An trong phòng lúc này nghe thấy tiếng náo loạn bên ngoài vọng vào, vội vã chạy ra xem thì nhìn thấy Trường An đang bị Trương Khánh khống chế, mất khả năng chống cự.

“Gọi kẻ đứng đầu của chúng mày ra đây nói chuyện với tao!” Trương Khánh hằn học nói với những đồng nghiệp của Quách trường An.

“Đừng có làm liều, đừng có làm liều!”

“Hãy đầu hàng đi, thả người ra, đầu thú ngay!”

Bạn bè, đồng nghiệp của Quách Trường An đều chạy ra khỏi phòng nhưng không ai dám manh động. Quách Trường An bị dao đâm vào vai, máu chảy khắp người. Mọi người khi đó đều tỏ ra sợ hãi. Đồn trưởng bước

ra nói: “ Có việc gì, cậu cứ nói, đao kiếm không có mắt đâu. Tôi là cấp trên của Quách trường An, nếu có việc gì thì cậu cứ nói với tôi.”

Trương Khánh đáp: “Mày chẳng qua cũng chỉ là tên nhãi ranh thôi, tao không nói chuyện với mày, tao muốn nói chuyện với cục trưởng của chúng mày.”

Bây giờ Trương Khánh muốn gặp bí thư thành ủy thì cũng phải cử người đi mời, mạng sống của Quách Trường An lúc này đang nằm trong tay hắn.

Có người đã vội vã gọi điện cho cấp trên và nói lại với tên Trương Khánh cục trưởng sẽ tới ngay bây giờ.

Có người khuyên Trương Khánh: “Cậu thả tiểu Quách ra trước, nếu mất máu quá nhiều sẽ nguy hiểm tới tính mạng của anh ấy.”

“Nếu có vấn đề gì thì cậu cứ nói, đừng làm tổn thương đến anh ta.”

Trương Khánh lạnh lùng đáp: “Mạng đổi mạng, chúng mày thả anh trai Tiền Cảnh của tao ra, thì tao tha cho tên họ Quách này.”

“Điều này chắc chắn không thể được.” Đồn Trưởng nói.

Nhưng Trương Khánh vẫn không lay chuyển, hắn không nói gì mà nhích con dao xuống. Con dao xuyên sâu vào vai Quách Trường An, Quách Trường An ngồi sụp xuống dưới đất, nhắm chặt hai mắt, không biết lúc này Quách Trường An còn sống hay đã chết.

Có tiếng điện thoại vang lên, rồi có tiếng người nói hiện giờ cục trưởng đang đi công tác ở Bắc Kinh không thể về ngay được.

“Nếu chúng mày không thả anh tao ra, tao sẽ giết chết tên họ Quách này!” Trương Khánh nói rồi đâm mạnh con dao vào Quách Trường An.

Quách Trường An hét lên đau đớn.

Tình thế lúc này càng lúc càng trở nên xấu hơn, không ai kiểm soát được tình hình.

Đột nhiên từ phía sau có người lao lên hét tên Trương Khánh ngã lăn ra đất, hai người túm lấy nhau lăn lộn, không kẻ nào chịu thua kẻ nào.

Đồng nghiệp của Quách trường An, người nào có súng thì rút súng, ai không có súng thì lao tới trợ chiến. Trương Khánh thấy cục diện bất ngờ không còn kiểm soát được, hăn hăn học nhìn Kỷ Viễn – người vừa lao vào hăn từ phía sau như một con sói, rồi hăn đột nhiên quay người lao vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa.

Mọi người đập cửa xông vào thì thấy cửa sổ mở tung, Trương Khánh đã trèo qua cửa sổ ra ngoài chạy mất.

Kỷ Viễn vốn tới tìm Quách trường An để trút tức giận, nhưng không ngờ Quách Trường An lại xui xẻo tới vậy. Đứng trước tình thế nguy hiểm và cấp bách, Kỷ Viễn không thể làm ngơ, anh đã lao lên, cứu được Quách Trường An khỏi tên tội phạm bỏ trốn.

Khi Quách Trường An được đưa lên xe cấp cứu, trường An luôn miệng gọi tên Kỷ Viễn, Kỷ Viễn tiến lại, Trường An nắm chặt tay Kỷ Viễn, rồi lắc lắc thật mạnh nhưng không nói gì.

Kỷ Viễn nói: “Tôi biết anh định nói gì, anh không phải nói gì cả. Anh không cần phải cảm ơn tôi, anh cũng đã từng cứu tôi một lần, coi như chúng ta hòa.”

Có chiếc xe cơ động của phóng viên tòa soạn báo nào đó đến hiện trường kịp thời và đã nhanh chóng chụp được tấm ảnh quý giá này.

Vô duyên vô cớ mà Cẩm Tú bị Kỷ Viễn trút cơn tức giận, giờ trên tay vẫn còn vết thâm tím. Cẩm Tú nghĩ rằng, nếu cô mà gặp lại Kỷ Viễn thì trước tiên phải tát cho anh ta hai cái mới hả giận. Cẩm Tú lấy máy điện thoại ra, cô chờ đợi tin nhắn xin lỗi của Kỷ Viễn gửi tới, nhưng lại thấy có điện thoại của tên trời đánh Tống Đoạt gọi đến. Lúc đó, Cẩm Tú mới nhớ tới buổi tiệc rượu đáng ghét của Tống Đoạt. Nghĩ tới Tống Đoạt rồi lại nghĩ tới Kỷ Viễn, Cẩm Tú thấy tuy Tống Đoạt ở góc độ nào đó không được giống với người bình thường nhưng có khi còn tốt hơn Kỷ Viễn. Cô tức giận gọi lại cho Tống Đoạt. Tống Đoạt nói sẽ lái xe tới đón cô ngay.

Cẩm Tú nhìn thấy Tống Đoạt, cô luôn miệng xin lỗi, dù sao thì cô cũng đã hứa với Tống Đoạt sẽ đi, thế mà bây giờ còn chưa tới buổi tiệc, đúng là không nên một chút nào. Nhưng Tống Đoạt lại tỏ ra thấu hiểu, anh ta nói chỉ cần Cẩm Tú xuất hiện trong bữa tiệc đó là được, không cần phải đến đúng giờ.

Cẩm Tú ngồi dựa vào ghế, nhắm mắt lại, cô muốn nghỉ ngơi một lát. Cô muốn suy nghĩ thật kỹ về mối quan hệ của cô và Kỷ Viễn. Hai người họ lúc nào cũng thế, nếu cứ thế này thì không có ý nghĩa nào cả. Và cuộc hôn nhân của họ cũng vô vị như thế.

Tống Đoạt đưa Cẩm Tú thẳng tới buổi tiệc. Đó là bữa tiệc của những thương nhân, rất long trọng hoành tráng, những người tham dự ai cũng quần là áo lượt, mùi nước hoa thơm phức. Những đôi nam thanh nữ tú trò chuyện cùng nhau, nhìn thật ngưỡng mộ. Đây có thể coi là một bữa tiệc của giới thượng lưu. Những người đàn ông tay cầm li rượu, đứng thành từng nhóm nói chuyện với nhau hồ hởi. Họ nói chuyện thời sự, chính trị, thậm chí là bàn về triết học, và có những người nhân cơ hội này bàn chuyện làm ăn. Còn phụ nữ tham dự buổi tiệc này, ai nấy đều đeo trang sức, toàn đồ đắt tiền, quần áo đều đặt may từ Paris. Người nào người ấy tóc tai được bới rất cầu kì, có lẽ để làm được chúng các chuyên gia làm tóc phải mất đến tám tiếng đồng hồ mới làm xong. Bà nào cũng già, cũng béo. Họ bàn về chuyện

gia đình, chuyện con cái. Còn có những thiếu nữ mắt xanh mỏ đỏ trông rất phong tình.

Người khác biệt nhất trong bữa tiệc này là Lý Cẩm Tú.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài tới tận đầu gối. Kết hợp với nó là một chiếc quần bò đã bạc thếp, một đôi giày Nike cũ. Trên tay cô đeo chiếc vòng ngọc màu xanh đậm giá chắc chỉ tầm ba mươi tệ. Cô để mặt mộc, mái tóc dài ngang vai, trông có phần ngỗ ngược.

Tống Đoạt đưa Cẩm Tú tới phòng lấy đồ ăn. Cẩm Tú cầm đĩa đi chọn đồ ăn, cô ăn một đĩa nhãn, rồi một đĩa vải, sau đó lại ăn thêm hai miếng bánh. Thế mới biết khi này ân ái, rồi cãi vã, giằng co với Kỷ Viễn tốn bao công sức. Ăn xong, cô lấy khăn giấy lau miệng rồi đứng tựa vào lan can. Cô lôi chiếc gương trong túi ra, tô thêm chút son lên môi. Cô trang điểm nhẹ nhàng, trông như một thực nữ. Tống Đoạt cầm hai ly rượu vang tới, đưa cho cô một ly. Cẩm Tú đón lấy ly rượu rồi uống cạn ngay. Cô đặt ly rượu sang một bên, ra dấu với Tống Đoạt rằng cô không muốn uống nữa. Tống Đoạt nói: “Cô có biết tôi thích cô ở điểm nào không?”

Đáp lại câu nói của Tống Đoạt, Cẩm Tú thẳng thừng: “Nhưng tôi lại chẳng thích anh chút nào.”

“Cô không thích tôi là điều tôi thấy tuyệt vời nhất ở cô đấy.” Tống Đoạt nói có vẻ trịnh trọng rồi nâng ly rượu hướng về phía Cẩm Tú, nhìn thấy ly của Cẩm Tú đã cạn, Tống Đoạt quay người lấy một ly rượu vang từ chiếc xe của người phục vụ vừa đi tới, và đưa cho Cẩm Tú. Cẩm Tú nhận lấy ly rượu, nhưng cô không uống, cô không muốn uống quá nhiều, sau bữa tiệc này cô còn có việc phải giải quyết.

“Về bất cần của cô là điều tôi khâm phục nhất.” Tống Đoạt thăm dò Cẩm Tú với vẻ trêu đùa rồi nói: “Cô có thể mặc một bộ quần áo bình thường thế này, một cách rất tự nhiên và tự tin, làm tôi càng tin vào điều

đó. Chỉ cần tự tin và thoải mái thì những thứ vốn rất bình thường lại trở nên không bình thường nữa, cũng giống như cô vậy, trong mắt tôi, cô không còn là bình thường nữa, mà rất đặc biệt.”

Cầm Tú trừng mắt với Tống Đoạt, cô tỏ ra không khách sáo: “Anh không cần thiết phải nịnh hót tôi đâu, anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi, tôi không thích vòng vo, mà tôi cũng chẳng có thời gian để vòng vo đâu. Có thời gian tôi thà về nhà leo lên giường đọc sách, nghe nhạc còn hơn là ở đây mà so đo quần áo, đồ trang sức với mấy bà mấy cô, hay là nghe đàn ông bốc phét.” Thấy Tống Đoạt ngạc nhiên nhìn mình như thể nhìn thấy một sinh vật lạ từ ngoài vũ trụ bay tới, cô đành dịu giọng: “Thôi, tôi sẽ nói cho anh biết vì sao tôi lại tự tin và tỏ ra tự nhiên đến thế. Miễn phí đấy nhé, bởi trong lòng tôi chẳng có điều gì phải giấu diếm, bởi tôi quang minh chính đại, tôi chẳng phải dựa vào bất cứ thứ gì để giữ thể diện, tôi không giống như anh.”

Cầm Tú thăm dò Tống Đoạt, hết từ trên xuống dưới, lại từ trái qua phải, cầm Tú nhìn Tống Đoạt bằng ánh mắt dò xét, soi mói, khiến Tống Đoạt cảm thấy mất tự nhiên. “Còn anh, bên ngoài trông có vẻ đàng hoàng lắm, nhưng bên trong thì lại rất ngạo mạn, xấu xa. Nhưng con người càng ngạo mạn, xấu xa thì nội tâm càng tự ti, yếu đuối. Anh tỏ ra như thế chẳng qua là muốn che đi điểm yếu và sự bất thường của anh, thậm chí anh còn có những bí mật mà không thể nói cho người khác, bởi thế những người như anh chỉ có thể dựa vào vẻ ngoài ngạo mạn mà giữ thể diện thôi. Tôi nói không có gì sai đấy chứ.”

Trong lòng Tống Đoạt xuất hiện cảm giác ớn lạnh, nhưng anh đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, không để Cầm Tú thấy được cảm giác tội lỗi trong mắt Tống Đoạt. Tống Đoạt nghĩ có lẽ Cầm Tú chỉ nói bừa chứ không phải cô đã biết bí mật của anh. Nếu cầm Tú biết được sự thật thì sẽ không nói ra những câu suông sã như thế. Cầm Tú cũng là một người tâm lý, không phải là người thích chọc vào nỗi đau của người khác.

Tuy Cẩm Tú không cố ý nhưng trong lòng Tống Đoạt vẫn không vui vẻ chút nào. Nếu không phải muốn Cẩm Tú làm bạn gái của mình, chắc Tống Đoạt sẽ không kiềm chế được cơn tức giận, mà phúi tay bỏ đi. Nhưng thật may, anh đã không hành động như thế, nếu không thì người thất lễ, mất mặt sẽ chính là Tống Đoạt chứ không phải Cẩm Tú

Cẩm tú nhìn thấy ánh mắt Tống Đoạt thì biết anh ta không thích điều mà mình nói. Đó cũng là kết quả mà cô đang mong đợi. Nếu Tống Đoạt không thích những điều cô nói, mà vẫn muốn cô đi chắc chắn anh ta có điều gì đó cần sự giúp đỡ của cô; nếu Tống Đoạt không thêm để ý tới cô, chứng tỏ Tống Đoạt chỉ đơn thuần muốn cô đến làm bạn nhảy cùng anh ta thôi.

Tống Đoạt không tỏ ra tức giận, ngược lại còn lớn tiếng cười: “Cô thật hài hước, và cũng biết nhìn xa trông rộng đấy. Nếu ai có phước mà lấy được cô thì cả đời này sẽ không phải lo lắng gì nữa, mọi việc trong nhà giao cho cô tính toán hết, chắc chắn sẽ không sai lệch gì.”

“Tống Đoạt cậu đúng là có con mắt nhìn người, sau này cậu mà lấy ai thì người chị em đó của tôi chắc chắn phải là nhân tài.” Sau lưng Tống Đoạt có tiếng cười khúc khích vang lên, đó là Tả Thi Giao đang khoác tay lão Hắc đi tới.

“Em có tình đấy, tiếc là hoa kia vô tình.”

Rồi họ cùng cười phá lên. Tống Đoạt nhìn xéo lão Hắc một cái, lúc này lão Hắc đang tập trung nghe Tả Thi Giao nói chuyện. Tả Thi Giao khoác chặt tay lão Hắc, cô như miếng bánh kem cứ dính chặt vào lão Hắc. Tống Đoạt nhú mày nhưng sợ người khác nhận ra nên vội vàng lấy lại vẻ bình tĩnh. Tuy ngoài mặt vui vẻ nhưng trong lòng Tống Đoạt cơn tức giận đang trào sôi.

“Người chị em tốt của chị đang trong khuê phòng chờ, còn xem cậu có đủ thành ý hay không? Nếu muốn theo đuổi con gái nhà người ta thì phải

cố gắng hơn nữa mới được.” Tả Thi Giao nháy mắt với Tống Đoạt, rồi sát lại phía lão Hắc hơn nữa.

“Thôi được rồi, anh chị cứ đi chơi đi, đừng làm em trò chuyện với Cẩm Tú.” Thực sự Tống Đoạt không thể chịu nổi thái độ đơng đưa của Tả Thi Giao, và càng tức giận với thái độ của lão Hắc. Đã mấy ngày hôm nay, lão Hắc không dám nhìn thẳng vào Tống Đoạt. Chỉ vì mục đàn bà kia đang mang trong mình giọt máu của lão Hắc sao? Nếu không nhìn thấy họ thì trong lòng Tống Đoạt sẽ bớt tức giận hơn, bởi thế anh ta cố đuổi Tả Thi Giao và lão Hắc đi để uống rượu giải sầu một mình.

“Có việc gì thì anh cứ nói thẳng ra đi. Tôi nghĩ sau này chúng ta không còn cơ hội gặp nhau nữa đâu, bởi tôi không có thói quen lãng phí thời gian như thế.” Cẩm Tú ngồi đung đưa chiếc ghế, thái độ rất tùy tiện và suồng sã. Cẩm Tú biết chắc chắn tên Tống Đoạt có ý đồ gì đó với cô, nếu không phải thế chắc không bao giờ mời cô đi cùng hẳn.

Nhưng rốt cuộc đó là gì, Cẩm Tú không muốn phải chơi trò đuổi bắt với Tống Đoạt, cô đã quyết định rồi, nếu đã mất công đến đây, thì cũng coi như hoàn thành lời hứa ban đầu với Tống Đoạt, cô có thể bỏ về giữa chừng. Bởi trong lòng cô vẫn đang nhớ tới Kỷ Viễn.

“Cô có thể kiên nhẫn một chút được không? Con gái mà lúc nào cũng nói chuyện thẳng thừng, làm tổn thương đến người khác như thế, lúc nào cũng muốn nắn gân người khác như thế. Cô không có tâm, không có mắt sao, cô không thấy những người phụ nữ khác đối xử với đàn ông thế nào à? Đúng là chẳng có tí văn hóa nào.” Tống Đoạt hần học nói một hồi rồi ngửa cổ uống cạn li rượu, sau đó đi tới phía trước tủ gần đó để lấy thêm.

Sau một loạt những phản ứng kịch liệt khi này ai cũng nghĩ là Tống Đoạt sẽ bỏ Cẩm Tú lại và đi tìm một chỗ yên tĩnh nào đó. Nhưng Tống Đoạt lại quay trở lại chỗ ngồi khi này.

“Tôi chỉ ghét những kẻ lời nói và cách nghĩ không thống nhất mà thôi, tôi chẳng có ý gì cả. Tôi xin lỗi vì những điều mà vừa nãy đã nói với anh. Nếu anh không có gì muốn nói với tôi thì tôi xin phép, tôi phải về đây. Tôi mệt rồi, tôi phải về nghỉ ngơi, ngày mai tôi còn phải đi làm. Ok chứ?”

“Cô ngồi thêm một lát nữa đi, nửa tiếng nữa tôi đảm bảo sẽ đưa cô về.” Cuối cùng Tống Đoạt cũng lên tiếng, “Thực ra tôi có việc muốn cầu xin cô. Tôi muốn cô làm bạn gái giả của tôi. Tôi rất ghét bà chị Thi Giao cứ lấy danh nghĩa chị dâu để giới thiệu người yêu cho tôi. Tôi muốn cô làm bạn gái của tôi, mỗi tháng tôi sẽ trả cô một vạn nhân dân tệ, chỉ cần một tuần cô đi cùng tôi một buổi tối là được. Không phải là cả buổi tối mà chỉ cần nửa buổi tối thôi. Từ lúc cô tan giờ làm tới trước mười giờ, trước mười giờ tôi xin hứa sẽ đưa cô về nhà. Được không?”

“Được!” Cẩm Tú trả lời.

Tống Đoạt ngạc nhiên nhìn Cẩm Tú, Tống Đoạt vốn cho rằng Cẩm Tú sẽ từ chối. Thậm chí Tống Đoạt đã nghĩ nên làm thế nào để thuyết phục Cẩm Tú trong trường hợp bị từ chối lời đề nghị. Nhưng không ngờ Cẩm Tú lại chỉ đáp gọn lỏn một chữ như vậy.

“thật không?” Tống Đoạt hỏi lại, Tống Đoạt vẫn chưa tin vào tai mình, anh ta nhìn thẳng vào mắt Cẩm Tú và nói: “Cô nói thật đấy chứ, không hối hận đấy chứ?”

“Quân tử nhất ngôn” Cẩm Tú chỉ lạnh lùng đáp lại, “Tuy nhiên tôi cũng có điều kiện.”

“Cô nói đi, điều kiện gì tôi cũng đồng ý với cô hết.” Thấy Cẩm Tú dứt khoát như thế, Tống Đoạt cũng không thể từ chối, nếu đã nhờ người ta giúp thì nhất định phải tỏ ra thiện chí.

“Trong bốn tiếng mà anh thuê tôi, anh không được có bất cứ hành động nào đi quá phạm vi cho phép, kể cả việc kéo tôi, hôn tôi trước mặt

mọi người như ngày hôm nay.” Cẩm Tú cất giọng đàm phán rất chuyên nghiệp, “Ngoài ra, ba buổi tối trước và sau ngày cuối tuần thì không được, mỗi tuần tôi chỉ có thể đi cùng anh vào một buổi tối bất kì từ thứ hai tới thứ năm. Hơn nữa, lần nào trả tiền lần đó. Ngộ nhớ hôm nào đó tôi không thích làm nữa thì anh không được ngăn cản tôi bằng bất cứ hình thức nào.”

Tống Đoạt há hốc mồm kinh ngạc, nghe Cẩm Tú nói xong, anh ta mới ngậm miệng lại, sau đó mới đáp: “Được, tất cả sẽ làm theo điều kiện của cô.” Nói rồi Tống Đoạt mở ví lấy ra một tập ngân phiếu đưa cho Cẩm Tú và đáp: “Chắc chắn là không ít hơn ba nghìn tệ đâu. Một lần thì đừng tính là hai nghìn rưỡi, nghe chẳng thuận tai chút nào, cứ tính ba nghìn tệ đi. Bắt đầu tính từ hôm nay. Cô thắng thắn thì tôi cũng thắng thắn với cô. Chúng ta cứ thiện chí, đoàn kết, vui vẻ hợp tác là được.” Tống Đoạt đưa tay một cách rất trịnh trọng về phía Cẩm Tú bắt tay cô.

Cẩm Tú không thể tỏ ra nhỏ nhen, cô đưa tay ra, bắt tay Tống Đoạt một cách trịnh trọng.

Cẩm Tú đồng ý làm bạn gái hờ của Tống Đoạt cũng chẳng vì lí do gì cả, chẳng qua cô muốn giết thời gian rảnh rỗi mà thôi. Hơn nữa còn có thể lấp chỗ trống để cô chẳng có thời gian nào mà tức giận Kỷ Viễn nữa.

Nhưng đột nhiên trước mặt Cẩm Tú, có bóng một người lao vụt tới, người đó đâm Tống Đoạt một quả khiến Tống Đoạt ngã lăn xuống đất rồi người đó đứng trước mặt Cẩm Tú, nhìn cô với ánh mắt hùng hực lửa giận dữ: “Tôi không ngờ cô lại đề tiện đến thế, cô lại còn giao dịch gì đó bẩn thỉu với hắn, rồi hắn trả tiền cho cô à?”

Cẩm Tú vừa kịp nhận ra đó là Kỷ Viễn. Không đợi cô giải thích, Kỷ Viễn đã vung tay tát một cái, khiến Cẩm Tú ngã xuống đất. Cái tát của Kỷ Viễn khiến Cẩm Tú tối tăm mặt mũi, đầu óc cô ong lên, cô nghĩ trong lòng, thế là tình cảm giữa cô và Kỷ Viễn đã tới hồi kết thúc, tới điểm dừng thật rồi. Mọi thứ phải kết thúc thật rồi...!

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ly Hôn

1

Hồi bé, Cẩm Tú đã từng mơ ước về cuộc hôn nhân sau này của mình. Cô ước mơ có cuộc sống gia đình như cha và mẹ cô, đó là điều mà cô ngưỡng mộ và hằng ao ước. cô đã từng mơ đến một ngày kết hôn, cô sẽ tìm một người đàn ông giống như cha mình, còn cô ư, cô sẽ làm một người phụ nữ dịu dàng, hiền từ như mẹ mình, và rồi sẽ sinh ra một bé gái thật dễ thương. Đó là toàn bộ định nghĩa của Cẩm Tú về cuộc sống hôn nhân, về hạnh phúc gia đình.

Từ khi kết hôn với Kỷ Viễn, Cẩm Tú càng nỗ lực hơn vì mục tiêu đó, cô hy vọng, cố gắng để trở thành một người vợ dịu dàng, đồng thời cô cũng hy vọng Kỷ Viễn sẽ trở thành một người đàn ông giống như cha mình, có thể gánh vác việc gia đình. Cô không mong đợi một cuộc hôn nhân giàu sang, cô chỉ hy vọng hôn nhân sẽ mang tới cho cô cuộc sống bình an, tràn ngập mơ ước. Cô bằng lòng kết hôn với Kỷ Viễn bởi cô cảm thấy Kỷ Viễn là người khá tốt, anh đối xử với cô rất tốt, có thể làm chỗ dựa tin cậy.

Nhưng bây giờ người đàn ông có thể tin cậy ấy lại đột nhiên dữ dằn với cô như một con sói, con sói ấy lao vào cô, muốn cắn xé cô. Kỷ Viễn không chỉ thay đổi thái độ sau những ân ái ngọt ngào, mà giờ đây còn điên cuồng gào thét với cô, vô duyên vô cớ đánh cô, sỉ nhục cô trước mặt bao nhiêu người.

Đây chính là cuộc hôn nhân mà cô vẫn mong đợi sao? Người đàn ông như Kỷ Viễn đã không cho cô một cuộc sống bình yên, cũng không chờ

thành chỗ dựa vững chắc cho cô, thậm chí còn không an ủi cô về mặt tinh thần. Ngược lại, anh đã hết lần này đến lần khác làm tổn thương cô, mọi thứ đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Cẩm Tú. Thậm chí cô cảm thấy mình không thể cố gắng được nữa. Nếu cuộc sống gia đình cứ thế này thì thà không có còn hơn.

Tống Đoạt cũng bị đánh ngã sõng soài, anh ta nhìn thấy Cẩm Tú cũng bị tát, rồi quay sang thấy người đánh mình là Kỷ Viễn, nên dường như hiểu được phần nào. Anh đỡ Cẩm Tú dậy và đưa cô về nhà. Trên đường về, Cẩm Tú nói với Tống Đoạt rằng cô muốn tự mình đi về.

Tống Đoạt nhìn khuôn mặt Cẩm Tú trắng bệch, đột nhiên cảm thấy rất thương Cẩm Tú. Người con gái này vì ở bên cạnh anh mới bị đánh ra nông nỗi này. Lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác thương xót và áy náy cho một người con gái. Do vậy Tống Đoạt cứ nhất quyết phải đưa Cẩm Tú về bằng được.

“Tôi chỉ đưa cô về nơi cô ở rồi tôi sẽ đi ngay. Tôi rất xin lỗi vì tất cả những điều đã gây ra cho cô khi này! Nếu cô từ chối không cho tôi đưa về thì tôi sẽ rất áy náy và sẽ rất buồn.”

Cẩm Tú không từ chối nữa, cô cuộn mình ngồi trên ghế lái phụ. Chiếc xe vút đi, đường xóc khiến chiếc xe nảy lên, dường như nước mắt Cẩm Tú vừa rơi xuống.

Cẩm Tú trằn trọc suy nghĩ cả đêm, tới khi trời gần sáng, cô mới nhắn tin cho Kỷ Viễn: “Nếu như cuộc sống hôn nhân chỉ mang tới tổn thương và bạo lực, cùng với nỗi nhục nhã cho cả anh và em, thì cuộc sống hôn nhân ấy không còn gì là ngọt ngào, không còn gì là những rung động từ trái tim và sự khoan dung nữa. Cuộc hôn nhân ấy là sai lầm. Chúng ta ly hôn nhé!”

Kỷ Viễn vốn không có mặt ở buổi tiệc đó. Nhưng do một đàn em của Tống Đoạt đã lôi Đào Tử đi, muốn để Đào Tử mở mang tầm mắt. Đào Tử cũng làm bộ làm tịch kiếm về một bộ vest, lại còn mời cả Tiểu Ngư đi cùng. Tống Đoạt là thần tượng trong mắt Đào Tử. Với Đào Tử, Tống Đoạt vừa trẻ, vừa đẹp trai, lại có nhiều tiền. Con gái cứ vây quanh Tống Đoạt như ong thấy mật, trong khi Tống Đoạt lại hết sức lạnh lùng, không “nhắm” cô nào. Nhưng ngày hôm nay bên cạnh Tống Đoạt lại có một bóng hồng. Tới khi nhìn kỹ thì Đào tử mới lạnh cả người.

“Đây chẳng phải bà xã của Kỷ Viễn sao?” Đào Tử sợ mình nhìn nhầm, lại còn kéo cả Tiểu Ngư đang đứng bên cạnh, để chứng minh mình không nhìn lầm người.

Tiểu Ngư cũng nhận thấy mối quan hệ giữa Cẩm Tú và Tống Đoạt có chút gì đó bất thường, nhưng cô không nói gì cả.

Đào Tử lắc đầu, chép miệng trách Cẩm Tú hành động như thế là không đứng đắn. Anh Kỷ Viễn đối xử với cô ta tốt như thế, lúc nào cũng quan tâm tới cô ta, không ngờ bà chị nhà ta lại vớ vẩn với Tống Đoạt?

Đào Tử không kìm nén được cảm xúc đã gọi điện cho Kỷ Viễn. Trong điện thoại, Đào Tử cũng nói hơi quá.

“Kỷ Viễn anh mau tới đây đi, anh có biết Tống Đoạt không? Vợ anh đang nhảy cùng Tống Đoạt đấy. Họ còn ôm nhau chặt lắm, cười đùa với nhau, đúng là không biết xấu hổ gì cả. Anh đến mà dạy vợ anh đi này. Mau kéo chị ấy về đi, nếu anh mà không đến chắc Tống Đoạt dẫn chị ấy đi mất đấy. Chưa bao giờ nhìn thấy Tống Đoạt cười với phụ nữ như thế, nhưng tối nay em thấy Tống Đoạt cười rất tươi với vợ anh đấy!”

Tống Đoạt là mẫu người không sợ những vụ phiền toái.

Lúc trước Kỷ Viễn đã lấy lại được bình tĩnh, bây giờ anh không giữ được bình tĩnh nữa. Ngọn lửa tức giận lúc trước dường như sắp được dập

tắt, nhưng đến khi nghe những câu nói của Đào Tử, những giận dữ trong Kỷ Viễn lại như ngọn lửa âm ỉ gặp gió thổi bùng lên cháy hừng hực. Kỷ Viễn vội vậy taxi đi đến buổi tiệc. Đào Tử đứng ở cửa đón Kỷ Viễn, rồi đưa Kỷ Viễn vào, chỉ chỗ hành lang, nơi Cẩm Tú đang đứng uống rượu với Tống Đoạt.

Lúc Kỷ Viễn đến, đúng là lúc Cẩm Tú và Tống Đoạt đang bắt tay nhau. Kỷ Viễn không thể kìm nén ngọn lửa tức giận hờn ghen trong mình, máu trong người anh như cùng một lúc dồn lên đầu. Đôi chân anh dường như không phải tự bước đến trước mặt Cẩm Tú và Tống Đoạt nữa, mà đôi chân ấy bị cơn tức giận dẫn lối tới trước mặt hai người họ. Kỷ Viễn nghĩ sao cẩm Tú lại có thể như thế, một mặt thì sống chết với tên Quách Trường An, một mặt kia lại nắm tay tên Tống Đoạt đó. Đàn bà như thế thật quá đáng, không phải gian phu dâm phụ thì còn là gì nữa. Thậm chí lúc này, Kỷ Viễn còn nghĩ tới những phút ân ái của hai người tối qua ở nhà Cẩm Tú. Khi ấy Kỷ Viễn đã nghĩ cuối cùng thì vợ mình đã tỏ ra thoải mái hơn, bây giờ nghĩ lại chắc chắn có người hướng dẫn Cẩm Tú, nên Cẩm Tú mới thay đổi như thế.

Nghĩ tới đây, Kỷ Viễn không thể kìm chế được nữa. Anh ta lao tới, đánh ngã Tống Đoạt bằng một cú đấm, rồi lại tát Cẩm Tú một cái, không thèm nhìn hai người họ nữa mà bỏ đi ngay.

Tuy Kỷ Viễn đã rời khỏi bữa tiệc, nhưng sự đau lòng và tức giận vẫn chẳng nguôi ngoai được phần nào. Cả đêm đó, Kỷ Viễn chìm trong hơi men. Đêm nay, khách uống rượu ở quán của anh không nhiều, một mình anh ngồi một góc, uống hết cốc này đến cốc khác. Uống hết chỗ bia trên bàn, Kỷ Viễn lại gọi Tiểu Trạch lấy thêm rượu, Tiểu Trạch nhìn Tiểu Ngư đang đứng bên cạnh với ánh mắt hy vọng Tiểu Ngư sẽ đi khuyên Kỷ Viễn. Nhưng lúc này Tiểu Ngư cũng rất khó xử. Cô biết lúc này mà tới khuyên Kỷ Viễn thì chắc chắn sẽ bị mắng.

Tiểu Trạch đặt bia lên bàn rồi không đổi được lòng mình, nói với Kỷ Viễn: “Anh, anh sắp trở thành vị khách sộp của quán chúng ta rồi đấy.”

Kỷ Viễn không nói gì lại vợ lấy chai bia uống tiếp.

Quán rượu mờ ảo, có người vừa lên khán đài hát, giai điệu vang lên trong bóng tối, hình dáng của cô gái trên sân khấu trông thật nhỏ bé. Đó là Tiểu Ngư.

Anh có thể để em đi cùng anh,

Nếu anh đã nói em không thể giữ chân anh được

Đường về đã tối rồi

Em lo lắng chỉ mình anh bước đi

Em nghĩ chắc vì em chưa đủ dịu dàng,

Không thể chia sẻ nỗi buồn trong anh

Nếu mọi điều không thể nói ra

Thì hãy giữ lại tiếc nuối trong lòng

Có phải em sẽ có cơ hội nắm lấy tay anh

Từ trước tới giờ em chưa bao giờ cầu xin anh một điều như thế!

.....

Lời bài hát vẫn chưa dứt, Tiểu Ngư bước tới bên Kỷ Viễn, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh.

“Cút ngay, đừng có nói chuyện với tao nữa.” Kỷ Viễn đập đổ chiếc ghế bên cạnh, chiếc ghế văng vào người khách ngồi bên. Vị khách tỏ ra

không vui, làu bàu vài câu. Kỷ Viễn đột nhiên dẫn chai rượu xuống rồi xông lên.

Tiểu Ngự lao tới ôm chặt lấy Kỷ Viễn, nhưng Kỷ Viễn vẫn cố lao về phía trước. Đào Tử chạy lại mới có thể giữ chặt được Kỷ Viễn.

Tiểu Ngự chạy tới xin lỗi vị khách nọ.

“Anh tôi uống nhiều quá, mong anh thứ lỗi, bàn này để em trả. Nếu ngày mai anh tới, em sẽ mời anh uống rượu.”

Câu nói của Tiểu Ngự coi như an ủi được vị khách nọ.

Nói xong Tiểu Ngự lại chạy lại phía Kỷ Viễn, nhưng lần này Tiểu Ngự không ngồi xuống bên cạnh anh, mà nhẹ nhàng hỏi: “Em nghĩ chắc anh uống nhiều rồi, một mình anh uống thì chẳng có nghĩa lý gì, hay là chúng ta cùng uống nhé. Có cần chơi trò oản tù tì không?”

Lần này Kỷ Viễn không đuổi Tiểu Ngự đi nữa mà nhắc chai cùng với Tiểu Ngự, rồi đưa chai bia lên tu ừng ực. Trong bóng tối, Kỷ Viễn ngửa đầu uống bia, hai hàng nước mắt từ hai bên chảy xuống.

Tiểu Ngự nhìn thấy vẻ tuyệt vọng và đau khổ của Kỷ Viễn, trong lòng cô cũng cảm thấy lo lắng và xót thương.

3

Cầm Tú đi bộ một mình trên đường cả một ngày, đi mệt rồi, cô lại ngồi xuống ghế đá trong công viên nghỉ. Lúc cảm thấy đỡ mệt, cô lại đứng dậy đi tiếp. tới khi trời tối, cô đột nhiên nhớ lại điện thoại của mình đang tắt, nên cô lấy điện thoại bật nguồn lên. Nhưng cô không thấy cuộc gọi nào của Kỷ Viễn, toàn là cuộc gọi của Quách Trường An

Lúc đó Cẩm Tú mới biết Quách Trường An bị thương, cô tới bệnh viện thăm Quách Trường An. Nhưng khi tới, có hai người ở cửa phòng chặn Cẩm Tú lại.

“Đề nghị cô xuất trình giấy tờ!” Hai người họ nói với giọng rất nghiêm túc.

“Tôi là bạn của Quách Trường An, lúc này anh ấy đã gọi điện cho tôi.” Cẩm Tú rút chứng minh thư và thẻ nhà báo của mình ra. Đúng lúc Quách Trường An thò đầu ra vẫy tay để Cẩm Tú vào.

Lúc này tình thần của Quách Trường An rất tốt, vết thương trên vai không sâu. Trương Khánh hình như đã biết được việc Quách Trường An đã chăm sóc cho bố Tiền Cảnh nên lúc ra tay cũng vẫn còn nghĩ tới chút tình nghĩa.

Bệnh viện mà Quách Trường An nằm lúc này cũng là bệnh viện mà bố Tiền Cảnh đang điều trị. Quách Trường An cũng vừa tới phòng bệnh thăm ông.

Ông cụ làm phẫu thuật tim, bây giờ cũng sắp được xuất viện. Ông cụ tỏ ra rất áy náy vì Quách trường An vừa là ân nhân bỏ tiền giúp ông điều trị nhưng cũng lại là người bắt con trai ông quy án.

Quách trường An không nói gì, chỉ hy vọng nếu ông cụ có gặp chuyện gì khó khăn thì cứ tới đồn cảnh sát tìm anh. Ông cụ không biểu lộ thái độ gì. Nhưng tới khi Trường An bước ra khỏi cửa, ông cụ đột nhiên nói: “Cảm ơn cháu đã cứu ta, còn về việc của con trai ta, ta đã nghĩ cả rồi, nó có tội thì nó phải đền tội. Chỉ có điều vì muốn trị bệnh cho ta mà nó mới đi tới bước đường cùng. Ta hy vọng khi xét xử nó thì nó có thể được xử nhẹ.” Nói xong nước mắt ông trào ra.

Trong lòng Quách Trường An cũng cảm thấy áy náy.

Phạm tội đều có lý do cả nhưng đó không phải là điều kiện để giảm hình phạt. Phạm tội thì phải chịu chế tài của pháp luật. Đây là phòng bệnh đặc biệt, căn phòng này còn thoải mái và rộng rãi hơn phòng điều trị trước kia của Cẩm Tú. Trong phòng còn có cả tivi và tủ lạnh.

Quách Trường An đưa cho Cẩm Tú một trái táo đỏ tươi rồi nói: “Em biết không, bọn anh đang câu cá ở đây đây.”

“Câu cá gì cơ?” Cẩm tú ngạc nhiên không hiểu Quách Trường An đang nói gì.

“Nghĩa là bọn anh đang đợi tội phạm tự sa vào lưới.” Quách trường An ngồi khoanh chân trên giường bệnh.

“Thế ạ, thế thì nguy hiểm lắm.” Cẩm Tú đáp.

“Em không biết là Kỷ Viễn đã cứu anh à?” Quách Trường An nhìn khuôn mặt Cẩm Tú, thấy sắc mặt cô không được tốt, trên khuôn mặt Cẩm Tú thoáng chút buồn. Sau khi Quách Trường An hỏi xong, thấy Cẩm Tú có vẻ ngạc nhiên.

Rõ ràng Kỷ Viễn đã không nói chuyện anh đã cứu Quách trường An cho cô nghe. Nếu theo đúng lý mà nói, thì không thể nào Kỷ Viễn lại không nói chuyện này với Cẩm Tú được.

“Lần này anh nợ cậu ta nhiều đấy, cũng coi là duyên số, đúng lúc anh ta tới khách sạn Tam Giang ăn cơm, thì anh cũng tới đó, lại cùng đi vào một nhà vệ sinh, khi đó ba người bọn anh đều ở đó. Trương Khánh – tên tội phạm bỏ trốn ấy, đã lao từ phía sau tới đâm anh, rồi Kỷ Viễn đã nhảy vào tấn công hắn từ phía sau. Tuy nhiên, hành động của Kỷ Viễn dường như đã làm kích động tên Trương Khánh đó.”

Cẩm Tú ngồi trên ghế, chăm chú lắng nghe Quách Trường An nói. Quách Trường An – người không bao giờ chịu nhận phần thua, anh ta luôn

ngạo mạn biết bao nhiêu năm nay, mà bây giờ lại có thể nói đã nợ Kỳ Viễn nhiều thì đúng là sự việc này không phải là nhỏ.

Nhưng Cẩm Tú cũng hiểu ra một điều rằng, Kỳ Viễn đã tới Tam Giang. Theo lí mà nói, nếu không có việc gì quá lớn thì Kỳ Viễn sẽ không tới Tam Giang để ăn chơi. Đây là nơi tiêu tiền của những kẻ giàu có. Tối hôm trước, khi ở cùng Cẩm Tú, Kỳ Viễn vẫn còn đang tức giận vì chuyện của Quách Trường An, mà sau đó đã chạy ngay tới Tam Giang để uống rượu ư? Không phải là vì Kỳ Viễn biết Quách Trường An ở đó mà tìm tới tính sổ với anh ta chứ? Nhưng kết quả lại là Kỳ Viễn cứu Quách trường An

Kỳ Viễn rất hận Quách Trường An mà lại cứu Quách Trường An sao?

Nghĩ tới thái độ của Kỳ Viễn, Cẩm Tú vừa đau xót lại vừa có cảm giác áy náy. Rồi sau đó Kỳ Viễn đã nhìn thấy cô và Tống Đoạt bắt tay nhau ở bữa tiệc, sau đó Kỳ Viễn mới phát điên lên như thế chứ?

Nhưng cho dù có chuyện gì xảy ra thì Kỳ Viễn cũng nên nghe cô giải thích, vậy mà Kỳ Viễn lại ra tay thô bạo với cô đến thế. Càng nghĩ, Cẩm Tú càng cảm thấy mọi chuyện diễn ra thật khủng khiếp. lẽ nào Kỳ Viễn lại là người như vậy? cho dù Kỳ Viễn có tốt đến hàng ngàn, hàng vạn lần thì Cẩm Tú cũng phải bỏ, chỉ có thể buông xuôi, không thể níu kéo!

Thực tế tật xấu thô bạo của Kỳ Viễn cô đã sớm biết. Lần đầu tiên khi gặp Kỳ Viễn, mọi chuyện cũng diễn ra như thế, chỉ trách bản thân cô đã không hiểu được Kỳ Viễn. Cẩm Tú không dám nghĩ thêm, cô hy vọng Quách Trường An đừng nói về chuyện Kỳ Viễn với cô nữa

Quách Trường An thấy tối nay Cẩm Tú nói chuyện rất ít, và cũng không tỏ thái độ chống đối anh nữa, hình như tối nay Cẩm Tú không có hứng thú nói chuyện thì phải, không phải là lại cãi nhau với Kỳ Viễn đấy chứ?

Lúc này Quách Trường An cũng đang có tâm sự, từ nhỏ Quách Trường An đã thích Cẩm Tú, lần này được gặp lại Cẩm Tú, anh cứ nghĩ đây là mối duyên trời cho. Thậm chí đã có lúc anh có ý định ly hôn với vợ, nhưng anh không thể chủ động nói về chuyện ấy với vợ mình. Họ đã chiến tranh lạnh với nhau hai năm nay, thậm chí có thể nói là từ khi mới kết hôn họ đã bắt đầu chiến tranh lạnh. Anh không về nhà, anh cứ chờ, anh đợi vợ mình chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn, nếu như thế trong lòng anh sẽ không còn cảm thấy quá áy náy

Trông Quách Trường An có vẻ ngoài thô lỗ, nhưng làm việc gì cũng thế, đặc biệt là trong việc xử lý tình cảm lại là người hết sức quyết đoán. Việc Kỷ Viễn cứu Quách Trường An đã khiến anh nhìn nhận lại Kỷ Viễn. Đặc biệt là từ cái đêm nhìn thấy Kỷ Viễn bị tấn công ấy, Quách Trường An đã bắt đầu điều tra Kỷ Viễn, và nhận thấy Kỷ Viễn không có tiền án tiền sự gì, gia đình trong sạch, chỉ có điều hay gây gổ. Không ngờ vào thời khắc liên quan tới chuyện sinh tử thì Kỷ Viễn lại xông lên đánh nhau với tên tội phạm, điều này đã khiến Quách Trường An phải nhìn nhận lại về con người này. Không phải là vì người Kỷ Viễn cứu là Quách Trường An, mà cả trong trường hợp Kỷ Viễn cứu người khác thì Quách trường An cũng sẽ nhìn nhận khác về Kỷ Viễn.

Cẩm Tú đã cứu Quách Trường An, Kỷ Viễn cũng lại cứu anh, nếu như anh cứ tiếp tục xen vào chuyện của hai người đó thì không đáng mặt nam nhi chút nào. Giữa chuyện tình cảm và chuyện đối nhân xử thế thì chuyện đối nhân xử thế quan trọng hơn nhiều. Quách Trường An quyết định từ bỏ tình cảm của mình với Cẩm Tú, coi như tạm biệt Cẩm Tú, Quách Trường An bây giờ chỉ coi Cẩm Tú như một người em gái.

“Em nhớ là đừng tới đây nữa nhé, sau khi anh xuất viện sẽ mời em và Kỷ Viễn ăn cơm.” Khi Quách Trường An tiễn cẩm Tú về, anh dặn dò cô.

Cẩm Tú gật đầu, đương nhiên cô không nói với Quách Trường An về dự định ly hôn giữa cô và Kỷ Viễn.

“Dạo này em và Kỷ Viễn thế nào? Hay là hăn lại bắt nạt em đấy?” Quách Trường An nhìn Cẩm Tú với vẻ mặt lo lắng rồi nói tiếp: “Em đừng thấy hăn cứu anh mà tha thứ cho hăn đấy nhé, nếu hăn bắt nạt em, thì anh vẫn cứ xử lý hăn đấy.”

Cẩm Tú lắc đầu, rồi nhoẻn miệng cười với Quách Trường An. Sau đó cô vội vàng ra về, Cẩm Tú sợ đứng thêm một lát nữa cô sẽ không cầm được nước mắt, và Trường An sẽ biết được sự thật.

Ra khỏi bệnh viện, Cẩm Tú không biết nên đi đâu. Trở về chung cư thì mấy cô bạn cùng phòng cứ léo nha léo nhéo, Cẩm Tú nghĩ tới đây mà cảm thấy chán nản. Cô rất muốn có một không gian riêng cho mình, muốn có một nơi để có thể khóc mà không sợ ai chê cười. nhưng sự thật thì cô không thể tìm được một nơi như thế, với số lương ít ỏi mà cô tiết kiệm được thì không đủ để mua một cây cột trong nhà. Lần đầu tiên Cẩm Tú thấy đau khổ như thế. Không có tiền, không có người yêu thương. Giờ đây cô thấy mình như một kẻ lang thang, không có nhà để quay về.

Lúc đó Tiểu Ngư gọi điện tới.

“Chị Khả Tâm à? Bây giờ em muốn gặp chị, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với chị.” Trong điện thoại, giọng Tiểu Ngư vang lên.

Cả người Cẩm Tú run lên. Cô gái gọi điện cho Cẩm Tú vừa rồi chính là người thầm yêu trộm nhớ Kỷ Viễn

3

Trong quán trà Hương Các

Tiểu Ngư ngồi trong căn phòng nhỏ của quán. Chiếc rèm làm bằng hạt được buông xuống, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào làm chiếc rèm lay động reo lên những âm thanh vui tai. Tiểu Ngư nhìn ly trà, nhìn những bông hoa cúc

trong bát nước sôi, cô chăm chăm lấy những bông hoa đã thấm đủ nước, rồi đặt vào trong tách trà. Trông cốc trà thật thanh khiết và hấp dẫn.

Tiểu Ngư lại lấy một chút lá trà bỏ vào cốc, cô ngẩng đôi tay mình, cô thấy cô có đôi tay đẹp biết bao, những ngón tay thon dài mềm mại, nhẹ nhàng xòe ra. Mười ngón tay mềm mại, hai lòng bàn tay như hai đóa hoa cúc. Nước trong cốc trà trong suốt, Tiểu Ngư còn nhìn thấy hình ảnh mình trên thành cốc. Một khuôn mặt thanh tú, sáng sủa, trông thật xinh xắn, nhưng đáng tiếc Kỷ Viễn lại không thích cô. Là bởi vì ngay từ đầu Kỷ Viễn đã không thích cô, hay bên cạnh Kỷ Viễn đã có một người vợ xinh đẹp? nghĩ tới Kỷ Viễn, trước mặt cô lại hiện lên ánh mắt nghiêm nghị của anh, chỉ cần ánh mắt đó cười với cô cũng đủ làm trái tim cô xao động. Lúc này đây, Tiểu Ngư ngồi trong quán trà này cũng là vì anh, vì anh mà cô tới đây để gặp một người.

Tiểu Ngư đã nghĩ kỹ rồi, hôm nay bất luận có chuyện gì xảy ra, cô cũng phải gặp người đó, cho dù sau này, Kỷ Viễn biết được, có đối xử cô thế nào thì cô cũng không quan tâm. Cô chỉ hy vọng Kỷ Viễn được hạnh phúc, được vui vẻ, khỏe mạnh. Cô không muốn Kỷ Viễn phải đau buồn, khổ sở và khóc lóc như bây giờ.

Có người gõ cửa. Tiểu Ngư đứng lên, bước lại phía cửa, kéo cánh cửa ra.

Bên ngoài là Cẩm Tú.

Cẩm Tú nhìn thấy trước mặt mình là một cô gái xinh xắn, mang nét đẹp của vùng giang nam. Cẩm tú cứ ngỡ mình vào nhầm phòng nên cô lùi lại một bước.

Tiểu Ngư cất tiếng nói: “Chị vào đi, chị không nhầm phòng đâu ạ.”

Cẩm Tú đã nhận ra người đang đứng trước mặt mình là cô gái mặc váy đỏ, và nghe thấy cả giọng nói của Tiểu Ngư, nên biết là mình không

nhằm. Cẩm Tú cũng biết cô gái này là người mà Kỷ Viễn đã chăm sóc từng li từng tí trong bệnh viện. Trong lòng Cẩm Tú cảm thấy chua xót. Tiểu Ngư tìm Cẩm Tú chắc chắn là chuyện có liên quan tới Kỷ Viễn, hay là Tiểu Ngư muốn Cẩm Tú nhường chỗ cho cô.

“Em rất đẹp!” Cẩm Tú ngời đối diện với Tiểu Ngư. Chính bản thân cô cũng không nghĩ câu đầu tiên mà cô nói lại là lời khen dành cho Tiểu Ngư

Không biết vì sao, trước khi tới đây, Cẩm Tú đã có ý nghĩ sẽ “hỏi tội” Tiểu Ngư, cô đã chuẩn bị tinh thần để đưa ra một loạt những lí luận kiểu như Tiểu Ngư không nên yêu một người đàn ông đã có gia đình. Nhưng ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tiểu Ngư, Cẩm Tú đã quên hết những dự định, những toan tính trong lòng.

“Chị cũng rất xinh.” Tiểu Ngư vừa rót trà cho Cẩm Tú vừa nói: “Không phải em giả vờ sáo rỗng đâu. Em nói thật lòng đấy.” Nói rồi Tiểu Ngư nở một nụ cười tinh nghịch.

“Thế nghĩa là em nói chị giả vờ sao?” Cẩm Tú cũng nói đùa lại.

Hai kẻ tình địch đã cùng lúc vứt bỏ ý nghĩ thù hằn trong lòng, cùng đối diện với nhau bằng thái độ chân thành.

Tiểu Ngư là người mở lời trước.

“Em biết chị, biết lâu lắm rồi, thật sự là từ rất lâu trước khi gọi điện tâm sự với chị, thì em đã biết chị rồi.” Tiểu Ngư nhìn Cẩm Tú mỉm cười, “Em đã từng tới tòa soạn nơi chị làm việc, nhìn chị làm việc, nhìn chị đi mua đồ ăn vặt ở những quán bên đường. Em vẫn còn nhớ, hình như tối nào chị cũng mua bánh bao, có lúc chị còn mua cả hạt dưa và quả hạnh nhân nữa. Nhìn dáng chị đi trông rất thoải mái, rất khoan thai, chị hay mặc một chiếc quần bò kết hợp với áo sơ mi tay lỡ, nhìn dáng chị bước đi trong rắng chiều trông rất xinh. Có lúc em đã đi theo chị, cho tới khi chị về tới chung cư nơi chị sống.”

Cầm Tú lặng yên nghe Tiểu Ngư nói, cô không ngắt lời. Nếu theo lý thì hôm nay Cầm Tú tới nghe Tiểu Ngư tâm sự, nhưng Tiểu Ngư lại kể cho Cầm Tú nghe về chuyện Tiểu Ngư đã theo dõi Cầm Tú. Tuy nhiên Cầm Tú cũng không cảm thấy ngạc nhiên và bất ngờ, mà cô chỉ mỉm cười.

“Chắc là chị sẽ rất ngạc nhiên không biết vì sao em lại theo dõi chị, có đúng không?” Tiểu Ngư nhoen miệng cười. Điều bộ của cô rất giống một đứa trẻ đáng yêu.

“Chị không cảm thấy kì lạ, không thấy lạ chút nào.” Cầm Tú đáp. “Một cô gái có tâm sự, theo dõi một người con gái có liên quan tới tâm sự của mình là điều rất bình thường. Hơn thế nữa, một cô gái đang yêu, làm những việc khác thường thì điều ấy cũng không có gì lạ.”

Nói ra những điều này xong, ngay cả bản thân Cầm Tú cũng nghi ngờ điều mà mình vừa nói. Nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo của cô gái ấy, Cầm Tú đột nhiên trở nên khoan dung lạ thường. trái tim cô bình lặng và chờ đợi cô gái đối diện mình tâm sự tiếp. Hôm nay, Cầm Tú có cảm giác cho dù cô gái đó có nói ra bất cứ điều gì thì cô cũng không tức giận, bởi cô gái đó rất giống cô mấy năm về trước. Cô gái ấy vẫn còn đang ở độ tuổi mơ mộng, vậy thì hãy để cô gái đó mơ mộng thêm nữa đi, mơ những giấc mơ đẹp hơn nữa đi.

Hạnh phúc trong tầm tay cô, cô sẽ cố gắng để nắm bắt lấy. nhưng những thứ mà cô không thể nắm bắt được thì cô cũng sẽ không cố. Cô gái này chắc chắn tới đây là muốn cướp Kỷ Viễn từ tay cô. Không cần phải tranh giành gì nữa, nếu bây giờ mà Kỷ Viễn đã đối xử với Cầm Tú như thế thì không còn ai tranh cướp với cô gái này nữa, Cầm Tú sẽ từ bỏ tất cả. Có lẽ cô gái này đến đây để cầu xin Cầm Tú hãy buông tha cho Kỷ Viễn.

“Sao chị lại không thấy kì lạ?” Tiểu Ngư cười, rồi giọng cô đột nhiên trở nên ghen ngào: “Chị, em xin lỗi, từ trước tới giờ em vẫn luôn lừa dối chị. Rõ ràng em đã biết chị là ai, nhưng em vẫn cứ gọi điện tâm sự với chị

và nói em đã yêu một người đàn ông đã có gia đình. Nhưng thực tế người đàn ông đó là Kỷ Viễn – chồng của chị.”

Tiểu Ngư thổ lộ hết những điều cô vẫn chôn dấu trong lòng, Tiểu Ngư nhìn thẳng vào mắt Cẩm Tú như thể đang chờ đợi sự phán xét của Cẩm Tú. Nhưng Tiểu Ngư nhận thấy trên khuôn mặt Cẩm Tú không hề hiện lên vẻ tức giận, ngược lại Cẩm Tú vẫn mỉm cười với cô, nụ cười tươi như đóa hoa sen đưa mình trong gió.

“Cũng không có gì kì lạ cả, bởi chị đã biết em là ai từ lâu rồi.” Cẩm Tú thản nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt mơ hồ của Tiểu Ngư, “Chị nhớ rất rõ giọng của em. Thực tế chị cũng có một chuyện mà chị chưa nói với em. Mấy hôm trước đây, em bị ốm phải nằm viện, ngày hôm đó chị cũng có việc phải vào bệnh viện, chị cũng đã nghe thấy tiếng của em, nên chị cũng đã biết em là ai.”

Mặt Tiểu Ngư đỏ lên. Tiểu Ngư hiểu rằng Cẩm Tú vẫn còn một vài bí mật chưa nói với cô. Tiểu Ngư biết Cẩm Tú đã nhìn thấy Kỷ Viễn ngồi chăm cô bên giường bệnh, thậm chí có lẽ cũng đã nhìn thấy họ ôm nhau.

Tiểu Ngư cười ngượng ngùng, rồi tỏ ra xấu hổ: “Em cứ nghĩ em có thể giấu được trời, giấu được đất, nhưng không ngờ chị đã biết điều này từ lâu.”

Cẩm Tú đáp lại: “Chị chỉ biết em là Tiểu Ngư, tất cả những điều khác đều là chị đoán cả.”

Cẩm Tú nói tất cả những điều khác đều là cô suy đoán mà thôi, thực tế là như vậy. Bây giờ Cẩm Tú đang chờ đợi xem tiếp theo đây Tiểu Ngư sẽ nói gì, có giống như những điều mà cô nghĩ hay không? Trong lòng Cẩm Tú có cảm giác bất an, cảm giác sợ hãi trào dâng, nhưng cô vẫn cố kìm nén và tỏ ra như phớt lờ tất cả.

Còn Tiểu Ngư thì không để ý tới biểu hiện của Cẩm Tú, cô nói với giọng áy náy: “Em thích anh Kỷ Viễn, nhưng lúc đó em không biết anh ấy đã có gia đình. Bởi anh ấy sống trong quán, nên em cứ nghĩ anh ấy chưa có vợ và em cũng không nghe thấy ai nói anh ấy đã kết hôn.” Tiểu Ngư ngẩng đầu lên nhìn Cẩm Tú, chậm rãi nói: “Em chưa từng nói điều này với anh Kỷ Viễn. Thực ra em cũng không muốn gặp chị, chỉ thỉnh thoảng em cảm thấy chán nản em mới nhắc điện thoại gọi cho chị mà thôi. Cảm ơn chị đã an ủi em. Bây giờ chị đã biết sự thật rồi, chắc chị sẽ không an ủi em nữa.”

Cẩm Tú đáp lại bằng giọng độ lượng: “Là người dẫn chương trình của chuyên mục tâm tình, chị vẫn sẽ an ủi em, và với vai trò là vợ của Kỷ Viễn chị càng phải an ủi em. Làm sao chị lại không an ủi em được. Em và chị đều giống nhau, cùng thích một người đàn ông. Nhưng chị đã thích trước em, không an ủi em, lẽ nào chị lại mắng em sao?”

Cuối cùng Tiểu Ngư cũng cất tiếng cười: “Cảm ơn chị đã đối xử chân thành với em.”

“Em không cần phải cảm ơn, đó là những điều mà chị vẫn muốn làm. Đến một ngày nào đó nếu chị không là vợ của anh ấy thì chị vẫn an ủi em.”

“Vì sao chị không là vợ của anh ấy nữa? chị yêu người khác, chị yêu Tống Đoạt phải không?” Tiểu Ngư ngạc nhiên nhìn Cẩm Tú.

“Chuyện của chị và Kỷ Viễn không có liên quan tới bất cứ người đàn ông nào và cũng không liên quan tới người phụ nữ nào.” Cẩm Tú lạnh lùng nói: “Nếu chị và anh ấy yêu nhau thì cho dù có bao nhiêu người tới phá đám thì chị vẫn yêu anh ấy, nếu như giữa chị và anh ấy đã không còn yêu, không còn tôn trọng nhau nữa, thì cho dù không có bất cứ ai xen vào chuyện tình cảm giữa bọn chị thì chị cũng cho là nên buông xuôi mọi chuyện.” Cẩm Tú nhớ lại hành động thô bạo mà Kỷ Viễn đối với cô, cô cảm thấy đau đớn, toàn thân ớn lạnh.

“Em không biết giữa chị và anh ấy đã xảy ra hiểu lầm gì. Em chỉ biết vì cuộc sống hôn nhân của chị và anh ấy mà anh ấy đã phải trả giá rất nhiều.” Tiểu Ngư nói, đây mới là mục đích mà cô gặp Cẩm Tú ngày hôm nay. “Anh Kỷ Viễn không làm trong tòa nhà “Khai thác và Phát Triển”, thực tế anh ấy làm ở quán rượu Tiếng Vang. Anh ấy vì chị mới che dấu thân phận của mình. Anh ấy đã tâm sự rằng, chị muốn có một ông chồng làm nhân viên văn phòng, bởi thế anh ấy không nói ra sự thật anh ấy là ông chủ của một quán rượu. Vì muốn sớm kiếm được tiền mua nhà, kết thúc những ngày tháng sống xa cách của hai người, mà anh ấy đã không do dự làm rất nhiều việc nguy hiểm. Anh ấy vì chị, việc gì cũng có thể làm...” Tiểu Ngư nhìn sắc mặt của Cẩm Tú, nhưng cô không đoán ra được phản ứng của Cẩm Tú khi nghe những điều mà cô nói. Tiểu Ngư chỉ cảm thấy sắc mặt của Cẩm Tú càng lúc càng nặng nề.

Tiểu Ngư đã nói cho Cẩm Tú tất cả những điều mà Kỷ Viễn đã giấu Cẩm Tú bấy lâu nay. Nhưng mọi chuyện đã kết thúc rồi. Tiểu Ngư ngược đôi mắt long lanh ngấn lệ nhìn Cẩm Tú và nói: “Có lẽ chị coi thường xuất thân của anh Kỷ Viễn, nhưng em biết được anh ấy yêu chị tới nhường nào. Khi anh ấy kể về chị, anh ấy tự hào biết bao. Nếu anh ấy không yêu chị thì ngày hôm nay em cũng sẽ không tới đây, bởi vì em biết được anh ấy không thể buông xuôi tình cảm giữa hai người. Vì chị mà anh ấy đau lòng, tuyệt vọng, thế nên em mới tìm chị. Em tìm chị không vì mục đích nào khác, mà chỉ để nói với chị sự thật. Chỉ mong chị hiểu tấm chân tình của anh ấy.” Nói rồi, Tiểu Ngư lấy từ trong túi xách ra một chiếc phong bì, lại lấy từ phong bì ra một tập ảnh đưa cho Cẩm Tú.

Cẩm Tú nhìn thấy bức ảnh mà sững sờ cả người. Đó là những tấm ảnh chụp cảnh thân mật giữa Cẩm Tú và Kỷ Viễn. Cẩm Tú không hiểu Tiểu Ngư đã có những bức ảnh đó từ đâu?

“Chị còn nhớ có một lần anh Kỷ Viễn đã mượn một căn phòng và đưa chị tới đó không? Đó là nhà của em. Trên đầu tivi, em có đặt một con búp

bê, trong đó có một camera, nó đã chụp lại những bức ảnh này.” Tiểu Ngự cười một cách đau khổ và nói: “Mục đích của em chắc có lẽ chị cũng đoán được. thực ra em muốn chỉnh sửa những bức ảnh này, thay khuôn mặt chị bằng khuôn mặt em, sau đó đưa cho chị xem. Em muốn để chị biết Kỷ Viễn đứng núi này trông núi nọ, thậm chí em còn muốn làm một số chuyện khác nữa để chị tin rằng mối quan hệ giữa em và anh Kỷ Viễn rất thân thiết, để chị thấy khó khăn mà chùn bước, để chị ly hôn với anh Kỷ Viễn. nhưng cuối cùng em đã không làm như thế.”

“Vì sao em không làm như thế nữa, em đã bỏ ra biết bao công sức như thế?” Cẩm Tú hiếu kì hỏi. trong tim mình, Cẩm Tú đã buông xuôi mối quan hệ giữa mình và Kỷ Viễn, vậy thì rốt cuộc Kỷ Viễn là ai, có mối quan hệ gì với Tiểu Ngự, chỉ bằng hãy buông xuôi tất cả, như thế sẽ không bao giờ phải lo lắng cho người đàn ông đó nữa, sẽ không bao giờ nhớ thương tới anh ta nữa. Anh ta đã có người thầm thương trộm nhớ.

Tiểu Ngự nói tiếp: “Bởi vì anh ấy yêu chị. Cho dù em làm bất cứ điều gì cho anh ấy, anh ấy vẫn cứ yêu chị, chị nói xem, khi em phát hiện ra anh ấy yêu một người con gái khác chứ không phải anh ấy yêu em, thậm chí còn vì người con gái ấy mà lao vào nguy hiểm, vì cô ấy mà đau khổ, mà rơi nước mắt thì em có thể làm gì được nữa? bởi thế, em đã từ bỏ tất cả, thậm chí em còn cho chị biết tất cả kế hoạch của em và cũng cho chị biết vì sao em từ bỏ kế hoạch của mình. Đó là bởi vì em yêu anh ấy, em không muốn anh ấy phải đau khổ. Chỉ có chị mới mang tới cho anh ấy niềm vui, em đến đây để cầu xin chị, cầu xin chị hãy trở về bên anh ấy, hãy yêu anh ấy như ngày xưa, chỉ cần anh ấy được vui vẻ, được hạnh phúc là em cảm thấy mãn nguyện rồi. Chỉ cần anh ấy vui thì em cần gì phải quan tâm tới việc anh ấy có yêu em không...” Tiểu Ngự nghẹn ngào không nói nên lời, hai hàng lệ trào ra từ khóe mắt cô.

Trong căn nhà rộng một trăm tám mươi mét vuông của Tả Thi Giao lại diễn ra một màn kịch mới.

Tả Thi Giao đến thời kì “đèn đỏ”, thông thường thời kì đèn đỏ của Tả Thi Giao phải bảy ngày mới kết thúc. Để tránh không cho lão Hắc phát hiện ra là mình đang tới thời kì “đèn đỏ”, hôm đó cô vội vã bỏ về quê. Tả Thi Giao gọi điện thoại nói với lão Hắc là mẹ cô bị ốm, cô phải về nhà chăm sóc mẹ ngay.

Lão Hắc đương nhiên là tin vào điều mà Tả Thi Giao nói, lại còn gửi thêm tiền vào thẻ của vợ, lão Hắc bảo cô cứ yên tâm ở nhà chăm sóc mẹ, có việc gì cứ gọi điện thoại cho anh. Tả Thi Giao sống bảy ngày vô ưu vô lo tại quê nhà. Kì “đèn đỏ” vừa kết thúc, Tả Thi Giao vội vã trở về thành phố, cô nấu cơm ngon canh ngọt đợi lão Hắc trở về, rồi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, trang điểm thật xinh, căn phòng ngủ cũng được cô trang hoàng lại như đêm tân hôn. Lão Hắc cũng ngoan ngoãn nghe lời vợ, anh về nhà từ rất sớm, lại còn tặng vợ một bó hoa hồng.

Mọi thứ diễn ra êm xuôi, đẹp đẽ, ấm áp, lãng mạn như mơ. Sau bữa ăn, lão Hắc lại cùng vợ vui vẻ trên giường ân ái nồng thắm. Sau đó lão Hắc vào nhà tắm. Anh có một thói quen là sau khi ân ái xong là sẽ đi tắm. Bảy ngày Thi Giao không có nhà, lão Hắc cũng không về nhà. Thế nên đương nhiên đồ đạc trong nhà vẫn nguyên vị trí, lão Hắc cũng không thấy điều gì khác lạ. Lúc bước vào phòng tắm, mới thấy bộ quần áo tắm tuần trước anh mặc Thi Giao vẫn chưa giặt, và vẫn chất cùng một đồng quần áo khác để trên máy giặt. Trong phòng tắm lúc ấy lại không có quần áo để thay, nên lão Hắc đành lấy bộ quần áo cũ mặc lên người.

Khi lão Hắc cầm bộ quần áo lên thì thấy chiếc quần lót của Tả Thi Giao rơi xuống, đương nhiên đó là chiếc quần mà Tả Thi Giao đã mặc trước khi trở về quê. Lão Hắc đột nhiên nhìn thấy chiếc quần trắng tinh có một vệt máu đã chuyển màu. Vệt máu ấy khiến lão Hắc giật mình.

Tả Thi Giao không thể nào mà để chiếc quần mặc từ kì đèn đỏ tháng trước tới tận bây giờ mà không giặt. Chắc chắn đây là chiếc quần mà cô ấy đã mặc gần đây nhất. Nhưng không phải là cô ấy đang có bầu sao?

Đầu lão Hắc trở nên mông lung, anh cầm chiếc quần còn vệt máu mang cho Tả Thi Giao xem. Thực tế lão Hắc làm thế cũng không biết là vì điều gì, thậm chí anh còn lo lắng vợ đã bị sảy thai.

Có tật thì giặt mình, câu nói này quả không sai.

Ngay khi nhìn thấy chiếc quần đó, Tả Thi Giao đã thất kinh: “Em xin lỗi anh yêu, anh đã biết cả rồi ư? Anh đừng trách em được không? Không phải là em cố lừa dối anh, mà do bác sĩ chuẩn đoán sai, là do que thử thai bị sai.”

“Em nói gì?” Lão Hắc vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đây là do que thử thai bị lỗi, nên em cứ nghĩ em đã có bầu, nhưng thực tế em vẫn chưa có...” Tả Thi Giao nhìn chiếc quần trên tay lão Hắc, cô ấp úng, giọng run lên vì sợ hãi.

Lão Hắc quăng chiếc quần sang một bên. Anh không nghĩ việc có bầu của Tả Thi Giao lại có thể là một sự nhầm lẫn, tin mang bầu ấy đã khiến anh mừng hụt.

“Anh yêu, xin anh đừng giận nhé. Chúng ta cố gắng thêm chút nữa rồi chúng ta sẽ có em bé.” Tả Thi Giao chạy tới ôm chầm lấy lão Hắc.

Không phải lão Hắc tức giận vì điều đó, mà lão Hắc tức giận vì cô đã không chủ động nói sự thật với anh. Lão Hắc sa sầm mặt không nói gì. Khuôn mặt anh vốn đã đen, giờ càng tối sầm hơn, trông thật đáng sợ.

Tả Thi Giao lại không nghĩ trước nghĩ sau mà đã bộc bạch luôn: “Em muốn sớm sinh con cho anh, như thế anh sẽ không ở ngoài cả ngày nữa.

Anh không biết người ta nói gì về anh và Tống Đoạt đâu...”

Tả Thi Giao đã nhắc tới Tống Đoạt. đây là người mà cô không nên nhắc tới vào giờ phút này nhất.

“Nói anh và Tống Đoạt làm sao?” Lão Hắc bình tĩnh hỏi.

“Họ nói Tống Đoạt là người đồng tính.” Tả Thi Giao vẫn thản nhiên, “Nhưng anh yên tâm, em không tin đâu, chỉ cần chúng ta có con là sẽ phá tan những lời đồn thổi ác ý đó.”

Lão Hắc lạnh lùng hỏi: “Em có thể nói cho anh biết ai bày đặt ra chuyện này không?”

Khi đó Tả Thi Giao mới nhận thấy thái độ của lão Hắc bất thường. lão Hắc đã thực sự tức giận

“Ở bên ngoài ai cũng nói thế cả.” Tả Thi Giao lí nhí.

“Bên ngoài là ai, chắc chắn phải có ai đó, em nói rõ ra xem nào, rốt cuộc em nghe ai nói, anh sẽ đi tìm người đó, anh sẽ ba mặt một lời với người đó xem có đúng hay không?” Lão Hắc lạnh lùng hỏi.

Tả Thi Giao không đáp. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy lão Hắc tức giận đến thế.

“Nếu em không nói được ai là kẻ bịa đặt thì anh sẽ cho là em dưng nên tin đồn nhảm nhí đó.” Lão Hắc nói.

“Cầm Tú, Lý Cầm Tú, chính là cô bạn làm ở tòa soạn đó của em.” Tả Thi Giao im lặng một hồi lâu rồi mới nói ra tên của Cầm Tú.

Lão Hắc nhìn Thi Giao không nói gì, anh đứng dậy, mặc quần áo rồi ra khỏi nhà.

Khi lão Hắc đang lái xe trên đường, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh không nhắc máy, bởi anh nghĩ đó là điện thoại của Thi Giao. Nhưng chuông điện thoại vẫn cứ reo. Nếu là Tả Thi Giao, chắc chắn cô ấy không gọi mãi như thế. Lão Hắc rút điện thoại từ trong túi ra, đó là điện thoại của nhân viên cấp dưới.

“Ông tổng, cái đai áo đó em tìm thấy rồi. có phải dài tầm hai thước không? Nặng tầm một lạng phải không? ở giữa còn khắc hình long phượng cát tường phải không ạ?” Từ điện thoại vọng ra tiếng của một người.

Từ khi Tả Thi Giao nói chiếc xe của đoàn du lịch bị cướp, lão Hắc đã cử người đi điều tra. Nhưng đã qua một thời gian mà vẫn chưa tìm được chiếc xe của đoàn khách du lịch bị cướp. Người nhận trách nhiệm đi điều tra vụ việc mà lão Hắc giao cho đã bắt đầu tìm hiểu từ chiếc đai áo mà Tả Thi Giao bị cướp.

Chắc chắn món đó đã bị bán để tiêu hủy chứng cứ. Dù sao đó cũng là món đồ cũ, ai dám đeo đồ cũ của người khác? Cuối cùng cũng tìm ra dấu vết của chiếc đai áo đó.

“Đúng, cậu nói rất đúng. Ông chủ đó nói thế nào, người chủ cửa hàng vẫn còn ấn tượng chứ? Món đồ đó đắt giá thế cơ mà?”

“Ông chủ đó nói rằng người đi cầm đồ là một người phụ nữ.”

“Phụ nữ ư? Ồ có khi kẻ cướp đã mang đi cầm đồ?”

“Có cậu nhân viên trong cửa hàng quen người phụ nữ đó, cậu ta nói, người phụ nữ đó dẫn đoàn du lịch đã từng đưa khách ở vùng ngoài tới cửa tiệm đó để tìm mua đồ.”

Đầu lão Hắc ơng lên. Người đi cầm đồ đó chắc chắn là Tả Thi Giao

Vì sao Tả Thi Giao lại mang đồ của mình đi cầm? có phải là hết tiền tiêu? Lại còn chuyện bị cướp mà cô ta đã nói, rốt cuộc vẫn không tìm ra, phải chăng hoàn toàn không có chuyện bị cướp. Nếu xâu chuỗi lại mọi chuyện với nhau, kết hợp cả với việc cô ta đã giả mang bầu, đột nhiên lão Hắc cảm thấy căm ghét Tả Thi Giao vô cùng.

Đúng là kẻ tiểu nhân! Cô ta vốn đã biết được chuyện tình cảm giữa lão Hắc và Tống Đoạt, hay là đã có được chứng cứ khi lão Hắc và Tống Đoạt ở bên nhau?

Rốt cuộc cô ta muốn làm gì? Lão Hắc đã bắt đầu cảm thấy chán ghét và sợ hãi cuộc sống hôn nhân

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nhân Chứng

1

Khi Quách Trường An tới quán rượu Tiếng Vang đã là nửa đêm. Thời điểm này chính là lúc quán rượu đông nhất, bên trong quán đông kín người. Sau khi bước vào quán, Quách Trường An tới quầy bar và gọi Tiểu mạch mang cho một cốc Chivas, khi Tiểu Trạch đưa cốc rượu cho Quách Trường An, anh nói với Tiểu Trạch: “Anh Kỷ Viễn có ở đây không?cậu nói với anh ấy là có Quách Trường An cần tìm anh ấy.”

Tiểu Trạch không quen Quách Trường An, nhưng nhìn dáng vẻ cao lớn và khuôn mặt của Quách trường An, nên Tiểu Trạch quay ra phía sau tìm Kỷ Viễn và thông báo với Kỷ Viễn có một người tên là Quách Trường An muốn tìm. Kỷ Viễn đang ngồi dựa vào sofa, đắm chiêu với cốc rượu, Kỷ Viễn chẳng thèm quan tâm người đang tìm mình là ai, bèn cất giọng thô lỗ: “Kể cả đế vương hay lão Hắc Tử thì cũng đuổi nó đi cho ta.”

Tiểu Trạch quay trở lại quầy bar và nói với Quách trường An: “Anh tôi không có ở đây.”

“Cậu ấy đi đâu rồi?” Quách Trường An hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa.” Tiểu Trạch đáp

“Cậu ấy không nói là khi nào về à?”

“Anh ấy không nói!”

Quách Trường An ngược mắt nhìn Tiểu Trạch, rồi cầm chiếc cốc trên tay ném mạnh xuống đất, sau đó đạp đổ chiếc ghế bên cạnh.

Tiểu Trạch hét lên” Anh, anh ời, các anh mau tới đây, có đũa phá đám.”

Lúc đó có mấy người chạy xồng xộc từ phía sau lại. Trong đó có một người là Tiểu Ngư, Tiểu Ngư nhìn thấy Quách Trường An bèn vội vã chạy ra sau tìm Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn chạy tới quầy bar, Quách Trường An đang ngồi như ông lớn trên ghế, một chân gác lên tay vịn của chiếc ghế phía trước, một chân đặt xuống đất, rồi hất hàm nói với người bên cạnh: “Tên khốn Kỷ viễn đó nợ tôi một khoản, tôi tới tìm hăn để tính sổ. Từ xưa tới nay có ai vay tiền mà không trả không? Nếu hăn mà không bước ra đây thì tối nay anh mày ở đây luôn”

Kỷ Viễn nhìn thấy dáng người Quách Trường An, thấy rất quen, bèn hét lên không khách sáo:”Xuống ngay, xuống ngay, cái ghế ấy mà mày giẫm lên à? Mày đúng là kẻ tiểu nhân phụ bạc ân nghĩa của người khác. Mấy ngày trước tao mới cứu mày mà bây giờ mày đã quay lại làm loạn à? Thật không đáng mặt nam nhi tí nào.”

Quách Trường An quay đầu lại nhìn thấy Kỷ Viễn đang đi tới, bèn hạ chân xuống, đưa tay phui phui chiếc ghế mà anh vừa đặt chân lên, rồi cúi người về phía Kỷ Viễn và nói: “Anh hai, cuối cùng thì anh cũng lộ diện rồi đấy. Bản lĩnh này không phải tôi học từ anh sao, nếu mà anh còn không xuất hiện thì tôi cũng chẳng giả vờ được nữa.”

Quách Trường An đưa tay ôm chặt lấy vai Kỷ Viễn, rồi tỏ ra thân thiện và nói: “Đi thôi, chúng ta đi uống chút gì đó. Tôi ngửi thấy mùi rượu trên người anh, anh uống một mình đấy à? Sao không gọi tôi một tiếng.”

Nhưng Kỷ Viễn không tỏ ra thân thiết với Quách Trường An. Anh hất tay Quách trường An đang đặt trên vai mình và nói: “Ai cùng một hội với anh, lại còn lôi tôi ra đây à?”

Sau đó Kỷ Viễn xoay người xua tay với đám Tiểu trạch: “Mấy người cứ lo chuyện của mấy người đi, không có chuyện gì cả, tên tiểu tử này không có tiền uống rượu tìm anh mà kiếm rượu uống chơi thôi.”

Quách Trường An véo Kỷ Viễn một cái, Kỷ Viễn cũng không khách sáo thúi cho Quách Trường An một đấm, hai người họ coi đó là màn chào hỏi.

Kỷ Viễn đưa Quách trường An vào một phòng phía sau, họ cùng ngồi uống rượu. Kỷ Viễn nhìn Quách Trường An mở bia uống, không nói gì. Quách trường An uống hết một chai bia rồi nói: “Đúng là bây giờ mới thấy hết khát.” Sau đó Quách trường An lại cầm tiếp một chai bia nữa lên.

Kỷ Viễn nhìn Quách Trường An uống hết hai chai bia, mới liếc TRường An và nói: “Anh tới để uống rượu thật đấy à?”

“Nếu mà anh đã không tin tôi tới đây để uống rượu thì tôi cũng chẳng uống nữa.” Nói rồi Quách trường An ngồi sát lại Kỷ Viễn và hỏi: “Có phải anh đã bắt nạt em gái của tôi không?”

Kỷ Viễn sững sờ: “Ai là em gái anh? đến em gái anh là ai tôi còn chẳng biết, muốn bắt nạt cũng không được.”

Quách Trường An đáp: “Là Lý Cẩm Tú, có phải là anh bắt nạt cô ấy không? Tối hôm qua cô ấy tới bệnh viện thăm tôi, trông sắc mặt cô ấy không vui. Tôi vừa nhắc tới anh là cô ấy im lặng ngay không nói gì, tôi nghĩ chắc chắn là hai người có vấn đề gì đó.”

Không nhắc tới Cẩm Tú thì không sao, vừa nhắc tới Cẩm Tú cơn giận trong người Kỷ Viễn lại bùng lên. Chiều nay, Kỷ Viễn đã nhận được giấy

triệu tập của tòa án. Xem xong Kỷ Viễn đã xé tan tờ giấy đó ra. Tới tòa án ư? Cũng chỉ vì việc li hôn! Đi cái gì mà đi! Cẩm Tú đúng là rất muốn bị ăn đòn, mới bị chồng tát một cái mà đã tố cáo lên tòa án. Kỷ Viễn càng lúc càng tức giận, đang chán nản thì Quách Trường An lại khơi lên cơn tức giận của Kỷ Viễn.

“Việc giữa tôi và vợ tôi anh đừng có mà xen vào!” Kỷ Viễn không khách khí, mắt anh trừng lên, tức tới mức suýt chút nữa anh giờ cú đấm về phía Quách Trường An.

“Vợ của anh là em gái tôi, em gái tôi có chuyện, người làm anh như tôi làm sao lại không can dự được? như thế khác nào gia đình tôi không có ai chắc.” Quách trường An đã nhận ra Kỷ Viễn đang tức giận, nhưng Quách Trường An không cố khiêu khích cơn tức giận của Kỷ Viễn, mà tỏ ra nhún nhường : “Trong thành phố này, em gái tôi chỉ có một người anh, tôi không lo cho nó, chẳng lẽ lại để anh bắt nạt nó sao?”

Kỷ Viễn ngơ ngác nhìn Quách trường An rồi cất giọng nghi ngờ hỏi: “Không phải là trước kia anh nói rằng Cẩm Tú là bạn gái anh hay sao?”

Quách Trường An chỉ vào Kỷ Viễn suýt chút nữa là bật cười: “Tên gốc như anh, vậy mà sao em gái tôi lại thích được nhỉ? Những điều tôi nói khi đó chẳng phải là để trêu tức anh hay sao? Anh đúng là chẳng có óc phán đoán gì cả. Đã to đầu mà còn ngốc thế sao?”

“Đừng có chế giễu tôi.” Kỷ Viễn đưa tay đập vào tay Quách Trường An. Nhưng trên mặt Kỷ Viễn vẫn còn vẻ nghi ngờ: “Không phải anh nói phía sau lưng Cẩm Tú có một vết chàm sao?”

Quách trường An cười và đáp: “Ôi anh bạn nhỏ của tôi, từ bé tôi đã là hàng xóm của Cẩm Tú. Hai nhà chúng tôi khi đó chỉ cách nhau có một bức tường, từ nhỏ anh có bao giờ hiểu kì không? Ý tôi là anh có bao giờ tò mò về đám con gái không? Ngày ấy tôi đã đục một lỗ trên bức tường, bình

thường tôi hay lấy một hòn đá nhét vào đó, khi nào muốn nhìn trộm vào nhà Cẩm Tú, thì tôi lôi hòn đá đó ra rồi ghé mắt vào, có gì mà không nhìn thấy được?”

Một tiếng “bụp” vang lên.

Quách trường An bị Kỷ Viễn giáng một cú đấm. Kỷ Viễn quát lên: “Mẹ nó, người đúng là tên sói háo sắc.” Nói rồi Kỷ Viễn đưa tay lên xoa xoa miệng và nói: “Nhưng, việc này hồi nhỏ tôi cũng đã từng làm rồi.”

“Anh mạnh tay quá đấy, mạnh thêm chút nữa là tôi gãy mũi rồi.” Quách trường An xoa xoa mũi rồi nói: “Tôi đã coi Cẩm Tú là em gái. Anh nói xem lần đầu tiên tôi gặp hai vợ chồng anh là ở chỗ nào, liệu tôi có thể có ấn tượng tốt về anh được hay không? Tôi đã cố ý nói ra những điều đó để anh tức giận. Anh đúng là không có lòng độ lượng, chỉ vì một việc nhỏ nhặt thế này mà đã cãi nhau với em gái tôi à?”

“Không phải mà tại tên Tống Đoạt đáng chết đó, hần...” Kỷ Viễn muốn nói ra sự thật nhưng lại nghĩ đây là việc riêng tư không nên để người khác xen vào, nếu không khéo sẽ làm mọi chuyện rối tung lên, nên đành nuốt cơn giận vào trong lòng.

“Hần bắt nạt Cẩm Tú à?” Quách Trường An đứng phắt dậy, “Hần, hần bắt nạt thế nào, chúng ta tìm hần tính sổ.” Nói rồi Quách Trường An quay người định bước đi.

“Cũng không phải là bắt nạt gì cả, chỉ là hần đã bắt tay Cẩm Tú” Giọng Kỷ Viễn lí nhí.

“Sau đó anh đã làm gì, đấm hần à?”

“Ừ, sau đó tôi đã đấm vào mặt của hần một phát và còn...” Kỷ Viễn định nói là anh đã tát Cẩm Tú, nhưng anh lại không nói ra, trước mặt anh

tra người ta mà lại nói đánh người ta thế nào thì có khác nào tìm đường chết.

“Anh đánh Cẩm Tú phải không?” Quách Trường An nói rồi xoa xoa nắm tay. Với “đức tính” của Kỷ Viễn chắc chắn là anh ta đã động chạm tới Cẩm Tú.

Kỷ Viễn không nói gì. Anh nhìn thẳng vào Quách Trường An

“Tôi cứ nghĩ là cùng với anh, rồi lại cùng với Tống Đoạt...” Kỷ Viễn nói lấp lửng, trong lòng cảm thấy hơi hồi hận. nếu Tống Đoạt đã là kẻ đồng tính, vậy thì giữa hắn ta và Cẩm Tú có lẽ là không xảy ra chuyện gì. Xem ra là anh đã trách oan Cẩm Tú, nếu không Cẩm Tú sẽ không kiên quyết đòi li hôn như thế.

“Anh đúng là kẻ ngốc nghếch. Nếu cô ấy là người như thế, chắc chắn là cô ấy sẽ không lấy anh.” Quách trường An rất muốn đấm cho Kỷ Viễn một trận. Nhưng Trường An hiểu đó không phải là cách để giải quyết vấn đề. Nếu hôm nay Trường An đã tới đây thì anh sẽ giúp hai người họ giải tỏa mọi sự hiểu lầm. Cẩm Tú vẫn rất nhớ thương Kỷ Viễn, nếu không thì cô ấy không né tránh câu hỏi của Quách Trường An.

Kỷ Viễn không nói gì, mặt tối sầm.

“lại còn ngồi ủ rũ, vùi đầu vào rượu chè làm gì nữa, còn không mau đi tìm Cẩm Tú xin lỗi đi.” Quách trường An động viên Kỷ Viễn, “Phải nói với anh rằng, Cẩm Tú rất thích anh, trước đây tôi đã từng phải lòng cô ấy, nhưng thấy tình cảm giữa hai người rất sâu đậm, nên tôi đã quăng cái ý định đó đi. Nếu anh mà từ bỏ cô ấy, thì đừng trách anh em ta không nể nhau.”

Kỷ Viễn vẫn không nói gì.

“Anh nói gì đi chứ! Câm à?” Quách TRường An cảm thấy hơi bực mình, nhắc chai bia lên tu ừng ực, rồi nắm lấy cổ áo Kỷ Viễn, nhắc Kỷ Viễn lên. “Đi đi, phải đi ngay bây giờ, phải mau nói rõ mọi chuyện, chuyện gia đình không thể để kéo dài hết đêm này đến đêm khác, nếu không mọi mối hoài nghi sẽ biến thành thù hận.”

Cuối cùng Kỷ Viễn cũng không giấu giếm được sự thật, anh thốt lên: “Cô ấy đã đề nghị li hôn rồi.”

“Cái gì?” Quách Trường An không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi đã nhận được giấy gọi của tòa án, cô ấy đề nghị li hôn với tôi.” Kỷ Viễn đáp.

“Cái cô này đúng thật là, chuyện hiểu lầm giữa hai vợ chồng sao lại có thể trở thành hận thù như vậy, lại còn động tới cả tòa án nữa.” Quách Trường An cũng cảm thấy dường như mọi sự đã đi hơi quá. “Tuy nhiên, tôi nghĩ cho dù kéo dài cuộc hôn nhân hay li hôn thì làm thẳng đàn ông khi đã làm sai, hãy nói lời xin lỗi vì việc làm của mình. Anh không thể vì người ta muốn li hôn với mình, mà đến một câu xin lỗi cũng không nói ra được. Anh cứ đi xin lỗi cô ấy đi, có lẽ chỉ cần anh xin lỗi cô ấy, cô ấy sẽ tha thứ cho anh và rút lại đơn li hôn.”

Mọi chuyện đều xếp đặt đúng như những gì Quách Trường An nói. Kỷ Viễn tới khu chung cư nơi Cẩm Tú sống. Cho dù lúc này đã là nửa đêm. Nhìn theo bóng Kỷ Viễn đi lên cầu thang, Quách Trường An đứng dưới lầu rút một điếu thuốc lên châm. Thấy Kỷ Viễn không quay lại anh cũng cảm thấy yên tâm. Có lẽ chuyện của Kỷ Viễn và Cẩm Tú đã ổn rồi.

Quách Trường An trầm ngâm hút thuốc, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng cũng có gì đó không vui. Quách Trường An đã kéo Kỷ Viễn đi gặp Cẩm Tú để giải quyết chuyện gia đình của anh ta, nhưng

còn chuyện gia đình của anh thì đã kéo dài cả năm trời. Chẳng lẽ còn định kéo dài tới bao giờ nữa đây? Nếu không kéo dài thì giải quyết thế nào đây?

Quách Trường An không muốn nghĩ nữa, anh vút điều thuốc đi, quay người bước trong đêm tối. vừa quay người đột nhiên Quách Trường An cảm thấy sau lưng có người, anh quay đầu lại, bóng người đó lao về phía anh.

“Trường An cẩn thận!” Phía trước có tiếng người hét lớn.

Quách Trường An đẩy người vừa lao vào mình ra, người vừa cất tiếng gọi cũng chạy tới.

Đó là Tiểu Mã, Quách Trường An định chạy theo tên vừa đánh lén mình, thì tên đó đã phát hiện ra Quách Trường An có cứu viện, hăn liền quay đầu bỏ chạy.

“Có phải Trương Khánh không? Xem ra hăn vẫn còn thù cậ lắm đấy!” Tiểu Mã nói.

“Tôi biết chắc là hăn còn tới tìm tôi.” Quách Trường An nói

“Trường An những người biết cậ xuống máy bay hôm đó không nhiều, cái người tên là Kỷ Viễn đó cũng là một trong số đấy. Anh ta đã tới tận đồn cảnh sát để nghe ngóng tin tức của cậ, nhưng sau đó anh ta lại cứu cậ, có thể không đưa anh ta vào danh sách nghi vấn.” Tiểu Mã nói.

“Còn có một người nữa biết tôi trở về hôm đó.” Quách trường An đáp.

“Ai thế?” Tiểu Mã hỏi.,

“Âu Thế Hằng.”

Ngày hôm đó Kỷ Viễn không gặp may

Cầm Tú đã không để cho anh vào nhà.

Kỷ Viễn đứng bên ngoài gõ cửa. Cô bạn gái cùng chung cư của Cầm Tú bước ra nhìn thấy Kỷ Viễn, liền gọi Cầm Tú.

Cầm Tú cũng chẳng buồn chạy ra, cô cất tiếng: “Ai thế? Cậu cứ nói là tớ ngủ rồi, bảo anh ta đi đi.”

Kỷ Viễn đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng Cầm Tú, nhưng không tiện lên tiếng, đành quay người bỏ đi. Nhưng lại không cam tâm, Kỷ Viễn đứng ngoài hành lang, gọi điện cho Cầm Tú, Cầm Tú cũng không buồn nghe máy. Anh đành nhắn tin cho cô, những tin nhắn nối nhau, nhưng Cầm Tú đã tắt máy.

Kỷ Viễn tức tới mức suýt chút nữa là đập tan điện thoại. Anh nghiến răng đấm tay vào tường, đáp trả lại anh chỉ là những tiếng kêu khô khốc từ bức tường đó.

Cánh cửa mở ra, Cầm Tú xuất hiện trước mặt anh. Cô khoác chiếc áo lên người rồi nói nhỏ với Kỷ Viễn: “Cút đi, đừng có mà ở đây làm trò điên rồ nữa.”

Kỷ Viễn suýt chút nữa là tức điên lên. Nhưng anh vẫn cố nói giọng bông đùa: “Anh không đi đấy, anh rất vui lòng đứng đây đợi em.”

“Nếu anh không đi, tôi sẽ báo cảnh sát.” Sắc mặt cầm Tú lạnh tanh.

“Em báo cảnh sát đi, để Quách Trường An đến bắt anh đi.” Kỷ Viễn nói, đột nhiên anh cảm thấy ghen ngào. Nếu Cầm Tú nói là muốn báo cảnh sát có nghĩa là thực sự cô đã không còn tình nghĩa gì với anh nữa sao?

Cầm Tú nhìn Kỷ Viễn, sắc mặt cô vẫn không hề thay đổi, sau đó cô không quay về phòng mà đi cùng Kỷ Viễn xuống nhà. Trên đường đi Kỷ Viễn đưa tay nắm chặt tay Cầm Tú, nhưng Cầm Tú lạnh lùng rút tay lại:

“Tôi đã đề nghị ra tòa để được li hôn với anh rồi, xin anh hãy tự trọng.” Giọng Cẩm Tú lạnh lùng.

“Không phải hiện giờ chúng ta vẫn chưa li hôn sao?” Trái tim Kỷ Viễn lúc này tràn ngập sự lạnh lùng còn tâm trí anh lấp đầy sự chán nản.

“Đề nghị anh lần sau đừng tới tìm tôi nữa.” Giọng Cẩm Tú vẫn lạnh lùng.

“Rốt cuộc thì em muốn gì? Anh biết anh sai, anh cũng đã xin lỗi em rồi, ý em có phải là cho dù thế nào thì em cũng không tha thứ cho anh đúng không?” Kỷ Viễn tỏ vẻ sốt sắng.

“Hôn nhân cần có sự tôn trọng và tin tưởng, nhưng tất cả những gì mà anh dành cho tôi chỉ là những lời nói dối và bạo lực. Đây không phải là vấn đề có tha lỗi hay không, mà đây là vấn đề đạo đức làm người. Đến làm một người tử tế như thế nào anh còn không biết thì đừng nói đủ tư cách để làm chồng. Bởi thế tôi đã đề nghị li hôn với anh, chẳng có liên quan gì tới việc anh có xin lỗi tôi hay không.” Cẩm Tú nghiêm mặt nói rành rọt từng câu, từng chữ với Kỷ Viễn. “Hôm nay, chẳng qua là tôi muốn nói rõ với anh, và cũng hy vọng với tư cách là một người đàn ông, anh đừng tới tìm tôi quấy rối nữa.”

Kỷ Viễn nhìn chăm chăm vào Cẩm Tú, miệng há hốc không nói gì, Cẩm Tú quay người bước đi, Kỷ Viễn vội vàng nắm lấy tay Cẩm Tú. Nhưng Cẩm Tú thẳng thừng: “Bỏ tay tôi ra.”

Kỷ Viễn đáp: “Anh không buông tay. Không phải là em giận anh vì anh đã tát em một cái sao? Bây giờ anh ở đây rồi, em tát lại anh một cái không phải là được sao, nếu như em vẫn chưa hết tức giận thì cứ đánh anh hai ba cái cũng được.”

Cẩm Tú đáp: “Đấy là anh nói với tôi đấy nhé, là anh cho tôi đánh đấy nhé.” Kỷ Viễn nghe xong cứ nghĩ rằng đã có đường lui cho mình bèn vội

vàng nói: “Em đánh đi, đánh thế nào cũng được.”

Cầm Tú không chút do dự, giơ tay tát vào mặt Kỷ Viễn hai cái, cái tát của cô mạnh tới mức mà tai Kỷ Viễn ù cả lên, hai bên thái dương nóng bừng bừng như bốc hỏa, anh không nghĩ là Cầm Tú lại đánh anh thật, càng không nghĩ là Cầm Tú lại đánh mạnh đến thế. Nhưng sau hai cái tát này Kỷ Viễn cũng cảm thấy yên tâm hơn, Cầm Tú đã chịu đánh anh thì chắc chắn vấn đề đã được giải quyết xong xuôi.

Nhưng Cầm Tú lại nói: “Một cái tát là anh nợ tôi. Một cái nữa là có thêm một chút lãi. Bây giờ chúng ta không ai nợ ai, anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Kỷ Viễn sững sờ, sao cầm Tú có thể nhỏ nhen rồi nổi cáu với anh như thế. Anh đã xin lỗi Cầm Tú rồi, mắng thì cũng mắng rồi, đánh thì cũng đánh rồi, rốt cuộc là Cầm Tú muốn gì đây. Kỷ Viễn đột nhiên ôm chầm lấy Cầm Tú, anh muốn hôn cô. Nhưng Cầm Tú chống cự, cô vừa đẩy Kỷ Viễn ra vừa hét lớn: “Cứu mạng, cứu mạng, có ai không, đồ lưu manh, cứu tôi với...” Trong những căn phòng trên khu nhà có người chạy ra, bên ngoài đường khu chung cư cũng có người chạy tới ngó nghiêng thăm dò.

Kỷ Viễn không ngờ cầm Tú lại có chiêu này, đành cúi đầu ủ rũ bỏ đi. Bởi đi vội vàng nên đập cả đầu vào cửa.

Cầm tú nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác, thảm hại của Kỷ Viễn, cô phì cười.

Hôn nhân đối với ai cũng quan trọng, nhưng không phải vì hôn nhân mà để ý tới quá nhiều điều. Cầm Tú nghĩ: “Không muốn li hôn cũng được, nhưng nếu không làm tới nơi tới chốn thì sự việc ngày hôm đó sẽ còn tiếp diễn, không phải là sau này cô lại rơi vào vòng cuốn đó hay sao? Hôn nhân rất quan trọng nhưng nguyên tắc làm người còn quan trọng hơn. Nếu một

người phụ nữ không có được sự tôn trọng của chồng đối với mình, thì cũng sẽ không có được tình yêu chân thành.”

2

Hai giờ chiều ngày hôm sau, Tô Gia Văn gọi điện hẹn Cẩm Tú đi uống café. Tâm trạng Cẩm Tú không được vui vẻ cho lắm, có lẽ bởi chuyện của Kỷ Viễn tối qua, Cẩm Tú không muốn đi, nhưng đối với Tô Gia Văn, Cẩm Tú luôn có cảm giác không thể nào từ chối được lời mời của cô. Người con gái này là một câu đố rất thần bí, thậm chí người đó rất khác thường.

Quán café nằm tận trong khu phố cổ, quán được trang trí theo phong cách cổ điển. Vừa bước vào cửa đã thấy một bức tượng người sắt cầm khiên và cung tên trông rất uy nghiêm, bên cạnh là một cỗ chiến xa bằng đồng. Bây giờ là thời gian về chiều nên trong quán không đông người, đa phần đều là những đôi nam nữ ngồi đối diện với nhau, nói chuyện và cười rất nhỏ nhẹ, phảng phất trong không khí là mùi hương café, gợi lên cảm giác hoài cổ.

Tô Gia Văn và Cẩm Tú chọn một chiếc bàn có ghế đung đưa. Sau khi ngồi xuống, Tô Gia Văn lấy từ trong túi xách ra một chiếc túi LV, rất xinh xắn, cô đưa cho Cẩm Tú và nói: “Lúc trước em nhờ bạn mua ở nước ngoài về, tặng chị đây, coi như là một chút quà nhỏ tặng chị vậy.”

Món đồ này Cẩm Tú thấy rất quý và đắt, nếu như cô đeo chiếc túi này thì trông rất đẹp và có phần xa xỉ quá. Cô không thể nhận món quà này. Nhưng giữa bạn bè với nhau cũng phải biết cảm kích trước tấm lòng của người khác dành cho mình, nếu Cẩm Tú nhận món quà của Tô Gia Văn thì cô có món quà gì quý giá hơn chiếc túi này để đáp lại món nợ ân tình của Tô Gia Văn được đây?

“Em nói chúng ta là bạn bè với nhau, mà còn khách sáo với chị như thế, hay là em không còn coi chị là bạn nữa rồi?” Cẩm Tú từ chối khéo món quà của Tô Gia Văn.

Sau khi pha xong hai cốc café, Tô Gia Văn nhắc cốc café lên nhấp một ngụm và nói: “Em biết chị sẽ từ chối, nhưng em đã tặng chị rồi, thì chắc chắn sẽ không lấy lại nữa. Chị có thể lựa chọn nếu như chị chọn không lấy chiếc túi này, thì khi nào chị về, chị cứ đặt chiếc túi xuống ghế. Em tin rằng sau khi chị đi, ông chủ tiệm café này sẽ cất chiếc túi đi cho chị, chỉ cần chị tới đây một lần nữa thì chiếc túi đó sẽ xuất hiện trước mặt chị, chỉ trừ khi chị không bao giờ tới quán này uống café nữa.” Nói rồi Tô Gia Văn nở một nụ cười, “Vì chiếc túi này mà chị từ chối em và từ chối cả quán café đặc biệt này nữa không hay chút nào đâu.”

Cẩm Tú cũng cười nhưng cô hơi nhúu mày, món nợ ân tình này đối với cô cũng khá lớn.

“Chị biết không, mỗi lần chị tới để nghe em tào lao là em biết ơn lắm rồi. Em chẳng biết nói thế nào để cảm ơn chị.” Tô Gia Văn không để Cẩm Tú mở lời mà nói tiếp, “Cuộc sống của em là như thế đấy, giống như trong vũng bùn đen. Nếu như em cứ muốn ngoi lên thì chắc chắn rồi sẽ bị chìm xuống, thậm chí là bị chìm cho tới chết. Mọi điều không may em đã trải qua hết rồi, có những lúc em cũng cảm thấy chán nản. Mọi việc cứ diễn ra với em như thế đã được sắp đặt từ trước.”

Giọng của Tô Gia Văn đầy vẻ ưu tư, sắc mặt cũng trở nên sầm uất. Có lẽ bây giờ Tô Gia Văn đang nghĩ tới những chuyện không vui trước kia. Cẩm Tú không nói gì, cô tựa lưng vào ghế, ngồi tựa lưng thế này, Cẩm Tú cảm thấy thoải mái hơn nhiều, sẵn sàng lắng nghe câu chuyện của Tô Gia Văn.

Dường như Cẩm Tú ngửi thấy mùi hương hoa nhè nhẹ nhưng không biết là mùi gì. Cô ngước mắt tìm kiếm ánh mắt của Tô Gia Văn. Tô Gia

Văn cũng đang ngồi dựa lưng vào ghế, nhắm nháp cốc café, rồi đột nhiên Tô Gia Văn khựng lại như thể bản nhạc bị ngắt giữa chừng.

“Mùi hương...mùi hoa hồng, mùi hương hoa hồng, hương hoa hồng.” Tô Gia Văn lặp lại ba lần câu nói ấy, nhưng mỗi lần nói ra giọng điệu lại khác nhau, dường như trong câu nói ấy chất chứa sâu cảm.

“Lần trước em nói tới đâu rồi nhỉ, em cứ có cảm giác là mình đang kể chuyện người khác ấy, cứ như thể là em đang bình luận tác phẩm văn học vậy,” Giọng Tô Gia Văn bắt đầu nhẹ nhàng êm ái, cô bắt đầu kể.

“Mọi câu chuyện của em dường như đều có liên quan tới mẹ chồng em. Trong căn nhà rộng lớn ấy, chỉ có hai người đàn bà, ngôi nhà ấy xây lâu lắm rồi, nó được xây bằng đá, rất kiên cố, hai tầng. Sau khi được trang hoàng lại trông nó càng lộng lẫy hơn. Nhưng dù căn nhà đó có đẹp đẽ, có xa hoa tới đâu mà chỉ có hai người đàn bà sống với nhau thì thật là buồn chán.”

Bình café bên cạnh bắt đầu sôi, hơi nước bốc lên nghi ngút cùng mùi hương café, Cẩm Tú rót thêm chi Tô Gia Văn một cốc nữa và cũng tự rót cho mình một cốc. Cô nhận ra hôm nay Tô Gia Văn có điều gì đó rất đặc biệt, cô ấy mặc một chiếc quần màu trắng, chiếc áo sơ mi thêu hoa nền trắng, bên trên điểm xuyết vài cánh hoa màu hồng phấn. Chiếc khăn quàng màu hồng rủ xuống chạm lên chân cô ấy. Ngón tay Tô Gia Văn thon dài, trắng, dường như có thể nhìn thấy cả những mạch máu bên trong. Dưới gấu quần của Tô Gia Văn lộ ra đôi tất màu hồng phấn, còn đôi giày Tô Gia Văn đi màu trắng.

Cẩm Tú đã quen Tô Gia Văn khá lâu, cô phát hiện ra rằng người con gái này rất chú ý tới tiểu tiết, đến cả việc ăn mặc cũng phải kết hợp đồng bộ, thì Tô Gia Văn mới có thể ra ngoài gặp mặt người khác. Nếu Tô Gia Văn đeo một chiếc nhẫn bằng vàng trắng có kim cương đính trên thì trên cổ tay cô chắc chắn sẽ phải đeo một chiếc vòng vàng trắng. Nếu đeo chiếc

nhẫn ngọc màu phỉ thúy, thì chắc chắn trên hai cổ tay Tô Gia Văn sẽ là hai chiếc vòng ngọc bích, và mỗi lần cử động hai chiếc vòng ấy lại va vào nhau phát ra tiếng kêu rất vui tai. Nếu đeo chiếc khăn lụa màu hồng phấn thì Tô Gia Văn sẽ kết hợp với đôi tất mỏng bằng lụa cũng màu hồng phấn nhưng nhạt hơn chiếc khăn mà cô đeo. Thậm chí nếu cài một bông hoa xinh xắn trên ngực thì cũng có thể nhìn thấy trên chiếc túi mà Tô Gia Văn đeo một bông hoa xinh xắn giống như thế.

Đột nhiên Cẩm Tú có dự cảm gì đó. Một người phụ nữ thích kết hợp mọi thứ với nhau như thế thì trong cuộc sống của cô không có bóng dáng người đàn ông, thì cô ấy tuyệt đối không cam tâm. Tô Gia Văn sẽ tìm đủ mọi cách để điều chỉnh cuộc sống. Cẩm Tú cũng biết Tô Gia Văn có người đàn ông khác, nhưng với người phụ nữ ngạo mạn như thế sẽ chịu nhận thua trước người mẹ chồng luôn can dự vào cuộc sống của cô sao? Cho dù bề ngoài Tô Gia Văn có chịu nhận thua đi chăng nữa thì trong lòng cũng không chịu phục, thậm chí còn có những suy nghĩ trái ngược. cũng giống như bài tâm sự ấy không phải là đã khiến cho mẹ chồng Tô Gia Văn tới tòa soạn làm náo loạn, thậm chí còn đòi tự sát hay sao?

“Trong căn nhà ấy chỉ có hai người đàn bà sống cùng nhau, rất âm u, tuy bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời rất rực rỡ, nhưng lúc nào em cũng có cảm giác như phòng không nhìn thấy ánh sáng. Trong căn nhà ấy, lại nảy sinh những âm mưu bẩn thỉu và đen tối.” Đột nhiên Tô Gia Văn như lạc cả giọng. Chắc có lẽ giờ Tô Gia Văn đang nghĩ lại những điều trước đây khiến cô đau lòng

Cẩm Tú không dám làm phiền Tô Gia Văn nhưng lại muốn an ủi cô. Cẩm Tú đưa tay vỗ vỗ lên vai Tô gia Văn. Tô Gia Văn nhìn Cẩm Tú với ánh mắt đầy biết ơn. Một lúc sau, Tô Gia Văn mới nói tiếp: “Đêm hôm đó trời mưa, em đã uống rất nhiều, rồi em gọi điện cho chồng em, anh ấy nói sẽ về nhà ngay. Em đã đợi anh ấy. Em đã nói với anh ấy rằng, em đã uống rất nhiều, khi uống nhiều em sẽ có cảm giác khó chịu với những bộ quần áo

đang mặc trên người, em cảm thấy như bị trời buột. Em bỏ bộ quần áo trên người ra. Lúc đó là hơn mười giờ tối. Vào thời điểm đó, ngày nào em cũng uống một chút rượu vang. Rượu vang có thể mang tới giấc ngủ ngon, bởi vì em hay bị mất ngủ lắm chị ạ. Tối hôm đó, bên ngoài trời gió rất to, em nằm trên giường đợi chồng em trở về. Sau đó bị mất điện, em gọi điện cho chồng em, nhưng chồng em tắt máy, em rất đau lòng và nghĩ anh ấy không về. Em đã vùi đầu trong chăn khóc âm ức. Căn phòng chìm vào bóng đêm. Hình như lúc đó em ngủ rồi, nhưng hình như lúc đó em cũng đang tỉnh. Đột nhiên em nhìn thấy chồng em bước vào, rồi anh ấy bước tới bên giường ôm em... Chị có biết không, đã lâu lắm rồi em không được chồng yêu thương. Anh ấy vì muốn tránh chiến tranh lạnh giữa em và mẹ chồng nên luôn tìm mọi lí do để không về nhà. Đêm hôm đó, em thực sự rất nhớ anh ấy, khi anh ấy ôm em, cả người em như muốn tan chảy, chỉ có đầu lưỡi là còn sức lực. Em đã hôn anh ấy, hôn say đắm, em muốn bộc lộ hết những ức chế về mặt tình cảm bấy lâu nay. Đêm hôm đó, anh ấy cũng rất “dốc sức”, chúng em đã làm chuyện đó mấy lần liền.” Giọng Tô Gia Văn càng lúc càng nhỏ, nhỏ tới mức chỉ có Cẩm Tú – người đang ngồi đối diện với Tô Gia Văn mới có thể nghe thấy. Đột nhiên Gia Văn không nói gì, có lẽ đêm hôm đó cô ấy rất hạnh phúc, rất phấn khích.

Cẩm Tú cảm thấy miệng mình khô khan. Cô đang tự cười bản thân mình. Lại còn “tẩu hôn” với Kỷ Viễn nữa, ngày mai phải đi tìm nhà, đừng nói là nhà ngầm dưới đất, cho dù là ổ lợn, ổ chó thì cũng phải chuyển tới ở cùng nhau. ở cùng nhau một ngày là một ngày vui vẻ, ở bên nhau cả đời, cả đời sẽ được hạnh phúc. Ngày nào cũng có đôi có cặp mới là điều quan trọng, làm sao phải suy nghĩ tới chuyện người mình yêu có tiền hay không có tiền?

“Chị có đang nghe em nói không?” Tô Gia Văn đột nhiên nghiêng đầu hỏi Cẩm Tú.

“Chị vẫn đang nghe đây.” Cẩm Tú nói, và để chứng tỏ mình đang chăm chú nghe những điều Tô Gia Văn nói, Cẩm Tú bèn bổ sung thêm một câu: “Đêm hôm đó chắc em và chồng hòa hợp lắm, hạnh phúc lắm phải không?”

Nhưng trái với những gì Cẩm Tú nghĩ, khuôn mặt Tô Gia Văn trở nên ủ dột.

“Em rất vui. Nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy, em phát hiện ra người nằm bên cạnh mình không phải chồng em, mà là người đàn ông em đã quen ở hộp đêm.”

Cẩm Tú giật mình, ngồi thẳng người dậy: “Em nói gì?”

“Đêm hôm đó em đã gọi điện cho người đàn ông đó, anh ta nói em đã gọi anh ta tới.” Tô Gia Văn dừng dừng nói. “Nửa đêm em đã kéo một người đàn ông xa lạ về nhà của mẹ chồng em. Chắc có lẽ vì em quá cần tình cảm, em quá cần sự kích thích thể xác.” Tô Gia Văn nói một cách thẳng thừng. Nhưng Cẩm Tú lại không nghĩ rằng Tô Gia Văn quá buồn thả. “Vậy sau đó chuyện gì đã xảy ra?” Cẩm Tú lo lắng cho kết cục của Tô Gia Văn.

“Sau đó chồng em càng ít về nhà hơn, còn mẹ chồng thì ngày nào cũng nói cạnh nói khoe...” Hình như Tô Gia Văn còn muốn nói điều gì đó, nhưng cô không nói nữa. Thời gian dường như dừng lại, lắng đọng trên chiếc bàn, trên những chiếc ghế đung đưa mang đến cho người ta thứ ảo giác mà xưa nay chưa từng có.

Tô Gia Văn cứ kể chuyện như thế, lúc kể lúc ngừng, bên cạnh những tiếng thì thầm to nhỏ của khách trong quán vọng lại như cái nền cho câu chuyện của cô.

Không biết sau đó bao lâu, đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Gia Văn vang lên.

“Khoản tiền đó không thể đợi được nữa, anh Hoàng đã giục mấy lần rồi, năm trăm vạn không ít ỏi gì đâu, cô tự sắp xếp đi, nếu còn chưa đưa tiền ra thì cô tự biết hậu quả đấy...” Cẩm Tú nghe thấy những điều bí mật đó từ cuộc điện thoại.

Thực tế khi nói chuyện điện thoại, giọng của Tô Gia Văn rất nhỏ, nhưng Cẩm Tú ngồi khá gần, lại còn bởi Cẩm Tú có đôi tai khá thính, nên cô nghe thấy hết. Nếu theo cách nói của Kỷ Viễn thì đôi tai của Cẩm Tú sắp thành đôi tai linh cảm. Những câu nói độc ác, và những lời đe dọa cũng truyền tới tai Cẩm Tú rõ mồn một.

“Tôi có cách. Mấy ngày nữa đi. Tôi sẽ trả lời anh.” Ánh hoàng hôn chiều nghiêng nghiêng vào quán café, bên ngoài trời đã hơi tối. Khuôn mặt Tô Gia Văn đầy mệt mỏi, nhưng tinh thần lại có vẻ phấn chấn hơn.

“...Thực sự là đêm hôm đó, em đã gọi rất nhiều cho chồng em. Khi chồng em quay trở về đã nhìn thấy em và người đàn ông đó trên giường.” Tô Gia Văn đột nhiên bật cười, điệu cười rất kì quặc.

Cẩm Tú kinh ngạc đến sững người, Cẩm Tú không thể hiểu nổi gia đình của Tô Gia Văn, không hiểu nổi hàng ngày hai người đàn bà ấy đã diễn vở kịch gì.

Tiếng cười của Tô Gia Văn khiến một vài người trong căn phòng quay lại nhìn. Nhưng Gia Văn vẫn cười, cô cười mà nước mắt cứ lăn dài trên má. “Em nói cho chị một bí mật nhé. Sau đó em đã biết rằng người đàn ông đó là do mẹ chồng em gọi tới.” Câu nói của Gia Văn khiến ai nghe thấy cũng cảm thấy kinh ngạc. “Cái gì, mẹ chồng em à, tại sao lại thế?” Lần này Cẩm Tú lại tỏ ra càng ngạc nhiên hơn, tay Cẩm Tú run run làm café trong cốc rớt xuống bàn.

Cẩm Tú lại rót thêm café vào cốc của cô và của Tô Gia Văn. Nhưng một lần nữa tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí im

lặng.

“Có phải là cô Tô Gia Văn đấy không? Mẹ chồng cô qua đời rồi, bà vừa mới qua đời.”

3

Tô Gia Văn sống trong căn biệt thự số 83 ngõ Hồ Điệp. Căn nhà ba tầng, rộng bốn trăm mét vuông. Trước đây Cẩm Tú đã từng tới nhà của Tả Thi Giao và cô nghĩ căn nhà của Tả thi Giao rất hào nhoáng, rất đặc biệt. Nhưng khi tới nhà của Tô Gia Văn, cô lại cảm giác nơi đây giống như một cung điện, nguy nga lộng lẫy. Nhưng càng bước vào, trong cô càng có cảm giác kì lạ. dường như đây không phải là cung điện mà giống như trong hang động hơn.

Bây giờ đã chập tối, bên ngoài trời âm u. Nhưng có lẽ bởi đây là căn nhà xây theo phong cách cũ nên trong phòng không cảm thấy tối lắm

Chiếc cửa sổ được chạm trổ những bông hoa tinh xảo, có thể mở được hai cánh, từng đôi từng đôi một nối tiếp nhau rất nhịp nhàng. Nhưng lại mang tới cho người ta cảm giác như bị gò ép và có chút gì đó rất ức chế. Cây liễu già trước cửa nhà rủ xuống bên ngoài cửa sổ, gió làm nó đung đưa qua lại. Nắng chiều hắt vào thân cây làm in bóng cây lên khung cửa và bức tường đối diện. Khung cảnh trông rất âm u, ảo não. Bên ngoài nhà có hai chiếc xe cảnh sát. Cảnh sát và pháp y đang tiến hành điều tra. Cẩm Tú và Tô Gia Văn chỉ ngồi trong phòng khách. Các bác sĩ pháp y đang bận rộn ở phòng rửa tay của tầng hai. Nghe nói bà cụ đã cắt tay tự vẫn trong phòng vệ sinh. Trong căn phòng tràn ngập mùi tanh và cảm giác ngột ngạt, cổ quái.

Cảnh sát lần lượt lấy lời khai của Tô Gia Văn và Cẩm Tú. Thời gian qua đời của bà cụ khoảng chừng ba rưỡi chiều, trong khi Cẩm Tú và Tô Gia Văn hẹn nhau đi uống café khoảng tầm hai giờ. Tô Gia Văn có bằng chứng

là cô không có mặt tại hiện trường lúc đó. Điều đó có nghĩa là cầm Tú chính là nhân chứng cho bằng chứng ngoại phạm của Tô Gia Văn.

Trên bức tường trong phòng khách, treo một bức ảnh của một đôi nam nữ mặc trang phục từ thời dân quốc. Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế thái sư, mặc bộ quần áo trung sơn, người phụ nữ để tóc ngắn đến mang tai, đặt tay lên người đàn ông. Bức ảnh đó đã ngả màu hoen ố.

Tô Gia Văn ngồi dựa vào sofa hút thuốc, ngón tay cô trắng bệch, mặt có phần xanh xao, nhưng vẻ mặt trông rất tỉnh táo. Tô Gia Văn nhìn cầm Tú đang chăm chú ngắm bức tranh trên tường bèn cất giọng nhẹ nhàng nói: “Đây chính là mẹ chồng em. Mẹ của bà ấy từng là vợ bé của Ngô Khắc Quần. Chị có biết Ngô Khắc Quần không, ông ấy là an hem của Trương Tác Lâm – ông vua của vùng Đông Bắc.”

Cầm Tú lại một lần nữa kinh ngạc, không ngờ mẹ chồng của Tô Gia Văn lại có xuất thân như vậy. Nhưng cô lại có cảm giác có điều gì đó là lạ.

“Chồng em không phải là con đẻ của mẹ chồng em, bà ấy nhặt chồng em về nuôi, bởi thế anh ấy rất hiếu thuận với bà, việc gì cũng nghe theo bà...” Tô Gia Văn chưa dứt lời thì một người đàn ông bước vào.

Người đàn ông có thân hình cao lớn, khi anh ta bước vào, lúc đầu không có tiếng động gì. Nhưng có lẽ trong lòng cảm thấy nặng nề nên bước chân đột nhiên trở nên nặng nề theo. Cầm Tú không biết vì gì mà đột nhiên cô có cảm giác rất ngờ ngàng. Vừa quay đầu lại thì cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Người vừa bước vào là Quách Trường An.

Sao không thấy Quách Trường An mặc sắc phục cảnh sát. Cầm Tú có phần hơi ngạc nhiên.

“Trường An, anh về rồi à, mẹ...” Khi Tô Gia Văn nói tới chữ mẹ thì đột nhiên òa khóc, nước mắt lưng tròng, Quách Trường An ôm lấy Tô Gia Văn và nói: “Sao mẹ lại đi?” Sau đó anh không nói được gì nữa, giọng nghẹn ngào, rồi anh phát hiện ra người đang ngồi trên ghế là Cẩm Tú.

Trong mắt của Quách Trường An có điều gì đó vụt qua rất nhanh. Anh không tiến lại chào Cẩm Tú như thể anh không quen cô. Có anh công an mặc đồng phục bước tới rồi mời hai người đi theo.

Quách Trường An ngồi trên ghế. Chiếc ghế sofa làm bằng gỗ tử đàn, tuy trên bề mặt đã phủ một lớp đệm dày nhưng vẫn có cảm giác hơi lạnh từ dưới bốc lên. Cả căn phòng như một cỗ quan tài khổng lồ, chiếc sofa đang như chìm xuống, chìm xuống dưới. Còn bốn phía của nóc nhà như đang sát lại với nhau, ép xuống, mang tới cho người ta cảm giác bị kìm nén khó gọi tên, một cảm giác phiền muộn vây quanh

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sắp Bảo

1

Khi Tống Đoạt đưa Cẩm Tú đi dự tiệc trở về cũng đã khá muộn.

Tối nay tâm trạng của cả hai người đều không tốt lắm. Tống Đoạt không vui bởi chuyện công trình, dự án, còn Cẩm Tú không vui là vì chuyện của Kỷ Viễn. Khi tới trước cửa chung cư, Cẩm Tú xuống xe, Tống Đoạt nhét tiền vào tay Cẩm Tú.

Đèn trong chiếc xe đối diện đột nhiên sáng lên. Chiếc xe đó tiến tới và dừng ở một chỗ cách đó không xa. Bên trong xe là Kỷ Viễn.

Kỷ Viễn nhìn thấy Tống Đoạt đưa Cẩm Tú về, anh do dự giây lát, rồi chiếc xe rồ máy lao vút đi.

Cẩm Tú nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần trong màn đêm, tâm trạng của cô thật nặng nề. Rồi cô lại nhìn mớ tiền mà Tống Đoạt nhét trong tay cô, cô trầm ngâm, sau đó cô đặt tiền lên nóc xe và nói: “Chúng ta hủy bỏ thỏa thuận trước đây nhé. Tôi không thể kiếm tiền của anh được nữa.”

“Vì Kỷ Viễn sao?” Tống Đoạt nhìn Cẩm Tú, cặp lông mày nhíu lại.

Tống Đoạt rút một điếu thuốc, không châm lên, mà chỉ ngậm ở miệng. Những nếp nhăn trên khuôn mặt anh trở nên khô cứng hơn, và đặc biệt là khi ngồi trong xe, trong bóng tối, cả khuôn mặt trông thật thiếu náo.

“Cũng không phải hoàn toàn là vì anh ấy.” Cẩm Tú nói. Cẩm Tú đưa tay xin một điếu thuốc của Tống Đoạt, Tống Đoạt lấy thuốc ra, châm thuốc rồi đưa cho Cẩm Tú.

Cẩm Tú hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi không thích kiếm tiền bằng cách này. Trước đây tôi không biết bản thân mình không thích như thế, còn bây giờ cảm giác không thích càng lớn theo thời gian. Bởi thế tôi mới nói với anh, mối quan hệ giữa chúng ta tới đây là chấm dứt.”

Tống Đoạt không nói gì, chỉ liếc nhìn Cẩm Tú.

“khi cô hút thuốc nhìn cô rất xinh, xem ra cô cũng biết hút thuốc đấy. Sao trước đây tôi chưa bao giờ thấy cô hút thuốc nhỉ?” Tống Đoạt hỏi, và cũng châm điếu thuốc trên tay mình, khuôn mặt Tống Đoạt lúc ẩn lúc hiện, trông rất kì bí.

“Tôi biết hút thuốc, số năm tôi hút thuốc cũng chẳng kém gì số tuổi của tôi đâu, tôi không thích hút thuốc nữa nên không hút, bây giờ muốn hút một điếu thì hút thôi, chẳng có nguyên nhân gì cả. Cũng giống như hôm nay tôi chấp nhận điều kiện của anh rồi từ chối điều kiện của anh, cũng như thế, không có lí do gì lớn cả, chẳng qua là tôi không muốn làm như thế nữa.” Cẩm Tú nói, rồi cô dập thuốc, quay người bước xuống xe, đến một câu chào tạm biệt cô cũng không nói với Tống Đoạt. Cô đóng cửa xe rồi đi thẳng lên khu chung cư.

Tống Đoạt vẫn cứ ngồi như thế, bất động trong xe.

Điếu thuốc đã cháy tới tận tay Tống Đoạt, tới lúc đó Tống Đoạt mới giật mình. Cẩm Tú bước vào tòa nhà đang sáng đèn trước mặt, Tống Đoạt chăm chú nhìn theo rất lâu.

Người phụ nữ này, Tống Đoạt không có ý nghĩ gì cả, Tống Đoạt chỉ cảm thấy với vai trò của một người bạn, cô ấy là sự lựa chọn không tồi chút

nào. Cả đời này, Tống Đoạt đã xác định sẽ ở bên cạnh lão Hắc. Còn những người phụ nữ đến với anh ta chỉ là những vị khách đi qua đời anh ta.

Chỉ có điều Tống Đoạt không thích cảm giác bị phụ nữ từ chối, từ trước tới nay đều là Tống Đoạt chủ động từ chối người khác, mà bây giờ bị một người phụ nữ như Cẩm Tú từ chối, Anh không cam lòng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm Tống Đoạt giật mình, Tống Đoạt cầm điện thoại lên nghe, đôi long mày nhíu lại, tình hình có vẻ không được tốt lắm. Vụ nổ hôm đó đã bị người ta nhắc đến. Hình như là có vẻ chuyện bé xé ra to.

Về việc Tống Đoạt dùng cách nào để di dời dân cư ra khỏi khu vực đó, đều đã bàn với Kỷ Viễn trước khi tiến hành rồi. Tống Đoạt đã từng nói cách nào nhanh, hiệu quả thì cứ làm.

Ngay tức khắc Kỷ Viễn đã trả lời dùng thuốc nổ, chỉ cần nổ một tiếng là dỡ sạch mọi thứ. Tống Đoạt nói: “Nhưng cần phải bảo đảm an toàn, anh có dám làm như thế không?”

Cuối cùng sự việc đã đi quá giới hạn, lại còn gây ra ảnh hưởng lớn, lại còn ảnh hưởng tới cả lão Hắc. Hình như có người đang điều tra tới nguồn gốc của những khoản tiền vay chỗ lão Hắc, nói anh ta tiến hành những dự án ngầm lại còn di dời dân vị phạm quy định. Nếu như làm không tốt họ sẽ điều tra tới công ty của Tống Đoạt và như thế sẽ không thể tiếp tục thực hiện dự án được nữa.

Dường như sự việc càng lúc càng nghiêm trọng. Tống Đoạt không muốn sự nghiệp của lão Hắc bị tiêu tan. Tống Đoạt nghĩ đến khi nào cần sẽ đẩy Kỷ Viễn ra để làm vật thí mạng

Chỉ có điều phải nắm bắt đúng thời điểm. Không thể để người ta tìm ra manh mối. Tống Đoạt bèn gọi điện cho một tên tay chân của mình.

“Khoản tiền đó anh đã rat ay chưa?”

“Đang tiến hành rồi.” Đầu bên kia trả lời.

“Đưa ngay đi, không được để lỡ một phút nào.” Tống Đoạt nhìn đồng hồ trên tay mình, “Mười phút sau tôi sẽ gọi lại cho anh, nếu anh đang trên đường đi đưa tiền thì tôi không nói gì nữa. Còn nếu không thì tôi sẽ đi.”

Tống Đoạt tắt điện thoại, trong lòng bức tức, những kẻ bên dưới anh làm việc đúng là chẳng biết quy tắc, luật lệ gì. Bây giờ nếu Kỷ Viễn không cầm được tiền sẽ không thể làm tốt được mọi việc. Trước hết phải để anh ta có được tiền đã, sau đó mọi chuyện mới đầu vào đấy. Ít nhất là khoản tiền đó bây giờ có thể bịt miệng tên Kỷ Viễn đó lại, nếu không tên Kỷ Viễn đó sẽ làm âm hết mọi chuyện lên thì Tống Đoạt sẽ không lo liệu được mọi việc nữa.

Mười phút sau, Tống Đoạt lại gọi điện lại cho người liên hệ lúc nãy. Đầu dây bên kia trả lời: “Em đang trên đường rồi, em đã hẹn với Kỷ Viễn, em đang chuẩn bị tiền cho hắn đây.” Khi đó đôi lông mày của Tống Đoạt mới có thể dần ra được một chút, không còn nhăn nhó như trước nữa.

Trong đêm tối, chiếc xe của Tống Đoạt rẽ lên đường cao tốc rồi vút đi trong đêm.

2

Cầm Tú nhìn thấy xe của Tống Đoạt đi rồi bèn khoác áo lên người xuống lầu rồi nói với người lái xe: “Cho tôi tới quán rượu Tiếng Vang.”

Trong quán rượu, Kỷ Viễn đang ngồi nói chuyện với ai đó trong phòng, khi tiễn người đó ra về, Kỷ Viễn nhìn thấy Cầm Tú bước vào. Cô đang đứng ngó nghiêng ở quầy bar. Kỷ Viễn vội vàng đi tới, nắm lấy tay Cầm Tú, kéo cô bước vào khu hành lang tối om đang đầy chật người, Kỷ Viễn muốn đưa cầm Tú tới căn phòng phía sau. Nhưng mấy vị khách uống

say lại đang ngáng đường đi. Nhìn thấy Cẩm Tú đi tới, bèn bước ra trêu ghẹo.

“Vội gì thế, đi vội như thế có phải là đang muốn đi vui về tí không?” Một tên choãi chân ra ngáng đường rồi chen về phía Cẩm Tú.

“Uống với anh một chén rồi hãy đi.” Mấy tên xúm lại vây quanh Cẩm Tú. Chúng hoàn toàn không để ý gì tới Kỷ Viễn. Kỷ Viễn không hề khách khí với đám người đó, anh ta hét lớn: “Cút đi, cút đi, đứa nào không nhường đường cho ông thì sẽ phải chết.”

Những tên say rượu đó hoàn toàn không để ý gì tới những điều Kỷ Viễn nói, hai bên như thế sắp lao vào đánh nhau. Đúng lúc đó, Tiểu Ngư đột nhiên chạy lại nắm lấy tay người đàn ông kia và nói: “Em tìm anh lâu lắm rồi, tên tiểu quỷ này, lại chạy tới đây à. Đi nào, có phải lại muốn trốn không uống rượu với em không?” Vừa nói Tiểu Ngư vừa đẩy người đó đi, rồi cô quay lại nói với mấy người phía sau: “Nhanh lên mấy anh, các anh có muốn xem múa thoát y không? Ai có gan thì cược đi nào, không có gan thì cứ xem đây nhé. Hay là hôm nay các anh tới đây để trêu bà cô này đây? Mau lên nào, mau lên nào, còn nhìn cái gì nữa? nhìn cô nương xinh đẹp là mắt các anh sẽ lồi cả ran gay. Đi thôi, ai không tới thì đừng trách bà chị này nói những điều không hay đấy nhé.”

Nghe Tiểu Ngư nói vậy, mấy tên kia lộ rõ vẻ thèm muốn nhưng vẫn không muốn rời đi, quay lại xì xèo tào lao vài câu với Kỷ Viễn, tiểu Ngư bèn chạy lại xua xua vài cái, mấy tên đó bèn bỏ đi. Từ đầu tới cuối, Tiểu Ngư không nhìn Kỷ Viễn nhưng trong lòng Kỷ Viễn rất cảm ơn Tiểu Ngư

Kỷ Viễn nắm chặt tay Cẩm Tú không rời, khi này Kỷ Viễn đã nghĩ rồi, không có ai có thể làm cho Kỷ Viễn phải buông tay Cẩm Tú. Trong giây phút Kỷ Viễn nắm tay vợ mình, anh cảm thấy dường như có một viên nam châm hút bàn tay hai người lại với nhau. Kỷ Viễn kéo Cẩm Tú vào phòng rồi quay người khóa cửa lại, anh ôm chặt lấy Cẩm Tú, hôn lên môi cô.

Cầm Tú cũng cảm thấy xao động, cảm giác được Kỷ Viễn nắm tay khiến người cô nóng bừng lên. Nhưng đầu óc cô vẫn còn rất tỉnh táo, cô biết nếu cứ tiếp tục thì mọi chuyện coi như xong, sau này vẫn cứ như trước kia, vở kịch cũ vẫn cứ sẽ diễn lại, những vấn đề chưa được giải quyết thì vẫn chưa được giải quyết. Thế nên cô đưa tay đẩy Kỷ Viễn ra, nhưng Kỷ Viễn không buông, cô đành lấy chân đá Kỷ Viễn.

“Rốt cuộc là em muốn thế nào? Không phải là em nói rằng anh yêu em chưa đủ sao, anh yêu em mà em không để anh yêu à?” Kỷ Viễn tỏ ra sốt ruột.

Cầm Tú tỏ vẻ không vui: “Anh chỉ có mỗi cách này để thể hiện tình yêu thôi à? Trừ cách lên giường ra thì anh không tìm cách nào yêu mà tôn trọng em hơn à, cuộc hôn nhân của chúng ta đã đến điểm kết rồi, không phải là chỉ đến điểm kết đâu mà hoàn toàn không nên bắt đầu. Cuộc hôn nhân của chúng ta là một quyết định sai lầm!”

“Cuối cùng thì em muốn thế nào, em nói đi, nói đi. Anh sẽ làm theo hết. Em muốn có nhà, anh sẽ mua ngay nhà cho em, em muốn anh xin lỗi, anh sẽ xin lỗi ngay. Em còn muốn gì nữa? anh đã tát em một cái, anh cũng đã xin lỗi rồi, em cũng đã trả lại anh hai cái tát mà còn chưa vừa lòng sao?”

Kỷ Viễn không hiểu Cầm Tú muốn gì, nhưng Kỷ Viễn không đưa ra được lý do nào thỏa đáng hơn để thuyết phục Cầm Tú. Càng lúc càng gấp rút, Kỷ Viễn càng không nói ra được những điều mình suy nghĩ. Cuối cùng lại phải dùng tới chiêu bài của mình, Kỷ Viễn ôm Cầm Tú đặt lên sofa.

Cầm Tú lập tức ngồi thẳng dậy, lúc này cô cảm thấy rất không vui. Cô nhận ra rằng cho dù cô có giải thích thế nào thì Kỷ Viễn cũng không hiểu, thậm chí Kỷ Viễn còn cho rằng sự từ chối của Cầm Tú là muốn đổi hờn. Hình như Kỷ Viễn cho rằng thái độ từ chối của Cầm Tú là một cách thể hiện sự mong muốn được Kỷ Viễn “yêu”. Cầm Tú cảm thấy tức giận và nhục nhã. Cầm Tú cảm thấy Kỷ Viễn quá ngang ngạnh.

Tình dục là một điều rất quan trọng, nhưng một ngày có thể “yêu” được bao lâu, nhiều nhất chỉ là một tiếng đồng hồ, lẽ nào thời gian còn lại của một ngày không quan trọng sao, tuy chuyện chăn gối giữa hai người cảm thấy rất hòa hợp nhưng trong hai mươi ba tiếng đồng hồ còn lại sống không hòa hợp thì làm thế nào?

Cầm Tú không muốn giải thích, thậm chí cô có cảm giác hình như việc cô tới đây là thừa. Cô chỉ lo cho Kỷ Viễn, lo Kỷ Viễn xảy ra chuyện gì. Trái tim mềm yếu của người phụ nữ dễ làm hỏng việc lớn. Cầm Tú hành động như thế sẽ khiến Kỷ Viễn nghĩ rằng cô tới đây là để làm hòa, và cô đã thay đổi suy nghĩ, đến cầu xin Kỷ Viễn.

Có lẽ cũng bởi vì sau cái chết của mẹ chồng Tô Gia Văn, Cầm Tú đã nhìn thấy những điều kì quặc trong cuộc hôn nhân giữa Tô Gia Văn và Quách Trường An, điều đó làm cho Cầm Tú càng cảm thấy cuộc đời của con người càng ngắn ngủi, thời gian để cô và Kỷ Viễn ở bên nhau lại không nhiều, bởi thế Cầm Tú muốn tới tìm Kỷ Viễn để nói chuyện. Tất nhiên việc nói chuyện đó có thể bao gồm cả việc lên giường cùng Kỷ viễn. Tuy nhiên việc đó sẽ phải diễn ra sau khi hiểu nhau chứ không phải lúc này.

Bởi thế Cầm Tú tỏ ra cố chấp và từ chối Kỷ Viễn.

Nhưng Kỷ Viễn lại có ý nghĩ trái ngược hẳn Cầm Tú. Nếu như Cầm Tú không đồng ý cho anh “yêu”, chứng tỏ rằng Cầm Tú vẫn chưa tha thứ cho anh, vậy thì còn bàn bạc, nói chuyện gì nữa. Chỉ khi nào Cầm Tú quần lấy anh, thì anh mới biết Cầm Tú có yêu anh hay không, có thực sự đã tha lỗi cho anh hay chưa. Nên anh muốn chứng minh ý nghĩ của mình càng nhanh càng tốt.

Hai người tranh luận với nhau, càng lúc càng lớn hơn, Kỷ Viễn đột nhiên nổi giận, nghiêm giọng hỏi dồn Cầm Tú: “Có phải là em vẫn giận vì anh đánh em không? Có phải không, phải không?”

Cầm Tú bị Kỷ Viễn làm cho ức chế, cô bèn hét lớn: “Đúng, đúng, đúng, em ghét việc anh cứ động một tí là đánh người khác. Cách đối xử đó của anh em đã không thể nào chịu được nữa, bây giờ anh đã trở thành tên bạo chúa, một tên đáng ghét.”

Kỷ Viễn không nói gì mà quay người tìm một vật gì đó, nhưng tìm một vòng không thấy gì. Cầm Tú nhìn Kỷ Viễn mà không đoán ra được Kỷ Viễn đang định làm gì.

Cuối cùng thì Kỷ Viễn cũng tìm được con dao gọt hoa quả, Kỷ Viễn cầm dao lên và chỉ vào Cầm Tú và nói: “Có phải là em ghét điều đó ở anh không?”

Cầm Tú sửng người, không phải là Kỷ Viễn cầm dao giết mình đấy chứ?

Nhưng Cầm Tú chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Kỷ Viễn đưa dao lên cửa vào cổ tay phải của mình.

Kỷ Viễn ngẩng đầu ngược mắt nhìn cầm Tú, Kỷ Viễn gắng sức thốt ra mấy tiếng: “Anh cắt bỏ tay này của anh đi thì em sẽ tha thứ cho anh chứ?”

“Kỷ Viễn, Kỷ Viễn, em không có ý đó...” Cầm Tú sửng người, cô muốn lao lại để xem vết thương của Kỷ Viễn thế nào. Nhưng Kỷ Viễn lùi lại phía sau một bước rồi gào lên ngăn không cho Cầm Tú tiến lại: “Em đừng có tới đây, anh muốn nghe em nói, em có tha thứ cho anh không, nếu em không tha thứ cho anh, anh sẽ chặt cánh tay này.” Nói rồi Kỷ Viễn giơ con dao lên định cửa vào tay, nhưng có lẽ bởi quá đau, con dao trên tay rơi xuống đất.

Cầm Tú sợ hãi run rẩy.

Tiểu Ngư đột nhiên xô cửa xông vào, nhìn thấy cánh tay của Kỷ Viễn và con dao nằm trên sàn, cô hiểu chuyện gì đã xảy ra. Tiểu Ngư vội lao tới,

dìu Kỷ Viễn đi ra ngoài, vừa đi vừa hét: “Tiểu Trạch, Tiểu Trạch, Đào Tử, anh Khải, anh gặp chuyện không hay rồi, mau mang xe tới đây...”

Tiểu Ngự quay đầu nhìn Cẩm Tú vẫn còn đang đứng sững sờ, bèn hét lên với Cẩm Tú bằng giọng hằn học: “Có phải lần nào gặp chị, anh ấy đều phải làm cho người bị thương hết như thế này thì chị mới vừa lòng không?”

Cẩm Tú không nói được lời nào. Cô nhìn theo Tiểu Ngự dìu Kỷ Viễn đi ra ngoài.

3

Lão Hắc tức giận chỉ muốn đâm một ai đó, muốn giết một ai đó!

Có người đã gửi fax đến công ty của lão Hắc. Trên bản fax ghi rằng Tống Đoạt là một kẻ làm nghề “ngư lang”, lại còn nói Tống Đoạt đã dựa vào điều này để thăng quan tiến chức, đảm nhận những chức vụ cao, thậm chí còn nói Tống Đoạt đã dựa vào vẻ lịch lãm của mình để kiếm tiền trong các hộp đêm.

Lão Hắc cầm bản fax trở về nhà rồi vứt xuống trước mặt Tả Thi Giao. Tả Thi Giao

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tai Họa

1

Vết thương của Kỷ Viễn không quá nghiêm trọng.

Nhưng Tiểu Ngư cố tình nói Kỷ Viễn đang rất nguy kịch là muốn thăm dò xem Cẩm Tú có còn tình cảm với Kỷ Viễn nữa hay không. Tiểu Ngư nhìn thấy Cẩm Tú chạy vội vã vào bệnh viện, ánh mắt thù địch của Tiểu Ngư cũng đã giảm nhẹ phần nào. Tiểu Ngư bước lên, kéo tay Cẩm Tú và nói: “Người đó không phải là anh trai em, người đó chết do tai nạn, anh trai em vẫn còn đang nằm trong phòng bệnh.”

“Anh ấy không sao chứ?” Cẩm Tú đi ngay sau Tiểu Ngư, vội vã hỏi.

“Cũng có vấn đề đấy.” Tiểu Ngư đáp.

“Thế thì phải làm thế nào? Chị có thể làm được gì?” Cẩm Tú hỏi dồn.

“Nhiệm vụ của chị là phải ở bên cạnh anh ấy, chăm sóc cho anh ấy, cho tới khi vết thương của anh ấy lành lại.” Tiểu Ngư trả lời

Cẩm Tú ngập ngừng giây lát, lúc này cô đã đứng trước cửa phòng bệnh của Kỷ Viễn. từ cửa sổ nhìn vào, Cẩm Tú thấy dường như Kỷ Viễn đang ngủ say., Đào Tử đang ngồi bên cạnh. Tiểu Ngư dừng bước, ngược mắt thăm dò Cẩm Tú, rồi hỏi: “Chị nhìn thấy anh ấy không bị nguy hiểm, chị không thấy thất vọng đấy chứ?”

Ánh mắt Tiểu Ngư lạnh lùng, xen cả nỗi hận trong đó.

“Sao lại có thể thế được?” Cẩm Tú nói: “Chị lo lắm.”

“Nếu chị đã lo lắng cho anh ấy, chứng tỏ chị vẫn còn yêu anh ấy, đúng không?” Tiểu Ngư đột nhiên quay đầu nhìn về hướng Kỷ Viễn, ánh mắt cô trở nên dịu dàng hơn. Một lúc sau Tiểu Ngư mới cất giọng: “Nếu chị đã yêu anh ấy như thế thì hai người phải yêu thương nhau đấy. Trên thế gian này, không phải ai cũng đều có thể gặp được người mình yêu và yêu mình. Tất cả những thứ khác đều chỉ như gió thoảng mây trôi. Chị làm trong chuyên mục tâm tình thì những điều này chị sẽ hiểu hơn em. Chỉ có điều em nghĩ, khi , mọi chuyện trở nên phức tạp, chị đã vội vàng nên đã hành động hồ đồ. Với vai trò là một người em gái, em có trách nhiệm phải nhắc nhở chị như thế.”

Cẩm Tú nhìn Tiểu Ngư với ánh mắt chân thành: “Cảm ơn em, và cũng cảm ơn vì đã thay chị chăm sóc Kỷ Viễn.”

“Chị đừng cảm ơn em.” Tiểu Ngư ngăn không cho Cẩm Tú nói tiếp. “Em vẫn còn chưa nói hết đâu. Nếu anh trai em mà bị tổn thương thì em sẽ không khách sáo đâu. Chị biết là em nói về chuyện gì rồi đấy. Em yêu anh ấy, em không thể nhìn thấy anh ấy bị tổn thương và đau buồn. Nếu chị không một lòng một dạ yêu anh ấy thì chị cứ nói rõ với anh ấy, và rời xa anh ấy. Những việc còn lại em sẽ lo liệu. Em không quan tâm mình có danh phận hay không, cũng không quan tâm đến bất cứ điều gì, chỉ cần anh ấy vui vẻ, hạnh phúc là được. Đó là tất cả những điều em muốn.”

“Bây giờ chị và anh ấy vẫn còn là vợ chồng, hy vọng việc giữa vợ chồng chị, chị sẽ tự giải quyết, tuy nhiên chị vẫn rất cảm ơn những điều em đã làm cho Kỷ Viễn.” Cẩm Tú nói với giọng đầy biết ơn, nhưng trong câu nói ấy cảm giác như vẫn còn khoảng cách.

Sau khi Cẩm Tú vào phòng bệnh, Tiểu Ngư vẫy tay gọi Đào Tử ra. Kỷ Viễn nghe thấy tiếng động, từ từ mở mắt.

Ánh đèn trong phòng làm Kỷ Viễn chói mắt, anh phải nheo mắt lại nhưng anh vẫn biết Cẩm Tú đã ở đây. Kỷ Viễn ngồi phắt dậy, hình như vết thương ở tay đau tới mức khiến anh phải nghiêng rằng. Cẩm Tú vội vàng đỡ Kỷ Viễn nằm xuống.

“Em không giận anh nữa à?” Kỷ Viễn nắm chặt tay Cẩm Tú bằng bàn tay không bị thương. Kỷ Viễn nhìn khuôn mặt Cẩm Tú một cách ấm áp, rồi anh hôn lên má Cẩm Tú. Cẩm Tú cảm thấy mũi mình cay cay, cô nắm chặt tay Kỷ Viễn và nói: “Em xin lỗi, em không nên ép anh như thế.”

“Là tại anh sai, đây sẽ là bài học cho anh.” Kỷ Viễn kéo Cẩm Tú lại để Cẩm Tú ngồi lên giường bệnh, “Anh làm mọi thứ là vì em, chỉ cần em đừng nói rời xa anh là được.”

Nước mắt Cẩm Tú trào ra, lăn dài trên gò má.

“Em khóc thì sẽ xấu lắm đấy, đừng khóc nữa” Kỷ Viễn dỗ dành Cẩm Tú như dỗ dành một đứa trẻ rồi ôm vợ vào lòng, để Cẩm Tú dựa lên vai anh.

Bên ngoài, trời vẫn đang mưa nhưng trong căn phòng này, cơn mưa đã qua, trời đã sáng lên rồi. Đêm đó, lần đầu tiên hai người ở bên nhau mà không ân ái, họ chỉ ôm lấy nhau rồi chìm vào giấc ngủ sâu. Họ đã nói với nhau rất nhiều chuyện, trò chuyện về những mâu thuẫn, về những khúc mắc trước đó giữa họ, và cũng tự kiểm điểm lại bản thân mình. Kỷ Viễn và Cẩm Tú quyết định thuê một căn nhà để sống cùng nhau, sống một cuộc sống vợ chồng thực thụ, còn phải bày tiệc đãi rượu nữa chứ, Họ muốn mời bạn bè người thân tới để chúc mừng cuộc hôn nhân của họ

“lúc đó anh sẽ mời cả bố mẹ anh tới.” Kỷ Viễn nói, anh nhìn Cẩm Tú. “Anh nghĩ trước tiên cần đưa em về nhà anh một lần. Không nên để các cụ đến hôm làm lễ bái đường rồi mới biết mặt con dâu mình đấy chứ?”

“Anh muốn làm thế nào cũng được.” Cẩm Tú không có ý kiến gì. Thậm chí cô còn muốn gọi điện cho bố mẹ mình, nhưng lại thôi. Cứ để sau khi làm lễ kết hôn ở thành phố, cô sẽ đưa Kỷ Viễn về quê làm một bữa tiệc nho nhỏ mời bạn bè. Mẹ kể Cẩm Tú nếu có muốn cười nhạo cô thì chỉ có thể cười nhạo một ngày, hôm sau cô sẽ đưa Kỷ Viễn quay trở lại thành phố.

Hai người họ đã cùng thống nhất với nhau như thế. Ba ngày sau, vết thương trên tay Kỷ Viễn đã đỡ nhiều, anh đưa Cẩm Tú về nhà. Trong ba ngày, Cẩm Tú đã tìm được nhà trọ và nộp tiền nhà, chỉ cần trang trí đơn giản lại một chút, là họ sẽ chọn ngày đãi tiệc bạn bè

Lần đầu tiên ra mắt bố mẹ chồng, đương nhiên Cẩm Tú cảm thấy khá căng thẳng. Đặc biệt là nhớ tới bà dì của Kỷ Viễn cứ năm lần bảy lượt giục Kỷ viễn đi xem mặt. Cẩm Tú nghĩ tới nhà Kỷ Viễn rồi chắc chắn sẽ bị soi mói. Nhưng không ngờ bà dì ấy lại còn nhiệt tình với Cẩm Tú hơn cả bố mẹ Kỷ Viễn. Lúc ăn cơm, bà còn ngồi cạnh Cẩm Tú, gắp cho cô một bát đầy ắp thức ăn.

“Dì à, thức ăn dì gắp cho Cẩm Tú sắp thành núi rồi, Cẩm Tú không ăn được nhiều thế đâu.” Kỷ Viễn đành nói nhỏ với dì.

“Người ta không trách lẽ đây, con gái nhà người ta lần đầu tiên đến, không thể lạnh nhạt được.” Dì cười và nói. Kỷ Viễn không nói với bố mẹ rằng họ đã kết hôn, chỉ nói chuẩn bị kết hôn mà thôi. Kết hôn là việc đại sự mà không nói với bố mẹ, bố mẹ sẽ cho rằng con cái không coi mình ra gì, khinh thường bố mẹ. Cẩm Tú cũng khuyên Kỷ Viễn như thế. Một lời nói dối với ý tốt, có nói một vài lần thì cũng có vấn đề gì đâu? Bản thân Cẩm Tú cũng cảm thấy cuộc hôn nhân bí mật của họ cũng không phải sự lựa chọn sáng suốt. Tẩu hôn lại càng là điều hoang đường vô lý.

Hôn nhân là má ấp môi kề, khoảng cách không thể làm những điều đẹp đẽ, chỉ tạo ra sự ngăn cách và hiểu lầm. Trước khi Cẩm Tú ra về, mẹ của Kỷ Viễn còn đưa cho Cẩm Tú một bao lì xì.

Những cô gái miền Bắc lần đầu tiên tới nhà bố mẹ chồng, nếu nhà chồng đồng ý với cuộc hôn nhân của họ thì trước khi cô gái ra về, bố mẹ người yêu sẽ tặng cô gái một bao lì xì đỏ. Số tiền trong bao lì xì đó có thể ít, có thể nhiều. Nếu là nhà có điều kiện thì một vạn tệ cũng không phải là nhiều, đối với những gia đình nghèo khó thì một nghìn tệ với họ cũng không phải là ít. Bởi thế Cẩm Tú trước khi tới đây, trong lòng cô đã có dự tính từ trước, cô đoán không biết mẹ Kỷ Viễn có tặng bao lì xì hay không, sẽ tặng bao nhiêu. Điều này là thể hiện bố mẹ chồng tương lai liệu có đón nhận cô hay không, họ sẽ đón nhận cô ở mức nào?

Chiếc bao lì xì mà mẹ chồng đưa cho Cẩm Tú rất mỏng, mỏng tới mức dường như trong đó chỉ có một tờ tiền. trong lòng Cẩm Tú ngượng lạnh. Một tờ thì có nghĩa là một trăm tệ, nếu so với giá trị bây giờ, đúng là có hơi ít. Cẩm Tú mỉm cười nhận bao lì xì từ tay mẹ chồng, nhưng trong lòng vẫn còn băn khoăn, không phải là mẹ chồng không hài lòng với cô đấy chứ? Cô và Kỷ Viễn đã lấy nhau từ lâu rồi, nếu cả nhà họ không đồng ý thì vở kịch này cô vẫn cứ phải diễn, mấy ngày nữa, tiệc rượu mừng hôn lễ cũng sẽ được tiến hành. Nhưng sao bên nhà chồng vẫn không thấy động tĩnh gì, Kỷ Viễn cũng tỏ ra vội vã. Anh cứ liếc nhìn mẹ mãi. Thực ra buổi tối hôm trước, Kỷ Viễn đã cho năm vạn tệ vào năm bao lì xì, để hôm sau Cẩm Tú tới mẹ sẽ đưa cho Cẩm Tú. Năm vạn tệ này là anh có được từ vụ di dời dân đợt trước, anh muốn tận tay bố mẹ mình sẽ đưa cho Cẩm Tú, vừa tỏ thành ý của gia đình họ Kỷ, vừa để Cẩm Tú cảm thấy vui vẻ hơn. Hơn nữa, sớm muộn gì tiền trong gia đình cũng do Cẩm Tú giữ cả, nhưng nếu khoản tiền đó do mẹ Kỷ Viễn đưa cho Cẩm Tú thì ý nghĩa hơn nhiều.

Nhưng bây giờ mẹ Kỷ Viễn lại đưa cho Cẩm Tú một bao lì xì rất mỏng! lòng Kỷ Viễn như có lửa đốt. Còn mẹ anh thì cười như không nhìn thấy thái độ của con trai, bà tiến hai người ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa, Kỷ Viễn đã muốn mở ngay bao lì xì ra xem bên trong là bao nhiêu tiền. nhưng Cẩm Tú không đồng ý, cô bảo Kỷ Viễn: “Anh

đừng tiễn em nữa, anh về nhà với bố mẹ đi, nếu bố mẹ anh không đồng ý với cuộc hôn nhân của chúng ta, thì chúng ta còn phải nghĩ cách nữa chứ”

Kỷ Viễn hậm hực nói: “Nếu bố mẹ không đồng ý thì cứ việc không đồng ý, dù sao thì cũng không phải bố mẹ anh kết hôn. Chỉ cần hai chúng ta đồng ý là đủ rồi.”

Nhìn Kỷ Viễn đang dỗi như một đứa trẻ nên Cẩm Tú cũng không khuyên nhủ nữa, bởi cô thấy Kỷ Viễn nói như thế cũng đúng, chỉ có điều nếu không có sự chúc phúc của người lớn, thì cũng hơi đáng tiếc. Họ không gọi xe taxi ngay mà cùng bước đi trên con đường khuya. Ánh đèn đường khiến bóng hai người in dài trên mặt đất lúc dài lúc ngắn. Nhìn hai chiếc bóng trùng lên nhau in trên đường, Cẩm Tú có cảm giác về một sự bền vững. Cô nghiêng đầu nhìn người chồng thân yêu đang đi bên cạnh. Lúc đó Kỷ Viễn cũng đang âu yếm nhìn cô.

“Sau này dù có mâu thuẫn lớn thế nào chúng ta cũng không được nhắc tới hai chữ li hôn. Chúng ta sẽ trao đổi, sẽ giải thích cho nhau nghe, hai ta sẽ luôn ở cạnh bên nhau.” Kỷ Viễn nắm lấy tay Cẩm Tú, anh nắm rất chặt và nói với Cẩm Tú

Cẩm Tú gật đầu. hai người nắm tay nhau đi hết con phố này tới con phố khác. Khi đã mỏi Kỷ Viễn công Cẩm Tú đi tiếp. Nhưng Cẩm Tú không nỡ để Kỷ Viễn công mình. Cuối cùng hai người quyết định chơi trò oẳn tù tì, ai thua sẽ phải công người còn lại. Lúc nào Kỷ Viễn cũng thua. Bởi Kỷ Viễn luôn đưa tay ra sau. Nhìn thấy Cẩm Tú ra kéo, anh bèn ra lá. Cẩm Tú nói anh chơi xấu thì Kỷ Viễn vỗ ngực đáp: “Đàn ông con trai mà, có chơi xấu một tí cũng là vì muốn tốt cho vợ mình, chơi xấu lần này là đúng đắn đấy”

Hai người đã quên chuyện mở bao lì xì ra xem. Sau khi đưa Cẩm Tú về chung cư, Kỷ Viễn trở về nhà. Đi đến nửa đường thì Kỷ Viễn nhận được điện thoại của Cẩm Tú.

“Ôi trời ơi, anh đoán xem trong bao lì xì đó có bao nhiêu tiền?” Giọng Cẩm Tú đầy kinh ngạc.

“Một tờ hả? ngày mai anh sẽ đền cho em một trăm tờ, không anh đền năm trăm tờ” Kỷ Viễn đáp

“Không cần phải bù nữa đâu, nhiều lắm anh ạ”, cẩm Tú nói, “Đúng là có một tờ thật nhưng là một tờ giấy gửi tiết kiệm, trong đó viết tên của anh, số tiền là mười lăm vạn nhân dân tệ”

Kỷ Viễn tỏ ra nghi ngờ: “Mười lăm vạn tệ à, ôi cô dâu ngốc nghếch của anh, em đừng có vui mừng tới mức hồ đồ như thế chứ?”

Cẩm Tú nói: “Không sai đâu, mấy cô bạn cùng phòng em đều đã nhìn đi nhìn lại rồi, đúng là mười lăm vạn tệ, anh thử gọi điện cho mẹ xem có phải mẹ anh nhầm không.”

Kỷ Viễn bèn gọi điện ngay cho mẹ. Mẹ cười và nói: “các con đúng là người biết giữ bình tĩnh. Bây giờ mới mở bao lì xì ra xem à? Cô bé đó biết giữ bình tĩnh như thêm tốt lắm. Khoản tiền năm vạn tệ của con, cộng thêm năm vạn tệ tiết kiệm của bố mẹ và thêm năm vạn tệ của dì con nữa, chắc là đủ để các con trang trải khoản mua nhà ban đầu. Đừng mua căn nhà lớn quá, nhà to quá dọn dẹp cũng mệt lắm, năm mươi mét vuông là đủ rồi. Sau này con cái các con lớn lên thì bố mẹ cũng về với tổ tiên cả rồi. Căn nhà này rồi cũng sẽ là của con, nên hai con không cần mua nhà to đâu...”

Mẹ còn nói điều gì đó với anh, nhưng anh không nghe rõ, hình như là bởi vì vui quá nên anh đã không nghe rõ gì nữa. Anh vốn nghĩ rằng bố mẹ sẽ khuyên anh nên lấy một cô gái ở quê nhưng không ngờ khi anh dẫn Cẩm Tú về ra mắt thì bố mẹ anh đã đồng ý, lại còn cho anh một món quà lớn như thế. Sau khi cúp máy, Kỷ Viễn lập tức gọi điện cho Cẩm Tú và nói: “Bố mẹ anh nói cho chúng mình khoản tiền đó để chúng mình có tiền mua nhà, em có vui không?”

“Vui, đương nhiên là vui rồi.” Cẩm Tú do dự nói: “Có phải là nhiều quá không? Nhà anh em tới cũng biết rồi, cũng không phải có điều kiện lắm, chúng ta mua nhà lại phải để các cụ bỏ tiền tiết kiệm dè xén bấy lâu nay ra, em không nỡ.” Cẩm Tú chân tình bộc bạch

“Chúng ta phải mau chóng kiếm tiền để trả lại bố mẹ anh không phải là được sao?” Kỷ Viễn nói, “Vậy thì thế này nhé, căn nhà mà em thuê ngày mai chúng ta trả lại cho họ. Chúng ta sẽ đi xem nhà, mua một căn nhà nhỏ nhỏ, chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới tại nhà.”

Cẩm Tú và Kỷ Viễn đã thống nhất như thế. Một mình Kỷ Viễn bước đi trên con đường khuya, anh thấy đêm nay thật dài. Anh muốn trời mau sáng để đưa Cẩm Tú đi chọn nhà. Anh quay đầu nhìn những tòa cao ốc hai bên đường, có những căn nhà đang thi công, lại có những ô đất còn bỏ trống. Trước đây anh nghĩ tất cả những điều này chẳng có liên quan gì tới mình, nhưng bây giờ anh thấy những căn nhà ấy có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với anh, bởi ngày mai anh sẽ tới một trong những căn nhà cao tầng này để xây cho mình một tổ ấm nhỏ.

Anh vừa đi, vừa mỉm cười một mình. Vì sao bố mẹ đồng ý, mà lại còn cho anh nhiều đến thế. Thực ra lý do rất là đơn giản. Khi Kỷ Viễn chưa có người yêu, bố mẹ đã “nhắm” biết bao cô gái cho Kỷ Viễn. Nhưng khi Kỷ Viễn tự mình lựa chọn, vui mừng hồ hởi dẫn người yêu về ra mắt bố mẹ, thì bố mẹ anh nghĩ cô gái này sẽ là người mang tới hạnh phúc cho anh. Tất cả những điều kiện mà bố mẹ anh đặt ra trước đây với con dâu tương lai đều đã tan tành. Nếu con trai mình đã chọn được người ưng ý, bố mẹ không ưng thuận mà ngăn cấm chúng thì đúng là quyết định không sáng suốt tí nào!

Kỷ Viễn nghĩ về bố mẹ rồi lại nghĩ về chuyện nên mua nhà ở đâu cho tốt. Có mấy người từ phía sau anh đi vượt lên nhưng anh hoàn toàn không chú ý, đợi đến khi họ đi sát người anh thì anh mới nhận ra. Đường rộng thế này mà sao mấy người kia lại chạy sát đến cạnh mình? Trong đầu anh vừa

lóa lên ý nghĩ ấy thì mọi việc đã không kịp. Mấy tên đó lao tới, tóm chặt lấy Kỷ Viễn. Ngay gần đó một chiếc xe con đã đỗ sẵn, chúng lôi Kỷ Viễn đẩy vào trong xe rồi rồ máy phóng đi.

2

Trên xe, Kỷ Viễn cố liếc mắt nhìn, anh suy nghĩ không biết mấy tên này bắt anh để làm gì? Anh chợt nhớ tháng trước trong một đêm khi đi theo dõi Tống Đoạt, trên đường anh đã bị tấn công. Cũng may là lần đó nhờ có Quách Trường An cứu.

Người đeo kính đen ngồi ở ghế phụ quay đầu lại hỏi: “Mày là Kỷ Viễn, an hem với tên Đào Tử đúng không?”

Kỷ Viễn thăm dò hẩn một lát nhưng không nhận ra, từ trước tới giờ Kỷ Viễn chưa gặp người này

“Mày là ai, mày lôi tao ra đây có phải là muốn giờ trò gì không, lũ quỷ, đúng là lũ quỷ.” Kỷ Viễn không khách khí nói

Tên bên cạnh đang túm lấy Kỷ Viễn bèn tát cho Kỷ Viễn một cái.

“Mày đối xử với khách của tao phải tỏ ra tôn kính một chút, đừng có hỗn láo như thế.” Tên đeo kính nói.

Hai tên ngồi hai bên bèn buông Kỷ Viễn ra

Kỷ Viễn xoa xoa lên khuôn mặt đang đau điếng của mình nói với giọng chẳng vui vẻ gì: “Đừng ra về ông này ông nọ nữa, vui vẻ lên nào, có việc gì thì cứ xõ toẹt ra đi”

“Tao thích tính cách của mày đấy, vậy thì tao đi thẳng vào vấn đề đây.” Tên đeo kính cười ha ha và nói: “Mày không lạ gì với người tên là Tống Đoạt đấy chứ?”

“Tổng Đoạt à? Không quen thì sao mà quen thì sao?” Kỷ Viễn nghe thấy tên người kia nói tới Tổng Đoạt, giác quan thứ sáu đã khiến anh cảm thấy có chuyện chẳng lành. Hỏi Kỷ Viễn về Tổng Đoạt thì chắc chắn không phải việc tốt đẹp gì. Bởi Kỷ Viễn đã từng có thỏa ước với Tổng Đoạt, chính là vụ nổ mìn di dời dân đợt trước. trừ khi tên đeo kính đen này đến là vì vụ lần đó?

“Các người đương nhiên là không lạ gì nhau rồi. tao biết trước đây mày với hắn đã từng giao dịch một lần, gần đây Tổng Đoạt lại còn chuyển tiền cho mày nữa”. Tên đeo kính nói: “Việc tháo dỡ khu Nam Môn, mày kiếm được của Tổng Đoạt rồi đấy, Tổng Đoạt còn dạy mày làm thế nào để ép những gia đình ở đó...” Tên đeo kính đen nói tới đó thì dừng lại trầm ngâm, hắn nhìn Kỷ Viễn, “Còn mày là một người thông minh, người thông minh thì có cách hành xử của người thông minh. Lúc Tổng Đoạt dặn dò mày làm những điều đó, mày đã quay lại bằng điện thoại.”

Kỷ Viễn tỏ ra không biết và nói: “Mày nói gì, tao chẳng hiểu gì cả.”

Tên đeo kính lạnh lùng nói: “Kỷ Viễn tao vừa khen mày thông minh, giờ mày đã tỏ ra ngốc nghếch thế à. Đồ chó này, dám dùng thuốc nổ để di dời dân, mày nghĩ mày là ai? Nếu việc này mà đồn ra ngoài thì mày phải quỳ gối trong nhà tù tám đến mười năm. Thôi tao nói thẳng với mày nhé, tao không phải là muốn tóm mày mà tóm tên Tổng Đoạt đấy. Hôm nay mày giao những đoạn băng hình mà mày ghi được ra đây, tao sẽ thả mày đi. Ngoài ra, tao sẽ trả mày mười vạn tệ coi như tiền công của mày. Điều kiện tao đặt ra không tồi đấy chứ?”

Kỷ Viễn nói giọng khinh thường: “Mày đừng nói những câu như thế nữa, tao chả quay gì cả, điện thoại tao ở đây này, mày xem thoải mái đi, làm gì có đoạn video nào?”

Tên đeo kính đen sát lại gần Kỷ Viễn, túm lấy cổ áo Kỷ Viễn nghiêng răng nói: “Rượu kính không uống mà lại muốn uống rượu phạt à? Mày làm

chuyện đó cho thằng Tống Đoạt không phải là muốn kiếm tiền à? Thằng Tống Đoạt trả mày bao nhiêu, tao trả mày gấp đôi, hai mươi vạn, ok chứ?”

Kỷ Viễn không phải không muốn đồng ý với điều kiện của hắn, mà bởi anh biết việc này sẽ vô cùng hệ trọng. Lúc đó ghi hình Tống Đoạt chẳng qua chỉ là một thói quen của anh. Dù giao dịch với bất cứ ai, anh đều lưu lại làm tài liệu để tránh sơ hở. Thói quen này đến Tiểu Ngư cũng không biết, chỉ có Đào Tử biết. Xem ra Đào tử đã bán đứng anh. Đúng là đồ lắm tai nhiều mắt. Nếu bây giờ mà giao đoạn ghi hình đó cho tên đeo kính đen này, không biết chừng sau này có hậu họa.

Nếu tên này đã trả một khoản lớn như thế, chắc chắn muốn lấy đó làm vũ khí để đối phó với Tống Đoạt. Tuy Kỷ Viễn không có ấn tượng gì với Tống Đoạt, nhưng anh thấy cũng không cần thiết phải hại hắn.

Tên đeo kính nói: “Tống Đoạt là thằng đồng tính, mày cũng biết chứ? Công ty của lão Hắc nhận được bản fax nói Tống Đoạt là kẻ đồng tính. Mày nhớ kỹ lấy Kỷ Viễn, nếu ngày mai trước khi vào giờ làm mà giao chứng cứ đó cho tao, thì tao sẽ tha cho mày, nếu không tao phát truyền đơn, tao sẽ nói những bản fax đó là của mày gửi.”

Kỷ Viễn chẳng hiểu hắn nói gì: “Mày nói gì, mẹ mày tao làm sao mà biết những tin đồn nhảm ấy, mày diễn hay như kịch ấy”

Tên đeo kính không tỏ ra tức giận mà bảo thuộc hạ dừng xe lại thả Kỷ Viễn xuống, rồi phóng đi. Lần này Kỷ Viễn cũng không để bụng. Bởi giờ đây trong trái tim anh đang tràn ngập cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, anh đợi đến cuối tuần để cùng Cẩm tú đi xem nhà, bắt đầu một cuộc sống mới tươi đẹp

Kỷ Viễn ngủ ở quán rượu tới tận trưa hôm sau, Đào Tử gọi điện tới, nói tối nay muốn mời Kỷ Viễn đi ăn cơm. Kỷ Viễn mừng Đào Tử mấy câu trong điện thoại, hỏi Đào Tử có phải là uống nhầm phải cái gì không mà

dám để việc Kỳ Viễn ghi hình lúc giao dịch cho người khác biết? Đào Tử thề thốt rằng không có việc đó, nên Kỳ Viễn cũng chẳng buồn để ý đến Đào Tử nữa. Anh gọi điện cho Cẩm Tú. Giờ này Cẩm Tú đang làm việc, Kỳ Viễn hẹn cô ngày mai sẽ đi xem nhà.

Khách tới quán rượu đông nhất là vào tầm chiều tối, đặc biệt là sau mười hai giờ đêm. Kỳ Viễn ăn cơm xong, không có việc gì làm bèn nằm trên ghế ngủ. Có lẽ bởi vì trong lòng anh không có suy nghĩ gì, anh cảm thấy dường như đã trút bỏ được gánh nặng trên vai, nên anh đã ngủ rất say. Nhưng sau đó anh lại nằm mơ

Trong mơ, Kỳ Viễn thấy mình bị tên đeo kính đỏ nhục mạ, rồi đánh. Lúc anh tỉnh dậy bên ngoài đèn đường đã sáng. Nhớ lại giấc mơ khi này, anh cảm thấy không thoải mái chút nào, Đào Tử bảo sẽ mời anh tối nay đi ăn cơm, nhưng giờ này vẫn chưa thấy hân đâu, điện thoại cũng chẳng thèm gọi. Anh đang suy nghĩ xem liệu có nên gọi điện hay không, thì đột nhiên điện thoại reo lên

“Có phải Kỳ Viễn đó không, Tống Đoạt mời anh đến một chuyến.”

Trong điện thoại là giọng của Tống Đoạt, “Người an hem của anh đang được tiếp đón như khách quý ở đây, nếu anh không đến thì nó sẽ bị đối xử như nô lệ.”

Kỳ Viễn đang định nói gì đó thì trong điện thoại vang lên tiếng hét, rõ ràng tiếng hét đó là của Đào Tử.

“Tống Đoạt, mày là đồ biến thái...” Kỳ Viễn vừa mắng được nửa câu thì Tống Đoạt đã cúp máy.

Xe của Tống Đoạt đợi Kỳ Viễn ngay trước cửa quán bar. Kỳ Viễn lên xe, cảm thấy có điều gì đó bất thường. Những người trong xe trông rất lạ. Việc này lại khiến anh nhớ tới chuyện hôm trước bị nhét vào chiếc xe có tên đeo kính đen đó.

Xe dừng lại trong bãi đỗ, Tống Đoạt đứng dựa vào mũi xe của hắn, bên cạnh là Đào tử đang bị chúng túm đầu. Kỷ Viễn nhìn thấy dáng vẻ của Đào Tử, nhưng không đoán ra được cậu ta đã gây ra họa gì. Kỷ Viễn bước lên phía trước chào hỏi tổng Đoạt: “Ông chủ Tống tìm tôi, lúc nào tôi cũng có mặt, làm sao phải làm thế này?” Tống Đoạt liếc nhìn Kỷ Viễn rồi đi thẳng vào vấn đề: “Việc lớn như thế thì cũng phải dùng biện pháp cho đặc biệt một chút chứ.” Tống Đoạt rít một hơi thuốc, Kỷ Viễn không nhìn rõ những biểu hiện trên khuôn mặt hắn, nhưng nghe giọng thì biết hắn đang không vui chút nào.

“Dạo này công ty tao nhận được mấy bức fax, có người muốn hại tao, việc này mày biết chứ?” Tống Đoạt nói

“Đấy là việc của công ty anh, làm sao mà tôi biết được.” Kỷ Viễn cười ha ha

“Nhưng có người nói rằng mày gửi fax cho công ty tao.” Ánh mắt Tống Đoạt soi mói như muốn ép Kỷ Viễn thừa nhận

Đầu Kỷ Viễn như muốn nổ tung, anh nhớ tới tên kính đen hôm trước, trước lúc hắn thả anh, hắn đã nói như thế với anh. Hắn đã nói với Tống Đoạt rằng Kỷ Viễn chính là người gửi fax. Kỷ Viễn vội vã giải thích: “Tôi thực sự không biết gì cả, lại còn gửi fax gì nữa, không phải anh nghe lời ong bướm ở đâu đấy chứ, anh đừng có chụp mũ hại tôi, có kẻ giá họa hại tôi, anh lại tin những lời nói nhảm nhí sao?”

“Nhưng Đào Tử là an hem tốt nhất của mày, hắn cũng nói nhảm nhí à?” Tống Đoạt đá vào chân Đào Tử, Đào Tử lồm cồm bò dậy, vẫn cúi đầu không dám nhìn Kỷ Viễn

“Đào tử hắn uống nhiều rồi, mồm hắn không dán lại được, lời hắn ta anh càng không nên tin.” Kỷ Viễn muốn lao lên phía trước nhưng gã đằng sau đã túm chặt lấy anh

“Lúc này trong điện thoại mày còn mắng tao là đồ biến thái...” Tống Đoạt nhìn Kỷ Viễn với ánh mắt mờ ám, “Mày còn nói là mày không biết sao?”

Bây giờ Tống Đoạt rất đa nghi, chỉ cần nhìn trong ánh mắt của người khác có chút gì khác thường, thì cho rằng kẻ đó bất lợi đối với hắn

Trong người Tống Đoạt ẩn chứa sự dã man, tất cả những điều đó bây giờ đang lộ ra

“Mày không phải là con chó điên đấy chứ, tao nhận là tao nói, nhưng giải thích thế nào mày cũng không hiểu à?” Lần này Kỷ Viễn tỏ ra không khách khí mà hỏi vặn lại Tống Đoạt

“Tao biết nghe chứ, mày nói thật thì tao sẽ nghe. Đào Tử còn nói mày đã quay lại cảnh mà trước đây tao với mày giao dịch với nhau.” Tống Đoạt bước tới trước mặt Kỷ Viễn nhíu mày nói: “Không ngờ mày cũng không phải là kẻ ngốc đâu đấy. Nhưng mày làm thế cũng là hại mày. Mày giao đoạn băng đó ra đây coi như xóa hết mọi giao dịch trước đây, còn nếu không mày đừng trách là tao không khách sáo với mày.”

Kỷ Viễn biết nếu lúc này mà có giao đoạn ghi hình đó cho Tống Đoạt thì Tống Đoạt cũng không tha cho anh. Anh đành kiên quyết tới cùng. Chỉ có thể không nhận mình đã làm mà thôi.

Tống Đoạt cầm một cây gậy xông tới đánh Kỷ Viễn, rồi hắn lại vút cây gậy đó cho tên thuộc hạ, nói với kẻ đang túm lấy Kỷ Viễn: “Đánh, đánh cho tới lúc hắn nói ra thì thôi.” Cây gậy được tên thuộc hạ của Tống Đoạt liên tiếp đập vào eo, hông, chân Kỷ Viễn. Đào tử lao tới quỳ xuống trước mặt cầu xin Tống Đoạt: “Xin anh hãy tha cho anh tôi, anh tha cho anh tôi đi, anh em tôi có lỗi với anh.”

Tống Đoạt nói giọng tức tối: “Không ngờ kẻ hại tao lại là mấy đứa chúng mày. Đánh, đánh cho tới chết đi, nếu không nhận thì cứ đánh chết

đi.”

Lúc đó lại nghe tiếng Kỷ Viễn hét lên: “Tao nói, tao nói...”

Tống Đoạt bước tới vội vã hỏi: “Đoạn ghi hình ở đâu?”

Kỷ Viễn đau đớn cố gắng bò dậy và nói: “Tối hôm trước có một kẻ đeo kính đen lôi tao vào xe, rồi lái xe đưa tao đến công trường. Chúng nó nói với tao những điều y hệt mày nói vừa nãy. Tao không có đoạn ghi hình nào, càng không biết mày là đồng tính. Tối qua tao trả lời thằng kính đen thế nào thì hôm nay tao trả lời mày như thế.”

Tống Đoạt rút một con dao từ trong túi đồng bọn ra, rồi lướt qua chân Kỷ Viễn, ánh mắt hằn hằn lên những tia máu, Tống Đoạt nghiêng rằng nói: “Tối hôm qua thằng đeo kính đó không hỏi ra thì chắc chắn tao sẽ hỏi được mày. Nếu mày không nói, tao sẽ cắt đứt gân chân mày.”

Kỷ Viễn hét lên: “Mày là đồ rác rưởi.”

Mắt Tống Đoạt long lên song sọc, hằn ấn con dao vào chân Kỷ Viễn

Kỷ Viễn đau tới mức anh hét lên lạc cả giọng, mắt anh như muốn lồi ra.

3

Quách trường An và Tô Gia Văn đã thỏa thuận ly hôn

Căn nhà của mẹ Quách Trường An để lại có giá trị tới hàng chục triệu nhân dân tệ. Trên thỏa thuận ly hôn, Quách Trường An đồng ý chia một nửa số tài sản đó cho Tô Gia Văn. Tô Gia Văn cũng đã ký tên trên bản thỏa thuận, hai người đã không còn quan hệ gì với nhau.

Cuộc hôn nhân có danh mà không có phận ấy đã nên chấm dứt từ lâu, bây giờ chấm dứt rồi, cảm thấy lòng nhẹ nhõm, nhưng trong lòng Quách

Trường An vẫn có cảm giác trống rỗng và đau khổ. Kết thúc cuộc hôn nhân mà mình không thích nhưng dù sao thì anh cũng đã bước qua cuộc hôn nhân ấy, dù sao cũng thấy có một cảm giác lưu luyến, thậm chí là tiếc thương

Khi hai người bước ra khỏi văn phòng luật sư, lúc đó trời đã tối. Quách Trường An đứng dưới lầu, nhìn về phía Tô gia Văn, Hôm nay Gia Văn mặc một bộ quần áo màu trắng, nhẹ bước xuống từ tòa nhà, giống như một đám mây ngũ sắc. Nhớ lại năm đó anh đã thích sự nhẹ nhàng và ngọt ngào ấy, nên mới lấy cô. Bây giờ ly hôn rồi, nhưng vẫn không thể nào dứt bỏ được sự rung động khi xưa.

“Chúng ta đi ăn bữa cơm cuối cùng nhau nhé!” Quách Trường An cười, cố gắng kìm nén cảm xúc để trái tim anh không xao động.

“Vâng, em cũng cảm thấy đói rồi.” Tô Gia Văn không từ chối lời mời.

Hai người ai đi xe của người ấy. Hai chiếc xe dừng lại trước nhà hàng “Chiếc cầu nhỏ”. Đây là nhà hàng mà trước đây họ đã đính hôn. Trong mắt Gia Văn có một chút tiếc nuối, nhưng rất nhanh, ánh mắt ấy qua đi. Hôm nay, đáng lẽ phải là ngày cô cảm thấy vui nhất, kết thúc cuộc hôn nhân thất bại là điều đáng vui mừng chứ, nhưng không biết vì sao cô không thể nào tỏ ra vui mừng được.

Quách Trường An vẫn như xưa, không biết mở cửa cho cô, không biết gọi món ăn cho cô, chỉ gọi món ăn mà Trường An thích. Tô Gia văn cũng không nói gì, dù sao cũng là bữa cơm cuối cùng rồi, thích hay không thích thì cũng thế thôi. Từ nay trở đi, đường ai nấy đi, khoảng trời riêng của ai người nấy sống, không liên quan gì tới nhau nữa. Nghĩ thế, trong lòng Gia Văn đột nhiên có một cảm giác xót xa dâng trào. Hay là cô vẫn còn tình cảm với người đàn ông ngồi trước mặt? hay cô cảm thấy thương xót cho cuộc hôn nhân kéo dài hai năm của mình?

“Chúng ta uống rượu nhé, chúc mừng cuộc sống mới của hai ta.” Quách Trường An cười, nhưng không che dấu nỗi khổ tâm trên khuôn mặt.

“Sau này nếu có việc gì khó khăn, em cứ tới tìm anh.” Quách Trường An rót đầy rượu cho Tô Gia Văn và nói.

“Trước đây em có việc tìm anh, anh có giúp em không, bây giờ ly hôn rồi, em còn tìm anh giúp làm gì. Cứ cho là em tìm anh thì anh có giúp em thật không?” Tô Gia Văn thờ ơ nhìn Quách Trường An rồi nói tiếp: “Thôi đừng nói nữa, bữa tối nay em chúc anh luôn vui vẻ.”

Vui vẻ ư, bây giờ mẹ đã không còn, gia đình cũng không còn, không còn vợ, Quách Trường An đã trở thành kẻ không gia đình, liệu anh có hạnh phúc nổi không?

“Uống nào!” Quách Trường An nhắc ly chạm với ly của Tô Gia Văn rồi ngửa cổ uống hết rượu trong ly. Rồi anh lại rót cho mình thêm một ly nữa.

Tô Gia Văn cũng uống hết rượu trong ly của cô, Quách Trường An ngạc nhiên nhìn cô rồi rót thêm cho cô một ly nữa

“Có lẽ đây là điều duy nhất anh có thể làm cho em”, Quách Trường An cười tự chế nhạo mình

“thế thì em có thể làm được gì cho anh.” Tô Gia Văn như thế chỉ thuận miệng nói như vậy.

Quách Trường An cười: “Từ trước tới giờ anh vẫn muốn được đi du lịch cùng em nhưng tiếc rằng nguyện vọng này của anh vẫn chưa được thực hiện.” Quách Trường An nhắc ly chạm vào ly của Tô gia Văn với vẻ buồn bã, sau đó anh lại uống cạn.

Tô Gia Văn xoay xoay chiếc ly trong tay, nhìn Quách Trường An và cảm thấy những điều Trường An nói thật thú vị.

“Anh biết em lấy anh phải chịu nhiều ảm ức, anh cũng biết những điều ảm ức đó anh không thể bù đắp được cho em. Bây giờ mẹ đã mất, chúng ta cũng chia tay, anh biết cả đời này không thể bù đắp cho em được, bởi thế anh cảm thấy rất xấu hổ và bất an. Anh mong em sau này sống hạnh phúc và vui vẻ, không nhớ tới người đàn ông bất tài vô dụng như anh nữa.” Quách Trường An tự rót rượu rồi uống cạn, anh cúi đầu, khuôn mặt đau buồn

Tô Gia Văn nhìn Quách Trường An, lòng cô trùng xuống rồi cô buột miệng nói: “Anh thích đi du lịch thế à?”

“Ừ, ly hôn rồi không biết em còn muốn đi cùng anh một chuyến không?” Quách Trường An mượn hơi men để mời Gia Văn đi du lịch

Nhưng không ngờ Gia Văn lại đồng ý

Lý do mà Gia Văn đồng ý lời mời của Quách Trường An rất đơn giản. Trong cuộc sống hôn nhân trước đây, rất ít khi Trường An yêu cầu cô điều gì, điều này coi như là một yêu cầu đối với cô. Cô không nhất thiết phải đồng ý, nhưng thực tế cô lại đồng ý lời mời đó. Có lẽ đối với người đàn ông này cô vẫn còn có một chút tình cảm và một chút tiếc nuối. Trước đây cuộc sống hôn nhân của họ không vui vẻ. Một nguyên nhân lớn là do sự hiện diện của mẹ chồng, bây giờ mẹ chồng không còn nữa cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, không có áp lực gì, rất tự nhiên và thoải mái. Mọi quan hệ căng thẳng giữa cô và Trường An dường như đã được giải tỏa khá nhiều. Nhưng Trường An đã cho Gia Văn tự do, cho cô quyền lựa chọn ly hôn

Cô đã nghĩ tới việc ly hôn lâu lắm rồi, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nhưng ly hôn cũng không có nghĩa là không có chút thương nhớ nào với người đàn ông đang ngồi trước mặt cô bây giờ. Thậm chí bởi

vì vẫn còn thương nhớ người đàn ông đó mà cô mới đồng ý ly hôn. Cô không muốn vùi dập tình cảm và đồng cảm cuối cùng của mình đối với người đàn ông này trong cuộc hôn nhân tồi tệ. Bởi thế khi Trường An gửi tới cô một lời mời không quá trịnh trọng, cô đã đồng ý ngay không chút do dự

Coi như là đánh một dấu chấm hết đáng nhớ cho cuộc hôn nhân của hai người. Tô Gia Văn tự nhủ với bản thân như thế.

Quách Trường An tới Tam Giang ăn cơm, tiện thể tạm biệt Âu Thế Hằng. Âu Thế Hằng đã mời hai vợ chồng ăn cơm. Hai người vẫn chưa công bố tin ly hôn với người ngoài. Lý do của Quách Trường An là vì sau chuyến du lịch này hai người sẽ chính thức chia tay

Nghe nói hai người sẽ đi du lịch Lệ Giang, Âu Thế Hằng còn lên sẵn kế hoạch cho họ

“Hai người đi chơi cho khuây khỏa. Xem ra hai người rất ít khi xin nghỉ làm.” Âu Thế Hằng nói

“Từ trước tới giờ có bao giờ anh ấy xin nghỉ đâu.” Tô Gia Văn nói. Trong giọng nói của cô có chút ấm ức

Quách Trường An lắc đầu đáp: “Chẳng có cách nào cả, công việc bận mà.”

“Còn bận hơn cả thủ tướng, không phải chẳng qua cũng chỉ là một anh cảnh sát thôi sao?” Âu Thế Hằng cất tiếng bên vức Tô Gia Văn

“Hai người tới đó thì ở chỗ nào? Ở đó tôi có bạn, nếu không thì tôi nói với bạn tôi một tiếng?” Âu Thế Hằng hỏi

Trường An nói họ đã đặt phòng ở khách sạn, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi hết cả

Sau khi tiễn Trường An về, Âu Thế Hằng quay về văn phòng, ngay sau đó Trương Khánh gọi điện tới

“Hắn ta nói gì?” Trương KHánh hỏi

“Anh ta nói muốn đi du lịch, ngày mai sẽ bay tới Lệ Giang, anh ta sẽ ở khách sạn Tinh Vân.” Âu Thế Hằng vô tình nói tất cả những điều mà khi này Trường An nói với anh ta, nói hết từ đầu tới cuối cho Trương Khánh

Trương Khánh vẫn luôn theo sát Quách Trường An, đợi cơ hội ra tay

Không ai biết mối quan hệ giữa Trương Khánh và Tiền Cảnh, họ có mối giao tình rất thân thiết. Trương Khánh dự định sẽ bắt Quách Trường An để đổi lấy đại ca mình, nhưng không ngờ tên Kỷ Viễn đó lại làm hỏng việc của anh ta. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cũng chỉ có con đường này để đi mà thôi. Hoặc là bắt cóc Quách Trường An để đổi lấy Tiền Cảnh, hoặc là giết Quách Trường An báo thù cho Tiền Cảnh, dù sao tội cướp ngân hàng cũng phải chết, chết một lần hay chết hai lần thì có khác gì nhau?

Bước đường cùng rồi, đến cái chết cũng không thể làm hắn sợ hãi. Hơn nữa vì mối thâm tình giữa hắn và Tiền Cảnh, nếu không cứu được Tiền Cảnh thì có sống cũng khác gì chết đâu.

Sau khi biết được thông tin đó, Trương Khánh đặt ngay vé máy bay đi Lệ Giang. Khi ấy, hắn ta đã đổi tên khác gọi là Cát Khánh. Âu Thế Hằng đã làm cho hắn một giấy chứng minh thư giả, thân phận được thay đổi thì những thứ khác càng dễ dàng thay đổi hơn. Trương Khánh dán một bộ râu giả, long mày cũng được làm đen hơn, thô hơn, cằm cũng đã được sửa lại, bây giờ so với tấm ảnh trước kia, Trương Khánh đã hoàn toàn là một người khác, nếu không phải là người thân quen thì rất khó nhận ra

Trường An đi rất vội, không có thời gian để tạm biệt Cẩm Tú, chỉ kịp gọi điện cho cô. Sau khi biết được tin Cẩm Tú sẽ tổ chức tiệc rượu mừng, Quách Trường An nói khi về sẽ mang quà cho cô. Anh không nói quá nhiều

với Cẩm Tú, bởi chuyến đi lần này của anh vẫn còn một điều bí mật nữa nhưng anh không thể nói ra với bất cứ ai

TÀU HÔN

Lão Tam

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bến Cuối

1

Tống Đoạt lật đi lật lại bức ảnh trên tay mình, cuối cùng đặt tấm ảnh lên bàn. Trong bức ảnh là hình Tống Đoạt cầm dao cứa vào chân của Kỷ Viễn

Khi bức ảnh này được gửi tới cho Tống Đoạt thì đồng thời lúc đó Tống Đoạt cũng nhận được tin nhắn từ điện thoại: “Đây không phải là nhà của các người, mà sẽ là mồ chôn của các người”

Miệng Tống Đoạt ngậm một miếng thuốc, Tống Đoạt bật lửa định châm thuốc nhưng bật lửa không lên. Tống Đoạt vò nát miếng thuốc trong tay. Mắt Tống Đoạt hừng hực lửa giận nhưng không biết trút lên đầu ai. Tống Đoạt đang ở ngoài ánh sáng, còn kẻ thù lại ở trong bóng tối, làm thế nào bây giờ?

Tống Đoạt gọi điện cho lão Hắc nhưng lão Hắc tắt máy. Từ trước đến giờ chưa bao giờ có chuyện như thế này, Tống Đoạt lại lái xe tới nhà lão Hắc, chiếc xe vòng vòng bên ngoài khu nhà ở của lão Hắc, hết vòng này đến vòng khác, nhưng cuối cùng Tống Đoạt vẫn không dừng xe

Mưa rồi gió cuốn lá rơi xuống mặt đất thành từng vòng, cảm giác hoang mang lạnh lẽo. Miệng Tống Đoạt ngậm một miếng thuốc nhưng Tống Đoạt không châm thuốc lên, đôi mắt u sầu như thể sắp trào nước mắt.

Lúc đó lão Hắc cũng đã bị một vết gọt xuống đầu, nếu trút được giận thì mọi chuyện sẽ êm xuôi, nhưng nếu không nó sẽ bùng nổ

Bên trên đã bắt đầu cử người xuống điều tra những khoản vay nợ của lão Hắc, điều tra về thuế, lại còn điều tra về việc ăn hối lộ, đút lót của lão hắc. Nhưng tất cả những điều này không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là lão Hắc cảm thấy bão táp đã tới, có người đã muốn rat ay với lão Hắc, hoặc có thể nói có người đã rat ay với lão Hắc. Dù sao thì biến cố cũng đã tới, không để cho lão Hắc có thời gian trở tay nữa.

Việc Tổng Đoạt thuê người sử dụng thuốc nổ để tháo dỡ, di dời dân và cả việc đánh người tới bị thương cũng đủ cho lão Hắc lĩnh hậu quả. Lão Hắc không trách Tổng Đoạt, chỉ trách bản thân. Nếu như thông thường, những việc như thế này có thể biến từ chuyện lớn thành bé, nhưng bây giờ không được nữa rồi.

Nếu có người muốn giết bạn, đâm một dao là chết, đâm mười dao cũng thế, dù sao cũng như nhau cả thôi.

Cho dù kết quả như thế nào, bây giờ chỉ cần an ủi mấy tên thuộc hạ, rồi an ủi người trong gia đình. Lão Hắc không có người thân. Bây giờ bên cạnh anh chỉ có Tả Thi Giao – cô vợ trên danh nghĩa “không biết an phận”. Còn lúc đó Tả Thi Giao lại đã nói với anh rằng cô đã có bầu.

“Lại có bầu à?” Lão Hắc tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng lại không nói ra miệng.

Tin hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là xem ra Tả Thi Giao không muốn rời xa lão Hắc

“Chúng ta hãy mau chóng ly hôn đi.” Sau khi trở về nhà lão Hắc đã nói ngay với Tả Thi Giao.

Mặt Tả Thi Giao tái mét, hai tay ôm lấy bụng nhìn lão Hắc mà không biết nói gì.

“Mọi thứ trong nhà đều là của cô cả.” Lão Hắc liếc Tả Thi Giao, không giải thích thêm nhiều, “Tôi gặp chuyện rồi, cần phải làm xong thủ tục ly hôn trước khi tôi đi, nếu không nhà, xe đều bị thu hết.” Nhìn Tả Thi Giao vẫn đang kinh ngạc không tin, lão Hắc cảm thấy người phụ nữ này có một chút gì đó thật đáng thương. Anh đặt tay lên vai Thi Giao rồi vỗ vỗ an ủi.

Tả Thi Giao kìm nén sự hoảng hốt và ảm ức trong lòng, run run nói: “Anh không thể nói với em nhiều hơn một chút sao, em là vợ anh mà.”

“Chính bởi cô là vợ tôi nên tôi mới đối với cô như thế. Cô biết càng nhiều càng nguy hiểm.” Lão Hắc nhét quần áo mặc hàng ngày vào vali

“Hãy nhớ kỹ những gì tôi nói: tình cảm giữa chúng ta không còn nữa, tôi còn sử dụng bạo lực với cô, không phải là cô đã đi bệnh viện kiểm tra rồi sao? Chắc chắn có người nhìn thấy cô bị thương. Mọi thứ trong nhà này tôi sẽ nhanh chóng sang tên cho cô. Đó là những thứ cô nên có. Tiền tiết kiệm cô cũng cầm đi. Sáng mai hãy rút hết đi...”

Tả Thi Giao không nói gì, mắt cô ngấn ngấn nước nhìn lão Hắc thu dọn đồ đạc. Cuối cùng lão Hắc nhắc bộ ấm trà lên, định đặt vào vali nhưng lão Hắc không làm như thế mà đập xuống đất rồi hét lên: “Tôi không sống những ngày tháng thế này nữa, không sống thế này nữa, mẹ nó, không sống thế này nữa.” Vừa nói vừa đập đồ xuống dưới đất. Tả Thi Giao đưa hai tay bịt tai lại, hoảng sợ nhìn lão Hắc.

Lão Hắc đột nhiên nhắc một chiếc cốc lên rồi đập ngay phía dưới chân cô, Tả Thi Giao hoảng hốt hét lên rồi nhảy ra chỗ khác, lão Hắc bắt đầu đập chiếc cốc thứ hai, rồi thứ ba, Tả Thi Giao cũng hét lên hết lần này tới lần khác.

Lão Hắc bước ra khỏi nhà, sau lưng là Tả Thi Giao đang nước mắt lưng tròng.

“Anh đừng đi có được không, có việc gì chúng ta cùng nhau vượt qua. Em có bầu thật rồi, lần này là thật anh ơi. Anh hãy tin em, tin em một lần nữa thôi, em không lừa anh đâu. Lần này em không lừa anh đâu, em có bầu thật. Em mang trong mình giọt máu của anh, anh tuyệt tình thế sao? Anh hãy quay lại nhìn em một lần nữa đi...”

Tả Thi Giao vừa khóc vừa hét lên, bậc thang quá trơn khiến cô bị ngã.

Lão Hắc dừng bước nhưng không quay đầu lại, rồi lại bước lên xe. Chiếc xe lao vút đi một cách vô tình. Nước mắt Tả Thi Giao tuôn như mưa, cô ngồi bệt trên sàn lạnh lẽo, đầu gối cô đang chảy máu. Có biết bao người trong tòa nhà đó đều chạy ra, nhìn Tả Thi Giao đứng trong mưa, mưa mỗi lúc một lớn. Cô khóc không thành tiếng.

Tống Đoạt nhìn thấy xe của lão Hắc đi ra, và cũng nhìn thấy Tả Thi Giao đang đứng khóc trong mưa, nghe thấy những điều Tả Thi Giao nói, mặt Tống Đoạt càng lúc càng trở nên u ám. Ánh mắt Tống Đoạt lúc này như một hồ nước sâu không nhìn thấy đáy. Chiếc xe Tống Đoạt nhanh chóng bám theo xe của lão Hắc.

Bóng tối bao trùm lên thành phố. Ánh đèn trong văn phòng rất tối. Lão Hắc nhìn thấy Tống Đoạt bước vào rồi cười nói: “Tiểu Đoạt, cậu mau tới đây, cậu tới đúng lúc lắm.” Nhìn Tống Đoạt cầm chai Chivas trong tay, lão Hắc nói: “Cậu đến mà mang theo đủ thứ thế này à? Nào uống với tôi một ly đi.”

Lão Hắc lấy một chút đồ ăn từ trong tủ lạnh ra, rồi mang theo hai chiếc cốc, rót đầy rượu vào đó.

“Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta uống loại rượu này không? Cậu nói uống rượu Tây vào thì người say mê mết, kết quả là sau khi uống rượu chúng ta đã ngủ liền hai ngày.” Xem ra lúc này lão Hắc đang rất có hứng uống rượu.

Tống Đoạt cũng không làm lão Hắc mất hứng, Tống Đoạt đi về phía tủ lạnh, lấy ra vài chai bia rồi nói: “Em vẫn không thể nào quên được cái mùi vị rượu Tây ấy, hay là chúng ta uống cái này để giải khát nhé.”

Rất nhanh sau đó, hai người đã uống say mềm.

“Tiểu Đoạt cậu có hối hận vì đã đi theo tôi không?”

“Anh hai, vậy anh quen em, anh có cảm thấy hối hận không?”

“An hem chúng ta thì hối hận cái gì?”

“Thế mà anh lại còn hỏi em thế à?”

“Tiểu Đoạt, nói thật nhé, tôi không nỡ lòng nào rời xa cậu.”

“Em cũng thế.”

“Đừng có tôi nói cái gì, cậu lại bắt chước cái đó, cậu cứ nói quan điểm của mình đi.”

Một tiếng thở dài nặng nề vang lên, không gian chìm vào yên lặng.

Nửa đêm, có ánh đèn xe ngoài cửa sổ vụt sáng, chiếu rọi cả căn phòng.

Tống Đoạt ngậm điều thuốc, chậm chậm hút, bên cạnh đó là lão Hắc đang ngủ say.

Trong chai Chivas đó Tống Đoạt đã bỏ chút thuốc mê đủ để lão Hắc ngủ hai ngày. Sau đó Tống Đoạt bắt đầu hành động. Tống Đoạt tìm con dấu trong văn phòng của lão Hắc rồi cầm đi. Bên dưới lầu có người đã đợi sẵn và mang những thứ đó đi, hai tiếng sau, những người đó lại mang con dấu trở lại văn phòng.

Tống Đoạt đưa cho người đó một tập tiền rồi vỗ vai anh ta, yêu cầu anh ta phải giữ bí mật.

Tống Đoạt quay trở lại văn phòng mình, thu dọn những con dấu vừa khắc xong. Sau đó ngồi trước bàn làm việc của mình rồi bắt đầu viết thư.

Một bức thư tuyệt mệnh.

“Tất cả những điều này đều do tôi làm. Tôi thích tiền, tôi thích tất cả những con đường có thể kiếm ra được tiền, tôi đã khắc trộm con dấu của lão Hắc, khai khống hóa đơn giá trị gia tăng, hối lộ... Vụ di dời dân bằng thuốc nổ cũng là kiệt tác của tôi... nếu còn có thể được sống một lần nữa, tôi vẫn sẽ hành động như thế, chỉ có điều tôi sẽ hành động cẩn thận hơn, không để lộ bất cứ dấu vết nào, không để những kẻ độc ác tìm thấy dấu vết nào của tôi. Thành công là không từ bất cứ thủ đoạn nào...”

Viết bức thư tuyệt mệnh đó xong, Tống Đoạt đặt bút xuống, mở máy tính lên, nhập đoạn văn bản đó vào máy tính. Tống Đoạt đăng nhập vào hòm thư điện tử, rồi gửi bức thư đó cho cơ quan kiểm tra kỷ luật, cơ quan điều tra...

Sau đó Tống Đoạt quay trở lại phòng của lão Hắc, nhìn lão Hắc đang ngủ say, Tống Đoạt đưa hai ngón tay đặt trên cổ của lão Hắc, Tống Đoạt cảm nhận được mạch của lão Hắc vẫn đập rất mạnh. Đột nhiên Tống Đoạt nở nụ cười. Tống Đoạt cầm chai Chivas mà lão Hắc chưa uống hết lên, rồi ngửa cổ uống cạn, sau đó uống luôn hai chai thuốc ngủ.

Không thể sống vì ân nhân của mình nhưng có thể chết vì anh, đó là tất cả những điều mà Tống Đoạt nghĩ mình có thể làm cho lão Hắc. Tống Đoạt không có bất cứ lời oán than nào, thậm chí còn nghĩ rằng có cơ hội để chết vì lão Hắc là một điều khiến Tống Đoạt cảm thấy hạnh phúc.

Tống Đoạt nhớ lại hình ảnh tả Thi Giao đứng gào khóc trong mưa, “Em mang trong mình đứa con của anh, lần này là thực, anh đừng rời xa

em...”

Lão Hắc đã có con rồi, Tống Đoạt còn rất nhiều điều chưa làm được, hãy để lão Hắc làm thay cho Tống Đoạt, sống thay cho Tống Đoạt. Sinh mạng nhỏ bé này của Tống Đoạt tới đây là hết, đây là giờ phút thích hợp nhất để Tống Đoạt đón nhận cái chết.

Tống Đoạt cảm thấy lồng ngực khó chịu, anh nghĩ mình không thể chết trong văn phòng của lão Hắc. Tống Đoạt loạng choạng bước về văn phòng mình rồi khóa chặt cửa lại. Tống Đoạt thấy bụng mình cồn cào, dường như tử thần đang vẫy gọi. Tống Đoạt ngửa đầu lên, nhìn ra ngoài cửa, anh muốn nhìn thấy một chút ánh sáng mặt trời. Nhưng Tống Đoạt chỉ cảm thấy những giọt mưa rơi nghiêng nghiêng như trút, Tống Đoạt lê bước, vất vả leo lên giường, anh muốn sau khi chết đi, trông cũng không quá khó coi, muốn khuôn mặt bình yên một chút.

Tay Tống Đoạt run rẩy cố tắt điện thoại, rồi nằm xuống. Lúc này Tống Đoạt thấy đầu óc quay cuồng như thể đang đi trên con đường cùng đen tối, không có người. Một mình Tống Đoạt bước đi cô độc, bốn phía xung quanh trống rỗng và lạnh lẽo. Tống Đoạt kéo chặt áo trên người. Nước mưa bên ngoài cửa sổ hắt lên người Tống Đoạt làm cả người ướt hết. Tống Đoạt thấy dạ dày đau nhói, rồi co thắt lại, cơn đau đến tột cùng. Tống Đoạt co rúm người, cuộn mình như con tôm...

Cuối cùng hai tay Tống Đoạt buông thõng xuống, một bên cánh tay của Tống Đoạt có xăm hình một con rồng xanh, một bên cánh tay kia xăm hình một con chim phượng...

2

Quách Trường An ngủ thiếp trên máy bay, khi tỉnh lại máy bay đã chuẩn bị hạ cánh. Trên người anh đang đắp một chiếc áo, đó là áo của Tô Gia Văn.

“Anh tỉnh rồi à, lúc ngủ trông anh giống như một đứa trẻ” Tô Gia Văn dịu dàng nhìn Quách Trường An cười.

Trường An đột nhiên có cảm giác nơi đây như là nhà của anh. Sáng sớm khi anh thức dậy, Gia Văn vẫn ngồi bên cạnh nhìn anh âu yếm.

Trường An nắm chặt tay Gia Văn.

Bên ngoài phong cảnh đẹp như một bức tranh thủy mặc, lúc này như thể anh đang đứng bên dòng sông, nhìn những cô gái xinh đẹp âu yếm với các chàng trai, nghe thấy những ngôn ngữ khác nhau xung quanh mình, Trường An có cảm giác như đang ở trong một thế giới khác. Hai người họ đều có cảm giác như lâu ngày mới gặp lại.

Giống như thể được hồi sinh.

Đêm hôm đó, dự định đầu tiên của hai người là thuê hai phòng, nhưng Gia Văn lại cầm một chai rượu vang tới, muốn uống cùng Trường An một ly, Trường An không từ chối.

Rượu ư, đúng là rượu ngon.

Còn người ư, đúng là người đẹp!

Rượu ngon lại có thêm người đẹp, nếu đàn ông mà không động lòng thì chắc chắn không phải một người đàn ông bình thường.

Quách Trường An là một người đàn ông bình thường, ngày trước anh đã từng có cảm giác yêu thương, muốn gắn kết cả đời với Gia Văn, lại thêm rượu ngon và người đẹp bên cạnh, khiến trái tim Trường An xao động. Nhưng dù sao họ cũng đã ly hôn, nên cũng cần phải tỏ ra giữ phép lịch sự. Bởi thế anh chỉ lặng lẽ nhìn Gia Văn, chứ không có bất cứ hành động nào khác.

Tô Gia Văn là phụ nữ, phụ nữ khi đã động lòng thì có bao giờ suy tính quá nhiều điều như thế đâu. Tất cả những oán hận dồn nén bấy lâu nay trong cuộc hôn nhân với Quách Trường An dường như đã tan biến khi mẹ chồng cô qua đời, đặc biệt là khi Trường An trả lại tự do cho cô. Từ một nàng dâu sâu muộn, cô trở thành một người phụ nữ đơn thân với khối tài sản trị giá năm, sáu triệu nhân dân tệ. Điều đó khiến Tô Gia Văn bắt đầu có cảm giác biết ơn Quách trường An.

Nếu yêu Trường An thêm một lần nữa thì cũng không phải là điều không thể. Bởi thế Gia Văn động lòng, cảm xúc trong cô cũng như được khởi dậy, và đương nhiên cô cũng hành động ngay. Cô đặt tay lên trên lòng bàn tay Trường An. Nếu như trường An không phản ứng gì, thì cô sẽ buông tay và giả vờ nói một vài điều gì đó để che đậy cảm xúc của mình.

Nhưng Trường An đã nắm chặt lấy tay Gia Văn. Bàn tay Trường An rất ấm, rất nóng, thậm chí là rất cháy bỏng. Gia Văn đột nhiên không cầm được nước mắt, cô khóc. Nếu Trường An nắm tay cô sớm hơn một chút, thì có lẽ mọi việc sẽ không như bây giờ.

Trường An đưa tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt Gia Văn.

Gia Văn không thể kiềm chế được cảm xúc, cô ngã vào lòng Trường An, đôi môi cô tìm kiếm đôi môi anh, cả người cô quấn lấy cơ thể anh. Trường An cũng không kiềm chế được cảm xúc nữa, anh ôm chặt lấy người phụ nữ đã từng là vợ anh.

Gia Văn thích Trường An, nhưng cái thích đó cũng cần có sự đáp trả, cũng đòi hỏi Trường An cũng phải thích cô, phải yêu cô.

Có thể tình yêu mới thực sự công bằng, Gia Văn mới có thể hết lòng yêu Trường An.

Tô Gia Văn là một người phụ nữ không thể để bản thân mình chịu ức. Thích là thích, không thích là không thích. Nếu thích cô có thể cùng

Trường An mặt nòng, còn nếu không thích cô có thể ly hôn với anh. Điều đó không có gì là mâu thuẫn. Mâu thuẫn là giờ đây trái tim cô đang xao động. Điều mà cô đang suy nghĩ là bây giờ cô vẫn còn thích Trường An, vẫn còn yêu anh, nhưng họ đã ly hôn rồi, liệu mối quan hệ của họ có còn tương lai hay không? Hay chỉ có vui vẻ, chớp nhoáng một đêm thôi.

Ba ngày sau đó, hai người đã có những giây phút thật vui vẻ, thật hạnh phúc ở Lệ Giang, đêm nào họ cũng ở bên nhau, trò chuyện rất vui vẻ. Điều đó khiến Gia Văn có cảm giác họ chưa từng ly hôn, cảm giác họ vẫn còn là một đôi vợ chồng mới cưới và đi hưởng tuần trăng mật. Suy nghĩ ấy khiến Gia Văn cảm thấy rất vui.

Gia Văn ngồi trên ghế nhìn ánh lửa bập bùng trước mặt khi Trường An đang tập nướng thịt, nhìn khuôn mặt anh sau ánh lửa, trong lòng cô trào lên cảm giác ấm áp, cô đưa tay đặt lên khuôn mặt anh.

Mặt trường An bị củi than làm bắn đôi chút, anh để Gia văn lau vết nhỏ đó, Gia Văn cười. Quách Trường An vẫn là Quách Trường An mà cô thích ngày nào, chỉ có điều tiếng kêu thét trong giấc mơ của Trường An khiến cô cảm thấy hoảng sợ.

Quách trường An vẫn là Quách Trường An mà cô thích sao? Vừa đúng, vừa sai.

Ánh mắt Trường An luôn cảnh giác nhìn con đường mà anh đi qua, nhìn cửa hàng mà họ đã đi tới, nhìn những đồ mà họ ăn, Anh đã từng đọc những cuốn sách về tâm lý tội phạm, Trương Khánh đã rat ay hai lần với anh, nhưng hấn vẫn chưa đạt được ý định của hấn. Chắc chắn hấn sẽ hành động lần thứ ba. Trước khi anh đi du lịch, anh đã cố tới chỗ Âu thế Hằng ăn cơm, là muốn để tên Trương Khánh biết hành tung của mình.

Việc anh xuống sân bay ngày hôm đó, người biết được không chỉ có Kỷ Viễn mà còn có Âu Thế Hằng. Bởi thế anh đã nhắm trúng Âu Thế Hằng

và hy vọng thông qua Âu Thế Hằng để dẫn dụ Trương Khánh lộ diện ở Lệ Giang.

Từ khi mẹ qua đời, đêm nào anh cũng gặp ác mộng. Đêm nào trong giấc mơ anh cũng thấy mẹ mình đưa cánh tay đầm đìa máu lên chỉ vào Tô Gia Văn. Cảnh sát không tin nếu không có chứng cứ, nhưng Quách trường An là người đầu tiên tin vào chính bản thân anh, anh tin vào giác quan thứ sáu của mình, ít nhất là việc mẹ anh đột ngột tự sát thì Tô Gia Văn không thể không liên quan.

Trường An đưa Gia Văn đi du lịch là muốn điều tra sự thật về cái chết của mẹ mình. Anh hy vọng vào một thời điểm đặc biệt nào đó, Gia Văn sẽ nói sự thật với anh. Anh chờ đợi, chờ đợi con mồi xuất hiện, chờ đợi giờ khắc tìm ra chân tướng sự việc. Không gian chìm vào bóng đêm yên tĩnh, ánh trăng như nước, trải trên con đê. Trường An ôm Gia Văn trong vòng tay, hai người họ ngồi đung đưa trên chiếc xích đu bên bờ đê. Họ tựa sát vào nhau. Đột nhiên Gia Văn nhẹ nhàng lên tiếng: “Trường An, có phải anh nghi ngờ em không, có phải anh cho rằng cái chết của mẹ anh liên quan tới em không?”

Quách Trường An “Ừ” một tiếng rồi nói: “Có liên quan gì đến em sao?”

Trường An ngược mắt nhìn Gia văn, anh nhắm mắt lại, rồi dựa sát vào cô, hai tay nắm lấy xích đu, chiếc xích đu lại đung đưa nhẹ nhàng, như thể Trường An không để ý tới câu nói vừa nãy của Gia Văn

“Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.” Gia Văn nói.

“Chẳng dễ dàng gì mà chúng ta đi du lịch với nhau được một lần, lại còn nghiêm túc gì nữa, em nghĩ là anh rồi rồi thế sao? Có lẽ ngày kia chúng ta đã trở về rồi, hãy để chúng ta có một chuyến du lịch vui vẻ có được không?”

“Sau chuyến du lịch này, đường ai nấy đi sao?”

“Hoa nở rồi hoa lại tàn, mây tụ lại rồi cũng lại tan, đó không phải là điều mà chúng ta có thể kiểm soát được.”

Hai người rơi vào khoảng không yên lặng.

“Thực sự là em có liên quan tới cái chết của mẹ anh sao?” Trường An đột nhiên cất tiếng như đang thì thầm.

Cả người Gia Văn run lên, nhưng cô vẫn cố kiềm chế sự xúc động rồi nói: “Từ trước tới giờ anh vẫn nghi ngờ em? Anh đưa em đi du lịch chẳng qua là muốn biết chân tướng sự việc đúng không?”

Trường An không đáp.

Gia Văn buồn bã vùng vằng thoát khỏi vòng tay Quách Trường An. Nhưng Trường An ôm chặt lấy cô, rồi áp sát mặt vào tai cô nói nhỏ: “Đừng động đây, có người tới.”

Gia Văn nghe thấy Quách Trường An nói thế, nhưng trong đầu vẫn còn nghĩ tới ý nghĩ của hai câu nói vừa nãy, đột nhiên Trường An buông cô ra, nhảy xuống khỏi xích đu, quay người lại lao về phía sau.

Quả nhiên Trương Khánh đã tới.

Trương Khánh đã phục từ trước, hắn đã đi theo Quách Trường An mấy ngày hôm nay, hắn nghĩ nếu bây giờ mà không rat ay thì sẽ bỏ qua cơ hội ngàn vàng. Khi hắn lao tới, con dao trên tay hắn cũng vung ra, hắn định sẽ đâm vào Quách Trường An trước, rồi sau đó sẽ tính tới Tô Gia Văn. Có hai kẻ chết theo anh Tiền Cảnh thì chắc cũng đủ với anh trai của hắn rồi.

Sau khi bị Trương Khánh đâm, Quách trường An đổ nhào xuống đất.

Con dao đó rất dài, rất sắc, nếu đâm vào người thì chắc chắn sẽ không thể cử động nổi.

Tô Gia Văn đột nhiên nhìn thấy Quách Trường An lao xuống đất, cô giật mình tới mức người như cứng đờ lại, chân mềm nhũn ra, nhưng cô không bỏ chạy mà lao về phía Trường An, tìm xem anh bị thương chỗ nào.

Trường Khánh lao tới, rồi giơ tiếp con dao đâm vào người Tô Gia Văn. Dưới ánh trăng con dao ánh lên ánh sáng chết chóc và lạnh lẽo.

3

Thứ bảy, mới sáng sớm tinh dậy, Cẩm Tú đã sửa soạn để đợi Kỷ Viễn tới cùng cô đi xem nhà.

Đó là điều khiến ai cũng phải hồi hộp. Nào là xem nhà, mua nhà, đặt cọc, rồi vay tiền, sửa nhà... đều là những điều nên làm trước khi kết hôn, nhưng họ đã kéo dài cho tới tận bây giờ. Cảm giác hiện tại của Cẩm Tú là chờ đợi và hồi hộp.

Nhưng đợi mãi mà không thấy Kỷ Viễn gọi điện tới.

Hay là Kỷ Viễn đã quên rồi, hay đêm qua quán rượu quá bận, nên giờ Kỷ Viễn vẫn chưa tỉnh. Cẩm Tú bèn gọi điện cho Kỷ Viễn, nhưng gọi mãi mà không được.

Cẩm Tú cảm thấy hơi lo lắng. Chắc Kỷ Viễn không tới mức không chịu nhận điện thoại của cô, hay là có chuyện gì? Cẩm Tú không muốn đợi lâu thêm nữa, bèn gọi xe tới quán rượu Tiếng Vang. Tiểu Trạch đang thu dọn ở quầy bar. Khi Cẩm Tú hỏi Tiểu Trạch về Kỷ Viễn, Tiểu Trạch bèn nói với cô tối hôm qua ông chủ không về.

“Em cứ nghĩ anh ấy ở cùng với chị, nên không thấy anh ấy về em cũng không gọi điện thoại.”

Cầm Tú lo lắng nói

“Nếu vậy thì tối hôm qua Kỳ Viễn không về đây sao? Lẽ nào anh ấy về nhà bố mẹ ngủ?” Cầm Tú gọi điện tới nhà Kỳ Viễn, mẹ Kỳ Viễn nghe thấy giọng Cầm Tú, bà nhiệt tình mời Cầm Tú khi nào có thời gian thì về nhà chơi. Nghe thấy Cầm Tú hỏi về Kỳ Viễn, bà cười nói: “Nó lớn rồi, rất ít khi nó ngủ ở nhà, nếu không ở cùng con thì chắc ở quán rượu thôi.”

Cầm Tú không dám hỏi thêm nữa, sợ cha mẹ Kỳ Viễn lo lắng.

“Không biết rốt cuộc anh ấy đi đâu, lớn thế rồi mà vẫn để người khác phải lo lắng.” Tiểu ngư sốt sắng tới mức hai chân luống cuống cả lên.

“Đào Tử gọi điện tới bảo anh hai đang ở chỗ nó đấy.” Tiểu trạch đột nhiên chạy tới báo tin cho mọi người

“Đào Tử ở đâu?”

“Ở bệnh viện”.

Trong bệnh viện, Kỳ Viễn đang nằm trên giường, cả người anh quần băng trắng toát.

“Anh ấy vì em mới ra nông nỗi này...” Đào tử vừa nói, vừa khóc.

Qua tấm cửa kính, Cầm Tú nhìn vào phòng bệnh, ánh mắt cô đầy lo lắng, muốn đẩy cửa bước vào, nhưng y tá đã ngăn lại.

“Này cô, đây là phòng bệnh đặc biệt, trừ bác sĩ và y tá ra, không ai được vào, nếu người bệnh bị nhiễm trùng thì rất phiền phức.”

“Vết thương của anh ấy có nguy hiểm tới tính mạng không?” Cầm Tú hỏi vồn vã.

“Không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng gân tay và gân chân của anh ấy đều bị thương rất nặng, tay chân không thể hồi phục chức năng nhanh chóng được, sợ rằng khi anh ấy tỉnh lại sẽ không thể đối mặt với hiện thực.” Cô y tá lo lắng đáp.

Tiểu Ngự cảm phẫn, nghiêng rằng, đấm túi bụi vào Đào Tử, rồi nói: “Tất cả đều là tại anh, tại anh cả, vì anh đã hại anh ấy, tôi sẽ giết anh...”

“Nếu tôi có thể đổi được mạng cho anh ấy thì tôi đã đổi rồi...” Đào Tử khóc sụt sùi.

“Ai là người nhà của bệnh nhân, đi theo tôi để nộp tiền đặt cọc.” Cô y tá nhìn mấy người họ rồi nói.

Cầm Tú không nghĩ rằng vết thương của Kỷ Viễn lại nghiêm trọng đến vậy, cô vội vã chạy theo cô y tá để đi nộp tiền viện phí. Khoản tiền tiết kiệm vốn định mang đi để đặt cọc tiền nhà, bây giờ cô đều nộp hết cho bệnh viện. Cô mặc bộ quần áo vô khuẩn rồi bước vào phòng bệnh, ngồi trước mặt Kỷ Viễn. Cô đã nghe Đào Tử kể hết mọi chuyện. Do việc kiếm tiền trước đây mà Kỷ Viễn mới bị mưu sát thế này. Anh muốn mang tới cho Cầm Tú một gia đình, một ngôi nhà, một căn nhà mà trong đó có một chiếc giường, một phòng khách thật lớn...

Cầm Tú hoang mang nhìn Kỷ Viễn thiếp đi, trong lòng cô sợ hãi, cô mong Kỷ Viễn mau tỉnh lại. Không biết cô đã ngồi bên Kỷ Viễn bao lâu, đột nhiên cô nhìn thấy Kỷ Viễn mở mắt.

Kỷ Viễn đưa tay lên, muốn lau nước mắt trên mặt Cầm Tú. Nhưng khi anh vừa cử động thì đã không còn thấy cảm giác gì nữa. Đôi tay anh đã không còn chịu sự chỉ đạo của bộ não, có lẽ là bởi tại thuốc mê chẳng? Thế thì không cần phải lo lắng, chỉ cần hết thuốc mê, chắc tay anh lại có thể cử động như bình thường. Anh nhoẻn miệng cười với cầm Tú.

Nếu anh không cười thì không sao, nhưng khi anh cười, nước mắt Cẩm Tú lại tuôn rơi

“Em cứ nghĩ anh không tỉnh lại nữa, hoặc không bao giờ cười với em nữa.” Cẩm Tú sát lại gần Kỷ Viễn.

“Em nghĩ anh chết sao? Làm sao lại có thể như thế được? anh còn chưa mua được nhà, chưa được chuyển về sống cùng em. Không phải là chúng ta đã hứa sẽ cùng nhau rồi sao, chúng ta sẽ sống cùng nhau hơn năm mươi năm, sống tới khi nào tổ chức đám cưới vàng em nhỉ?”

Cẩm Tú cười, cô áp má mình lên má Kỷ Viễn.

Ngày hôm sau Cẩm Tú biết được tin Kỷ Viễn có thể trở thành tàn phế, Tay anh sẽ không bao giờ nhắc được lên nữa, chân anh cũng không bao giờ bước đi được nữa. Cô đã trốn trong phòng rửa mặt và khóc rất lâu. Khi trở lại phòng bệnh, cô vẫn cố nở nụ cười với Kỷ Viễn.

4

Khi lão Hắc tỉnh dậy đã là ngày thứ hai. Anh tỉnh lại trong bệnh viện, bên ngoài có người đưa tin tới rằng Tống Đoạt đã tự sát, thậm chí lại còn định giết lão Hắc. Lão Hắc không nói gì, anh biết việc làm của Tống Đoạt và cũng biết vì sao Tống Đoạt đã cho anh uống thuốc mê. Là bởi vì muốn mang tới cho lão Hắc sự trong sạch và nhận hết tất cả lỗi về mình.

Lão Hắc vẫn bị tạm giam, tài sản cũng bị phong tỏa hết. Nhưng bởi Tống Đoạt đã gánh một nửa trách nhiệm, nên vấn đề của lão Hắc đã được giảm nhẹ đi rất nhiều.

Khoảng một tuần sau đó lão Hắc được thả. Người ta nói rằng sự việc của lão Hắc có thể nghiêm trọng, có thể không, nhưng mấy ngày sau đó người ta lại nói với anh ta rằng anh ta không sao cả.

Anh ta bị bắt không có lý do, rồi cũng sẽ được thả ra. Chỉ có điều bây giờ Tống Đoạt đã không thể sống lại nữa

Giữa khung cảnh non xanh nước biếc là một tấm bia đá lạnh lẽo. Bên trên khắc dòng chữ: “Mộ phần của Tống Đoạt, lão Hắc lập”. Những điều này đều do Tả Thi Giao lo liệu cả.

Từ chỗ mộ của Tống Đoạt trở về, trời mưa phùn. Lão Hắc đứng từ xa, chăm chú nhìn mộ Tống Đoạt một lúc lâu, rồi đột nhiên anh không kìm nén được cảm xúc, hai hàng nước mắt trào ra.

Tả Thi Giao không ly hôn với Lão Hắc. Lão Hắc cũng không nhắc tới chuyện ly hôn nữa. Tả Thi Giao cứ nghĩ lão Hắc sẽ tha thứ cho cô, rồi sẽ ở bên cô sống một cuộc sống bình thường. Bây giờ Tống Đoạt đã chết, tất cả những tin đồn về Tống Đoạt cũng tan biến, việc làm ăn của lão Hắc cũng sẽ phục hồi, cuộc sống đáng lẽ cũng sẽ như xưa?

Đúng. Nhưng chỉ có một điều khác là bây giờ Tả Thi Giao đã có bầu. Ban đêm, lúc đi ngủ, Tả Thi Giao đặt tay lão Hắc lên bụng mình rồi hỏi lão Hắc có cảm giác gì không. Nhưng lão Hắc không đáp, cũng không rút tay lại. Tả Thi Giao đành tự nói một mình: “Mình sợ sự im lặng, sợ lão Hắc không quên được nỗi đau mất Tống Đoạt.”

Về cái chết của Tống Đoạt, Tả Thi Giao thật sự rất kinh ngạc. Cuối cùng cô cũng đã hiểu sự tổn thương mà cô đã gây ra cho Tống Đoạt lớn tới nhường nào. Ai nói tình cảm chân thành giữa đàn ông với đàn ông là không cao thượng, là sự nhơ nhớp?

Tả Thi Giao bắt đầu xem xét lại tình cảm của mình với lão Hắc. Cô nhận thấy mình thực sự rất yêu anh. Có lẽ lúc đầu cô quyết định kết hôn cùng lão Hắc phần lớn là vì tiền. nhưng sau khi sống cùng nhau, cô không thể nào rời xa lão Hắc, cô đã yêu anh, và cuối cùng cô đã có mang đứa con của anh, cô muốn cùng anh và con sống bên nhau hạnh phúc vui vẻ. Chiều

hôm đó, Tả thi Giao đi khám bệnh từ bệnh viện trở về, cô ghé qua cửa hàng mua một ít đồ sơ sinh cho đứa con sắp chào đời. về tới nhà, cô nấu cơm, ngồi đợi tới sáu giờ mà không thấy lão Hắc về.

Từ khi Tống Đoạt mất, ngày nào lão Hắc cũng về nhà đúng giờ. Nhưng hôm nay lại khác với mọi ngày, lão Hắc không về nhà cũng không gọi điện thoại báo cho cô. Tả Thi Giao gọi điện cho lão Hắc, nhưng cô chỉ nghe thấy tiếng trả lời kho khan của tổng đài: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Tả thi Giao cũng lơ mờ hiểu ra. Cô gọi điện tới văn phòng lão Hắc hết cuộc này tới cuộc khác, rồi gọi điện tới chỗ cô thư ký của lão Hắc.

Cuối cùng Tả Thi Giao cũng được cô thư ký cho biết, lão Hắc đã bán công ty từ mấy hôm trước. Còn sau đó cô thư ký cũng không được rõ. Lão Hắc đã bỏ đi, bỏ đi biệt tăm, không hề nói cho Tả Thi Giao biết anh sẽ đi đâu và đi trong bao lâu, khi nào sẽ trở về. Tả thi Giao gào khóc, cô đã hiểu ra rằng lão Hắc vẫn còn hận cô, hận việc cô đã gửi fax tới công ty. Lão Hắc không quên được nỗi đau mất Tống Đoạt. giờ đây một mình cô bước trên con đường mờ mịt không có tương lai...

Không ai biết ngày nào lão Hắc trở về, có lẽ là một năm, có khi là cả đời...

5

Quách Trường An trở về. Cùng anh trở về trong chuyến đi lần này còn có Tô Gia Văn.

Quách Trường An đã chặn được con dao mà Trương Khánh đâm vào Tô Gia Văn.

Quách Trường An đã hành động như lần Cẩm Tú đã cứu anh trước đây, anh đã lao tới một cách nhanh nhất, anh đưa tay nắm lấy con dao của

Trương Khánh, rồi dùng thân mình đỡ cho Tô Gia Văn.

Quách Trường An đưa Tô Gia Văn tới Lệ Giang du lịch, cũng vì con dao này. Đã mấy lần trong giấc mơ, mẹ anh đều nói với anh rằng hung thủ sát hại bà là Tô Gia Văn, Quách Trường An cũng cho rằng Tô Gia Văn có động cơ gây án, nhưng anh không tìm thấy chứng cứ chứng minh Tô Gia Văn là hung thủ. Là một cảnh sát, anh không thể kết luận Tô Gia Văn có tội khi anh không có chứng cứ, nên anh đành mượn dao bên ngoài để dồn Tô Gia Văn tới chỗ chết.

Quách Trường An đã nghĩ tới Trương Khánh. Anh muốn lợi dụng Âu Thế Hằng, dụ Trương Khánh rat ay, mượn dao giết người, giết Tô Gia Văn để báo thù cho mẹ anh.

Mọi thứ đã được sắp đặt từ trước. nhưng khi con dao đó đâm vào người vợ cũ, lúc đó anh lại không muốn điều đó xảy ra. Anh không hành động theo lý trí, mà lao ra đỡ con dao cho cô. Có lẽ bởi thói quen nghiệp vụ của người cảnh sát, hoặc là một điều gì đó khiến trong giây phút cuối cùng anh đã vứt bỏ những toan tính ban đầu của mình. Trong giây phút đó, Tô Gia Văn đã từng nghĩ con dao ấy là âm mưu của Quách trường An bao lâu nay. Quách Trường AN muốn đưa cô tới đây là muốn dùng con dao đó đâm vào người cô. Nhưng đúng vào giây phút tuyệt vọng ấy, Quách Trường An đã cứu cô.

Trương Khánh lao tới định bồi thêm một dao nữa thì có người lao đến.

Đó là Tiểu Mã.

Tiểu Mã vẫn đi theo Quách Trường An, âm thầm bảo vệ Quách Trường An. Đó là kế hoạch mà hai người đã bàn bạc kỹ với nhau từ trước. Quách Trường An sẽ làm con mồi, dụ Trương Khánh ra. Nhưng điều mà Tiểu Mã không biết là cũng có một người nữa cũng đang làm con mồi – đó là Tô Gia Văn. Ánh mắt Trương Khánh đổ dồn về phía Quách trường An.

Trương Khánh đã không để ý thấy Tiểu Mã. Cuối cùng hắn đã bị Quách Trường An và Tiểu Mã tóm gọn. Đêm đó khi trở về nhà, Tô Gia Văn không ngủ. Cô ngồi sụp xuống đất, cô nhìn mọi thứ trong căn nhà rộng lớn. cô nhớ lại lúc mẹ chồng nằm trong bồn tắm, rồi dùng dao cắt cổ tay mình.

Tuy mẹ chồng không phải do cô giết, nhưng vì cô mà chết.

Mẹ của Quách Trường An lúc nào cũng muốn lấy cái chết để ép con dâu mình phạm tội. Tô Gia Văn đã đoán được ý của bà và cũng nắm được rõ tính cách của bà. Ngày hôm đó, cô hẹn Cẩm Tú ra ngoài uống trà. Lúc sắp đi cô đã cãi nhau với mẹ chồng.

“Tôi không thể sống được nữa, đến con dâu tôi cũng bắt nạt tôi.” Bà lão hét lên, đập vỡ đồ đạc.

“Không sống nữa thì bà còn dọa được ai. Câu nói này bà không nói mười lần thì cũng đã nói tám lần rồi, bà vẫn sống sờ sờ ra đấy thôi.” Tô Gia văn lên tiếng khích bác, giọng của cô điềm tĩnh, không gấp gáp, cũng không chậm rãi. Cô không điện cho Quách Trường An như mọi lần, cô không gọi anh về nhà để an ủi mẹ.

“Đúng là tội lỗi, tại sao trường An lại lấy một người đàn bà xấu xa như cô, cô không thể chết yên thân được...”

“Sao tôi lại không thể chết yên thân được? không biết là ai lúc nào hề mở miệng ra là nhắc tới cái chết đâu. Bà làm sao mà dám chết được, chẳng qua chỉ là dọa mọi người thôi, chỉ có thằng con quý tử của bà mới bị bà dọa thôi, hừ, tôi không sợ bà đâu. Đừng mang cái chết ra dọa dẫm tôi, tôi không bao giờ mắc bẫy bà đâu! Nếu bà muốn chết, thì bà cứ thử đi!”

Tô Gia Văn đập cửa bước ra ngoài. Cô đã chọc tức bà lão. Chạm tới giới hạn chịu đựng cuối cùng của bà.

Mẹ chồng Tô Gia Văn đã tự sát thật. Tô Gia Văn đã đạt được những điều mà mình mong muốn, ly hôn, rồi được chia phần tài sản mà cô ao ước. Nhưng cô cảm thấy không vui, đặc biệt là khi tận mắt thấy Quách Trường An quên mình để cứu cô. Khi đó cô mới phát hiện ra rằng những thứ mà cô giành giật được không phải là điều mà cô muốn. Điều mà cô muốn, cô luôn luôn mong muốn chẳng qua chỉ là một người đàn ông yêu cô, có thể mang tới cho cô cảm giác an toàn.

Nhưng cô đã đẩy mẹ của người đàn ông đó tới bước đường cùng. Trời sáng, cô quyết định gọi điện báo cảnh sát.

“Tôi muốn đầu thú...”

6

Cầm Tú bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho lễ cưới của cô và Kỷ Viễn, cô muốn tổ chức tiệc cưới thật linh đình, rồi sau đó họ sẽ dọn về sống cùng nhau.

Trước khi thông báo thông tin này cho cha mẹ Kỷ Viễn, cha mẹ Kỷ Viễn đã gặp và nói chuyện với Cầm Tú.

Cha mẹ Kỷ Viễn muốn đón Kỷ Viễn về nhà để chăm sóc, không muốn làm lỡ dở một đời con gái của Cầm Tú. Nhưng Cầm Tú đã trả lời cha mẹ Kỷ Viễn rằng cô và Kỷ Viễn đã kết hôn.

“Chúng con đã kết hôn nửa năm rồi. Xin cha mẹ thứ lỗi cho chúng con vì đã không nói cho cha mẹ. Có rất nhiều lí do, ban đầu là vì thể diện, không có nhà mà đã kết hôn, chúng con sợ bạn bè chê cười. Chúng con muốn tự dựa vào sức mình để mua nhà, để sống cùng nhau, rồi sau đó mới thông báo kết hôn cho người thân, bạn bè biết. Bây giờ tuy chân tay của anh Kỷ Viễn đã không còn được như trước nữa, nhưng tâm nguyện của anh ấy con biết. Con muốn tổ chức hôn lễ cùng anh ấy, dọn về sống cùng anh

ấy. Có như thế mới là một đôi vợ chồng, mới là một gia đình.” Cẩm Tú bình tĩnh nói, trong lòng cô đã quyết định từ trước.

“Bây giờ Kỷ Viễn đã như thế này rồi, nếu con đi theo nó, sẽ thiệt thòi cho con.” Mẹ Kỷ Viễn nói.

“Con là vợ của anh ấy, anh ấy là chồng con, con chăm sóc cho anh ấy là phải lẽ.” Cẩm Tú không muốn giải thích quá nhiều về điều này.

Bây giờ mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi cả. Đó là ước mơ lớn nhất đời cô. Nếu như giả sử Kỷ Viễn không còn trên cõi đời này nữa, thì cô sẽ không còn gì nữa. nhưng ông trời vẫn còn thương, Kỷ Viễn vẫn sống, vẫn còn có thể nói chuyện với cô, chỉ có điều tay chân anh không thể cử động như trước. Nhưng điều đó thì có vấn đề gì đâu. Cô biết anh yêu cô, thế là đủ.

Căn phòng nhỏ mà trước đây Cẩm Tú thuê cô vẫn chưa trả, nên chỉ cần trang trí lại một chút rồi chọn ngày cát tường tổ chức hôn lễ là được.

Mọi thứ đều được chuẩn bị rất hoàn hảo. Chú rể ngồi trên chiếc xe lăn, mặc bộ lễ phục. Cô dâu mặc áo cưới, đẩy chiếc xe của chú rể.

Tiểu Ngư ngưỡng mộ nhìn Kỷ Viễn ngồi trên xe và Cẩm tú đi bên cạnh. Ánh mắt cô hướng về phía Kỷ Viễn, rồi lại hướng về phía Cẩm Tú. Khi hai người trao nhẫn cho nhau, mắt Tiểu Ngư rưng rưng lệ, nhưng khuôn mặt cô rất hạnh phúc. Cô nhìn thấy Kỷ Viễn hạnh phúc, cô thực sự cảm thấy rất vui.

Tả Thi Giao cũng tham gia buổi tiệc, nhìn đôi bạn hạnh phúc, ánh mắt cô cũng tràn ngập sự ngưỡng mộ. Cô đưa tay đặt lên bụng, trái tim như thắt lại. Đứa bé ngày càng lớn nhưng vẫn không thấy tin tức về cha của nó. Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, một giọng nói lạ vang lên trong điện thoại:”Cô là Tả Thi Giao phải không? Có chuyển fax nhanh

từ tây tạng chuyển về cho cô, đang đợi cô tới ký nhận, xin hỏi giờ cô đang ở đâu?”

Tả Thi Giao gần như nghẹt thở. Chuyển phát nhanh từ Tây Tạng ư?

Tây Tạng! Tây Tạng!

Tả thi Giao nghĩ lại, có một lần lúc ăn cơm cùng Tống Đoạt, cô nghe Tống Đoạt nói với lão Hắc về Tây Tạng, rồi nói về đỉnh Everest, và đã từng nói đến chuyện đi thám hiểm A ly. Cô vẫn còn nhớ lúc đó lão Hắc không có phản ứng gì, cũng chẳng phản đối, và cả ánh mắt thất vọng của Tống Đoạt khi ấy nữa.

Tả Thi Giao đã hiểu ra, lão Hắc đã tới nơi mà khi còn sống Tống Đoạt muốn đi mà chưa có cơ hội đi. Anh đã gửi chuyển phát nhanh về cho cô sao? Cuối cùng thì anh cũng đã nhớ tới cô, hay là anh muốn quay trở về nhà?

Thế nào cũng được, chỉ cần anh nhớ tới cô thì sẽ có một ngày anh trở về bên cô. Tả thi Gia bỏ quên tất cả rồi lao ra khỏi tòa nhà, cô muốn về nhà ngay, cô muốn xem món quà mà lão hắc gửi về.

Quách Trường An cũng tới tham dự hôn lễ của Cẩm Tú, nhưng anh không tham dự buổi tiệc, mà chỉ đứng ngoài hành lang nhìn ngắm khung cảnh ồn ào vui vẻ bên trong. Anh đã xuất viện, và được điều chuyển tới đội hình sự và trở thành một cảnh sát hình sự thực thụ. Đó là công việc mà anh thích, là vị trí mà anh vẫn mơ ước.

Cẩm Tú là cô gái mà Quách Trường An thích, nhưng thích không có nghĩa là phải cưới về. Được ngắm cô từ xa thế này cũng khiến anh vui.

Sau khi Tô Gia Văn đầu thú, Quách Trường An muốn gặp cô nhưng Gia Văn từ chối

Tô Gia Văn đã không kể chuyện mẹ chồng cô đã thuê người đàn ông khác về chung phòng với cô và cố ý để Quách trường An nhìn thấy.

Cô không nói ra điều đó bởi vì trong lòng cô vẫn yêu Quách Trường An, cô không muốn Trường An biết được rằng mẹ anh đã từng làm những điều như thế. Hãy để mình cô gánh chịu tất cả. đó là hình phạt mà cô đáng phải nhận.

Tiết mục cuối cùng của buổi hôn lễ là Cẩm Tú đẩy xe đưa chú rể về nhà. Cô đẩy chiếc xe vào thang máy rồi đẩy xe từ thang máy về phòng, lúc này Cẩm Tú cảm thấy hơi mệt, mồ hôi ướt đầm cả người. Cô nhìn Kỷ Viễn đang tròn mắt nhìn cô, cô mỉm cười. Có người yêu bên cạnh mình, dù có mệt như thế nào cũng đáng, hạnh phúc mà. Dường như sau một đêm, suy nghĩ của cô đã trưởng thành hơn nhiều.

“Từ hôm nay em đã là vợ anh. chúng ta sẽ cùng nhau sống dưới một mái nhà cả đời.” Cẩm Tú nắm chặt tay Kỷ Viễn và nói.

“Đêm nào chúng ta cũng ngủ cùng nhau chứ?” Kỷ Viễn hỏi.

“Đêm nào cũng ngủ cùng nhau.” Cẩm Tú đáp.

“Nhưng anh không thể cử động được, giờ anh rất muốn em, làm thế nào bây giờ?”

Lúc nào Kỷ Viễn cũng nói tới những vấn đề nhạy cảm như thế.

Cẩm Tú đỏ bừng mặt, nhưng cô vẫn mỉm môi cười và đáp: “Em có thể giải quyết được.”

Kỷ Viễn nói: “Bây giờ anh nhớ em rồi đấy, anh muốn em rồi đấy.”

Trong căn phòng tân hôn, cuối cùng đôi vợ chồng trẻ cũng ở cùng nhau trong căn nhà của chính mình, trên chiếc giường của chính mình, và

không còn để ý tới việc tiếng động họ phát ra có làm ảnh hưởng tới người khác, và cũng không phải nghĩ tới việc phải nhanh chóng kết thúc cuộc vui, không sợ tới khi trời sáng người phục vụ sẽ vào dọn phòng. Bởi thế cả hai người đều cảm thấy rất thoải mái. Tay chân Kỷ Viễn không cử động được, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng tới chuyện gì khác.

Chỉ có điều Cẩm Tú phải là người chủ động, cô cảm thấy hơi khó xử. Hai người chưa từng thử tư thế này trước đây. Cẩm Tú đỏ mặt, nhắm chặt mắt, cô ngồi lên người Kỷ Viễn.

“Anh kêu bé một chút được không, kêu bé thôi, nếu không tầng trên và tầng dưới nghe thấy thì họ sẽ nghĩ em đang bắt nạt anh đấy.” Cẩm Tú đưa tay đặt lên miệng Kỷ Viễn, nhưng không thể nào chặn được tiếng kêu của Kỷ Viễn.

Cẩm Tú muốn dừng lại, nhưng cô cảm thấy có điều gì đó bất thường. tay chân cô đều đã bị tay chân Kỷ Viễn khóa chặt.

“Anh rất thích em ở bên anh như thế này, em cưỡng hiếp anh một lần không được à?” Kỷ Viễn ôm chặt lấy Cẩm Tú, rồi anh bắt đầu cử động cơ thể. Hai người quăn lấy nhau trên giường.

Trời ơi, có phải Kỷ Viễn không cử động được đâu? Chân tay anh ấy đều có thể cử động được! cẩm Tú vui mừng trách yêu Kỷ Viễn: “Anh cử động được mà còn dám giả vờ à?”

Kỷ Viễn đáp lại bằng một lý do rất đầy đủ: “Em ở trên anh, chỉ cần em cử động là anh có thể cử động được. Giống như bị ai đó điểm huyết ấy, rồi sau đó em đã giải huyết cho anh”

“Anh lừa em, anh lừa em như lừa một đứa con nít, anh chẳng sao cả, anh đã dọa được em rồi đấy...” Miệng Cẩm Tú muốn nhếch ra, cô khóc âm ỉ.

Kỷ Viễn ôm chặt lấy cô, ghì người cô lên người anh. hơi thở của anh nhè nhẹ bên tai cô: “Thì cứ cho là anh lừa em đi, là anh sai rồi. Cứ coi đây là món quà kết hôn anh dành cho em nhé, em có thích không, nếu em không thích anh sẽ trở thành người thực vật, chân tay không thể cử động được nữa...”

Kỷ Viễn chưa kịp nói xong, Cẩm Tú đã đấm cho Kỷ Viễn một quả khiến anh không thể nói hết câu.

“Nếu anh còn dám nói những điều như thế này nữa thì em sẽ bỏ anh luôn đấy!” Cẩm Tú nói.

“Nếu em mà còn đánh anh thì anh sẽ bỏ em luôn, để anh xem em bỏ anh thế nào nào?”

“Bỏ anh như thế này này!” Cẩm Tú dùng hết sức cử động cơ thể.

“Em bỏ anh một lần nữa xem nào.” Kỷ Viễn nói

“em giết anh bây giờ đây”

“Giết đi, giết đi nào, anh sắp không chịu được nữa rồi đấy...”

Căn phòng ngập tràn tiếng cười nói hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ.

Lúc trước Tống Đoạt không phải cắt đứt gân chân của Kỷ Viễn, mà chỉ cứa một nhát dao, coi như một bài học dành cho Kỷ Viễn.

Trong đêm tối, căn phòng ngập tràn những cảm giác ấm áp yêu thương. Đôi nam nữ yêu nhau say đắm trong căn phòng tân hôn của mình, dường như họ muốn trao hết tình yêu cho nhau. Nếu nói theo cách của Kỷ Viễn thì có nghĩa là hãy yêu đi, hãy yêu bằng hành động.

Vợ chồng nghĩa là đêm nào cũng ngủ cùng chăn, nằm cùng giường, sống dưới cùng một mái nhà, ăn cùng một nồi cơm, chỉ hờn giận nhau đôi

chút thôi. Buổi sáng họ tạm biệt nhau và vội đầu vào công việc, nhưng tối về họ lại cùng nhau ngâm chân trong một chiếc chậu, kể cho nhau những câu chuyện cười, rồi cùng nhau ân ái trên chiếc giường của mình.

7

Quách trường An đi bồi dưỡng nghiệp vụ ở tỉnh ngoài. Trước khi đi, Cẩm Tú và Kỳ Viễn đã mời Quách Trường An ăn một bữa cơm. Sau bữa cơm, họ tiễn Quách trường An ra sân bay. Vì cả ba đã uống rượu nên họ gọi taxi đi. Trên đường trở về, Cẩm Tú đi đường vòng tới khu trại giam.

Quách Trường An đã gọi điện cho bạn bè ở trại giam, khi Cẩm Tú tới vẫn gặp một chút trục trặc, cô phải đợi gần một tiếng đồng hồ rồi có một quản giáo tay mang súng đưa cô đi qua cửa. Họ tạm thu điện thoại của Cẩm Tú, sau khi kiểm tra nghiêm ngặt mới cho cô vào.

Tô Gia Văn gầy đi nhiều, cô ngạc nhiên bước vào phòng gặp, nhưng chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Cẩm tú, sau đó ánh mắt cô hướng qua phía trên đầu Cẩm Tú, cô nhìn ra bên ngoài từ ô cửa sổ đằng sau, dường như nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

Khuôn mặt Tô Gia Văn hơi hốc hác, xanh xao, mắt cô dường như cũng to hơn, nhưng đôi mắt ấy vô hồn, trống rỗng.

“Em vẫn khỏe chứ?” Cẩm Tú nhẹ nhàng hỏi.

Tô Gia Văn không trả lời.

“Không phải chị đến phỏng vấn em đâu. Chị tới để thăm em.” Cẩm Tú nói.

Tô Gia văn cứ ngồi như thế, không nói gì, thậm chí mặt cô cũng không có chút biểu cảm nào.

Cầm Tú cảm thấy chua xót, nếu Tô Gia Văn giải quyết tốt vấn đề hôn nhân giữa cô và Quách Trường An, thì có lẽ đã không xảy ra những chuyện như bây giờ.

Mười phút trôi qua, tô Gia Văn bị đưa ra khỏi phòng gặp thân nhân, trước khi bước ra khỏi cửa, đột nhiên miệng Tô Gia Văn lắp bắp, cô hỏi nhỏ: “Anh ấy vẫn khỏe chứ?”

Cầm Tú vội đáp: “Anh ấy rất khỏe, anh ấy được thăng chức rồi, anh ấy được cử đi đào tạo nghiệp vụ ở tỉnh ngoài, anh ấy nhờ chị chuyển lời tới em, bảo em giữ gìn sức khỏe.”

Người Tô Gia Văn run lên.

Cầm tú nhìn theo bóng dáng cô độc của Tô Gia Văn biến mất dần sau khung cửa. Dáng vẻ ấy trông thật đáng thương.

Sau khi từ trại giam trở ra, Cầm Tú nhìn thấy Kỷ Viễn ngồi chơi cờ tướng với ông lão bán đồ ăn vặt bên đường. Vừa chơi vừa ăn kem.

“Vợ ơi, em xem anh giỏi không nào, chơi hai ván, thắng sẽ được hai que kem.” Kỷ Viễn đưa tay vẫy vẫy Cầm Tú.

“Anh giỏi lắm.” Cầm Tú khích lệ, rồi đặt tiền lên trên tủ kem của ông lão.

“Nào vợ ơi, cắn một miếng nào.” Kỷ Viễn đưa chiếc kem cho Cầm Tú.

“Em mệt lắm rồi, không muốn đi nữa. Bây giờ tới bến xe cũng phải bốn trăm mét ấy.” Đột nhiên Cầm Tú cảm thấy một cảm giác mệt mỏi khó tả.

“Có anh đây, chẳng lẽ để vợ anh đi bộ à?” Kỷ Viễn cúi khom người trước mặt Cầm Tú rồi vỗ lên lưng mình: “Không phải anh là bạch mã của

em sao, lên đây nào, còn chờ gì nữa?”

“Thôi đi, em sẽ đè bẹp anh mất”

“Thôi đừng giả bộ nữa, có phải lần đầu anh công em đâu.” Kỷ Viễn khom lưng để Cẩm Tú leo lên lưng anh.

“Nếu em sợ anh mệt thì chúng ta chơi oẳn tù tì nhé, anh đi mười bước, nếu em thua thì em công anh.” Sau khi đi được mười bước, Kỷ Viễn chơi oẳn tù tì với Cẩm Tú, kết quả là Cẩm Tú thua, nhưng Kỷ Viễn không chịu để cô xuống.

“Thôi bỏ qua ván này nhé, ván sau ta lại tính.” Kỷ Viễn cứ viện cớ như thế để công Cẩm Tú trên lưng mình.

“Chồng ời, nếu sau này ai trong chúng ta không vui thì phải nói ra anh nhé, nếu có mâu thuẫn gì thì chúng ta phải nói cho nhau biết ngay.” Cẩm Tú đột nhiên nhận thấy điều quan trọng nhất của hôn nhân là hai bên phải hiểu nhau và tôn trọng nhau.

“Em thấy anh là người không chịu nói ra những điều mình nghĩ sao, không nói ra thì có khác gì ép anh phải chết nào?” Kỷ Viễn nói, “Bây giờ chúng ta cần phải trao đổi với nhau một chút, em cứ bắt anh công em mãi thế này à?”

Cẩm Tú không trả lời, mà chỉ dùng ngón tay viết chữ lên lưng Kỷ Viễn.

Cô viết lên lưng Kỷ Viễn rằng cô yêu anh, trọn đời trọn kiếp

Kỷ Viễn cười: “Em nhỏ nhen quá đấy, anh chuẩn bị yêu em ba đời, ba kiếp mà nỡ lòng nào em chỉ dành một kiếp này cho anh thôi sao?”

Cầm Tú muốn cười phá lên nhưng không biết vì sao, đột nhiên mắt cô ngấn lệ, cô nhớ tới Tô Gia Văn, nhớ tới Tả thi Giao, nhớ tới những người phụ nữ gặp những chuyện không vui trong chuyên mục tâm tình của cô, nhớ tới những cuộc hôn nhân không hạnh phúc, rồi cô đột nhiên nghĩ tới, tại sao trong chuyên mục tâm tình của cô không thể kể về những cuộc hôn nhân vui vẻ? câu chuyện của cô và Kỷ Viễn là một câu chuyện hạnh phúc đấy chứ?

Cô đã nói ý tưởng đó của mình với Kỷ Viễn. Kỷ Viễn cười và đáp: “Tùy em, thế nào cũng được, chỉ cần em đừng viết anh là kẻ vô dụng, bất lực là được.”

Trước mắt Cầm Tú hiện lên hình ảnh của những năm tháng trước đây: hình ảnh khi Kỷ Viễn xông vào phòng biên tập, rồi hình ảnh Kỷ Viễn ép Cầm Tú uống rượu để xin lỗi, rồi cả khi Kỷ Viễn làm mặt dày theo đuổi cô...

Họ đã yêu nhau, đã sống bên nhau như thế, thật hạnh phúc biết bao, một lần nữa mắt cô lại nhòa đi vì hạnh phúc...

-HOÀN-

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Vương Vấn](#)

[Chương 2: Trừng Phạt](#)

[Chương 3: Lời Hứa](#)

[Chương 4: Nói Đùa Gây Họa Lớn](#)

[Chương 5: Cuộc Điện Thoại Tâm Tình](#)

[Chương 6+50 Vạn Tệ Sửa Phòng Cho Đêm Tân Hôn](#)

[Chương 7: Kế Hoạch Nguy Hiểm](#)

[Chương 8: Số 83 Ngõ Hồ Điệp](#)

[Chương 9: Toan Tính](#)

[Chương 10: Điên](#)

[Chương 11: Không Đánh Không Yêu](#)

[Chương 12: Cặp Pk](#)

[Chương 13: Không Tìm Ra Dấu Vết](#)

[Chương 14: Quên Mình](#)

[Chương 15: Biến Cố](#)

[Chương 16: Âm Mưu](#)

[Chương 17: Tình Địch](#)

[Chương 18: Ly Hôn](#)

[Chương 19: Nhân Chứng](#)

[Chương 20: Sắp Bão](#)

[Chương 21: Tai Họa](#)

[Chương 22: Bến Cuối](#)